„Iubesc să scriu romane sexy cu happy-end."
MONICA MURPHY

PROMISIUNI CE TREBUIAU ȚINUTE

MONICA MURPHY

AUTOAREA BESTSELLERELOR *UN MILION DE SĂRUTURI ÎNTR-O ZI ȘI LUCRURI PE CARE AM VRUT SĂ LE SPUN, DAR NU LE-AM SPUS*

LITERA

NEW MOON

NEW
MOON

MONICA MURPHY

PROMISIUNI CE TREBUIAU ȚINUTE

Traducere din limba engleză
IRINA FULGER

LITERA
București

Promises We Meant to Keep
Monica Murphy
Copyright © 2022 Monica Murphy
Toate drepturile rezervate.

Editura Litera

PROLOG

Sylvie

În trecut

– Mami!

Vocea îmi este răgușită, gâtul îmi este iritat și dureros. Mă doare tot corpul și nu mă simt bine în propriul pat, iar păturile sunt așa de grele și țin așa de cald, încât le dau laoparte cu frustrare.

– Sylvie, draga mea. Mama intră grăbită în dormitorul meu, întinzându-se după pătura de la capătul patului și trăgând-o până ce mă acoperă din nou. Ține pătura pe tine! Nu te simți bine și nu vrei să-ți fie și mai rău.

Îmi vine să urlu de frustrare, dar închid ochii, concentrându-mă să respir fără să tușesc. Sunt acasă de câteva zile și sunt tare plictisită.

– Deja sunt răcită.

Îi scapă un oftat.

– Așa este. De aia n-ar trebui să te duci la școală. Mereu iei vreo boală. Deschid ochii când aud tonul ei ferm: Locul ăla este o hazna plină de microbi. Ai crede că nu-i așa pentru că este cea mai scumpă școală privată din oraș.

– Îmi place la școală.

Mereu mă amenință să îmi ia asta, iar eu mereu plâng și o implor să mă lase la școală. Nu vreau să fac școală de acasă. Doar eu și mami toată ziua. Îmi plac profesorii și prietenii mei, deși n-am mulți. Niciodată nu stau acolo suficient de mult ca să fiu invitată la petreceri în pijamale și la aniversări.

Mereu sunt bolnavă. Nu știu ce este în neregulă cu mine sau de ce merg mereu la doctori. Niciodată nu par să își dea seama ce este în neregulă cu mine.

– Ce oră este? o întreb, dorind să schimb subiectul.

Dacă rămâne fixată pe școală, ar putea să încerce să facă totuși ceva. Cum ar fi să mă retragă complet de la școală.

A mai făcut-o. Este a treia școală la care merg de când am terminat grădinița și sunt doar în clasa a treia. Tati spune că am nevoie de stabilitate, dar când suntem singure, ea mereu îmi spune că el habar n-are despre ce vorbește.

Bănuiesc că o cred.

– Aproape ora nouă. Trebuie să-ți iei medicamentul.

Ridicându-mă în fund în pat, mă strâmb când ea se întoarce ca să ia siropul de tuse de pe noptiera mea. Nu-i suport gustul.

– Trebuie? mă plâng.

– Da. Se întoarce spre mine, turnând siropul dens și de un roșu întunecat în micul pahar, pe care apoi mi-l întinde. Ai grijă să-l bei pe tot!

Fac cum îmi spune, cu o grimasă după ce-l înghit. Siropul de tuse are mereu un gust îngrozitor, dar ăsta este mai rău decât de obicei. Are un gust metalic și nu înțeleg de ce, iar de fiecare dată când o întreb de ce are gustul ăsta, îmi zice că așa trebuie.

– Ce fată cuminte, murmură când îi dau păhărelul gol. Îți mulțumesc că întotdeauna ești așa de înțelegătoare, draga mea.

Îmi aranjez pernele înainte de a mă așeza confortabil în pat, dorindu-mi să pot ieși din camera mea ca să mă uit la televizor. Poate la un film? Dar știu că nu o să mă lase. O să-mi spună că e prea târziu.

Mereu are o scuză.

– Ar trebui să dormi. Sunt sigură că ești epuizată. Mă învelește cu pătura până sub bărbie, aplecându-se să mă sărute pe frunte. Mititica mea frumoasă. Ai nevoie de cineva care să aibă grijă de tine, nu?

Nu bag în seamă ce zice pentru că nu-mi place cum mă simt din cauza cuvintelor ei.

– Nu sunt obosită. Toată ziua am dormit.

– Ai nevoie să te odihnești.

– Sunt plictisită. Ai sunat profesoara ca să-mi iei temele?

Vreau să fac ceva. N-am temele pe săptămâna asta și trebuie să lucrez la tabla înmulțirii.

Se îndreaptă, rămânând lângă patul meu.

– Tu, de fapt, nu vrei să faci teme, nu-i așa?

„Teme." O spune de parcă este un cuvânt vulgar.

Ridic din umeri.

– Îmi place să învăț.

– Te pot învăța mult mai multe lucruri decât ce înveți la școală. Lucruri practice, pe care le vei folosi mai târziu în viață. Se așază pe marginea patului, zâmbindu-mi. Noi suntem diferiți, să știi. Familia noastră. Stilul nostru de viață. Nu vei avea niciodată nevoie de unele dintre materiile alea la care înveți.

Mereu spune asta. Că noi suntem diferiți. De parcă am fi mai buni decât restul lumii. Uneori vreau să cred, iar alteori...

Mă simt aiurea pentru că gândesc așa.

– Dar mie îmi place la școală. Îmi plac prietenii mei.

Se încruntă.

– De mami nu-ți place?

– Te iubesc, zic fără ezitare.

Încruntătura îi dispare.

– Atunci ar trebui să vrei să stai acasă tot timpul. Cu mine.

Dar nu vreau. Cum să spun asta fără să-i rănesc sentimentele?

La ușa mea parțial deschisă se aude un ciocănit rapid, speriindu-ne pe amândouă. Ne întoarcem și îl vedem pe tata stând în ușă, cu fruntea încrețită de îngrijorare când ni se întâlnesc privirile.

– Ești bine, gândăcel Sylvie? mă întreabă cu o voce blândă.

Mama îi răspunde înainte să apuc să o fac eu.

– Nu-i spune așa! Nu este un gândac.

Gura mamei se schimonosește. De parcă este un cuvânt vulgar.

– Sunt bine, îi răspund tatei, luând unicornul de pluș pe care mi l-a dat el acum câțiva ani și strângându-l bine. Este doar o răceală.

Tușesc ca să subliniez ce am zis.

El se încruntă și mai tare și se uită la mami.

– Tușește groaznic.

– Mâine-dimineață avem programare la medic, răspunde mama pe un ton rece.

Sunt dezamăgită. Nu vreau să merg la doctor. Mereu mă duc. Este doar o răceală. Nu e mare scofală.

– Mereu o duci la doctor, dar niciodată nu pare să se facă bine. Tati îmi zâmbește rapid, apoi revine cu atenția asupra mamei. De ce crezi că este așa?

– Ce vrei să spui? Că n-ai încredere în mine? Ei încă încearcă să-și dea seama ce este în neregulă cu ea. Vrea să iasă din dormitorul meu. Ne întoarcem, draga mea.

Îi privesc cum pleacă, îi aud cum șoptesc furioși pe hol și, când ridică vocile, închid ochii, lăsându-mi capul pe pernă.

– De ce nu mă lași să am și eu grijă de ea o dată? Orice faci, nu funcționează.

– Cum îndrăznești să spui asta? De parcă este vina mea că e bolnavă. Nu știm care-i problema cu ea! Măcar eu fac ceva și încerc să o ajut.

– Vreau să ajut, dar niciodată nu mă lași. Parcă ai vrea să o ții doar pentru tine.

– Poate că vreau. Poate că ea este tot ceea ce am. Nu e ca și cum ție îți pasă de ceea ce am eu nevoie sau de ce are ea nevoie.

Tata tace. Practic, îi simt furia. Și pe a ei.

Mereu sunt furioși când vorbesc despre mine. Când este singură cu mine, ea vorbește despre el. Se plânge de tati și zice că el nu o mai iubește.

Nu-mi place. Nu vreau să aud. Cuvintele ei mă sperie. Uneori...

Ea mă sperie.

CAPITOLUL 1

Sylvie

În urmă cu trei ani

– Alege! șuieră mama, apucându-mă cu asprime de braț și ținându-mă ferm.

Mă învinețește.

Mă smulg din strânsoarea ei, frecând locul unde m-a atins, apoi îmi fixez privirea asupra ei. Ca de obicei, n-are nici un efect.

– Nu. Este imposibil ceea ce-mi ceri.

Își arcuiește o sprânceană delicată. Mama mea este o frumusețe clasică. Conservată modern. Nici un rid, nu că i-ar păsa cuiva. Tata a părăsit-o în urmă cu mulți ani. N-are nici un bărbat în viața ei. Nimic pe care să își concentreze atenția.

Doar pe mine.

– Nimic nu este imposibil, draga mea. Tocmai tu dintre toți ar trebui să știi asta. Uită-te la tine! Ești un

miracol în viață.

Furia fierbinte îmi transformă sângele în gheață. Singurul motiv pentru care încă sunt în viață este că mi-am dat seama ce-mi făcea – convingând ani întregi o echipă de doctori că era ceva în neregulă cu mine, când eu, de fapt, nu aveam nimic.

Eram perfect sănătoasă.

Și în tot acest timp ea mă otrăvea cu toxine necunoscute. M-a privat de substanțe esențiale sănătoase. M-a ținut trează ca să nu pot dormi niciodată, făcându-mă să arăt și să mă port tot mai rău.

Jur că îmi amintesc vag cum îmi ținea o pernă peste față în timp ce eu mă chinuiam să respir. Chiar s-a întâmplat asta? Sau este o plăsmuire a imaginației mele hiperactive?

Încă nu sunt sigură.

În ciuda faptului că am confruntat-o de câteva ori, spunându-i direct ce mi-a făcut, ea se preface că acele conversații n-au avut niciodată loc – și eu la fel. În iarna din clasa a noua de la liceu, când aproape că am luat o supradoză cu propria mână comparativ cu ce-mi făcea ea, a oprit, în sfârșit, șaradele. Teatrul.

Dar, de-a lungul vieții mele, a dat o adevărată reprezentație. De-a dreptul demnă de a fi premiată. Mereu mama disperată, îngrijorată, incapabilă să își poată ajuta biata fiică bolnavă. Mi-a luat ceva timp, dar prima dată când am bănuit ce făcea aveam opt ani.

Opt.

Apoi am alungat imediat acel gând pentru că nimeni nu vrea să recunoască vreodată că mama sa i-ar face ceva așa de îngrozitor. Nu puteam să îi înțeleg cruzimea, până când a trebuit să accept, în sfârșit, faptul că mă voia moartă.

Dar de ce? Pentru atenție? Asta era singura explicație pe care o găsisem. Tata o neglija. Fratele meu

o evita și sora mea se prefăcea că ea nu exista.

Așa că întreaga ei concentrare diabolică s-a îndreptat spre mine. Viața ei era un haos total, iar singurul lucru pe care-l putea controla eram eu.

Este ironic că am fost cât pe ce să mor din cauza alegerilor mele, nu ale ei. Pe vremea aceea, eram distrusă și mă simțeam abandonată. M-am certat cu cea mai bună prietenă a mea și am distrus acea relație. N-avea sens să continuăm. Întreaga mea viață mi se părea o minciună. Sau așa credeam.

Dar mama încă are planuri pentru mine – să mă trimită la un alt fel de moarte.

– Eu măcar te las să alegi, continuă ea. Are un zâmbet rece și privirea calculată. Așa că dă-i drumul, alege!

Suntem în biroul ei din apartamentul din Manhattan, deși am putea fi oriunde, fiindcă tot am purta lupta asta. Ne confruntăm de când eram mică. Este ca și cum acesta e singurul mod în care știm să comunicăm – sfâșiindu-ne una pe alta.

Fratele meu mai mare, Whit, o respinge fără rezerve, iar ei i se taie suflarea de fiecare dată, ceea ce se întâmplă des. Carolina, sora mea mai mică, s-a dedicat studiului baletului ca să nu trebuiască să aibă de-a face cu modul ei autoritar de a fi. A plecat de acasă la 13 ani și nu s-a întors niciodată.

Asta a fost cu ani în urmă. Mereu mi se pare amuzant că a ales baletul – ținând cont de faptul că este cea mai rigidă și autoritară formă de dans existentă, Carolina tot s-a îndreptat spre balet, în căutarea libertății. Atât de dominantă este mama noastră – când cineva îi permite să fie.

Asta sunt eu. Cea cu probleme cu mama, cea care-i caută constant atenția. Aprobarea. Acceptarea. Deși aproape că m-a omorât, eu tot îmi doresc iubirea ei. Chiar tânjesc după ea.

Spre rușinea mea eternă, sunt singura dintre noi trei pe care mama noastră o poate manipula.

– Deci?

Vocea tăioasă a mamei mă trezește din reverie și clipesc spre ea, confuză pe moment. Dar îmi amintesc totul în câteva secunde.

Decizia mea. Presupusa mea decizie. „Cu care bărbat să mă mărit, mamă? Poate cu domnul aflat în criza vârstei mijlocii? Sau cu domnul-fosilă?“

Nu știu care-i mai rău.

– Lasă-mă până mâine! Mă înalț dreaptă, ridicând bărbia, căutând forță pe interior, dar fără a găsi ceva. Atunci o să-ți dau răspunsul.

– Este periculos să-ți las mai mult timp. Știi și tu asta. Mama își încrucișează brațele la piept, trecând cu privirea peste mine, dezaprobarea ei fiind evidentă. Să nu încerci să fugi de mine, draga mea! Te voi găsi. Mereu o fac.

– Oh, știu. Îi zâmbesc, dar simt că mă forțez, așa că mă opresc. N-am de gând să fug.

Ce sens are? Are dreptate. Mereu mă găsește.

Nimeni nu mă poate salva acum. Nici măcar băiatul care a jurat că mereu îmi va sări în ajutor.

Mă gândesc la acel băiat și nu-mi pot reține vagul zâmbet ce-mi apare pe buze. Spencer Donato cel dulce și prostuț. Mă tolerează ca nimeni altcineva, ceea ce mă înnebunește. Se pare că tatăl lui are presupuse legături cu mafia – astea sunt zvonurile, oricum –, dar Spence seamănă mai mult cu mama lui dulce și loială din zona central-vestică. Mereu a fost cel pe care m-am putut baza pentru a mă ajuta să uit.

Măcar o vreme.

– Bun. Face câțiva pași, de parcă vrea să iasă din cameră, dar apoi se oprește chiar în fața mea. Știi că doar am grijă de tine, Sylvie. Tu nu poți să ai grijă de tine, nu după toate câte s-au întâmplat. Ai nevoie

de cineva care să te ghideze, deci ce opțiune poate fi mai bună decât un bărbat mai în vârstă, mai înțelept ca soț? Ar fi o greșeală să fii cu cineva de vârsta ta.

Nu zic nimic. Am primit deja o moștenire. Când împlinesc 21 de ani, fondul fiduciar devine al meu, fără condiții, ceea ce se va întâmpla în mai puțin de doi ani. Bănuiesc că ea crede că voi irosi până la ultimul dolar – și sunt sute de milioane în acel fond fiduciar.

N-are încredere în mine. Niciodată n-a avut.

Ceea ce ne aduce pe picior de egalitate, pentru că nici eu n-am încredere în ea.

– Cum este ursulețul ăla drăguț al tău, Spencer. Tresar când o aud rostindu-i numele cu voce tare, iar ea vede asta. Normal că vede. Mulți alții ar considera zâmbetul ei ca fiind amabil, dar știu că nu este. Și-a scos arma și m-a rănit, așa cum spera-se. Nu ne înțelege lumea, draga mea. Chiar nu o face. Seamănă mai mult cu mama lui naivă.

Sylviei Lancaster nu-i place de nimeni, nu respectă pe nimeni. Se crede deasupra tuturor.

– Familia lui este foarte bogată… încep, încercând să îl apăr, ca întotdeauna, dar ea mă întrerupe.

– Nu ca noi. Nici pe departe. Și apoi, banii familiei lui sunt… pătați. Se cutremură teatral. Este mai bine să întrerupi contactul cu el. Nu crezi? Din câte știm noi, acum lucrează îndeaproape cu tatăl lui.

Nu mă deranjez să răspund. Nu știu ce face. Nu-l întreb. N-am mai vorbit de luni întregi. Pe rețelele de socializare spune că este student la NYU, dar chiar este? Nu știu.

Dacă lucrurile ies cum vrea mama, nu voi ști niciodată.

– Ai nevoie de cineva solid. Realizat. Precum cei pe care i-am ales eu. Amândoi sunt perfecți și, indi-

ferent cu cine te căsătorești, vor avea grijă de tine, chiar și cu... afecțiunile tale.

Afecțiunile mele. Ce modalitate drăguță de a exprima că mi-a făcut creierii praf de când eram copil. Este aceeași chestie pe care mi-o spune de ani întregi. De când m-a dus prima dată la cabinetul doctorului în speranța că avea să își dea seama ce era în neregulă cu mine.

„Totul este în neregulă cu mine", concluzionasem. „Sunt un dezastru. Cine m-ar vrea?"

După spusele mamei de mai devreme, Earl Wainwright al patrulea a licitat cel mai mult pentru mine, urmat de un domn mult mai în vârstă al cărui nume l-am uitat deja.

Earl are aproape 70 de ani. Divorțat, singur și în căutarea unei fete drăguțe și tinere care să-l însoțească la evenimentele sociale.

Mă vrea pe mine. Și ea m-a oferit pentru o sumă frumușică. Nu sunt prea sigură pentru cât, dar știu că recent a pierdut niște bani într-o investiție nereușită.

Mă străbate un fior când îmi dau seama că am fost promisă cuiva.

Când inima mea aparține altcuiva. Mereu a fost așa.

Și mereu va fi.

Bat așa de tare la ușă, că mă dor degetele. Alin durerea cu limba, strângând o sticlă rece de șampanie în cealaltă mână, când ușa se deschide brusc.

Spencer stă în ușă, cu surprindere pe chipul lui frumos când mă vede în pragul ușii lui, lingându-mi dosul mâinii.

– Cum ai intrat în clădire?

Oprindu-mă, îl săgetez cu privirea, coborându-mi mâna rănită pe lângă mine.

Nici un „Bună, intră".

Nici un „Oh, Doamne, mi-a fost așa de dor de tine, Sylvie!“

Nimic de genul ăsta. Vrea doar să știe cum m-am strecurat în clădire.

– I-am făcut o labă portarului.

Trec pe lângă el și intru în apartament, studiind spațiul curat, ordonat și încercând din răsputeri să nu plâng.

Nu este momentul pentru triste̦e. Am o misiune de îndeplinit.

– Nu te bucuri că mă vezi?

Au trecut luni întregi de când ne-am văzut ultima dată, de când s-a săturat de jocurile mele.

Acelea au fost fix cuvintele folosite de el, iar în acel moment au durut. Încă dor, dar sunt disperată să îl văd. Să îl ating.

Să îl mai țin în brațe pentru ultima dată.

Mă întorc cu fața spre Spencer, ridicând sticla de șampanie și dorindu-mi să fi băut deja din ea ca să simt acea efervescență pe gât. Gâdilându-mi stomacul. Furnicându-mi pielea.

Închide ușa, apoi se apropie lent de mine, emanând îngrijorare prin fiecare por. Îl sorb cu lăcomie, de parcă este ultima dată când o să-l mai văd – și ar putea fi adevărat, din câte știu eu.

Spencer arată incredibil de bine, chiar mai bine acum, când este mai în vârstă și complet maturizat. Ochi căprui, păr negru, decadență păcătoasă, ca o ciocolată delicioasă. Umeri lați, piept lat și *atât* de înalt, mai ales în comparație cu mine.

Sunt micuță. Un mic spiriduș. Așa mi-a zis o dată, când încă eram la Liceul Lancaster și eu l-am băgat pe furiș în camera mea de cămin ca să-și facă de cap cu mine.

O făceam des în vremea aia. Să ne furișăm. Mi-e dor de asta.

Mi-e dor de el.

Totuși ultima dată când ne-am văzut, eram în oraș. Aici, în apartamentul lui. Am apărut pe neașteptate, cum am obiceiul să o fac, și el a încercat să mă facă să plec. De parcă îl întrerupeam, deși nu era nimeni aici.

De care să știu eu.

Se poate să fi urlat la el. Se poate să îi fi zis că nu mai voiam să-l văd niciodată.

Mint. Tot timpul. El știe asta.

– Credeam că mă urăști.

Are o voce plată în timp ce mă măsoară cu privirea, ceea ce-mi umple corpul de groază.

– Oh, te urăsc, Spencer. N-ar trebui să fiu aici. Este o greșeală că mi-am făcut apariția la ușa ta. Știi asta. Știu asta. Mă opresc, observând scăpărarea de frustrare ce se aprinde în ochii lui, lucru care-mi spune că-i pasă. Măcar un pic. Dar asta nu înseamnă că nu vreau ceva de la tine.

Nu spune nimic în timp ce trec pe lângă el, apucându-l de partea din față a cămășii și trăgând de ea ca să nu aibă de ales și să își plece capul. Gura lui planează peste a mea, plină, coaptă și tentantă precum păcatul. Buzele mele le găsesc pe ale lui și le ciugulesc doar pentru a-l tachina un moment înainte de a mă îndepărta.

– Hai să ne îmbătăm!

– Sylvie…

– Am nevoie să mă îmbăt, Spencer. În seara asta este o ocazie specială.

Vocea îmi este șoptită. Aproape răgușită. Sunt îngrozită că o să mă refuze.

– Care-i ocazia?

Rătăcește cu privirea peste fața mea, de parcă memorează fiecare trăsătură. Imperfecțiunile și cicatricile. Este singurul care mă vede așa cum sunt. Și cu toate astea nu mă respinge. Nici nu încearcă să mă schimbe.

Nu există altcineva ca Spencer Donato.

Nimeni.

– Trebuie să mă îmbăt ca să am curajul să mi-o trag cu tine o dată.

Dau drumul cămășii lui și intru în bucătărie, punând sticla de șampanie pe blat înainte de a începe să deschid fiecare dulap până ce găsesc ceea ce vreau.

Pahare de șampanie.

Nu sunt sigură de unde știam că o să aibă, dar în trecut am petrecut suficient timp în apartamentul familiei lui ca să știu că sunt aprovizionați cu de toate, mai ales când vine vorba de alcool.

Mă urmează în bucătărie, aprinzând lumina. Arăt spre locul unde am lăsat sticla pe blat.

– O deschizi pentru mine, te rog?

Își suflecă mânecile cămășii bleumarin cu nasturi și se apucă de treabă, scoțând până la urmă dopul din sticlă, pocnetul puternic speriindu-mă. Mă holbez la antebrațele lui puternice în timp ce ia un pahar și toarnă cu grijă șampanie, mi-l dă, apoi își toarnă și lui.

Cu mâna tremurândă, ridic paharul spre el.

– Felicitări!

– Pentru ce?

Vocea lui este joasă. Calmă.

Mă distruge să îi aud întrebarea. Să îi văd expresia.

Zâmbesc și îmi strâng genunchii. Îmi joc rolul în forță. Prefăcându-mă că suntem doar eu și el, când de fapt după noaptea asta nu va mai exista nici un *noi*. Sunt promisă altcuiva, deși eu mereu am fost menită să fiu a lui Spencer.

– Pentru viitor.

Ciocnește paharul cu al meu și bem amândoi, privindu-ne în ochi. El ia o înghițitură în vreme ce eu dau totul pe gât, golind paharul în câteva secunde,

apoi punându-l pe blat. Iau sticla, îmi umplu paharul și mă întorc spre Spencer să îi ofer și lui, dar el abia s-a atins de șampania lui.

Ridicând din umeri, umplu prea mult paharul, făcându-l să dea pe dinafară. Râzând, îmi iau paharul, fără să-mi pese că șampania se varsă peste tot. Pe tot blatul. Pe haina mea. Pe gâtul meu. Pe buzele mele. Beau și beau, înfierbântându-mă cu fiecare înghițitură.

– De ce porți palton, Syl? mă întreabă, smulgându-mi din mână paharul gol înainte ca eu să îmi torn din nou.

Am pierdut numărătoarea paharelor băute, dar știu că nu sunt de ajuns.

– Hei! Mă uit urât la el. Mai vreau.

– Dă-ți paltonul jos! Stai un pic! Avem toată noaptea la dispoziție.

Nu înțelege. Eu nu am toată noaptea. Probabil am maximum câteva ore, înainte să trebuiască să mă întorc acasă. Dumnezeu știe ce face mama după ce m-a lăsat de capul meu – asta a fost prima ei greșeală. Am profitat de ocazie ca să evadez, știind că asta era ultima mea șansă. Ultima mea noapte.

Cu Spencer.

– Vrei să-mi dau paltonul jos?

Este din lână neagră groasă, cu guler din blană sintetică și cordon legat strâns în talie, amintindu-le tuturor cât de îngrozitor de slabă sunt.

– Nu ți-e cald?

O sprânceană neagră se ridică în timp ce mă contemplă.

– Stai să vezi!

Îmi desfac cordonul și dau jos paltonul, care aterizează grămadă la picioarele mele.

Dezvăluind că sunt complet goală. O ofrandă adusă singurului bărbat care suport să mă atingă.

El face ochii mari și îi ridică spre ai mei, fără să își desprindă privirea.

– Sylvie...

Pășesc spre el, petrecându-mi brațele în jurul gâtului lui și atingându-i corpul cu corpul meu gol.

– Trage-mi-o, Spence!

– Ce faci?

Privirea îi rămâne pe fața mea, sprijinindu-și ușor mâinile pe șoldurile mele. De parcă îi este teamă să mă atingă.

– Te doresc.

Mă ridic pe vârfuri și îmi lipesc gura de a lui, cu ochii închiși strâns. Îmi răspunde la sărut doar o secundă, apoi își dă capul pe spate. Eu revin pe călcâie, deschid ochii și descopăr că privirea lui este plină de îngrijorare în timp ce mă studiază. Și urăsc asta. Nu vreau să își facă griji. Vreau să mi-o tragă.

– Nu mă privi așa!

– Ce s-a întâmplat? Spune-mi!

Este prea inteligent. Mereu mă citește.

– Nimic.

Zâmbesc, băgând mâna între noi pentru a o pune pe erecția lui crescândă. Se întărește doar privindumă.

– Minți!

Vocea lui este iritant de calmă și brusc vreau să urlu. Să îmi smulg părul din cap și să întreb de ce viața trebuie să fie așa de al naibii de nedreaptă.

– Jur, ești singurul bărbat pe care-l știu care s-ar îndoi de motivele unei fete goale. Tu nu pricepi? Vreau să consum relația noastră, Spence. Nu te-am tachinat suficient? Îi zâmbesc, membrele mele devenind moi din cauza alcoolului amestecat cu pastilele pe care le-am luat mai devreme. Dar trebuie să fiu atentă. Nu vreau să leșin și să ratez toată distracția. Nici un alt bărbat nu ar face asta. M-ar lua și m-ar duce direct în pat!

– Te cunosc, Syl. Mă îngrijorezi.

– Sunt bine. Îmi dreg vocea. Serios! Sunt bine.

Poate, dacă o spun de suficiente ori, o să încep să cred.

– Bine?

– Da. Stau mai dreaptă, brusc disperată să mai beau niște șampanie. Acum du-mă în pat!

Mă apucă de mână și mă trage și mai aproape de el, buzele lui curbându-se într-un zâmbet desfrânat în timp ce-mi șoptește:

– Cine zice că vreau să ți-o trag într-un pat?

Clipesc spre el, încercând să ignor impulsul brusc dintre picioarele mele.

– Sunt o tânără virgină. Vrei să... ce? Să mi-o tragi pe un perete? Sau poate chiar aici, în bucătărie? Mă desprind din îmbrățișarea lui și mă ridic pe blatul din bucătărie, simțind marmura rece sub fund. Vino aici! Mă întind spre el, dar nu este suficient de aproape. Hai să probăm înălțimea!

Îmi desfac lent picioarele în timp ce se apropie, lăsându-l să pășească între ele. Își așază mâinile pe interiorul coapselor mele, mângâindu-le ușor, pe pielea mea aprinzându-se mici scântei în urma atingerii lui.

– Tânără virgină, murmură el, vocea lui groasă făcându-mi pielea de găină.

- Tu n-ai nimic virginal, Sylvie.

– Excepție face himenul meu intact. Nu mă pot concentra când mă atinge așa, alunecând înainte și înapoi cu degetele, apropiindu-se tot mai mult de păsărica mea, doar ca apoi să fugă. Știe unde-l vreau și nu-mi dă asta. Doctorul meu tocmai i-a dovedit mamei că sunt virgină în toate felurile.

Ridică pleoapele, ochii lui căprui mistuindu-i pe ai mei.

– Ai cel mai distrus doctor de pe planetă – și mama ta este la fel.

Doamne, adevărul doare!

– Nu este vina lui. El face doar ce-i cere mama, zic încet, înfigându-mi dinții în buza inferioară când degetele lui îmi ating ușor păsărica. Testându-mă. Tachinându-mă. Mă vinde cui dă mai mult.

Degetele lui se opresc din explorare.

– Ce vrei să spui?

Mă întind spre partea din față a cămășii lui și încep să îi deschid lent nasturii, menținând privirea pe ce fac în loc să mă uit în ochii lui când îi răspund:

– Mă logodesc, Spencer. Sunt sigură că se va anunța în curând.

– Cu cine?

– Nu-l cunoști. Este un bancher de investiții. Mult, mult mai în vârstă și atât de monden. Sunt sigură că o să mă învețe multe lucruri. Mama l-a plătit, deci nu mai sunt problema ei dacă tot n-a reușit să mă omoare cu boli false.

Cuvintele curg din mine, unul după celălalt, de parcă nu le pot controla.

Chicotește și își reia căutarea, apăsându-și degetul mare peste clitorisul meu, făcându-mă să șuier.

– Ești amuzantă, Syl.

Nu mă așteptam să mă creadă. Am mai spus rahaturi de genul ăsta, dar niciodată nu s-au adeverit. N-am murit. N-am fost trimisă în Australia, n-am fost internată la nebuni, nu am devenit lesbiană, nu m-am dus la Harvard.

I-am jurat lui Spencer că lucrurile astea se vor întâmpla, dar nu s-au întâmplat.

Sunt mincinoasa desăvârșită. Fata bogată și excentrică care face ce vrea. Spune ce vrea. Cumpără orice dorește.

Așa se văd lucrurile din afară, dar aici, acum? Cu acest băiat care acum este bărbat?

Sunt cât pot eu de reală. Și cu toate astea, el nu mă crede. Mi-aș dori să poată vedea prin fațada

mea. De cele mai multe ori poate, dar în ultima vreme nu mai știu sigur cine sunt cu adevărat.

Alungându-mi melancolia, mă concentrez la ceea ce se întâmplă. La felul cum mă atinge. Am nevoie să urmăresc acea senzație pe care o trăiesc doar cu Spencer. Ăsta este scopul meu în noaptea asta.

Singurul scop.

Lăsându-mă pe spate, îmi proptesc mâinile pe blat, întregul meu corp tremurând în vreme ce el își trece degetele peste pielea mea sensibilă.

– Vorbesc serios, Spence! Următorul capitol din viața mea începe cu „A fost odată ca niciodată o nuntă“. Nu este romantic?

Ignoră ce spun, concentrându-și privirea la zona unde mă mângâie.

– Mi-ai spus că nu o să te măriți niciodată.

– Bănuiesc că am mințit. Chiar te surprinde? Când privirea lui se întâlnește cu a mea, ridic din sprâncene. Așa mă gândeam și eu.

– Ai luat ceva înainte să vii aici?

Degetele i se opresc din explorare, iar mie îmi scapă un scâncet de frustrare.

– Normal că nu, mint eu, desfăcându-mi picioarele mai larg. Cât se poate de larg. Fă-mă să termin, Spencer! Am nevoie.

Încep să mă mișc sub atingerea degetelor lui, unduindu-mi șoldurile. Mușcându-mi buza de jos când acele degete sigure mă pătrund. Le mișcă încet, îndoindu-le și înghiontind acel loc misterios care mă face să văd stele.

– Uită-te la tine, murmură cu privirea pe mâna cu care mă mângâie. Udă și goală pe blatul din bucătăria mea. Ești ca un vis devenit realitate.

Un vis care nu va dura, asta vreau să spun, dar nu o fac.

Oftez în schimb, arcuindu-mi șoldurile în sus.

Nu renunță. Nu, înrăutățește lucrurile când se apleacă peste mine, limba lui dezlănțuindu-se peste un sfârc tare, apoi peste celălalt, lăsându-i uzi și dornici. Nu-mi pot lua privirea, cu buzele deschise în timp ce mi-o trage cu degetele și îmi suge sfârcurile. Spence, de obicei îmbrăcat la patru ace, este păcătos de sexy cu cămașa parțial deschisă, scoțând la iveală abdomenul acela lucrat pe care mereu îl ține sub haine.

Este greșit că îl caut doar când sunt speriată? Când știu că totul este pe cale să se năruiască? Obiceiurile sunt greu de schimbat, iar de când am plecat de la Liceul Lancaster, așa ne-am jucat de fiecare dată. Făcând sex. Spunând prostii care se transformă în discuții aprinse ce mă fac să plec în grabă, trântind ușa în urma mea. Jurând să nu-l mai văd vreodată.

Mereu este o minciună.

Problema este că în ultima vreme prostiile mele au devenit reale.

Cu toate astea, el tot crede că este un joc.

Asta se întâmplă când ești tânăr, bogat și aparent n-ai nici o grijă pe pământ. Te prefaci că viața este un joc imens și îl joci ca să-l câștigi.

Spence nici măcar nu-și dă seama că eu am pierdut deja. Mai iau un singur lucru pentru mine înainte să trebuiască să mă mulțumesc cu premiul de consolare.

– Ai avut vreodată o fată care să-ți apară la ușă doar cu paltonul pe ea și nimic altceva?

Mă las pe spate, sprijinindu-mă în coate, recunoscătoare pentru blaturile lungi și late din bucătăria lui, exclamând uimită când se apleacă și mă atinge cu gura.

Închid ochii cu un geamăt și mă întind după capul lui, cufundându-mi degetele în părul lui des, moale și strângându-l în timp ce îmi linge fiecare centimetru

din păsărică. Îmi tachinează intrarea cu limba. Îmi linge clitorisul, încercuindu-l, atingându-l ușor și repede.

Înnebunindu-mă.

Își pune mâinile pe șoldurile mele, trăgându-mă spre el în timp ce se ridică, iar degetele mele alunecă din părul lui.

– Nu mă pot lăuda cu asta.

Nici măcar nu mai știu despre ce vorbește, dar nu contează. Când revine cu atenția asupra păsăricii mele, mă delectez cu ritmul limbii lui, cu mâinile care mă trag de șolduri, mișcându-mă odată cu el. Întind orbește mâna și lovesc din greșeală unul dintre paharele de șampanie, care se rostogolește pe blat, căzând pe podea cu un delicat clinchet de sticlă.

– Să nu te rănești, șoptesc, sperând că sticla nu l-a lovit.

Nu spune nimic. Doar murmură pe pielea mea, iar senzația mă înnebunește. Mă cambrez sub gura lui dornică, ridicându-mă pentru a-l prinde de păr cu ambele mâini și coborând privirea spre el în timp ce el o ridică spre mine.

Pentru mine contează expresia din ochii lui. Gura lui pe păsărica mea, degetele lui în mine. Valul crește, trecând brusc peste mine. Îi strig numele, urlându-mi plăcerea în timp ce termin pe fața lui.

Pe frumoasa și iubita lui față.

Când se termină, mă ia în brațe și mă scoate din bucătărie, ocolind cioburile. Mă duce în dormitorul lui, așezându-mă pe mijlocul saltelei. Stau acolo ca un morman de oase, încă fără aer, fără să îmi iau privirea de la el în timp ce se dezbracă. Până când este gol ca mine. Cu o erecție uriașă.

Toată pentru mine.

Se apropie de pat, urcându-se ca un prădător, până ce ajunge chiar peste mine, capturându-mă. Mă uit la el, întinzând degetele prin lănțișorul subțire

de aur pe care-l poartă mereu și trăgându-l în jos până când gura lui abia o atinge pe a mea. Mirosul puternic, pământesc al păsăricii mele încă se simte pe gura și bărbia lui când îi ling pielea, savurând gustul.

– De data asta chiar mi-o tragi, îi șoptesc. Ai înțeles?

Mereu am fost cea care l-a îndepărtat în ultima secundă, prea temătoare ca să continuăm. După ce mi-a venit menstruația, mama mi-a vorbit despre virginitatea mea ca despre un dar prețios, ce putea fi oferit bărbatului cu care aveai să te căsătorești, nimănui altcuiva.

– *Eu am vrut să fiu târfă?* Mă întreba deseori asta. *Eu am vrut să-mi deschid picioarele și să mă ofer oricărui bărbat care-mi spunea că eram drăguță?*

– *Nu, doamnă,* îi răspundeam mereu cu vocea tremurândă.

Mi-am păzit virginitatea cu însăși ființa mea, nu că m-ar fi dorit cineva așa. Multă vreme, n-am fost la școală suficient de mult ca vreun băiat să fie interesat de mine.

Până la Spencer. Am știut din clipa în care ni s-au întâlnit ochii.

Am știut.

Am făcut atâtea lucruri! Atâtea alte lucruri care nu erau sex cu Spencer. Oh, m-am sărutat cu câțiva băieți! Pe vreo doi i-am lăsat și să mă pipăie. Dar majoritatea întâlnirilor sexuale au fost cu Spencer.

Mai puțin acest lucru.

Când mama te duce în mod regulat la examinări ca să se asigure că ai virginitatea intactă, faci ce vrea ea. Niciodată n-am crezut că am altă opțiune. În ciuda faptului că sunt adult, încă mi-e greu să o părăsesc pe mama. O mică parte din mine are nevoie de ea.

Cât de ciudat este acest lucru?

Faptul că mă mărită cu cineva ales de ea îmi amintește că nu-mi aparțin. Niciodată nu am făcut-o. Virginitatea nu mai este a mea ca să o protejez, așa că o ofer – la naiba cu consecințele! –, în ciuda faptului că sunt promisă altcuiva.

Și nu sunt promisă acestui bărbat care acum stă deasupra mea, cu penisul gros pe burta mea, lăsând o dâră umedă. Dovada dorinței lui de a mă avea. Întind cealaltă mână spre el, atingându-i capul cu degetele și făcându-l să tresalte.

Expiră sacadat și își coboară capul, inspirând adânc. De parcă are nevoie să își recapete controlul.

– Tu, de fapt, nu vrei să faci asta.

Acum el este cel care mă îndepărtează. I-am avut penisul în gură, mâinile peste tot pe mine. Cu toate astea, mă respinge pentru că știe cât înseamnă asta – prețioasa mea virginitate – pentru mine.

Pentru mama mea.

Este bolnăvicios de implicată în viața mea.

– Ba vreau. Cu tine.

Îl trag din nou de lănțișor, gurile noastre topindu-se împreună și limbile noastre împletindu-se. Ațâțând. Ațâțând focul care mereu arde în mine când sunt cu băiatul ăsta.

Bărbat. Acum este bărbat. Și eu sunt o femeie logodită.

Pe cale să facă sex cu cineva care nu este viitorul ei soț.

Îi mângâi penisul, iar el mi-l împinge lent în palmă, gemând în gura mea. Îmi simt corpul gol, pereții interiori încordându-se pe nimic. Măcar o dată vreau să știu cum este. Cum l-aș simți în mine. Degetele nu sunt de ajuns. Gura lui – deși este absolut divină – nu este de ajuns.

Am nevoie de mai mult.

– Stai să iau un prezervativ!

Se apleacă peste mine, întinzându-se spre noptieră și deschizând sertarul. Încerc să nu mă gândesc la Spencer cu alte fete, dar nu mă pot abține.

Are prezervative în noptieră. Câte fete a adus în apartamentul ăsta? Cu câte fete a făcut sex? Noi n-am vorbit niciodată despre un angajament, dar suntem tot timpul atrași unul de celălalt. Intrăm și ieșim constant unul din viața celuilalt. Am stat luni întregi fără să îl văd.

Pot să n-am nici o așteptare. Nici o cerință. Nu este dreptul meu, indiferent cât de mult țin la el.

Țin la el nu este o expresie potrivită. Îl iubesc pe Spencer. Da. Doar că nu am curajul să o zic cu voce tare.

– N-avem nevoie de prezervativ. Iau anticoncepționale.

Îl testez să văd dacă zice că ar trebui să pună unul pentru că a fost cu alte femei, dar nu zice nimic.

Nu la început.

– Cum adică iei anticoncepționale?

Privirea lui este întrebătoare când o găsește pe a mea.

– M-am gândit că este bine să fiu pregătită.

– Și de cât timp te pregătești?

Ridic dintr-un umăr, făcând pe nepăsătoarea.

– Nu-ți face griji!

Are o privire fermă – și prea intensă. În sfârșit, îmi iau ochii de la el, înghițind greu în sec. Dacă mă respinge acum…

Nu știu ce voi face.

Dar nu mă respinge. Normal că nu. Sunt deschisă sub el, pregătită și dornică. Nu mă poate refuza.

Închide, în schimb, sertarul și revine deasupra mea, ridicându-se în genunchi, cu degetele în jurul erecției. Se atinge. Cu cât mă uit mai mult, cu atât mai tare mi se usucă gura și îmi dau seama că nu mai am timp.

Am nevoie să facă asta. Acum.

Desfăcându-mi picioarele, îi arăt tot ce am. Evident, coboară privirea. Concentrându-se pe carnea roz și lucioasă. Bag mâna între picioare și mă ating, iar sunetele umede mă umezesc mai tare.

– Te rog, șoptesc. Eu nu cerșesc niciodată – iar după expresia lui, îmi dau seama că știe. Te vreau în mine.

Continuă să își mângâie penisul roșu. Care arată aproape furios.

– Te rog, Spence! Închid ochii, scâncind. Am nevoie de tine.

Se conturează fără ezitare deasupra mea, ghidându-și penisul în interiorul corpului meu dornic. Inspir în clipa în care-l simt că străpunge intrarea, coapsele mele încordându-se și întregul corp devenindu-mi rigid.

Toată dorința mă părăsește, fiind înlocuită complet de teamă.

– Relaxează-te, îmi șoptește cu gura peste a mea, chiar înainte să o fure într-un sărut lung cu limba.

Cu cât prelungește momentul mai mult, cu atât mai ușor îmi este să fac cum spune el și să mă relaxez. Încep să îmi dau seama că mă umple centimetru cu centimetru, insuportabil, tăindu-mi respirația când alunecă și mai adânc, până când penisul lui este complet în corpul meu.

De data asta, pereții mei interiori se încleștează în jurul lui și este ca și cum mă străbate un fior, electrizându-mi sângele, pielea și oasele. Simt o ciupitură. O usturime pe măsură ce se retrage, doar ca apoi să intre iarăși, iar de data asta...

De data asta nu este nici o ciupitură. Nici o usturime.

Spencer se mișcă, iar eu fac la fel, total fascinată de fiecare gest pe care-l face. Felul în care mâinile lui se sprijină de pat de o parte și de alta a capului

meu. Balansul lănțișorului în timp ce intră și iese din mine. Stratul de transpirație ce i se formează pe frunte și pe piept. Părul negru ondulat dintre pectorali, păr care nu era acolo când el avea 17 ani și neam dezbrăcat amândoi, ascunși în camera mea din Liceul Lancaster, ca el să mă poată pipăi și eu să îl masturbez.

Oh, ce vremuri frumoase! Când grijile mele nu aveau de-a face cu viitori soți și copii și cu toate responsabilitățile de rahat ale adulților. Când puteam doar să fiu cu Spence fără nici o grijă.

– La naiba, Sylvie! scrâșnește, părând că îl doare. Ești așa de strâmtă.

– Prea strâmtă? întreb ca idioata virgină.

Chicotește.

– Niciodată. Apoi își coboară capul pentru un sărut. Mă strângi așa de tare încât o să termin în câteva minute.

Bun. Vreau să termine în câteva minute. Ar trebui să ne grăbim. Este ultima mea șansă să fiu cu Spencer înainte de a renunța definitiv la el.

Probabil simte când mi se încălzesc și mi se relaxează mușchii pentru că destul de curând mi-o trage în mod serios. Camera se umple cu sunetul pielii plesnite ușor de pielea celuilalt și de mirosul de sex. În ciuda orgasmului de mai devreme, corpul meu este încins și pregătit de acțiune, așa că bag mâna între noi, iar degetele îmi găsesc clitorisul pe care încep să îl ating.

Spence îmi dă mâna laoparte, degetele lui aspre făcând cercuri tot mai mici în jurul clitorisului, până ce îmi dau capul pe spate, incapabilă să respir în vreme ce al doilea orgasm crește vertiginos prin mine, lăsându-mă fără aer.

Incapabilă să pot gândi.

– La naiba, scrâșnește chiar când simt primii stropi de spermă adânc în mine.

În curând sunt inundată, fără ca mișcările lui să încetinească, din adâncul gâtului ieșindu-i un geamăt adânc.

Îl mângâi pe spate când se lasă peste mine. În sus și în jos, alunecând pe pielea lui fină, inspirându-i parfumul. Șamponul. Încă este în mine și mă întreb dacă îmi voi aminti mereu ce am simțit în momentul ăsta când mă voi gândi la Spence.

Cum a devenit o parte din mine.

– Sunt prea greu.

Vrea să se retragă, dar îl prind mai tare, împiedicându-l să plece.

– Nu, șoptesc, înghițind cu greu în sec ca să-mi alung emoția adâncă din gât, ce mă face să îmi vină să plâng. Nu pleca! Nu încă.

Mai rămâne acolo un moment, cedând cerinței mele, până ce nu mai suportă. Când iese din mine, țâșnește sperma, udându-mi coapsele și patul de sub mine, și mă simt goală. Pustie. Aproape că îmi vine să îi bag sperma la loc, ca să pot lua o parte din el cu mine când plec, dar nu o fac.

Nu vreau să mă întrebe de ce.

– Ar fi trebuit să-mi pun un prezervativ.

Cade pe o parte lângă mine, punându-și mâna între picioarele mele ca să șteargă sperma.

Îi lovesc mâna, apoi regret imediat.

– Las-o! Sunt bine.

Mă mângâie lent cu degetele în sus și în jos.

– E sânge. Ridică degetele să îmi arate firișoarele de sânge amestecate cu sperma lui. Chiar ai fost virgină.

– Te-ai îndoit vreodată de mine?

Vocea abia mi se aude. E rănită.

– Nu chiar, zice, luându-și mâna de pe mine când îl săgetez cu privirea. Haide, Syl! Ai tendința să spui multe prostii.

Privirea mea se îndulcește. Are dreptate.

– Dar știi că ești singura pentru mine, murmură el.

Strălucirea sinceră din privirea lui este copleșitoare.

– Ai spune orice ca să bagi o fată în patul tău, îl tachinez, având nevoie să detensionez momentul.

Sinceritatea este înlocuită cu durere, dar o ignor.

– Ți-a plăcut când am terminat în tine? mă întrebă, părând aproape... timid.

Dulcele meu Spence! Este un romantic. Un cavaler în armură strălucitoare. Mereu alergând să mă salveze.

Dar nimic nu mă poate salva acum. Nici măcar el.

Îmi arcuiesc o sprânceană.

– Ai mai terminat în vreo fată până acum? Direct? Fără prezervativ?

Clatină lent din cap, aplecându-se pentru alt sărut.

– Niciodată.

– Pe bune?

Oprindu-i sărutul, îmi sprijin mâna pe pieptul lui, chiar peste inima ce încă bate rapid.

– Da, îmi șoptește pe buze, limba lui alunecând între ele în timp ce degetele îi alunecă din nou în mine. Se joacă cu păsărica mea, degetele lui găsind clitorisul încă sensibil, iar corpul meu răspunde precum târfa ce este pentru acest bărbat. Vreau să te fac să termini din nou.

– Dar sunt așa de obosită...

Mă rostogolesc ca să mă îndepărtez de degetele lui căutătoare, detestând că îl îndepărtez.

Dacă aș putea, l-aș lăsa să facă sex cu mine toată noaptea, să mă facă să termin și să termin. Dar nu putem să facem asta.

Ni s-a terminat timpul.

Nu este nevoie să rostească vreun cuvânt, dar îi simt frustrarea. Zăbovește pe pielea lui, răsună în vocea lui când insistă.

– Sylvie, lasă-mă! Știi că vrei.

– Ba nu. Trebuie să dorm. Mă uit peste umăr, ignorând expresia bosumflată de pe fața lui prea frumoasă. Mi-e așa de greu să-i rezist, dar trebuie. A fost prima dată pentru mine, Spencer. Mă doare.

De fapt, nu mă doare, dar trebuie să plec de aici.

– Ah, biata mea iubită!

Nu se mai ceartă cu mine. Mă trage cu spatele la el, cu brațele lui musculoase petrecute în jurul trunchiului meu și cu mâinile alea mari întinse peste stomacul meu, ținându-mă pe loc. Îi simt penisul cum mă împunge în fund. Încă este excitat. Dacă n-am grijă, ne-am putea lăsa duși de val și ar fi iar în mine. Ar fi așa de ușor! Mereu este ușor între mine și Spencer – până când nu mai este.

– Stai să aduc un prosop. Să te curăț.

– Nu. Clatin din cap, părul meu atingându-i fața, iar el dându-l laoparte. Lasă-mă doar să stau aici și să închid ochii! O să stau doar câteva minute.

– Bine.

Mă sărută, zăbovind cu buzele pe tâmplă. Îl simt cum mă inspiră, de parcă îmi savurează mirosul și jur pe Dumnezeu că mi se frânge inima!

E larg deschisă, vărsându-mi toate emoțiile reprimate. Peste tot. Aș putea sângera în acest pat, aș putea muri în brațele acestui băiat și nimeni n-ar pune întrebări. Cu atât mai puțin eu. Mă omoară în cel mai dulce mod posibil. Până la urmă, o să-l rănesc și mă va urî. Va trebui să trăiesc cu mine pentru asta, indiferent dacă îmi place sau nu.

Nu spunem nimic, iar liniștea din apartamentul lui mă trage la somn. Până când tresar și mă trezesc după ceea ce par a fi doar câteva minute mai târziu, deși nu știu ce oră este. În cameră este întuneric. Aud zgomotele orașului la distanță. Un claxon. Vaietul unei sirene.

Trebuie să plec.

Nemișcată, mă concentrez asupra respirației constante a lui Spence. Este lentă și profundă. Doarme adânc. Mereu a reușit să adoarmă rapid.

Îl invidiez pentru asta.

Mă dau jos din pat cu grijă ca să nu-l deranjez, întorcându-mă să mă uit pentru ultima dată la el înainte să plec.

Este întins pe o parte, cu pătura până la talie, ochii închiși și buzele deschise. Pare așa de liniștit. Așa frumos. Părul negru îi cade peste frunte și tânjesc să îl dau laoparte. Să îi sărut fruntea. Să îl inspir așa cum a făcut el cu mine mai devreme.

Să îi șoptesc că îl iubesc.

Nu fac nimic din toate astea. Mă mai uit puțin la el, încercând să memorez acest moment pentru amintiri viitoare, apoi fug din dormitor, alergând goală pe hol și intrând în bucătărie în căutarea paltonului. Îl ridic de pe podea și îl iau pe mine, pășind cu o tresărire direct pe paharul pe care l-am spart. Îmi mușc buza ca să nu țip.

N-am timp să scot cioburile din talpă. Deși le perii rapid. Mă încalț cu sandalele cu toc, leg din nou cordonul paltonului în jurul taliei și verific buzunarul după telefon.

Îl scot, mă uit cât este ora și mă cuprinde îngrijorarea. Am stat mai mult decât anticipasem.

S-ar putea ca mama să mă caute.

Mă inundă teama și ignor notificările de pe telefon, băgându-l la loc în buzunarul paltonului. Ies în grabă din apartamentul lui, închizând lent ușa. Cobor cu liftul la parter, salutându-l pe portarul pe care l-am mituit mai devreme cu fursecul lui preferat de la o brutărie din apropiere, ieșind din clădire ca o nălucă.

De-a lungul anilor, l-am vizitat de suficiente ori pe Spence pentru ca portarul să mă recunoască, dar mereu îmi place să îi ofer o mică atenție pentru că niciodată nu-mi face probleme.

Abia când sunt pe bancheta din spate a mașinii mele și în drum spre casă, mă simt suficient de curajoasă să-mi verific notificările de pe telefon. Am un mesaj de la mama.

Normal că este de la ea.

„Vino acasă acum!“

Sunt sigură că știe unde am fost și cu cine. Mi-a tolerat ani întregi cochetăriile, cum le zice ea, cu Spencer și de cele mai multe ori s-a făcut că nu vede.

Dar gata! Acum are o responsabilitate. Să i-o livreze lui Earl Wainwright pe mica mireasă perfectă și virgină.

Pe buze îmi apare un zâmbet răutăcios.

Ups!

Se pare că i-am distrus această parte din plan.

CAPITOLUL 2

Sylvie

În prezent

N-am vrut să mă îmbăt înainte de nunta fratelui meu. Nu chiar.

Dar, când noul cel mai bun prieten al meu Clifford Von Worth și-a făcut apariția în apartamentul meu din Park Avenue cu o sticlă foarte mare de vodcă Clix în mână, mi-am dat seama imediat că am încurcat-o. Cliff a ridicat sticla când a intrat în apartament, iar eu am mijit ochii la etichetă, buzele mele formând un mic „O“ șocat.

– Acolo scrie vodcă *Clit?* îl întreb.

Cliff chicotește, închizând ușa în urma lui.

– Te rog, Sylvie. De parcă aș cumpăra vodcă *Clit*. Nici măcar nu știu ce să fac cu una.

Cliff locuiește în aceeași clădire în care m-am mutat cu soțul meu după ce ne-am căsătorit. Am devenit imediat cei mai buni prieteni, mai ales că Earl era mereu plecat, călătorind pentru afaceri. Oh, soțul meu a vrut să-l însoțesc ca să-și etaleze soțioara perfectă care abia avea 20 de ani. Bunăciunea întruchipată, nu? Dar eu m-am prefăcut bolnavă – un rol atât de ușor, cu care eram obișnuită din moment ce eu chiar am fost bolnavă ani la rând – și mi-a permis să rămân acasă.

Cu dragul meu prieten Cliff.

– Spune-mi adevărul, Cliffy! N-ai atins niciodată clitorisul unei femei? Niciodată? îl întreb în timp ce mă urmează la barul aflat în colțul imensei camere de zi.

– N-am atins niciodată vreo femeie într-o manieră sexuală.

Mă întorc cu fața spre el după ce mă aflu după bar, la timp să-l văd cum se cutremură teatral doar la simpla idee.

– Te porți de parcă ar fi cel mai dezgustător lucru.

Iau două pahare de shot în timp ce Cliff deschide sticla, apoi toarnă pentru amândoi.

– Ar putea fi. Vaginele sunt așa de murdare! Ridică păhărelul, ciocnindu-l cu al meu înainte ca amândoi să dăm băutura pe gât și s-o terminăm dintr-o înghițitură. Nu mă interesează femeile. Știi asta.

– Și penisurile sunt murdare. Picură peste tot. Se descarcă în cele mai neașteptate momente.

Ling vodca de pe buze și îmi torn alt pahar. De asta îmi place să petrec așa de mult timp cu Cliff. Este ceva sigur. Are zero așteptări în afară de prietenie și nu vrea să fie cu o femeie, așa că nu se dă la mine. În plus, n-am fost niciodată în competiție pentru nimic.

– M-am gândit că poate... nu știu... ai pipăit o fată în liceu într-un sărut pasional.

Grimasa de pe fața lui este aproape comică.

– Dezgustător! N-aș face-o niciodată.

Râzând, îmi torn alt pahar, ignorând expresia îngrijorată de pe fața lui Cliff când dau capul pe spate pentru ca alcoolul să alunece ușor.

– Știi, chiar ți-ar plăcea de prietenul meu Monty.

– Care Monty? Cliff lasă jos paharul cu o bufnitură puternică, mărind ochii. Stai! Te referi la Montgomery Michaels?

Încuviințând din cap, îi iau paharul și îl umplu din nou.

– Este un prieten drag familiei. Și o să fie la nuntă.

– Oh, Doamne, vorbești serios? De ce nu mi-ai zis mai devreme? Oh, este superb. Cliff clatină din cap când îi ofer paharul plin. Acum nu mai pot să mă îmbăt. Trebuie să rămân lucid când îl întâlnesc prima dată pe Monty.

Îi golesc eu paharul, strângând din buze.

– Te prezint eu.

– Ar fi bine s-o faci. Îmi smulge paharul din mână. Sylvie, draga mea, te rog să nu bei prea mult! Nu vrei să te faci de râs la nunta fratelui tău, nu-i așa?

– Nu prea-mi pasă. Oricum, toată lumea o să se aștepte să mă fac de râs. Îmi iau paharul și îl umplu, golindu-l înainte ca el să mă poată opri. Și apoi, o să fie cineva atent la mine? Mă îndoiesc. Până la urmă, este ziua lui Whit și a lui Summer. Toată lumea o să se holbeze la ei doi. Sunt așa de frumoși împreună!

Mă opresc, detestând faptul că par o scorpie geloasă, ceea ce bănuiesc că sunt. Și am motive să fiu așa.

Whit de ce se poate însura cu iubirea vieții lui, în vreme ce eu a trebuit să mă mărit cu un bătrân? Nici măcar n-am avut o nuntă mare – eu și Earl am fost

la judecătorie și ne-am căsătorit. O ceremonie de căsătorie rapidă pentru un cuplu fals, bănuiesc.

Nu că aș fi vrut o nuntă mare cu Earl. Asta apropo de ocazie ratată.

– Tu și Summer cum vă înțelegeți?

Tonul lui Cliff este sumbru. Știe totul despre trecutul meu cu Summer.

Mă rog, mare parte.

– Suntem bine.

Ridic din umeri și râd, deși sună fals.

Când vine vorba despre prietenia mea cu Summer, încă simt asta.

Fals.

Va mai fi vreodată sinceră cu mine? Cumva, ne-am vindecat relația după ce eu am trădat-o cu mult timp în urmă. Când eram tânără, proastă și sub influența mamei mele. Plină de nesiguranță și neîncrezătoare.

Încă sunt așa, mai puțin sub influența mamei.

Slavă Domnului!

– Dacă zici tu. Expresia lui Cliff spune altceva. Să știi că, la un moment dat, astăzi toată lumea care participă va fi atentă la tine. Este prima ta apariție publică după ceea ce s-a întâmplat, nu?

– În calitate oficială, da.

Eu nu prea ies. Nu mai ies. Sunt o mică pustnică, baricadată în apartamentul meu elegant, doar eu cu mine. Prefer așa.

Să ies, să petrec... asta duce la tentații. La lucruri pe care n-ar trebui să le ating. N-ar trebui să le fac.

– Asta ai de gând să porți la nuntă?

Vocea lui Cliff mă scoate din gândurile mele.

Mă uit la rochia mea neagră cu o croială sobră pe care am găsit-o în depozitele bunicii Lancaster. Da, familia mea depozitează haine de parcă sunt piese de muzeu, dar la banii noștri, este o mișcare inteli-

gentă. Majoritatea hainelor cumpărate de noi devin simboluri. Chiar istorice.

– Ce este în neregulă cu ea?

– Este neagră.

– Sunt în doliu.

– Draga mea, nu poți să porți negru la o nuntă de după-amiază.

– Cine zice?

Cliff îmi ignoră întrebarea.

– Clar nu la o nuntă de primăvară. O să arăți ca un norișor întunecat, mohorât.

– Toți ceilalți vor arăta ca ouăle de Paște. Voi fi singura cu un gram de sofisticare în afară de mireasă.

Mai beau vodcă, alcoolul vibrându-mi plăcut prin vene, făcându-mă să mă simt încălzită. Relaxată. Lascivă. De parcă m-aș putea prăbuși pe podea și aș putea dormi în orice moment. Cliff nu mă împiedică să beau, deși văd în privirea lui de un căprui-auriu că mă judecă.

Este mai bine să ignor asta.

– N-a trecut suficient timp? Perioada ta de doliu?

Îngrijorarea din privirea prietenului meu, din vocea lui mă face să mă opresc.

Oftez și îmi sprijin mâinile pe bar, îndoind degetele în jurul marginii blatului din marmură.

– Niciodată nu va fi de ajuns.

– Este inutil să jelești un bărbat pe care nu l-ai iubit...

– Pentru tine, îl întrerup. Dar eu trebuie să îl jelesc în continuare pentru că nu l-am iubit, Cliff. L-am lăsat să moară. Merită măcar un pic de respect din partea mea.

Cliff nu comentează când spun „l-am lăsat să moară“ pentru că nu crede asta. Mai degrabă nu mă ascultă pentru că, dacă ar face-o măcar o dată, și-ar da seama că spun adevărul.

Este vina mea că Earl a murit. Și merită mai mult decât modestul meu respect, dar eu sunt doar o femeie și atât pot să fac.

– Nu poți să porți negru la nunta fratelui tău.

Cliff o spune pe un ton așa de categoric încât pe moment sunt luată prin surprindere.

Și cumva sunt pregătită să fiu de acord cu el.

– Eu tot nu înțeleg de ce nu participi la nuntă. Este fratele tău și ești doar o invitată. Pe proprietatea familiei tale. Cliff clatină din cap. Nu are sens.

– Pentru mine are sens, zic pe o voce joasă.

N-am vrut să am nici cel mai mic rol la nunta lui Whit cu Summer pentru că, în primul rând, nu merit asta și, în al doilea rând, nu vreau să fiu obligată să petrec timp cu mama. I-am spus fratelui meu ce simt și, deși s-a supărat că n-am vrut să particip, mi-a înțeles motivele.

Ea va fi acolo. Este inevitabil să nu dau peste ea. O să fac tot ce pot ca s-o ignor și să sper că orice interacțiune cu ea va fi rapidă și lipsită de durere. Poate că oamenii vor vorbi despre absența mea, dar nu-mi pasă. Sunt pe modul de autoconservare.

– Haide!

Mă ia de mână și mă îndepărtează de bar, de dragul meu nou prieten, vodca *Clit*. Merg după el în timp ce mă trage în dormitor, camera care a fost a lui Earl, dar acum este a mea.

Înăuntru este întuneric, draperiile opace sunt trase bine. Cliff îmi dă drumul la mână și se duce la geam, apăsând pe un buton pentru ca jaluzelele să se ridice automat, dezvăluind lent și treptat lumina soarelui. Peisajul urban se întinde înaintea noastră. Clădiri înalte cu ferestre scânteind în soare.

Ridic o mână, blocându-mi ochii și șuierând.

– Prea multă lumină.

– Doamne, ești un vampir, zice amuzat în timp ce se îndreaptă spre garderobă.

Am păstrat toată mobila din dormitorul lui Earl și camera încă miroase a el, ceea ce mă face să cred că trebuie să scap de ea.

N-am nevoie de lucruri care să-mi amintească de soțul meu mort. Probabil ar trebui să vând acest apartament, dar unde să mă duc? Nu vreau să mă mut cu tata. Nu pot să mă mut cu mama.

O să mă mulțumesc cu acest apartament pentru moment.

Imediat ce Earl a fost îngropat, am angajat pe cineva care să modernizeze complet garderoba, donând toate hainele lui, după care mi-am mutat vasta mea colecție.

Oh, copiii lui s-au supărat pe mine! Nici măcar nu le-am oferit ocazia să le vadă pe toate, dar oricum nu le-ar fi vrut. Și dacă găseau ceva? Vreun mic indiciu ascuns în pantalonii sau haina lui Earl.

Nu puteam să risc.

Iar copiii lui doar voiau să fie supărați pe mine și înțeleg de ce. Sunt o țintă ușoară. Noua soție mai tânără. Mama lor a murit, iar pentru ei sunt un paria. Mai tânără decât ei toți, ceea ce sunt sigură că îi dezgustă.

Mă rog, singura chestie pe care n-au putut să mi-o reproșeze a fost că voiam banii lui Earl. Le-am plătit apartamentul la prețul pieței. I-am lăsat să se certe pe banii din conturile lui bancare, chiar dacă în testamentul lui Earl erau împărțiți în mod egal între ei patru. Poate că se însurase cu mine, dar nu mă adăugase în testament, așa că n-am avut nici un cuvânt de spus.

Nu m-a deranjat. În continuare nu mă deranjează.

– Ce faci? Intru în garderobă cu pași șovăitori. Trântesc mâna pe perete ca să mă sprijin. Oh, Doamne, îmi alegi ceva de purtat, nu-i așa?

– Trebuie, ținând cont că preferi să te îmbraci cu ceva ce pare să fi purtat bunica ta în anii '50. Expre-

sia de dispreț de pe fața lui Cliff nu poate fi negată: De parcă a fost creată de însuși Christian Dior în 1952.

Mă uit la rochia Dior pe care o port înainte să mă uit în ochii lui.

– De unde știi?

– Sunt expert în modă, draga mea. Cum îndrăznești să te îndoiești de mine?

Se uită la fiecare haină agățată în dulap, renunțând la rochii cu o insultă murmurată.

– Prea roz. Prea expus. Prea mult. Prea puțin.

Eu nu zic nimic, cum fac de obicei. În schimb, netezesc partea din față a rochiei, de-a lungul plachetei de nasturi care coboară pe mijlocul corsajului.

– Bunica mea chiar a purtat rochia asta.

– Știam eu. Are o voce arogantă. Era la fel de micuță ca tine?

– Mai mică. Cred că femeile bogate din anii '50 nici nu mâncau.

Îmi lovesc cureaua din jurul taliei.

– Luau prea multe barbiturice ca să arate și să se simtă în cea mai bună formă. Doamne, îmi doresc să fi trăit în perioada aia! Aș fi fost o regină slăbănoagă care n-ar fi mâncat nimic, petrecându-mi fiecare noapte cu Andy Warhol la Factory.

Tonul visător din vocea lui Cliff mă face să râd.

– Ăștia sunt mai mult anii '60.

– Mă rog! Scoate un umeraș, dezvăluind o rochie bleu, cu un umăr gol și cu câteva volane răsfirate. Oh, pe asta de unde o ai?

– Dintr-un mic magazin din Hamptons de nu mai știu când. Mă apropii de el, smulgându-i umerașul. Am cumpărat-o când Earl încă era în viață și ne aflam la casa lui pe timpul verii, dar n-am apucat niciodată să o port.

Cliff se uită la rochie, cu o încruntătură vizibilă.

– Hm...

– Nu-ți place? îl întreb.

– Nu zic că nu îmi place. Pune rochia la loc și continuă să cauți înainte să mai apuc să zic ceva în semn de protest. Dar n-avem nevoie de amintiri cu Earl care să strice ziua.

Dacă ar ști! Eu nu-l jelesc pe Earl, chiar nu. Mai mult o jelesc pe fata care eram înainte de el. Înainte să mă mărit cu un bărbat pe care nu l-am iubit și să-l pierd pe singurul de care, de fapt, mi-a păsat.

Viața este plină de alegeri stupide – și apoi mori. Mi-a zis cineva asta când am făcut acel scurt stagiu la psihiatrie în urmă cu ceva timp. Unde mama a crezut că mă voi schimba complet și unde toate problemele mele aveau să se rezolve. Am încercat să mă rezolv.

Am încercat.

Nu s-a întâmplat. Sunt aceeași Sylvie distrusă de o viață.

– Nu o să strice ziua, murmur. N-a prea făcut parte din viața cu familia mea. Cred că Whit l-a întâlnit o dată, dar și atunci cu reticență din partea fratelui meu.

– De ce doar o dată? Și de ce cu reticență?

Pentru că acea căsnicie era falsă. Pentru că Whit știa asta și nu dorea să petreacă timp cu soțul meu, care era de vârsta tatălui nostru. Pentru că totul în viața mea în ultimii ani a fost o mare reprezentație, nici măcar puțin reală.

Știa ce făcuse mama noastră și îi spusese în față că nu era de acord, dar ea o făcuse oricum. Nu-i pasă de ceea ce cred alții.

Cu siguranță de ceea ce cred eu. Mai ales eu.

– Whit era prea prins cu Summer, răspund, lucru destul de aproape de adevăr. Când eu mă logodeam cu Earl, Whit îi făcea curte lui Summer la Paris.

– Serios?

Vocea lui Cliff este plată, iar expresia lui exprimă incertitudine. Nu mă crede. N-am zis niciodată că, de fapt, Cliff nu este inteligent. Îmi place să mă înconjor de oameni inteligenți. Așa mă simt și eu inteligentă. Dar când sunt prea inteligenți?

Devin... periculoși.

– Găsește-mi o rochie! Flutur mâna spre rândurile de haine, disperată să îi distrag atenția. Ceva frumos și potrivit pentru o nuntă mare într-o zi frumoasă de primăvară.

– Ceva nu atât de negru? întreabă tăios și se apucă din nou să caute.

Cu siguranță am în dulap ceva ce pot purta la nunta fratelui meu. De fapt, știu că am.

– Ajută-mă să mă dezbrac de asta!

Mă apropii de Cliff, întorcându-mă cu spatele la el ca să-mi poată desface fermoarul. Îl desface, oferindu-mi libertatea să scap de rochia bine croită și o dau jos ca pe o piele. Iau un umeraș gol și o pun pe el, netezind fusta înainte de a atârna rochia pe ușa dulapului.

– Este o rochie frumoasă, zice Cliff dezinvolt.

– Pentru o înmormântare, zic amuzată.

Privirile ni se întâlnesc chiar înainte să izbucnim în râs.

CAPITOLUL 3

Sylvie

Ajungem la proprietatea familiei din Long Island, unde se ține nunta – normal că aici se ține. Locul crimei, ca să zic așa, unde Whit s-a îndrăgostit nebunește de Summer în acea vacanță de Ziua Recu-

noștinței, când eu am adus-o cu mine ca să-mi fie sprijin. În schimb, ea și-a tras-o cu Whit în secret cu fiecare ocazie, amândoi furișându-se timp de o săptămână, spre dezgustul mamei mele. O făceau peste tot, servitorii raportându-i mamei toate poznele lor de fiecare dată când ea întreba.

Nu-i învinovățesc. Au fost compensați pentru pâra lor. Mama avea nevoie de toate dovezile pe care putea să le adune pentru a demonstra că Summer era doar o curvă obișnuită, exact ca mama ei. Nu că lui Whit i-ar fi păsat. Dar a speriat-o pe Summer și a făcut-o să fugă.

Din nou, cine râde acum? Pot doar să-mi imaginez ce dezgustată este mama pentru că Whit se însoară cu Summer. Că ea este mama următoarei generații de Lancasteri, cu adorabilul lor băiețel August. Sunt convinsă că ceremonia care se ține pe proprietatea noastră este un mod prin care Summer îi face în ciudă mamei că a câștigat.

Admir curajul lui Summer, chiar îl admir.

– Știam că voi, Lancasterii sunteți bogați, dar, Doamne, asta este altceva! bombăne Cliff în vreme ce mă conduce pe scări spre intrarea casei principale, cu brațul încolăcit de al lui. Ăsta este un castel!

– Este în familie de generații. Obișnuiam să venim doar vara aici, îi explic în timp ce-mi adun fusta lungă cu cealaltă mână.

Rochia pe care mi-a găsit-o Cliff atârna pe dosul ușii dulapului meu, uitată. Fusese livrată de la designer săptămâna trecută, în speranța că aveam să o port la nuntă și că aveam să fac poze în ea.

Norocul lor că se întâmplă asta. Simt blițurile declanșându-se în timp ce urcăm lent scările, în urma celorlalți invitați ce sosesc pentru nuntă. Mama *ar angaja* paparazzi ca să facă poze. Întotdeauna a fost mai degrabă de părere că nu ai de ce să te lupți cu ei când vine vorba de fotografii.

Cândva, pentru un scurt moment sclipitor, eram o fată pozată. Iubită de paparazzi – doar pentru că le ofeream mult material de lucru. Băutură, droguri și petreceri cu băieți frumoși. Eram visul oricărui fotograf.

Am devenit și un fel de influencer. Orice purtam, orice țineam în mână, orice puneam la încheietură se vindeau imediat după ce-mi ajungea poza pe internet. A fost o perioadă nebună din viața mea, care a durat mult prea puțin.

Mama a avut grijă să îi pună capăt. Ea nu crede în publicitate negativă. Ori e bună, ori nu există. În plus, probabil era îngrozită de faptul că aș fi deschis gura și aș fi spus adevărul.

Dar m-a antrenat bine. Mi-am ținut gura închisă.

– Ești născută cu clasă, zice Cliff când ajungem în capătul scărilor, admirându-mă când o pală de vânt îmi face fusta să plutească și îmi dau o șuviță rătăcită de păr după ureche. Frumoasă ca un tablou.

Plăcerea mi se întinde în valuri prin vene la auzul complimentului său. Rochia pe care o port este absolut superbă, nu pot să neg. Este lungă până la pământ, cu un imprimeu floral turcoaz și cu mâneci scurte cu volane din tul. Fusta este o încântare spumoasă cu mai multe straturi de tul pe dedesubt și cu o mică cingătoare legată într-o fundă în talie.

Nu m-am simțit așa de drăguță de mult timp. Ajută că sunt un pic beată. Curaj lichid și toate cele.

– Stai să vezi tablourile din casă! Mă cutremur teatral când intrăm pe ușile duble deschise. Oriunde te uiți pe pereți, vezi portretele intimidante ale strămoșilor. Când eram mai mică, jur că toți se uitau la mine când treceam!

– Ce sinistru!

Cliff pare distras în timp ce se uită peste tot cu ochii mari. Familia lui Clifford este bogată, dar nu ca noi, Lancasterii.

Greu găsești pe cineva ca familia Lancaster. Primul Augustus Lancaster a fost un nenorocit nemilos care a încercat diverse lucruri pe timpul revoluției industriale. A început cu transportul maritim. Apoi a trecut la căile ferate, investind toți banii făcuți din vânzarea navelor în noua franciză și în expedierea de bunuri. A investit bine, iar generațiile următoare au fost inteligente și s-au retras chiar înainte de Marea Criză. La un moment dat, Augustus și fiii lui au cumpărat câmpuri de petrol tocmai în Ohio.

Arborele nostru genealogic are o litanie de inventatori. În urmă cu generații, era ca și cum puteam prevedea viitorul și mereu priveam înainte. Unii dintre Lancasteri încă sunt așa, dar, deși avem destule povești de succes, avem și povești mai puțin pozitive despre diferiți membri ai familiei. Divorțuri. Boli mintale. Infidelitate. Pe ici, pe colo, o aluzie la crimă. Minciună, tras pe sfoară și răzbunare. Preluări ostile ale unor afaceri și mișcări îndrăznețe care aproape că au distrus bursa de valori. Suntem o gașcă aventuroasă.

Totul în stilul Lancaster.

Traversăm casa, îndreptându-ne spre ușile duble deschise care dau spre terasă, unde se va ține recepția. Aud deja un cvartet de coarde cum cântă, acompaniat de conversațiile zumzăite ale oamenilor care vorbesc cu toții în același timp. Invitații sunt grupați, cu băuturi în mâini, iar toate femeile sunt într-un pastel delicat, exact cum anticipasem.

Ca niște ouă de Paște.

Mă duc la balustradă și mă uit la peluza verde, unde va avea loc ceremonia. Văd o arcadă din lemn superbă cu așa de multe flori albe încât îmi este teamă că se va prăbuși sub greutatea lor. Culoarul este alb, mărginit cu alte flori albe, iar scaune albe sunt

aliniate rând după rând, câțiva oameni fiind deja așezați.

– Să mergem să ne ocupăm locurile în primire?

Cliff se oprește chiar lângă mine, sprijinindu-și antebrațele pe marginea balustradei.

– Nu-ți face griji, locurile noastre sunt deja luate în primire. Suntem în primul rând, chiar în fața lui Whit.

Îi zâmbesc, surprinzând scurt o siluetă familiară care coboară treptele ce duc spre gazon.

Înlemnesc și inima îmi este în gât, fiindu-mi greu să respir. Recunosc acel păr negru. Silueta înaltă, felul cum se mișcă. Cum se poartă.

– Sylvie. Sylvie. M-ai auzit?

Îl ignor pe Cliff, sorbindu-l pe el cu privirea. Pe bărbatul care traversează peluza, îmbrăcat într-un smoching negru, părul lui întunecat sclipind sub soare. Jur că este mai înalt! Și mai lat. Se apropie de alt bărbat pe care nu-l recunosc, oprindu-se pentru a-i strânge mâna, un zâmbet vag, cu gura închisă, apărând pe fața lui. Imaginea zâmbetului este devastatoare.

Înainte doar mie îmi zâmbea așa. De parcă eram singura care-l făcea fericit, iar el făcea la fel pentru mine, indiferent cât de efemer părea. El era pauza mea. Un mod de a uita.

Până când mi-am impus să îl uit.

Inima îmi bate mai repede. Mă doare. Sunt o idioată. Ar fi trebuit să știu că va fi aici. Așa de naivă am fost să cred că, dacă eu îl izgonesc din viața mea, din mintea mea, din tot, Whit va face la fel?

Spence este unul dintre cei mai buni prieteni ai lui. Normal că nu i-ar face asta. Fratele meu este mai loial decât aș putea eu să fiu vreodată.

– Ești bine? Cliff își pune mâna pe antebrațul meu, aducându-mă înapoi în prezent, iar eu mă scutur, zâmbindu-i slab. Ce s-a întâmplat? Arăți de parcă ai fi văzut o fantomă.

– Sunt bine. Privesc în jur, căutând un chelner care împarte băuturi. Doar îmi este un pic sete.

Îngrijorarea din privirea lui Cliff este evidentă.

– Nu știu dacă ar trebui să bei ceva înainte de ceremonie, Syl.

Îmi amintesc că Spencer obișnuia să îmi spună Syl. Când eram adolescenți, obișnuiam să glumesc spunând că păream un vechi cuplu de la Hollywood. Spence și Syl.

Syl și Spence.

– Dar este așa de cald! Îmi fac vânt cu degetele, panica alergându-mi prin vene, făcându-mă să nu mă simt în largul meu. Am nevoie să mă răcoresc cu ceva.

Oftează și clatină din cap.

– Mă întorc imediat.

Cliff mă strânge ușor de braț înainte de a pleca.

Rămân singură pe terasa casei mele, simțindu-mă ca o străină. Nu se apropie nimeni. Nimeni nu-mi adresează un cuvânt, deși îi simt că mă privesc. Că vorbesc despre mine pe voci joase. Uimiți de apariția mea subită, când toate zvonurile susțin că nu sunt bine și nu pot rezista.

Orice chestie oribilă despre mine la care te poți gândi s-a zis deja. Droguri. O cădere nervoasă completă. Corigentă la școală, sex cu un profesor, sex cu prietenul tatălui, cu cel mai bun prieten al iubitului. A fost spus orice zvon se putea inventa. Pe unele le-am pornit chiar eu. Când eram mai tânără și nu-mi păsa, le-am spus tuturor că făceam sex cu prietenul fratelui meu, Chad, când eu, de fapt, n-aveam ochi decât pentru Spence.

A fost de ajuns pentru a-l stimula pe Spencer să acționeze și să mă curteze intens, crezând că eram cu Chad. A funcționat perfect. Mama mereu mi-a zis că eram o manipulatoare excelentă, ceea ce are

sens ținând cont de faptul că am învățat de la o maestră.

Închizând ochii, strâng tare balustrada, textura aspră tăindu-mi în palmele moi. Nu știu dacă pot să trec de ziua asta știind că va trebui să îl văd. Poate chiar să vorbesc cu el. Are pe altcineva în viața lui? Ar trebui. Este frumos, bun și inteligent. Ce femeie nu l-ar vrea?

Am tăiat toate legăturile dintre noi după acea unică noapte în care i-am dăruit virginitatea mea în urmă cu aproape trei ani. Am crezut că așa este mai bine. Singura cale ca eu să trec mai departe a fost să îl elimin complet din viața mea – și nici el nu m-a mai abordat după acea noapte.

La câteva zile după ce am fost cu el, s-a anunțat logodna mea, așa că sunt sigură că acela a fost lucrul care l-a descurajat cel mai mult. După ce s-a întâmplat asta, după ce m-am căsătorit cu Earl, Spencer n-a mai apărut niciodată în viața mea. Nici măcar n-a întrebat de mine. Uneori îl întrebam pe Whit, curioasă să aflu ce mai făcea Spencer.

Dar niciodată n-am mers prea departe cu întrebările mele, protejându-mă mereu. Ar fi durut prea mult să aflu anumite detalii. Oricum, sufeream destul.

– Sylvie!

Mi se deschid ochii, mă întorc și o văd pe mătușa Louisa că se apropie de mine, frumoasă într-o rochie de culoarea coralului, cu un zâmbet larg pe față.

– Mătușă Louisa. Îi accept îmbrățișarea și sărutul pe fiecare obraz, răspunzându-i cu o răceală care arată că țin totul sub control. Sunt o actriță excelentă. Mă bucur așa de mult să te văd!

– Mă bucur că ești aici. Ți s-a simțit lipsa la evenimentele de familie. Se desprinde din îmbrățișare, punându-și ușor mâinile pe partea superioară a brațelor mele în timp ce mă scanează din cap până-n

picioare. Oh, ce încântare ești pentru ochi! *Ador* rochia ta!

– Mulțumesc. Îi zâmbesc, privind în jur. Unde-i unchiul Reggie?

Este măritată cu unul dintre frații mai tineri ai tatei. Cel rău – Reginald. Doamne, este îngrozitor!

– Este cu tatăl tău. Lumina din ochii ei pălește și expresia îi devine serioasă. Discută afaceri.

– Într-o sâmbătă? În timpul nunții fratelui meu?

Adevărul este că nu sunt surprinsă. Când nu discută ei despre afaceri, bani și rahaturi?

– Știi cum sunt. Îmi dă drumul, fluturând nepăsătoare din mână și râzând ușor. Tu ce mai faci?

– Sunt bine. Mă îndrept, cu spatele la peluză și la bărbatul de acolo, care încă deține o parte din mine. Mai bine ca niciodată.

– Arăți destul de bine, ținând cont de toate traumele prin care ai trecut.

Zâmbetul ei este plin de compasiune.

Oh, numai mătușa Louisa poate să te complimenteze cu o insultă!

– Charlotte este aici? o întreb, referindu-mă la verișoara mea și singura fată a Louisei.

– Nu cred că a ajuns încă. Vine cu soțul ei, Perry.

Mătușa mea pare mândră și bănuiesc că este. Perry și Charlotte sunt un cuplu de aur. Se zvonește că au început cu o căsătorie aranjată care cumva a funcționat pentru ei, ceea ce mă face să fiu un pic invidioasă.

Iat-o pe frumoasa și tăcuta Charlotte punând mâna pe tipul tânăr și sexy printr-o căsătorie aranjată în timp ce mama m-a cuplat cu un boșorog.

– Și Crew?

Mă refer la băiatul cel mai mic al Louisei.

– Au ajuns deja. Dar nu sunt sigură unde sunt. Zâmbetul Louisei devine plăcut, în ochii ei revenind

acea scânteiere. Logodnica lui Crew, Wren, este minunată!

Am cunoscut-o. Este minunată. Și Crew este complet îndrăgostit de ea.

De parcă au fost invocați prin magie, Crew și Wren își fac apariția. El este arătos într-un costum gri, iar Wren poartă o rochie frumoasă de un roz pal. Amândoi sunt aurii, de parcă au fost atinși de soare, iar zâmbetele lor se potrivesc în timp ce mă salută cu o fericire sinceră.

– De ce sunteți amândoi așa de bronzați? îl întreb pe Crew după ce mă îmbrățișează Wren.

Ea râde în timp ce el îi cuprinde talia cu un braț, trăgând-o lângă el cu un gest posesiv.

– Tocmai ne-am întors din Franța.

– Cannes, adaugă Crew, privirea lui adoratoare găsind-o pe a lui Wren.

– Ce ați făcut acolo?

Nu fac conversație politicoasă, chiar sunt curioasă.

– În căutare de artă, îmi spune Wren, ochii ei verzi dansând.

– Este hobbyul ei preferat, adaugă Crew.

Discutăm câteva minute toți patru, în mare parte despre familie. Privirea mea se îndreaptă spre paharul strâns de Louisa, dorindu-mi să am și eu unul. După câteva minute de pălăvrăgeală, încep să am o senzație ciudată, de furnicături pe centrul spatelui. Umerii îmi tresar și îi ridic, scuturându-i un pic. Mă întreb dacă am vreo gâză pe piele.

Știind-o pe mama, a făcut dezinsecție în forță înaintea zilei de astăzi, omorând fiecare gâză ca să nu deranjeze invitații de la nuntă.

– Probabil ar trebui să mergem la locurile noastre, zice Louisa către mine după ce Wren și Crew ne părăsesc, luând-o spre peluză.

– Îmi aștept partenerul, îi zic. Îmi aduce ceva de băut.

– Oh? Cineva nou în viața ta?

Ochii i se luminează. Pare plină de speranță.

– Doar un prieten, o asigur, atingându-i mâna. Dacă vrei să cobori, du-te, te rog! Nu mă deranjează să aștept singură.

Mă îmbrățișează rapid și o urmăresc cum se îndepărtează, acea senzație ciudată încă persistând. Ca și cum cineva mă privește. Mă uit la bar – coada s-a micșorat simțitor, iar Cliff pare să flirteze cu barmanul atrăgător de la tejghea. Sunt pregătite două pahare, așteptând ca el să îmi aducă unul.

Întorcându-mă, clatin din cap. Normal că flirtează cu barmanul. Nu l-am zărit pe Monty pe terasă. O fi deja pe peluză? Mă întorc să mă uit peste marginea balustradei, lovindu-mă de ceva solid.

Mai degrabă de *cineva* solid. De cineva foarte înalt, musculos.

– Oh!

Mă îndepărtez, ridicând privirea pentru a-l descoperi stând direct în fața mea, cu o încruntătură pe chipul întunecat.

Spencer Donato.

CAPITOLUL 4

Sylvie

Îmi îndrept umerii și îmi vibrează corpul în timp ce el trece cu privirea peste mine. Nu zic nimic, mă tem că s-ar putea să îmi tremure vocea dacă vorbesc și nu vreau să știe cât de mult mă tulbură.

– Doamnă Wainwright. A trecut ceva timp.

Vocea lui profundă, netedă trece peste mine și nu mă pot abține să nu tresalt când îmi pronunță numele de femeie măritată.

Niciodată nu l-am folosit. Nici măcar o dată. În online, uneori lumea îmi spunea Sylvie Lancaster Wainwright, dar legal nu mi-am schimbat niciodată numele.

Sunt o Lancaster pentru totdeauna, măritată sau nu.

– Spencer. Am vocea egală și sunt mândră de aparenta lipsă de reacție în fața acestui băiat. Bărbat. Clar bărbat. Ce surpriză! Nu mă așteptam să te văd aici.

Sunt o mincinoasă. În adâncul meu, știam că se va întâmpla asta, chiar dacă Whit nu mi-a menționat numele lui Spencer de mult timp.

– Sunt cavalerul de onoare al fratelui tău. Este unul dintre cei mai vechi și dragi prieteni ai mei. Înclină capul spre mine, cu o expresie impasibilă. De parcă nu-l afectează deloc că este în fața mea. Whit nu ți-a spus?

– Nu.

Clatin din cap, nervoasă pe mine însămi. Nu m-am gândit să întreb, la naiba!

În sinea mea, știam.

– Credeam că nu vii. Dacă n-ai fost la cina de repetiție de aseară…

Vocea i se stinge și își arcuiește o singură sprânceană.

– Păstrez distanța față de mama cât de mult se poate, recunosc, revenind la obiceiul de a recunoaște adevărul doar în fața acestui bărbat. Am ajuns la un compromis și am căzut de acord că voi participa la nuntă.

Rămâne tăcut pentru o clipă, lăsând informația să se așeze.

– Lucrurile sunt în continuare... dificile între tine și Sylvia?

– Nu vor fi niciodată altfel, spun cu fermitate. N-am încredere în ea.

Privirea circumspectă a lui Spencer îmi dă de înțeles că nici el n-are încredere în mine.

Bănuiesc că nu-l pot învinovăți.

– N-ar trebui să fii cu Whit? îl întreb.

– A trebuit să mă duc după pastor ca să-i transmit un mesaj, îmi explică Spence. Te-am văzut stând singură pe terasă și m-am gândit să risc și să te abordez.

Faptul că recunoaște asta îmi dă speranță, când n-ar trebui să existe. De-a lungul anilor, i-am făcut prea multe – lui, dar și nouă. Am distrus orice am fi putut să avem. Orice am fi putut să fim. Cândva exista potențial, până când eu l-am distrus complet. Nu-l merit și o știu.

Sunt sigură că și el o știe.

– Arăți grozav, îi spun pe o voce joasă, având ochi doar pentru el.

Își trece din nou privirea peste mine, zăbovind pe părțile importante, și deschide buzele, gata să spună ceva.

– Scuze, Syl! Am fost reținut în discuția cu barmanul.

Cliff apare brusc lângă mine, oferindu-mi un pahar aburit cu Dumnezeu știe ce. Îl iau, abia uitându-mă la Spence în timp ce beau, teribil de dezamăgită în clipa în care lichidul îmi ajunge pe limbă.

Este apă.

– Cine este? mă întreabă Cliff, petrecându-și un braț în jurul taliei mele și întinzând mâna dreaptă spre Spence. Eu sunt Cliff.

– Spencer. Îi strânge mâna lui Cliff, privirea lui neîncrezătoare întâlnind-o scurt pe a mea. Lucrezi ra-

pid, Syl. Condoleanțe pentru moartea soțului tău! Dar se pare că ai trecut deja peste asta.

Înainte să apuc să zic ceva pentru a-i explica, Spencer dispare, îndreptându-se spre casă fără să se uite măcar o dată înapoi.

Cliff slăbește strânsoarea asupra mea, clipind surprins spre mine, apoi se uită în direcția în care Spencer se retrage.

– Ce naiba a fost asta? Crede că suntem împreună? Și care a fost faza când s-a referit la soțul tău defunct? Asta a fost o mitocănie.

Oftez și beau apa, luptându-mă cu dezamăgirea că în pahar nu este strop de alcool.

– Este un vechi prieten.

– Hm... Mai mult un vechi prieten supărat. Privirile noastre se întâlnesc din nou, în ochii lui scăpărând amuzamentul. A crezut că suntem împreună, ceea ce este hilar. Nu și-a dat seama că nu sunt interesat de tine?

Mă uit la Cliff, încercând să-l văd prin ochii lui Spencer. Arată bine, ca de obicei, într-un costum negru cu o cămașă albă, fără cravată. Este bronzat, în formă, iar părul lui șaten este tuns perfect, căzându-i pe frunte în cel mai atrăgător mod.

– Ești un bărbat atrăgător, Clifford. Și ai intrat brusc în conversație de parcă eram a ta, așa că de asta a crezut că suntem împreună.

– Serios? N-am vrut să mă port așa. Se încruntă. Oricum, cine-i el pentru tine? Și nu-mi spune din nou *un vechi prieten.* Asta nu explică nimic și o știi și tu. Aici e vorba de mai multe lucruri.

– O să-ți povestesc în timpul durata recepției. Haide!

Îl iau de braț și îl trag spre scările care duc în jos spre peluză. Suntem printre ultimii invitați care se așază, amândoi în primul rând, lăsând libere locurile unde vor sta părinții mei, deși Carolina, sora mea

mai mică, nu este de găsit. Mă uit în jur în căutarea ei.

Oricine ar detecta-o în mulțime. Lina iese în evidență. Cu postura ei perfectă și mișcările ei grațioase. Gâtul ei elegant și părul auriu strălucitor pe care aproape mereu îl poartă ridicat. Am auzit că Grace Kelly nu mergea pur și simplu, ci aluneca precum o lebădă pe apă.

Asta este sora mea. Toți acei ani de dans au modelat-o într-o tânără care se mișcă fără efort. Încă dansează, încă face parte din London Dance Company, deși mi-a spus că recent a simțit impulsul de a se întoarce la New York.

Ar fi drăguț să am un aliat în SUA. Deși sunt sigură că mama ar încerca să ne întoarcă una împotriva celeilalte, cum a făcut-o când eram mai tinere.

Începe muzica, iar toată lumea se întoarce pentru a se uita la oamenii care se apropie de altar. Mai întâi tatăl vitreg al lui Summer, Howard, și mama ei, Janine. Zâmbesc către toată lumea așezată în timp ce merg pe mijloc împreună, iar eu nu mă pot abține și le zâmbesc la rândul meu.

Probabil pe mama o doare că fosta iubită a tatei – femeia care le-a distrus definitiv mariajul – este la nunta fiului ei. Că fata acelei femei se căsătorește cu fiul ei. Este așa de interesant și de scandalos!

Pe centru mai merg câțiva membri ai familiei, inclusiv ai familiei mele. Tatăl meu merge cu Carolina la brațul lui. Monty vine singur și se așază pe partea lui Summer, pentru că el este cavalerul ei de onoare. Aruncă o privire interesată în direcția mea, privirea lui oprindu-se asupra lui Cliff, revenind apoi la mine – și știu că este curios.

Perfect. Fix asta voiam.

Spencer și Whit o însoțesc pe mama, conducând-o spre locul ei, care-i la doar două scaune distanțe

de-al meu. Încerc să nu mă uit în ochii ei, inima bătându-mi nebunește în urechi. În cap.

Este suficient de rău că stă așa de aproape. După ce m-am căsătorit cu Earl, după ce am făcut acest ultim lucru pentru ea, am păstrat distanța, cu excepția acelei ultime dăți. Când s-a năpustit sub pretextul că „mă ajuta".

Nu-mi place genul ei de ajutor. Mereu vine cu obligații. Și nu mai este datoria mea să îi dau ce vrea. Acum sunt o femeie adultă.

Nu îi sunt datoare cu nimic.

Când apare Summer și merge spre altar, mulțimea rămâne tăcută. Prea prinsă de frumusețea ei, de forța ei evidentă prin alegerea de a păși singură. Admirația crește în mine în vreme ce mă uit la ea, captivată de rochia ei care strălucește în lumină. Felul în care merge direct spre Whit, de parcă el este singurul de care are nevoie.

Mă uit la fratele meu, surprinzând modul în care o privește, în ochii lui, de un albastru rece de obicei, strălucind iubirea copleșitoare. Este așa de îndrăgostit de ea, chiar și după toți acești ani.

Îmi mut privirea și o întâlnesc pe a lui Spencer, care se uită direct la mine. Nu-și ferește privirea când îl surprind și nici eu nu o fac. Expresia lui devine de-a dreptul sfidătoare, gura lui curbându-se cu dezgust.

Cu toate astea, privirea lui fierbinte este negreșit plină de dorință.

Incomodată, mă foiesc pe locul meu, smulgându-mi privirea din a lui, concentrându-mă la fratele meu și la viitoarea lui soție. Pastorul vorbește pe un ton monoton despre iubirea eternă și promisiuni făcute. Promisiuni respectate. Mă gândesc la toate promisiunile pe care i le-am făcut lui Spence când eram mai tineri. Când eram proastă și credeam că era singurul pentru mine.

Pe vremea aceea, credeam cu adevărat că aveam să mor înainte să împlinesc 18 ani. Am făcut în așa fel încât această idee să mi se pară fascinantă pentru a-mi ușura teama și pentru că îmi era mai ușor să cred că aveam să mor decât să mă prefac că totul era bine. În adâncul meu, eram îngrozită de gândul de a nu mai trăi.

Și uite-mă, acum abia supraviețuind.

Oh, știu ce crede toată lumea! Biata fată bogată, bla-bla-bla! Sunt patetică. Am toți banii din lume, ce motiv am să mă plâng?

Multe, multe lucruri. Banii nu pot cumpăra fericirea. Sunt singură. Am doar câțiva prieteni și mi-am îndepărtat mare parte din familie. Îmi este teamă să fiu sinceră cu Summer pentru că îmi este teamă de respingerea ei. Fratele meu mă tolerează. Carolina nu vorbește cu nimeni decât dacă este obligată. Tatăl meu este complet prins cu cea mai recentă iubită a lui, iar mama...

În ea nu pot avea încredere.

De parcă nu mă pot abține, gândurile mi se întorc spre Spencer, privirea mea zăbovind pe silueta lui înaltă, masivă, arătând bine în smoching. Are o expresie solemnă în timp ce ascultă ceremonia, cu mâinile prinse la spate și picioarele ușor depărtate. Un specimen perfect de frumusețe masculină.

Îmi doresc să se uite spre mine, să vadă că mă uit la el. Nici măcar nu-mi pasă cât de înfometată pot să par, pentru că sunt hămesită. Înfometată după atenția acestui bărbat, după atingerea lui, gura lui.

Dar nu se uită spre mine. Nici măcar o dată.

Ceremonia continuă, Whit și Summer își spun jurămintele, rostind declarații pasionale care fac ca mulțimea să cadă în extaz. Mă sprijin de Cliff, afectată de căldura de după-amiază. Nici n-am mâncat mult astăzi, ceea ce nu mă ajută, și aș da orice pentru ceva de băut.

Ar fi trebuit să bag sticla aia mare de vodcă *Clit* într-o geantă și să o iau cu mine.

– Ești bine? murmură Cliff la urechea mea.

Răspund cu privirea pe spatele lui Spence.

– Nu. M-am plictisit și mi-e foame.

Cliff chicotește.

– Aproape că s-a terminat. Apoi mă poți prezenta lui Monty.

– Da, îl asigur.

Măcar promisiunea asta o pot respecta.

– … poți săruta mireasa!

Aproape că mă prăbușesc de ușurare când pastorul face acea declarație și câțiva oameni încep să exclame când Whit o sărută pe Summer cu o ferocitate aproape de indecență. O aud și pe mama murmurând: „Vai, Doamne…“, dar o ignor.

Toată lumea o face.

După ce Whit și Summer se îndepărtează de altar, toată lumea se ridică, inclusiv eu. Nu-mi iau deloc privirea de pe spatele lui Spencer în timp ce mă apropii de el, oprindu-mă brusc când văd că îi oferă brațul surorii mele. Carolina se ridică în picioare cu o mișcare fluidă, curbându-și brațul în jurul brațului lui Spencer, apoi se întorc și o iau spre casă.

Îi privesc cum pleacă, încercând să ignor sentimentul sâcâitor din stomac când îi văd împreună, cu capetele aplecate și apropiate în vreme ce Carolina râde când Spence îi spune ceva. Felul în care-i zâmbește, cum îi sclipesc ochii…

Mi se răsucește stomacul și înghit cu greu în sec, luptându-mă cu bila care amenință să mi se ridice în gât.

– Ăia doi sunt împreună? mă întreabă Cliff, referindu-se la Spence și Carolina.

– Dacă sunt, zic pe o voce letal de calmă, urmărind cum bărbatul care mi-a luat virginitatea o însoțește pe sora mea mai mică în casa familiei, îi omor.

CAPITOLUL 5

Spencer

– Spencer Donato, spune-mi adevărul! Încerci să o faci geloasă pe sora mea?

Mă uit surprins, iar Carolina Lancaster îmi zâmbește, părând foarte amuzată. Deși este cea mai mică dintre frații Lancaster, este și cea mai stăpână pe sine.

Și cel mai greu de citit.

– Ce vrei să spui? o întreb prudent.

Suntem în sala de bal Lancaster, unde se ține recepția de nuntă a celui mai bun prieten al meu. Încăperea este înțesată cu unii dintre cei mai bogați oameni din țară – dacă nu chiar din lume. Participă demnitari și politicieni. Lideri mondiali și multe familii regale. Top-modele și vedete – aud chiar că mai târziu va cânta Harry Styles, ceea ce nu m-ar surprinde deloc.

Când Lancasterii fac ceva, o fac în stil mare.

– Mă însoțești după ceremonie. Stai lângă mine acum, în timp ce Sylvie se preface că nu ne vede. Carolina râde delicat și mă uit la ea, surprins pe moment de micul zâmbet ce-i joacă pe buze. A crescut și s-a transformat într-o femeie frumoasă, ceea ce era de așteptat. Familia Lancaster are o descendență impecabilă și o frumusețe imposibilă. Te joci cu focul!

– Deja m-a ars de destule ori, recunosc.

Și am cicatrici ca să o dovedesc.

– Credeam că sunteți îndrăgostiți unul de celălalt, continuă Carolina. Chiar am crezut că voi doi vă veți căsători.

– Mama ta n-ar fi niciodată de acord.

– Crezi că aprobă alegerea lui Whit? Mă surprinde râsul Carolinei. Ea este mereu așa de tăcută, așa de precaută când vorbește. Mama este furioasă acum. Doar că știe cum să afișeze o față curajoasă.

Toți Lancasterii pot. Este în sângele lor.

– Probabil ai fost inteligent pentru că nu te-ai însurat cu Sylvie, cugetă Carolina.

– De ce ai spune asta? Nu sunt suficient de bun? Știu că descendența mea nu este la fel de solidă ca a Lancasterilor, dar pe bune! Whit tocmai s-a căsătorit cu fata fostei amante a tatălui lui. Janine este doar o arivistă care are reputația că se culcă cu bărbați foarte bogați, foarte căsătoriți. Nu că Summer ar fi ca mama ei, dar...

Căsătoria asta nu dă bine. Nu că lui Whit i-ar păsa.

– Ai fi putut să mori din primul an, ca Earl.

Îi arunc o privire tăioasă.

– A murit de bătrânețe.

Carolina ridică din umeri.

– Dacă zici tu.

Îi analizez cuvintele în mintea mea în timp ce privesc prin încăpere. Detest enervarea care crește în mine și o temperez. Este o zi bună și nimic n-ar trebui să mă doboare. Cel mai bun prieten al meu s-a căsătorit și doar asta merită să fie sărbătorit. Whit detestă pe toată lumea. Dacă te primește în cercul lui interior, ar trebui să te simți onorat. Nu se deschide prea des față de alții, asta dacă o face.

Dar nu-mi pot lua gândul de la Sylvie și de la acel bătrân cu care s-a măritat. N-au avut o ceremonie fastuoasă precum Whit și Summer. Nu cred că au avut vreo petrecere, nici măcar o recepție. Ca și cum ar fi vrut să țină secretă căsătoria, în loc să se laude cu asta, ceea ce nu are sens.

Earl Wainwright avea relații. Era respectat. Extrem de bogat.

Și un nenorocit.

– Lina. Spencer.

Augustus Lancaster se oprește în fața noastră, zâmbindu-i afectuos fiicei lui mai mici înainte de a o îmbrățișa și de a o strânge tare în brațe. Carolina rămâne vizibil rigidă în îmbrățișarea lui, de parcă nu suportă ideea ca el să o atingă și amintirile îmi revin în minte.

Carolinei nu îi place deloc să fie atinsă. De fapt, niciodată nu i-a plăcut. Chiar și când mi-am petrecut brațul prin al ei ca să o conduc în casă, ea a păstrat distanța față de mine, iar brațele noastre abia s-au atins.

După ce-i dă drumul Carolinei, Augustus se întoarce spre mine, întinzându-mi mâna. O scutur, strângând-o ferm, exact cum îi place lui. Bătrânul Lancaster preferă o atingere fermă, o strângere de mână solidă, o îmbrățișare bărbătească urmată de o palmă pe spate. Se consideră un bărbat adevărat, care nu-și cere scuze când e misogin, homofob, oricum ar fi. Insultă, fumează, bea, joacă. Apoi se duce la biserică, se spovedește și este iertat.

Repetă și iar repetă. Omul este dintr-o altă epocă. Copiii lui nu-i seamănă deloc. Mă rog, Whit îi seamănă în anumite privințe, de asta l-am plăcut. Nu-l interesează câtuși de puțin ce cred alții despre el, lucru ușor de făcut când ești așa de bogat cum este el.

Voiam să fiu așa. Încă vreau. Pe măsură ce am îmbătrânit, mi-am dat seama că nu-mi mai pasă așa de mult de ceea ce cred oamenii despre mine.

Cu excepția acestor Lancasteri blestemați. Din cine știe ce motiv, opiniile lor contează pentru mine.

Prea mult.

– Ce mai faci, Spence? Am auzit că lucrezi îndeaproape cu tatăl tău.

Afișează un zâmbet cunoscător. Chiar cred că îmi face cu ochiul.

Ignorându-l, încuviințez din cap, băgând mâinile în buzunare.

– Da, am muncit mult în ultima vreme.

Asta este tot ce zic. Simt privirea curioasă a Carolinei asupra mea. Nu știe multe despre afacerile familiei Donato. Niciodată n-a fost prea atentă la mine și este cu vreo patru ani mai mică decât mine. Și apoi, mare parte din timp n-a fost în țară, în afară de acel an în care părinții au obligat-o să vină acasă și să facă ultimul an la Liceul Lancaster.

Augustus chicotește.

– Mă bucur să aud asta. Munca grea face bine la suflet.

Înainte să apuc să îi răspund, cineva îl strigă, distrăgându-i complet atenția. Zâmbește și flutură mâna, lăsându-ne în urmă în timp ce se îndepărtează.

– Tipic, murmură Carolina, încrucișându-și brațele la piept.

Nu zic nimic. Clar nu o contrazic, pentru că are dreptate. În plus, ce naiba știe Augustus Lancaster despre munca grea? Acest bărbat nu a trebuit să ridice un deget în viața lui. Totul i-a fost oferit.

Deși și eu provin dintr-o familie cu bani, noi muncim. Asta este așteptarea. Tradiția.

Petrecerea continuă în jurul nostru în vreme ce noi privim – și încerc să observ totul ca și cum n-am mai fost niciodată aici. Podeaua cu parchet alb și negru care strălucește în ciuda faptului că are mai bine de o sută de ani. Tapiseriile imense care-i înfățișează pe Lancasterii din vechime, de parcă fac parte dintr-o familie regală. Candelabrele uriașe din sticlă șlefuită în stil franțuzesc sclipesc deasupra noastră, arun-

când o lumină eterică asupra participanților. Voci care râd și discută răsună prin încăperea cavernoasă, iar în fundal se aude muzica în surdină în vreme ce chelnerii cară tăvi rotunde și uriașe pline de farfurii. Se servește primul fel de mâncare al cinei, dar nu mi-e foame.

Nu după ce am văzut-o.

Bănuiesc că ar trebui să fiu fericit. N-am crezut că se va întâmpla. Că Whit va găsi o femeie pe care să o iubească cu adevărat și care să îl iubească la rândul său. În copilărie nu credeam în prostiile astea. Părinții lui au divorțat, la fel și ai mei. După cum am observat, tații noștri n-au fost fideli – și nici mama mea. N-am idee ce făcea Sylvia, dar știu că nu lucruri bune.

Și-a bătut joc de mintea și de sănătatea fetei ei, asta știu.

Alungând toate gândurile legate de femeia malefică din mintea mea, mă concentrez din nou la petrecere, întrebându-mă dacă ar trebui să mă integrez și să mă comport ca și cum nu s-a întâmplat nimic. De parcă n-am fost tulburat că am văzut-o din nou pe Sylvie. Privind în frumoșii ei ochi albaștri, văzând felul în care se uita la mine cu venerație. Un șoc.

Adorație.

Pe asta din urmă sunt sigur că mi-am imaginat-o.

Mirosul mâncării îmi ajunge la nări, făcându-mi stomacul să chiorăie. Mâncarea va fi delicioasă, de asta nu mă îndoiesc. Extravaganța ce se desfășoară înaintea mea este epică, dar s-ar aștepta cineva la altceva de la un Lancaster?

Nu cred.

Casa este o monstruozitate, construită pe vremea când nu existau taxe pe proprietate și cei mai bogați dintre bogați credeau că făceau un favor economiei locale angajând pe oricine pentru a le construi caselе scandaloase pe care le foloseau doar vara.

Majoritatea caselor au fost până la urmă donate societăților istorice, pentru că familiile nu-și permiteau întreținerea unei proprietăți așa de mari. Dar nu familia Lancaster. Ei sunt în continuare suficient de bogați ca să își permită tot ceea ce au construit generațiile anterioare.

Cu toții sunt niște investitori solizi. Whit este pe cale să devină și el un astfel de investitor. Într-o zi, el și Summer vor deține această casă și o vor umple cu copiii lor. Ținând cont de faptul că Summer este însărcinată și deja îl au pe Augie, presupun că vor face o echipă de fotbal în următorii zece ani. Poate că, până atunci, vor fi mutați definitiv în casa asta și vor umple fiecare cameră cu familia lor.

Sunt sigur că ideea asta o enervează pe Sylvia Lancaster. Doamne, cât o urăsc pe femeia asta!

Copiii ei? Îmi plac. Mai ales unul dintre ei, deși în mare parte din timp mă face să mă simt de parcă îmi pierd mințile.

Și nu este femeia care-i acum lângă mine, amuzată că o folosesc pentru a-i face sora geloasă. Pentru că asta fac. Ori făceam asta, ori o târam pe Sylvie într-o cameră secretă – sunt destule în casa asta, am târât-o în câteva înainte, când eram mai tineri și nesăbuiți și ne durea undeva – și îmi făceam de cap cu ea.

Dar încă sunt prea supărat pe ea pentru a face asta. La naiba cu ea pentru că s-a măritat! Nu-mi pasă dacă omul e mort – s-a măritat cu altcineva aproape imediat după ce a făcut sex cu mine. S-a oferit altcuiva – a permis unui boșorog pe care nici măcar nu-l cunoștea să îi spurce frumusețea corpului care era al meu.

Fiecare mușchi din corp mi se încordează și îmi încleștez pumnii. La naiba, așa de tare urăsc asta! Acum o privesc mișcându-se prin mulțime în rochia

aia despre care n-aș zice că este sexy, dar ea este așa de frumoasă în ea.

Așa de frumoasă încât mă doare inima! Și îmi tresaltă penisul.

Vorbește cu toată lumea, zâmbind și dând capul pe spate în timp ce râde, de parcă i se pare amuzant ce i se spune. Deși știu ce face.

Se preface. Este așa de pricepută la asta. Sunt destul de sigur că sunt singurul cu care a fost sinceră vreodată.

Sau poate că onoarea asta o împart cu soțul ei defunct. Nu știu.

– Pari gata să-ți rozi unghiile.

Abia mă uit spre Carolina, expirând ușor și încercând să îmi relaxez mușchii în timp ce mă gândesc la un răspuns.

Rămân în schimb tăcut, gândurile mele fiind haotice. Toate sunt despre femeia de la care nu-mi pot lua privirea.

Este al naibii de superbă în rochia aceea dulce albastru cu alb. Părul ei blond este liber și plutește, cu un zâmbet înghețat pe față, dar care știu că este fals.

O cunosc mai bine decât își va da vreodată seama, ceea ce nu este liniștitor. Indiferent cât de bine cred că o cunosc, mereu reușește să mă surprindă.

– Să știi că nu e genul care să fie geloasă, continuă Carolina, privind drept înainte. Ar putea vorbi cu oricine, dar știu că vorbește cu mine. Nu este nimeni altcineva în apropierea noastră. N-are nici un motiv să fie geloasă pe cineva.

– Vrei să spui că nu este așa cu nimeni?

Îmi frec bărbia, tentat să îmi desfac papionul care brusc simt că mă strânge. Eu port costum în aproape orice zi din viața mea, dar ăsta parcă mă sufocă.

– Sylvie este în mica ei lume. Știi asta. Cu toții știm asta. Înclinăm capetele unul spre celălalt, iar

Carolina îmi aruncă o privire, una prin care-mi spune că vede totul. Mama noastră a creat acel monstru.

– Tu crezi că Sylvie este un monstru.

Am vorbit pe ton plat și clar nu a fost o întrebare. Aș putea să o consider pe Sylvie un monstru în multe feluri, dar nu o fac.

– Cu toții suntem în felul nostru. Eu am încercat să scap, dar am fost ademenită înapoi. Carolina mă atinge pe braț într-un mod frățesc, apoi își retrage mâna, ceea ce mi se pare șocant. Foarte rar atinge pe cineva din proprie inițiativă. Se pare că și ea te-a ademenit pe tine înapoi. Ești la fel de terminat ca noi, restul.

În poșeta albă Chanel a Carolinei vibrează ceva. Scoate telefonul, încruntându-se la mesajul primit. Fără să-și ia privirea de la ecran, murmură:

– Trebuie să plec.

Pleacă înainte să apuc să zic ceva.

O privesc cum se îndepărtează, elegantă ca de obicei. Se întorc multe capete când trece ea, cu nasul în vânt și o expresie senină pe chip. De parcă nimic n-ar putea să o deranjeze vreodată. Sora ei are o atitudine și o expresie similare, plimbându-se printre invitații de la recepție de parcă ea este gazda. Oprindu-se pe la mese, salutând pe toată lumea cu un zâmbet și, sunt sigur, cu un cuvânt amabil.

Dar încă n-a venit să vorbească și cu mine.

Îndepărtându-mă de perete, trec prin încăpere la fel ca Sylvie, mergând în direcția opusă. Cunosc destui invitați. Copii cu care am fost la școală. Toți sunt acum parteneri de afaceri. Zâmbesc și încuviințez din cap în vreme ce trecem unii pe lângă alții. Mă și opresc de câteva ori ca să discut cu câțiva dintre ei timp de câteva minute. În tot acest timp simt ochi pe mine, urmărindu-mi fiecare mișcare. De un albastru de gheață și atoatevăzători.

Cedând în sfârșit impulsului, mă uit peste umăr și o văd pe Sylvie, care mă privește în timp ce se află într-un cerc de oameni. Conversația este animată, cu destule mișcări de mâini și râsete, dar Sylvie nu reacționează. Are o expresie goală, privirea grea. Este prea concentrată ca să mă privească.

Îmi feresc privirea și mi se înfierbântă sângele de nervi. Nu mai sunt același om ca pe vremea când am fost ultima dată împreună. Când și-a făcut apariția pe neașteptate în apartamentul meu târziu în noapte, goală pe sub paltonul gros de iarnă. Bând mult prea multă șampanie înainte să și-o tragă cu mine și să plece pe furiș în timp ce eu dormeam. Ca apoi să nu mă mai caute niciodată.

Logodna ei s-a anunțat la câteva zile după acea întâlnire. La scurt timp după aceea, s-a ținut nunta ei rapidă. Atunci mi-am dat seama că fata pe care o știam, fata pe care o iubeam de așa de mult timp...

Nu era cine credeam eu că era.

Deloc.

CAPITOLUL 6

Sylvie

– De ce stăteai de vorbă cu Spence? o întreb pe Carolina cu o voce intenționat nepăsătoare.

Pe interior sunt la fel de întunecată și agitată ca o furtună de iarnă în creștere, pregătită să-mi dezlănțui furia dacă zice ceva greșit.

Îmi vine să îi dau o palmă din cauza expresiei amuzate de pe fața enervant de frumoasă a surorii

mele. Ridică o sprânceană delicată, cu o provocare în privire.

– Geloasă, Sylvie?

– Niciodată. Răspunsul meu este prea rapid și îmi iau un scurt moment ca să mă calmez. De ce aș fi geloasă? Nu mai contează pentru mine. A contat vreodată?

Râsul care-mi scapă se aude așa de fals încât închid imediat gura ca să nu se mai audă.

– Unii protestează prea mult.

Carolina oftează în timp ce privește prin încăpere. Recepția este în plină desfășurare de aproape două ore, iar în acest moment suntem la o masă cu familia, mâncând în sfârșit felul principal – friptură sau pește. Eu aleg pește, deși nu prea mi-e foame. Ziua a fost prea stresantă, începând cu îngrijorarea mea cu privire la interacțiunea cu mama. Apoi pentru că l-am văzut pe Spence. Că i-am simțit furia.

Este vina mea că nu m-am gândit că va fi aici – și că va fi supărat pe mine.

Slavă Domnului că mama este în capătul celălalt al mesei, așa că mă simt relativ în siguranță aici pentru că nu trebuie să vorbesc cu ea.

Chiar dacă discuția în care sunt angajată cu sora mea este ușor inconfortabilă.

– Eu doar recuperam timpul pierdut cu el, îmi zice Carolina, vagă ca de obicei. A trecut ceva timp de când l-am văzut pe Spence.

A trecut un minut fierbinte de când l-am văzut ultima oară. Amintirile revin în grabă, una după alta. Sosirea la apartamentul lui în acea noapte, disperată și dornică. Dezvăluirea că eram goală pe sub palton. Cum mi-a făcut oral cât eram întinsă pe blatul din bucătăria lui, făcându-mă să termin cu gura lui perfectă înainte de a mă duce în dormitorul lui pentru a mi-o trage bine. Așa cum am cerut.

Intenția mea când m-am dus la apartamentul lui a fost clară de la început. Aveam de îndeplinit o sarcină și nimic nu urma să mă oprească. Credeam cu fermitate că mama îmi vânduse virginitatea celui care plătea mai mult și eram hotărâtă să nu mai fiu virgină, gândindu-mă că lipsa himenului avea să distrugă complet planul nunții.

Dar Earl nu mă voia. Nu așa. Voia statutul adus de numele familiei mele – și acces la banii Lancaster, pe care nu i-a luat mereu, spre nedumerirea mea.

Banii și statutul nu l-au făcut fericit. Puține lucruri îl făceau fericit pe defunctul meu soț.

– S-a schimbat. Când o privesc întrebătoare, clarifică: Spencer al tău.

– Nu-i al meu.

A fost vreodată?

Da, cândva. Dar nu mai este. Eu m-am măritat cu altcineva și mereu va avea o părere proastă despre mine din cauza asta.

Bănuiesc că n-ar trebui să fiu surprinsă. Am fost necinstită. El crede că m-am oferit altui bărbat. Spence nu știe că a fost doar cu numele. Și sunt sigură că niciodată nu-mi va oferi ocazia să-i explic.

– A fost, îmi amintește Carolina. Am auzit poveștile.

– Ce povești? Mă încrunt.

– Povești pe care tu mi le-ai spus sau ai uitat? Voi doi erați foarte apropiați la Liceul Lancaster.

O ceață acoperă ochii Carolinei și vreau să o întreb ce este în neregulă, când ne strigă tata.

Ne întoarcem ca să ne uităm la el. Detest că privirea mea cade peste mama, care urmărește conversația noastră cu o curiozitate în ochi.

– Vrea vreuna dintre voi să țină un discurs în onoarea fratelui vostru și a noii lui soții?

Tatăl nostru zâmbește, părând destul de mulțumit de sugestia lui, fără să își ia privirea de pe Carolina.

Fata lui preferată.

Deși ar nega-o până la ultima suflare, știu că este adevărat.

Augustus Lancaster este un bărbat arătos și pare să devină tot mai distins pe măsură ce îmbătrânește. Sunt sigură că mama îl urăște pentru asta. Ea îl urăște pentru orice face.

– Nu cred că ar fi de acord să țin eu un discurs, zic ezitant, imaginându-mi expresia lui Summer în timp ce vorbesc despre iubire și respectarea promisiunilor.

Plecarea mea încă este prezentă în mintea ei și, da, știe deja că eram sub influența mamei când s-a întâmplat, dar nu știu dacă asta este suficient ca răspuns.

Aveam doar 16 ani și eram foarte ușor de impresionat. Nu puteam să gândesc singură – nu știam cum. Dar ar fi trebuit să o cred pe Summer, chiar dacă mi-a rănit sentimentele. După ce m-a abandonat în acea săptămână, am văzut-o ca pe un dușman. Eu am invitat-o în casă, nu Whit. Era prietena mea și Whit n-a avut nici o reținere să mi-o fure.

Bănuiesc că, fiindcă eu i-am făcut același lucru cu Spence, s-a gândit că a jucat corect cu Summer. Dar uită-te la ei doi acum, îndrăgostiți nebunește și oficial căsătoriți. Cu Spencer lângă el drept cavaler de onoare.

Whit a primit totul, în timp ce eu am rămas cu nimic. Nici măcar cu resturi.

Tipic.

Pe vremuri, când eram plină de resentimente și sufeream, mama îmi dirija toată viața. Mă controla total și eu îi permiteam. Credeam că eram așa de puternică, dar, de fapt, nu eram deloc.

Nu, eram slabă. Patetică.

Ei bine, nu mai sunt.

– Mă tem că eu nu o cunosc pe Summer așa de bine, adaugă Carolina.

– Monty ține un discurs. M-am gândit că ar fi drăguț dacă una din voi ar face la fel.

Dezamăgirea de pe fața tatei este evidentă când privirea îi cade pe mine.

– Monty și Summer sunt foarte apropiați, îi amintesc. Are sens ca el să țină un discurs.

– Spence ține un discurs în rolul de cavaler de onoare. Tata zâmbește. Mă bucur că băieții sunt în continuare prieteni.

Tata habar nu are. N-a știut niciodată că între mine și Spence a fost ceva și că lucrurile au fost evidente, mai ales în acea săptămână de Ziua Recunoștinței, când l-am implorat pe Spencer să vină aici ca să o petreacă cu mine.

– Dar unde-i partenerul tău? mă întreabă Carolina.

– Vorbește cu Monty la bar. Ne uităm amândouă unde stau cei doi, cu capetele apropiate. Fac pe peștitoarea.

– Este așa de drăguț! Carolina își întoarce privirea spre mine. Și cu Spence?

Mă încrunt.

– Ce-i cu el?

– Încă ții la el?

Flutur o mână.

– Asta a fost cu mult timp în urmă.

Carolina își arcuiește o sprânceană.

– Nu chiar.

– M-am măritat și am rămas văduvă de când am vorbit ultima oară cu el. Sigur a mers mai departe.

N-am auzit prea multe despre viața lui amoroasă, dar în general n-am prea auzit multe despre el de când am fost ultima dată împreună. Mereu a fost o persoană retrasă. Chiar un pic secretos.

Poate că de asta am fost mereu atrasă de el. Ador un secret bun. Până la urmă, sunt expertă în a le ține.

– Bănuiesc.

Felul misterios în care Carolina tocmai a spus asta mă înfurie.

– Sigur a trecut.

Cuvintele mele și tonul sunt insistente. Nu cred că mi-ar mai da o șansă. Chiar dacă ar face-o...

Nu aș merita-o.

– Draga mea.

Ridicăm capetele în tandem și o descoperim pe mama planând deasupra noastră, deși privirea ei este doar pe mine.

– Ce-i? mă răstesc iritată.

Expresia falsă de plăcere de pe fața ei dispare instantaneu.

– Speram să putem vorbi. Se uită la Carolina. Singure.

Carolina oftează și se ridică în picioare.

– Mă ignori, ca de obicei. Îmi place că nu te-ai schimbat, mamă. Poți să stai pe locul meu.

Pleacă înainte să o pot opri, privirea mea rămânând pe ceafa capului perfect blond al Carolinei în timp ce mă abandonează.

Lăsându-mă singură.

Cu mama noastră.

O femeie care mă sperie și în ziua de astăzi.

– În sfârșit!

Mama se așază pe scaunul Carolinei, îndreptându-și zâmbetul direct spre mine. Este impecabilă într-o rochie vintage Oscar de la Renta. Știu asta pentru că o văzusem în dulapul ei, prin care mereu mi-a plăcut să mă uit când eram mică.

– Arăți bine, Sylvie!

– Mulțumesc.

Asta doar pentru că am ieșit din ghearele ei. Când petrec prea mult timp cu mama, ajung să fiu slăbănoagă și fragilă. Bolnăvicioasă.

Mereu bolnavă.

– Ai culoare în obraji. Și ești un pic... plinuță.

Privirea îi coboară pe pieptul meu. Pe sâni.

Râsul meu pare aspru când îmi iese din gât.

– Sunt departe de a fi plinuță și știi asta.

– Clar ai mai luat în greutate...

– Încetează să încerci să mă faci să mă simt prost! O pot tolera doar până la un anumit punct. Ce vrei?

– Îmi este așa de dor de tine, Sylvie. Mica mea geamănă. Mama se apropie, luându-mi mâinile în ale ei și strângându-le puternic, fără să-și ia ochii din ai mei – măcar n-am ochii ei, altfel aș fi putut să fiu geamăna ei identică, născută douăzeci de ani mai târziu. Obișnuiam să facem totul împreună, dar după ce te-ai măritat, ai încercat să mă scoți din viața ta.

Privirea mea se mută. Mi-e greu să mă uit la ea.

– A trebuit.

Nu întreabă ce vreau să spun cu asta pentru că în adâncul ei știe. Și, oricum, până la urmă s-a infiltrat înapoi. După ce a murit soțul meu și am avut nevoie de cineva, de oricine care să mă ajute.

– Sylvie, uită-te la mine! Când mă uit din nou la ea, continuă: Eu doar vreau să fiu alături de tine, draga mea. Îmi pare rău pentru pierderea ta și pentru că ai trecut prin ce ai trecut la vârsta ta tânără. Știi că așa este. Este de neconceput... ce s-a întâmplat cu Earl.

Rămân tăcută. N-are sens să protestez în fața compasiunii ei sau a declarației despre Earl. Clar a fost de neconceput ce i s-a întâmplat. Nimeni n-ar fi trebuit să moară cum a murit el.

– Știu că suferi după Earl. Ai suferit așa de mult toată viața. N-a fost ușor. Ai toți banii din lume și uite ce ai avut de înfruntat. Îmi strânge mâinile, de parcă

n-are de gând să le mai dea drumul vreodată. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat!

Și-ar putea cere scuze pentru așa de multe. Lista este interminabilă. Dar nu cred că este sinceră. Nu cred că-i pare rău pentru ceea ce mi-a făcut.

Nici nu sunt sigură că își dă seama exact ce mi-a făcut de-a lungul anilor. De fiecare dată când ne vedem, se preface că totul este bine între noi, când, de fapt, nu este așa.

Îmi retrag cu grijă mâinile din strânsoarea ei, ignorând dezamăgirea de pe fața ei când fac asta.

– Apreciez scuzele. Nu știu de ce sunt amabilă cu ea. Dar este prea târziu.

Se încruntă.

– Prea târziu pentru ce?

Nu-i răspund. În schimb, mă îndepărtez orbește, inima bubuindu-mi în urechi, în sânge. Trec pe lângă oamenii care se apropie de mine cu zâmbete prietenești și un salut pe limbă, ignorându-i când îmi rostesc numele. Nu mă opresc decât la bar, cerând un whisky simplu și dându-l pe gât în clipa în care barmanul îmi așază paharul în față.

– Măi, măi! Cineva e traumatizat.

Vocea tărăgănată aparține unei singure persoane.

Privind în dreapta, îl văd pe Monty stând acolo, cu Cliff chiar lângă el. Doi bărbați superbi, mondeni, care fac cuplul perfect.

Calitățile mele de petitoare sunt fix ce trebuie, jur!

– Sylvie. Draga mea. Ești bine?

Cliff se încruntă, pășind spre mine.

Îi mai cer barmanului un pahar înainte de a-mi îndrepta atenția spre partenerul meu, care m-a abandonat.

– Mă... recuperez.

– După o conversație cu Sylvia, adaugă Monty, atrăgând privirea mea tăioasă. V-am văzut pe amândouă la masă.

Iau paharul reumplut pe care barmanul tocmai mi l-a așezat pe blat și beau din el, încercând să mă controlez, dar mi-e greu. Îmi tremură mâinile de-a dreptul și tentația de a da băutura pe gât este mare.

– Nu știu de ce am venit la nunta asta. Știam că voi ajunge să fiu nevoită să vorbesc cu ea.

– Este fratele tău. Normal că ai venit. Îl iubești. Ai face orice pentru el, zice Monty cu o voce blândă.

Are o privire blândă. Spune adevărul. Îl ador pe Whit. M-a protejat toată viața de prietenii lui dobitoci și de oricine altcineva ar fi putut să fie o amenințare, cu excepția mamei noastre.

– Ai avut ocazia să vorbești cu Summer?

– Nu chiar.

Mai iau o gură, detestând cât de agitată mă simt. Dorindu-mi să nu trebuiască să îmi fac griji din cauza lui Summer, a lui Spence și a mamei mele. Sunt sigură că la petrecerea din seara asta sunt alți oameni care mă urăsc. Pe care i-am ars cu o remarcă nepăsătoare sau o bârfă răutăcioasă. Am fost cea mai rea.

Nu că acum aș fi mai breazăă.

– Oh!

Dezamăgirea din vocea lui Monty este evidentă și mă detest. Dezamăgesc pe toată lumea.

Este ca și cum nu mă pot abține.

Inspirând adânc, oftez lung și lent.

– Ți-a zis Summer ceva despre mine?

– Astăzi nu. Este un pic ocupată, îmi amintește. Sincer? Nu mi-a mai menționat numele tău de ceva timp.

Nu știu dacă ar trebui să mă deranjeze această remarcă sau să fiu ușurată. Poate că Summer m-a iertat dacă nu vorbește despre mine.

Sau nu sunt demnă de atenția ei dacă nu vorbește despre mine.

– A fost o nuntă frumoasă, nu-i așa? Cliff zâmbește luminos. Este clar că încearcă să schimbe subiectul și starea, ceea ce apreciez. Whit Lancaster este delicios.

– Nu-i așa? Oh, omul este divin!

Monty își pune mâna pe piept de parcă este biruit. Mereu a reacționat așa când a venit vorba de fratele meu. Nu este secret că are o slăbiciune pentru Whit.

Îmi dau ochii peste cap și cedez, dând pe gât restul alcoolului dintr-o singură înghițitură. În urma sa îmi rămâne o dâră arzătoare pe gât, iar în stomac se așază căldura și furnicăturile.

– Nu mai saliva la fratele meu! Acum este însurat.

– Summer este o femeie așa de norocoasă, zice Cliff. Uită-te cum o privește!

Ne întoarcem cu toții și îi vedem pe Whit și Summer stând la masa lor, complet absorbiți unul de celălalt. Privirea lui Whit cade pe buzele lui Summer și îi atinge colțul gurii doar cu degetele. Îmi iau privirea de la ei. Mă simt ca o intrusă în momentul lor intim.

Mereu a privit-o așa. De parcă este complet fascinat de ea și nu o poate citi.

– Sunt îndrăgostiți, zice Monty cu un oftat visător. L-am mai văzut vreodată așa? Nu se pot sătura unul de celălalt.

– Este minunat să vezi așa ceva, adaugă Cliff.

Mă întorc cu spatele la ei, cerându-i barmanului să îmi umple din nou paharul, care o face imediat. Îmi las prietenii, aventurându-mă prin salonul de bal în căutarea unei fețe prietenoase. Sunt mulți Lancasteri aici și destule rude distante – alte ramuri ale familiei. Participă sute de oameni, pentru că, atunci când se căsătorește cel mai mare fiu al celui mai mare fiu, poți să pariezi că toată lumea importantă va fi invitată la nuntă.

Pe de altă parte, nunta mea a avut loc într-o clădire guvernamentală din centru, într-o zi rece și mohorâtă de iarnă – într-o miercuri. Am purtat un costum Chanel alb care aparținuse bunicii și o pălărioară amuzantă acoperită cu pene albe, cu plasă albă care-mi atârna peste ochi. Părul îmi era strâns într-un coc ridicat, fără o șuviță liberă – acum îmi amintesc că încercam să îmi copiez sora mai mică. Sunt sigură că arătam ridicol. Eram beată și drogată cu niște pastile prescrise – era singurul mod prin care am putut trece prin ceremonie.

Nu m-ar deranja nici acum una sau cinci pastile, dacă este să fiu sinceră cu mine. Alcoolul are și el limitele lui.

– Sylvie. Cineva mă prinde de braț pentru a mă opri și mă întorc, dând peste vărul meu Grant, care mă studiază cu o privire îngrijorată. Ce mai faci?

Se apropie și mă pupă pe fiecare obraz, apoi mă îmbrățișează. Este mult mai în vârstă decât mine, deci nu suntem apropiați, deși mereu mi-a plăcut de el. Înalt și impunător, Grant este cel mai mare băiat al unchiului Reggie. Și în acest moment mă studiază de parcă își dă seama că sunt beată și agitată – și chiar sunt.

– Extraordinar, îi zic cu o voce fals binedispusă. Am auzit că te-ai căsătorit recent.

– Da, în urmă cu șase luni.

Își freacă absent verigheta din platină de pe inelarul stâng.

– Felicitări! Îmi pare rău că n-am putut participa la nuntă!

Încă gestionam urmările decesului soțului meu și nu simțeam că era bine să ies în public, sărbătorind când soțul meu nu mai era.

– Mi-a părut rău să aud despre soțul tău.

Privirea și tonul îi sunt posomorâte, arătându-mi respect.

Poate că este un mascul Lancaster rău și cu toane, dar mi se pare că generația noastră s-a înmuiat un pic. Nu sunt la fel de răi și de aprigi ca tații noștri.

– Mulțumesc.

Încuviințez din cap ca să rămân cu o expresie solemnă, dar e inutil. Cedez și termin whiskyul.

– L-am cunoscut pe soțul tău. Ți-a menționat asta vreodată?

Înclină capul, privindu-mă întrebător.

Am rămas nemișcată, holbându-mă la Grant. Are aceeași expresie Lancaster ca noi, restul. Singura excepție este că are părul mai închis la culoare.

– Nu, nu-mi amintesc să fi menționat vreodată.

– Eu și Finn ne-am ocupat de multe dintre tranzacțiile lui imobiliare în ultimii ani, îmi explică Grant, referindu-se la fratele lui mai mic. Înainte să-l... pierdem.

Ce mod dulce de a spune asta. De parcă Earl doar hoinărește prin oraș, confuz și incapabil să își găsească drumul spre casă.

– Nu deținea prea multe proprietăți imobiliare, din câte știu eu.

– Doar pentru că a vândut multe, zice Grant cu sprâncenele unite. Nu ți-a spus asta? I-am vândut multe proprietăți în ultimii trei ani și ceva. A făcut și mulți bani.

Interesant, ținând cont că atunci când a murit nu avea lichidități. Ba chiar la un moment dat am fost acuzată de copiii lui că i-am ascuns bunurile, ceea ce era hilar.

– N-am de unde să știu, pentru că n-am fost trecută în testamentul lui.

– Tu vorbești serios?

– De parcă aș avea nevoie de bani, Grant. Suntem Lancasteri, îți amintești?

Îmi arcuiesc o sprânceană. El chicotește.

– Adevărat. Doar că... ne-a zis în mod repetat că avea nevoie de bani. De aceea a vândut atâtea proprietăți imobiliare. În acel moment, n-am crezut că este ceva necurat în asta. Oamenii fac genul ăsta de chestii tot timpul, dar acum...

– Acum ce?

– Dacă nu avea mulți bani la bancă atunci când a murit, ce s-a întâmplat cu banii?

Hm...

Bună întrebare!

CAPITOLUL 7

Sylvie

Oh, deja sunt beată. Toate acele pahare mici de whisky m-au îmbătat și am ajuns să mă balansez pe marginea ringului de dans în vreme ce mă uit la toată lumea cum se pierde în ritmul muzicii care-mi inundă venele.

Sau este alcoolul?

Harry Styles însuși a cântat mai devreme o versiune mai lentă a melodiei „Adore You“ în timp ce Summer s-a legănat în brațele lui Whit, privindu-se unul pe celălalt și pe nimeni altcineva. Încă este aici, pe ringul de dans și înconjurat în mare parte de femei. Până și Summer dansează în apropierea lui, râzând de fiecare dată când Whit se uită la ea.

Ceea ce face des.

Carolina este pe ringul de dans în brațele tatei, elegantă și grațioasă în timp ce face piruete. Tata o privește de parcă nu îi vine să creadă că este fata lui.

De fapt, înțeleg. Uneori, Carolina pare că a venit la noi deja cu personalitatea formată la naștere și foarte talentată de la început. Niciodată n-a părut a se potrivi cu noi, restul.

Dar se integrează vreunul din noi în familia ideală? Încep să cred că nu.

Melodia se termină și tata se apropie când începe alta. Încep să clatin din cap, râzând când mă ia de mână și mă trage pe ringul de dans. Nu sunt la fel de delicată precum sora mea mai mică, dar nu-i nimic. Mă ia în brațe și dansăm lent pe melodia lentă, atmosfera schimbându-se. Devenind mai liniștită.

Și Summer cu Whit dansează împreună pe ringul de dans, privindu-se în ochi. Mă uit la ea cu un oftat visător, fără să încerc să mă ascund, cum fac de obicei.

– Îmi place de ea, zice tata, aprobarea fiind clară în vocea lui. Este potrivită pentru fratele tău.

– Nu-i tolerează tâmpeniile, zic, simțindu-mă curajoasă.

Chicotește, învârtindu-mă.

– Ai dreptate. Nu i le tolerează. Și el de asta are nevoie.

– De aia ați divorțat tu și mama? Pentru că ea mereu ți-a tolerat prostiile?

Nu discutăm niciodată despre divorțul lor. Cumva, ceea ce s-a întâmplat între ei și a distrus relația definitiv încă este învăluit în mister.

Cred că tata a fost cel care a pus într-un final piciorul în prag și s-a mutat. Mama se agață – este unul dintre obiceiurile ei proaste.

Poate fi unul dintre obiceiurile mele proaste din cauza ei.

Și uite așa dispoziția i se schimbă.

– Am făcut unele lucruri de care nu sunt mândru.

– Cu mama lui Summer?

Ridic întrebătoare sprâncenele, chiar dacă știu deja răspunsul.

Abia încuviințează din cap. Din cauza trecutului lui, când suntem cu toții, momentele de familie sunt jenante.

– Și cu alte femei. Nu este nici un secret că am fost infidel. Și mama ta a fost. Nu ne-am potrivit.

– Ca mine și ca Earl?

Expresia îi devine serioasă.

– Sper că știi că eu n-am fost niciodată de acord. Căsătoria ta cu acel bărbat a fost lucrătura mamei tale.

Cuvintele lui mă înfurie.

– Serios? De ce n-ai oprit-o?

– Nu mi-ai dat nici o șansă – și nici ea. De ce crezi că te-ai măritat așa repede? Eu nu eram în țară, mai ții minte? Mama ta a făcut mutarea pentru că eu eram plecat.

Abia mai dansam, prea prinși în conversația din mijlocul podelei, cuplurile rotindu-se în jurul nostru.

– Era mai bătrân decât *mine,* Sylvie. De ce aș fi vrut să te măriți cu un astfel de om?

– Pentru că putea să aibă grijă de mine când eu nu puteam să o fac.

Asta fusese replica pe care mi-o servise mama.

Scoate un sunet iritat.

– Asta este ceva ce ar zice mama ta.

Acum eu sunt cea iritată. În toți acești ani, mama mi-a făcut diverse lucruri. M-a otrăvit. A convins pe toată lumea că eram bolnavă. Că eram pe moarte. Și tata n-a făcut niciodată ceva în privința asta. Niciodată nu s-a băgat, niciodată n-a zis un cuvânt ca să o oprească. Ca să mă ajute.

Niciodată.

– Tu mereu ai o scuză, nu-i așa? Iritarea este înlocuită de furie și brusc mă consumă. Eu nu ți-am dat o șansă. Mama mereu te-a împiedicat să mă ajuți.

Mă rog... Știai că era ceva în neregulă, dar n-ai intervenit. N-ai încercat să mă ajuți. *Niciodată*. Este ca și cum nici măcar nu-ți păsa de mine.

– Doamne, cum poți să spui așa ceva? Se schimbă la față și știu că l-am supărat. Îmi pasă, Sylvie. Mereu mi-a păsat. Te iubesc. Doamne, ești copilul meu! Cum aș putea să nu...

Clatin din cap, făcându-l să tacă.

– Nu. Zici că îți pasă. Că mă iubești. Te porți ca un tată iubitor când consideri tu, dar în mare parte, toată viața mea m-ai lăsat pradă lupilor.

Lupilor. Mai degrabă unui singur lup.

Înlemnește, iar în ochi îi scapără o furie de netăgăduit.

– Asta mă ofensează.

– Bun. Ar trebui. Ar trebui să-ți analizezi comportamentul avut de-a lungul anilor și să vezi dacă într-adevăr mi-ai fost alături. Dacă ai deschide ochii măcar o dată, s-ar putea să-ți dai seama cât de mult m-ai dezamăgit.

– Ia stai un pic...

Mă desprind din brațele lui, abandonându-l chiar acolo pe ringul de dans, furia mea fiind prea mare ca să mă mai prefac. Tata îmi strigă slab numele – nu suficient de tare ca toată lumea să audă –, dar îl ignor.

Majoritatea invitaților la nuntă au plecat deja spre sere, dar încăperea imensă este brusc sufocantă. Mă îndrept spre ușile care dau spre terasă, inspirând adânc aerul rece în clipa în care sunt afară.

Mă duc la locul unde am stat mai devreme, înainte să înceapă ceremonia. Arcada superbă cu flori este încă afară, dar rândurile de scaune albe au dispărut, la fel covorul alb. Mă las greu pe balustradă, în mintea mea formându-se o idee și, ca de obicei, cedez impulsurilor.

Și alerg în jos pe scări, îndreptându-mă spre arcadă.

Mă întâmpină mirosul amețitor de trandafiri și inspir adânc, simțind izul de sare în aer. Peste marginea gardului verde de la distanță, oceanul este dezlănțuit și mă cutremur când briza ajunge la mine. Deși mai devreme a fost o zi superbă de primăvară, după ce a apus soarele, temperatura a scăzut simțitor.

Mi se face pielea de găină pe brațe, dar ignor asta, întinzându-mă după un trandafir alb, smulgându-l din aranjament și punându-l după urechea dreaptă. Găsesc o panglică printre flori și îmi leg părul la spate, apoi îl aranjez într-un coc lejer în creștet. Apoi iau alt trandafir. Și altul.

Până când sunt toți în părul meu, înconjurându-mi cocul ca o coroană de flori.

Încep să mă învârt, briza îmi flutură fusta, ridicând-o și expunându-mi picioarele. Îmi scapă un chicotit, florile grele mi se mișcă în păr și stau să cadă. Ridic mâna ca să le țin, înțepându-mi degetul într-un spin rămas pe tulpină.

– Au!

Mă uit la înțepătură, mijind ochii în lumina apusului la picătura de sânge ce se formează pe deget. Bag degetul în gură, sugându-l, simțind gustul metalic pe limbă când aud o voce.

O voce masculină cunoscută.

– Încă îți faci rău singură, văd.

Simt furnicături pe piele și mă întorc lent, dând de Spence în fața mea, al naibii de chipeș în smochingul lui. Papionul i-a dispărut, câțiva nasturi deschiși la cămașă descoperindu-i gâtul puternic. Încă are haina pe el, mâinile în buzunarele pantalonilor, iar la nasul meu ajunge mirosul lui distinct amestecat cu briza.

Mintea mi se umple de melancolie și dor. Nimeni nu miroase la fel de delicios ca Spence.

Nimeni.

Cobor mâna pe lângă mine, vinovată.

– M-ai prins.

– Furând trandafiri?

Se uită peste capul meu la arcada din spate.

– N-am crezut că o să observe cineva. Sunt așa de mulți.

Ridic din umeri, simțindu-mă aiurea și imatură.

Sunt o femeie adultă. O văduvă, pentru numele lui Dumnezeu! N-ar trebui să dansez singură sub lumina lunii, smulgând trandafiri din arcadă și făcându-mi o coroniță din flori. Doar copiii fac lucruri din astea.

Nici măcar n-am 23 de ani. Indiferent de lucrurile prin care am trecut, sunt încă tânără. Chiar dacă uneori mă simt incredibil de bătrână.

– Am observat. Privirea lui mă arde de parcă mi-a luat pielea foc și încremenesc, întrebându-mă ce vrea să zică. Tocmai te-ai certat cu tatăl tău?

Mă încrunt.

– Ce...

– V-am văzut înăuntru. Pe ringul de dans. Păreai supărată. Apoi te-ai îndepărtat de el și mi-am dat seama că, de fapt, erai supărată. Vocea lui este așa de joasă încât fac un pas mai aproape ca să-l pot auzi. Ce ți-a zis?

N-am de gând să îi spun. Nu prea am încredere în Spence. Nu încă. Sau poate că nu o să mai am vreodată. Sentimentele mele sunt așa de conflictuale. Un dezastru haotic în capul meu.

– Nu contează.

– Mereu așa de indiferentă... Syl a noastră.

Zâmbetul lui nu este plăcut și mă întreb dacă mă urăște. Probabil că da.

– De ce m-ai urmat aici afară, Spence?

Vocea mea este joasă. O șoaptă în briză, dar m-a auzit. Chiar face un pas spre mine de data asta.

– Niciodată n-am putut rezista cântecului tău de sirenă, chiar când știu că ar trebui. Chiar și când sunt așa de supărat pe tine, că nu pot să văd bine.

O spune așa de nepăsător, de parcă toată viața a trăit cu sentimentul ăsta nefericit.

Poate că așa este. Mă simt de parcă îl cunosc pe Spencer Donato dintotdeauna, dar chiar îl cunosc?

Nu. Nu-l mai cunosc.

– Mai ții minte noaptea de Halloween? Când aveai 16 ani? mă întreabă. Te-ai îmbrăcat ca un înger negru.

Normal că mi-o amintesc. Este o noapte etern imprimată în creierul meu, adânc inserată în amintirile mele. Plăcerea. Umilința. Am mers prea departe amândoi. Aproape până în punctul de unde nu te mai puteai întoarce.

Până când l-am îndepărtat și a fost foarte supărat pe mine. Frustrat sexual. Ne-am certat. N-am mai vorbit unul cu celălalt săptămâni întregi după aceea. Apoi aproape că am murit.

Deși partea cu moartea n-a fost din cauza lui. Pentru asta a fost de vină doar mama.

– Încă mă gândesc la acea noapte, spune cu o voce distantă, la fel ca privirea lui. Cum arătai. Superbă în costumul ăla. Cât de lipsită de griji erai – și cât de beată. Când eram doar noi doi, mereu erai reținută. Îmi ofereai doar părți din tine pe ici, pe colo, ca firimituri pe care nu mă puteam abține și le înghițeam.

– Îmi era frică, recunosc.

Ridică privirea la mine, cu surprinderea schițată pe fața lui.

– Frică de ce? De mine?

Clatin din cap.

– Niciodată de tine. Doar de repercusiuni.

Nimic bun nu durează. Asta am învățat repede.

Nu ne luăm ochii unul de la celălalt. Parcă nu putem.

– Când eram mai tânăr, ți-am dat totul. Își scoate mâinile din buzunare, făcând încă un pas spre mine. Până ce e așa de aproape încât îi simt căldura corpului emanând spre mine, atrăgându-mă. Cu toate astea, m-ai îndepărtat de fiecare dată.

– Eram o idioată.

Spence clatină din cap cu o expresie tristă.

– Nu. Eu am fost idiotul. Mereu acolo pentru tine. Fără să te refuz vreodată, chiar dacă tu mă respingeai constant. Te-am lăsat să mă folosești.

Întinde mâna și degetele lui îmi ating fața. Trasându-mi lent o linie pe maxilar. Așa de lent încât închid ochii, deschizând buzele. Doamne, încă savurez atingerea! Apropierea. Însăși esența lui.

– Eram tânără și proastă, șoptesc, deschizând ochii.

Inspir când îndrăznește să mă atingă în colțul gurii. Mi se furnică tot corpul de la acea senzație, așteptându-l să facă o mișcare, dar nu se petrece nimic.

Spre dezamăgirea mea.

– Și eu eram. Vocea lui este aspră, tăind prin emoțiile mele nesigure, făcându-le fâșii. Nu mai sunt omul care eram atunci. Sunt mai puternic. Mai rău.

Sprâncenele mi se unesc. Mai rău? Nu mi-l pot imagina pe Spencer fiind vreodată rău.

Mai ales cu mine.

Degetele îi alunecă în jos, până când îmi cuprinde delicat gâtul cu mâna, degetul lui mare apăsând pe pielea mea.

– Nu știi prin ce am trecut în ultimii doi ani. Cât de mult m-am schimbat.

Nici el nu știe prin ce am trecut eu și cum m-am schimbat. Poate că acum suntem prea diferiți. Nu

mai avem nimic în comun, iar conștientizarea...

Mă întristează.

– Mica prințesă din povești cu trandafiri în părul auriu.

Cuvintele lui sunt dulci, dar atingerea lui mă strivește. Își încordează degetele, oprindu-mi aerul în gât, iar eu deschid ochii, descoperindu-l că mă privește, cu ochii scânteind în întuneric.

Întunericul se potrivește cu întunericul din el. Acum văd. Simt cum mă înconjoară, strângându-mă, ca degetele lui din jurul gâtului meu.

– Ești inocența întruchipată, Syl. În rochia asta bleu cu alb și florile din păr. Dar eu știu adevărul. Te-ai căsătorit de bunăvoie cu acel bărbat care era un porc. Mă smucește înspre el, trăgându-mă de gât, corpul mi se lovește de al lui și simt furnicături pe piele la impact. Cum a fost să ți-o tragi cu boșorogul? Ți-a plăcut? I se scula măcar?

Ridic privirea la el, încercând să îmi găsesc vocea. Crede că l-am lăsat pe Earl să mă atingă, dar soțul meu n-a fost interesat de mine. Nu așa.

Și n-am înțeles niciodată de ce. Nu l-am întrebat niciodată.

Am preferat așa. N-am vrut să mă atingă. Singura persoană care a fost în mine este însuși bărbatul ale cărui degete sunt în jurul gâtului meu.

– Ai fost pătată, știi asta? Mă apasă sub bărbie, dându-mi capul pe spate în timp ce se apleacă peste mine, gura lui planând deasupra gurii mele. Tentându-mă să revin și să îmi lipesc buzele de ale lui. Distrusă pe viață, Sylvie. Sper că te-ai distrat în perioada petrecută cu nenorocitul ăla, oricât de scurtă a fost. Nimeni nu te va vrea acum. Mai ales eu.

Mă împinge de lângă el înainte să apuc să spun un cuvânt, gâfâind după aer. Aplecându-mă înainte, îmi sprijin mâinile pe genunchi, înghițind cu dificultate în timp ce încerc să-mi trag sufletul. Florile îmi

cad din păr, una câte una, aterizând pe pământ cu un sunet delicat. Cu toate astea, el nu mai spune nimic.

Pleacă și mă lasă singură acolo, să am singură grijă de mine.

– Ești un mincinos, Spencer! Știu că încă mă vrei! strig după el, deși nu se uită în urmă.

Normal că nu se uită.

Îl privesc cum se îndepărtează, furia și durerea lovindu-mă ca un pumn în inimă. Pentru prima dată în viața mea, mă simt complet abandonată de Spencer Donato.

Și doare mai tare decât mi-aș fi putut imagina vreodată.

CAPITOLUL 8

Spencer

În trecut

Este Halloween și am emoții.

Nu că aș lăsa pe cineva să vadă asta. Sunt calm cât aștept în fața clădirii vechi și pe jumătate arse unde se ține petrecerea din noaptea asta. Cel mai bun prieten al meu, Whit, a planificat totul și am chiulit de la școală ca să ne putem organiza în după-amiaza asta, anticipând că vor veni cam toți cei invitați de el. Ținând cont de faptul că a trimis un mesaj către toată lumea din clasele a unsprezecea și a douăsprezecea, sunt mulți oameni.

Lui Whit nu-i pasă. Familia lui deține Liceul Lancaster – de generații este al lor. De secole. Poate să

facă tot ce vrea el și nimeni nu-l va opri. Unul dintre beneficiile de a fi apropiat de un Lancaster.

Cum o fi asta, să fii atât de sigur pe poziția ta încât să nu-ți faci griji legate de ceea ce cred ceilalți? Personal, n-am idee, deși sunt înconjurat de aroganța familiei Lancaster. Aleg să fiu așa – chiar îmi place arogantul naibii. Whit este unul dintre cei mai apropiați prieteni ai mei, iar sora lui mai mică, Sylvie, este...

Rahat! Nu știu ce este pentru mine.

În timp ce mă sprijin de peretele din cărămidă ruinat, muzica tare îmi bubuie în cap, îmi pulsează în piept. Duc sticla de bere la buze și beau. Mă uit spre aleea care duce spre clădire, așteptând apariția micului meu înger.

Așa-i spun când o am în brațele mele, când sunt cu buzele pe gâtul ei, inspirându-i parfumul delicios. Este un înger. Trimis din rai. Cu o gură dulce, ochi albaștri scăpărători și cel mai malițios râs. De asta este amuzant să spun despre ea că este îngerul meu.

Sylvie Lancaster este, de fapt, diavolul deghizat.

Sigur, fratele ei s-a îmbrăcat ca Satana de Halloween, pentru că și Whit este diavolul. Singura diferență este că el se comportă ca atare. Acum o ține în poală pe una dintre cele mai atrăgătoare fete din clasa noastră, oferindu-i toată atenția, deși îmi dau seama după expresia lui că s-a plictisit înfiorător. O fi Caitlyn atrăgătoare, dar nu este o provocare – și lui Whit îi plac provocările.

Cum este Summer Savage. Nu sunt prea sigur ce se întâmplă acolo, dar între ei doi este ceva. Este destul de reținut în această privință, așa că o las așa. Sylvie îmi povestește ce știe și ce bănuiește, dar este la fel de nesigură ca mine.

– Era timpul să apară, bombăne Whit când luminile trec peste fețele noastre.

Ridic privirea și văd o mașinuță de golf care vine spre noi, cu Sylvie la volan. Râde, părul îi flutură în vânt și abia îmi dau seama că Summer stă lângă ea pe banchetă.

Am ochi doar pentru Sylvie.

Oprește în fața noastră și parchează mașinuța de golf, strigând:

– A venit petrecerea, panaramelor!

Apoi ridică brațele în aer.

Este îmbrăcată ca un înger negru cu destulă piele palidă descoperită: un corset negru care-i dezvăluie decolteul și pantaloni scurți negri care-i fac picioarele imposibil de lungi. Niște aripi negre imense se ivesc în spatele ei, acoperite cu pene negre lucioase ce par reale. La ochi este machiată cu fard închis la culoare, buzele sunt de un roșu sângeriu și arată...

Este frumoasă.

Își mută privirea de la o față la alta și mă întreb dacă mă caută.

Fac pariu că da.

Mă îndepărtez de mulțime, făcând un pas spre mașinuța de golf și spunând primul lucru care-mi trece prin minte.

– Arăți al naibii de bine, Sylvie!

– Vai, mulțumesc, prinț al întunericului. Sare din mașinuța de golf și se apropie dornică de mine, atingându-mă pe piept în timp ce-mi zâmbește, apoi se uită peste umăr. Uită-te la Summer!

Privirea îmi trece la Summer, mărind ochii când ea coboară din mașinuța de golf.

– Oh, Sfinte Sisoe!

Dacă mi s-a părut minuscul costumul lui Sylvie, Summer o întrece. Destul de ironic, și ea s-a costumat în diavol, la fel ca Whit. Are o bustieră cu paiete roșii care abia-i acoperă pieptul și jur pe Dumnezeu că are chiloți roșii mulați și ciorapi plasă în picioare.

Whit fie o atacă atunci când o vede, fie îi cere să își pună niște haine pe ea.

Mai degrabă a doua variantă. Nu o să-i placă să vadă că este așa de dezbrăcată. Tot timpul este posesiv, ceea ce înseamnă că, dacă este interesat de ea, va dori ca nimeni să nu se uite spre ea.

– Este prea mult?

Summer se oprește direct în fața mea și a lui Sylvie, cu mâinile în șolduri într-o atitudine provocatoare.

Încerc să mă uit la ea, dar nu vreau să mă holbez prea tare. Simt că Sylvie mă urmărește.

– Whit știe despre asta?

Expresia lui Summer se transformă în enervare și trece de noi, uitându-se peste umăr la mine.

– Să-l ia naiba pe Whit Lancaster! Nu-mi pasă ce crede.

Mă întorc să mă uit la ea un moment, apoi mă uit la Sylvie, care deja se uită la mine.

– Pare supărată.

– Fratele meu se poartă ca un dobitoc. Sylvie își petrece brațele în jurul gâtului meu, lipindu-și corpul ei mic și fierbinte de-al meu. Îmi place costumul tău.

Am venit îmbrăcat în vampir, chiar și cu colți, pe care i-am lipit temporar de dinți. Sânge fals se prelinge pe la colțurile gurii și mi-am colorat chiar și fața în alb. M-am îmbrăcat complet în negru și am găsit online o pelerină neagră cu căptușeală roșie.

– Și mie îmi place al tău. Nu mă așteptam, îi spun, zăbovind cu privirea aprobatoare pe toată părțile expuse.

Are o expresie mulțumită.

– Ți-am zis că mă îmbrac ca un înger.

– Nu ca un înger întunecat. Mă așteptam să apari într-o rochie albă vaporoasă cu un nimb deasupra capului.

Râde și ochii îi dansează.

– Nu-i stilul meu. Știi că nu sunt cuminte.

Asta-i o parte din farmecul lui Sylvie, că se poartă ca și cum toată lumea o urăște pentru că este necioplită, precum restul familiei ei, dar nu este. Chiar e dulce. Atentă. Vulnerabilă. Frântă.

Așa de frântă!

Eu repar. Poate pentru că tata s-a purtat așa de oribil cu mama toată viața mea, iar eu am fost mereu acolo ca să adun cioburile. Să îi ofer alinare când el nu o făcea. Când, în sfârșit, și-a făcut curaj să divorțeze de el, eu am încurajat-o. Tatei nu i-a plăcut asta.

Deloc.

– Hei! Vocea delicată a lui Sylvie trece prin gândurile mele și mâna ei pe obraz mă aduce înapoi în prezent. Vrei să dansăm?

– Eu nu dansez.

Trec lent cu privirea peste ea. Observându-i fru-musețea, cât de diferit arată în seara asta. Este o mare diferență față de uniformele pe care le purtăm mereu.

– Haide! Se freacă de mine și mi se înfierbântă sângele când simt presiunea delicată a sânilor pe pieptul meu. Te rog?

– Nu știu…

Aș prefera să mă strecor undeva doar cu ea, dar care ar mai fi ideea să-ți pierzi toată după-amiaza pentru a organiza o petrecere ca să pleci înainte să înceapă?

O să rămân. Măcar o vreme.

Ea se bosumflă, buzele alea de un roșu rubiniu fiind al naibii de tentante.

– Nu o faci pentru mine?

Tremurul ușor din vocea ei mă face să capitulez imediat.

– Bine.

Zâmbetul ei de plăcere îmi ajunge direct la penis.

– Hai să mergem!

Sylvie mă ia de mână și mă conduce în vâltoare, unde dansează majoritatea petrecăreților, cu sticle de bere sau pahare în mână. Aproape toată lumea are un costum și pe unii nici nu îi recunosc.

Dar acum nu-mi pot face griji pentru alții. Nu când am o frumoasă blondă lipită de mine, cu corpul ei mlădios mișcându-se în timp ce eu stau ca un idiot și o las să facă tot ce vrea.

– Spencer, nu dansezi, mă mustră la un moment dat, urlând peste muzica zgomotoasă.

Suntem aici de vreo douăzeci de minute, poate mai mult, și nu pare să aibă de gând să se oprească din dansat sau din băut.

– Ți-am zis că nu dansez, Sylvie, i-am amintit cu stoicism, făcând-o să zâmbească.

– Mereu așa de serios! Își scutură părul pe spate, aripile purtate fluturând după acea mișcare. Tu nu știi cum să te dezlănțui și să te distrezi?

– Mă distrez, insist, făcând-o să râdă.

N-am nevoie să fac altceva. Doar să mă îmbăt și să mă uit la fata asta. E tot ce-mi trebuie în noaptea asta.

– Ai putea măcar să mă atingi, murmură. Îi cuprind talia suplă cu un braț și scoate un sunet de plăcere când îmi pun mâna pe șoldul ei. Tuturor le este frică să mă atingă.

– Serios?

Încuviințează din cap, mișcându-și corpul pe ritm. Are o grație naturală, membrele i se mișcă fluid. Știu că sora ei mai mică este adevărata dansatoare a familiei, dar Sylvie ar fi putut să fie la fel de bună cu antrenamentul potrivit.

– Ei cred că voi ceda. Jur că ești singurul care mă tratează ca pe o ființă umană!

Zice asta doar pentru că refuz să cred toate prostiile alea pe care le zice despre mama ei – că încear-

că să o omoare. Vreau să o cred, dar știu că Sylvie este melodramatică. Fratele ei mi s-a plâns de nenumărate ori că spune cele mai mari tâmpenii.

Chiar și eu am fost martor când a zis niște tâmpenii. Nu știu de unde le scoate.

– Ești mai puternică decât te crede toată lumea, îi spun.

Știu că îi place să se bucure de aprobarea mea. Nimeni nu o apreciază. De regulă, profesorii și ceilalți din personal sunt prea speriați de ea și nu pun sub semnul întrebării ce spune sau ce face. Și familia ei o tratează groaznic în cea mai mare parte a timpului. Da, Whit are grijă de ea, dar și el este dur. Pretinde că ea are nevoie de asta.

Eu cred că este *prea* dur cu ea. Cred și că mama ei este o adevărată scorpie. Tatăl ei o neglijează. Și toți ceilalți care merg la școala asta sunt niște lași, prea fricoși ca să vorbească cu ea, de teamă că ar putea să o supere pe moștenitoarea Lancaster.

Pe mine nu mă sperie Sylvie. Nu la modul ăla. Sentimentele mele pentru ea însă?

Uneori, mă învăluie noaptea când nu pot să dorm și mă doare în piept.

– Îmi place că mă crezi puternică. Zâmbește larg și își dă capul pe spate, uitându-se la stele, pentru că n-avem acoperiș pe partea asta din clădire. Tu mă faci să mă simt și mai puternică.

Asta ar trebui să conteze, nu? Vreau să o susțin, nu să o descurajez. Deși probabil Whit m-ar lua la bătaie dacă ar ști toate lucrurile pe care le-am făcut cu sora lui mai mică. Abia tolerează să petrec timp cu ea și nu știe nici jumătate din ce facem.

Îmi mut mâna de pe șoldul ei pentru a-i cuprinde fundul, trăgând-o spre mine. Nici măcar o foaie de hârtie n-ar putea aluneca între noi. Se uită la mine

cu privirea aceea de gheață albastră și cu buzele rujate întredeschise.

– Ce faci?

– Tu zici că nu te ating niciodată. Îi strâng fesa rotofeie care se potrivește perfect în mâna mea. Așa că uite-mă! Te ating.

Muzica se schimbă, noua melodie e mai lentă, cu un ritm senzual. Ea își unduiește șoldurile, frecându-și partea inferioară a corpului de mine și făcându-mă să reacționez.

Am erecție.

Buzele i se curbează, de parcă știe exact ce-mi face, și își petrece brațele în jurul gâtului meu, cu o strânsoare lejeră, corpul ei balansându-se înainte și înapoi.

– Doamne, ești așa de sexy, Spence! Ți-am mai spus asta?

– Nu. Un băiat de la cursul de istorie trece pe lângă noi cu un pahar de bere în mână – i-l iau și aud un „Hei!“ iritat.

– Mulțumesc.

Ridic paharul lui în semn de salut înainte de a-l bea. Clatină din cap în timp ce se îndepărtează și chicotesc.

– Ești rău, șoptește.

Mă uit la ea.

– Îți place.

Îi scapără ochii.

– Ai dreptate. Pentru că și eu sunt rea.

– Tu crezi că ești rea, o tachinez.

Sylvie se încruntă. Detestă când nu sunt de acord cu ea.

– Să știi că sunt cea mai rea scorpie pe care o vei cunoaște vreodată.

Tocmai vreau să beau berea pe care o țin în mână, când ea mi-o smulge și o termină.

– Hei!

– Sărută-mă, murmură, chiar înainte de a se ridica și de a-și lipi gura udă de a mea.

Deschide buzele, limbile ni se lovesc și simt gustul de bere.

O strâng mai tare, cu ambele mâini pe fundul ei, controlând felul în care se mișcă. Se agață de mine, sărutându-mă în mijlocul mulțimii, amândoi ignorând strigătele și exclamațiile.

În privat ducem lucrurile mai departe, dar niciodată așa – în câmp deschis, cu toată lumea ca martori. Nu vrem ca oamenii să știe că suntem împreună. Nu chiar. Nu vreau să aud asta de la nimeni din școală, mai ales de la Whit. Nu mi-e rușine cu ceea ce împărtășim, doar că nu vreau să aud bârfe sau să am de-a face cu fratele ei.

Și cred că și ea simte la fel. Ne place să avem micul nostru secret. Ne facem de cap în camera ei, doar noi doi rostogolindu-ne prin patul ei. Mâna mea în chiloții ei. Degetele ei pe penisul meu.

– Oh, rahat! bombăne Sylvie, îndepărtându-se imediat de mine.

Mă încrunt.

– Ce este?

Înclină din cap spre dreapta.

– Uită-te la Summer!

Mă uit la Summer, care se freacă de un dobitoc, e îmbujorată și are pupilele dilatate. Este clar că fata e beată, iar Bryan – ăla-i dobitocul – se holbează la ea.

– Asta nu se va termina bine, îi zic lui Sylvie.

– Dacă fratele meu o vede cu băiatul ăla, o să facă urât.

O afirmație modestă.

– Oh, Doamne, cred că i-a băgat mâna în șort!

Sylvie pare îngrozită.

Este ultima chestie cu care vreau să am de-a face. Drama. Bătaie din cauza unei fete – orice ar zice

Whit în semn de protest, este interesat de Summer Savage, în ciuda negărilor lui constante.

– Haide! Să plecăm de aici, sugerez.

– Nu, stai!

Sylvie nu mai dansează, chiar dacă încă se aude muzică. Se uită fix în direcția lui Summer, încercând să îi atragă atenția. Când Summer se uită în sfârșit la noi, flutură ușor din mână și vrea să plece cu Bryan.

– Summer, ce naiba faci? întreabă Sylvie.

– Mă întorc, zice Summer, arătând spre ceafa lui Bryan, șoptind „Este drăguț" și arătând cu ambele degete mari în sus.

– Nu ieși cu el! urlă Sylvie, dar Summer o ignoră. În schimb, se uită implorator la mine. Ar trebui să facem ceva.

Ridic din umeri.

– Ce putem să facem? Este fată mare. Se descurcă.

– Este beată. Trebuie să vorbesc cu Whit.

Vrea să plece și o prind de mână, oprind-o.

– Nu te băga între ei, o avertizez cu voce joasă. Melodia se schimbă din nou. Lasă-i în pace, Sylvie!

Îi tremură buza de jos și jur că o să plângă.

– Dar este prietena mea.

– Și știe ce face. Nu-ți face griji pentru ea! Îi ating obrazul, trecând cu degetul mare peste buza de jos. Vrei să plecăm de aici?

Îngrijorarea din privirea ei se stinge lent și încuviințează din cap.

– Mergem în camera mea?

– Da.

Îi zâmbesc, lipindu-mi degetul mare de buzele ei și deschizându-le.

Îmi ciugulește pielea înainte de a se întoarce cu spatele, mă ia de mână și mă trage prin mulțime

până ce ieșim din ruine, îndreptându-ne direct spre mașinuța de golf care încă e afară, în față.

– Tu conduci, zice ea și mă așez la volan, așteptând să se urce înainte de a porni.

Pornesc așa de repede încât țipă în întuneric, râsul ei umplând aerul.

Sunetul mă amețește și nu mă pot abține să nu mă uit pe furiș la ea. Jur că n-am mai văzut-o niciodată așa de fericită, deși o parte din această fericire s-ar putea să fie pentru că este beată. Se prinde de marginea mașinuței de golf, cu degetele strânse în jurul barei în timp ce se apleacă spre dreapta, jumătatea superioară a corpului ei atârnând peste mașină și planând peste drum.

– Hei, treci înapoi! îi zic, dar ea doar clatină din cap.

Încă râzând. Încă planând peste pământ. O mișcare greșită, degete alunecând și ar fi căzut. S-ar putea răni serios.

Reduc viteza, încetinind ușor. Până când este din nou în mașină, încruntându-se frustrată la mine.

– De ce ai încetinit?

Își încrucișează brațele la piept, umflându-și sânii în timp ce se sprijină de spătar. Arătând ca un înger furios.

– Nu vreau să te rănești.

Trag mașina spre dreapta, urmând aleea care duce spre clădirea în care se află apartamentul ei. Nu are o cameră ca noi, restul, în cămine – este o Lancaster.

Ei nu stau în cămine cu noi, oamenii obișnuiți.

– Îți faci prea multe griji, murmură, dându-și din nou părul pe spate.

În noaptea asta este sălbatic. Ondulat și zburând în toate direcțiile. Sunt tentat să îl prind și să o trag de păr. Să o trag spre mine, să o sărut până ce nu

se mai plânge. Până ce uită de toate necazurile, de grijile ei. De suferința ei.

Fata asta are așa de multă suferință în ea. Nu spune direct ce este, dar am bănuielile mele. N-am încredere în părinții ei.

Mai ales în mama ei.

– Nu pricepi, mă acuză brusc și mă uit întrebător la ea. Viața ta este așa de perfectă. Tu nu trebuie să-ți faci griji pentru nimic.

Dacă ar ști! Nimeni nu are o viață perfectă. Nici ea și clar nici eu.

Opresc, în sfârșit, mașinuța de golf în fața clădirii, unde se află apartamentul ei și cel al lui Whit. Sare din mașinuță, pornind spre ușile de la intrare fără să se uite în urmă. Apăs pe frâna mașinii, apoi alerg după ea, prinzând-o de mână înainte să apuce ușa și să dispară pentru totdeauna.

Ușile se încuie în clipa în care se închid. Cunoscând-o pe Sylvie, ar merge direct spre ele și nu m-ar lăsa să intru.

– Ce-i? Se întoarce spre mine. Ce vrei de la mine, Spence?

Mă încrunt, încă nedumerit de atitudinea ei.

– Aș putea să te întreb același lucru, Syl. Tu faci pe dificila în seara asta. Ba mă dorești. Ba vrei să plec. Hotărăște-te!

Pieptul îi urcă și îi coboară în timp ce mă săgetează cu privirea, cu mâinile făcute pumni pe lângă ea.

– Știi ce vreau cu adevărat? Să mă distrez și să nu-mi fac griji deloc. Vreau să mă simt bine. Știi de când nu m-am mai simțit bine? Sănătoasă? De mult timp, Spencer. De foarte mult timp.

Ne uităm unul la celălalt, singurul sunet fiind respirația precipitată a lui Sylvie după izbucnirea ei. Nu știu de unde naiba vine asta. Vede nedumerirea de pe fața mea. Din ochii mei.

– Am jurat că acest an școlar va fi mai bun, dar este în continuare la fel. Tot timpul. Nu mă lasă în pace. Nu mă simt normal. Niciodată. Nici măcar nu știu ce înseamnă asta sau cum este. Dar când sunt cu tine și cu Summer... amândoi mă ajutați să uit cine sunt cu adevărat. Zâmbetul ei este vag. Trist. O păpușică frântă care nu are pentru ce trăi.

– Ah, Sylvie!

– Nu încerca să negi! Știi că este adevărat. Tot ce spun eu despre moarte pare așa de dramatic, dar este realitatea mea. A mea. Ridică bărbia, lumina lunii căzând delicat, argintiu peste fața ei, iar atunci văd lacrimile ce-i curg pe obraji. Mă omoară. Încet, dar sigur. Știu că este numai vina ei. Și nimeni nu vrea să facă nimic în privința asta. Nici tata. Nici nimeni.

Mă duc la ea, luând-o în brațe și trăgând-o aproape, strivindu-i aripile pe care le poartă. Nici măcar nu-mi mai pasă de aripile ei blestemate, de costum sau de petrecere.

Vreau doar să am grijă de Sylvie *a mea.*

Plânge pe cămașa mea neagră – hohotele ei sunt tăcute și lacrimile îmi udă cămașa. Îmi trec mâna peste părul ei, băgându-mi degetele printre șuvițele moi, apucând-o la rădăcina părului, exact cum mi-am imaginat mai devreme.

O trag delicat de păr, dându-i capul pe spate pentru ca gurile noastre să fie perfect aliniate.

– Haide, Syl! Îmi frângi inima.

– Am crezut că n-ai una. Mâinile îi alunecă pe pieptul meu cu o atingere delicată și își sprijină palma dreaptă între pectoralii mei. Obrajii îi sunt pătați de lacrimi, ochii îi sunt roșii, dar tot este al naibii de frumoasă. Mi-ai zis asta cândva. Cu mult timp în urmă.

Când o încurajam să mă lase în pace. Un mod de a-ți distruge viața este să te încurci cu sora mai mică

a celui mai bun prieten, mai ales când acel prieten este Whit Lancaster. Dacă ar ști toate lucrurile pe care le-am făcut cu Sylvie...

M-ar omorî. M-ar ucide cu mâinile goale.

– A trecut ceva timp de când am petrecut timp împreună, Spencer. Degetele ei se strâng în materialul cămășii mele, trăgându-mă ușor. Mi-a fost dor de tine.

– De data asta mă inviți pe bune în camera ta?

Încuviințează din cap, dându-mi drumul la cămașă.

– Haide!

O urmez în clădire, ușa trântindu-se în urma noastră și încuindu-se. Aici este liniște și suntem complet izolați. În clădirea asta personalul nu caută niciodată Lancasteri după lăsarea serii. Ceea ce înseamnă că suntem singuri.

Doar noi doi.

După ce descuie ușa apartamentului, îmi fac loc, înghesuind-o și forțând-o să se dea cu spatele la perete, unde o țintuiesc cu corpul meu, strivindu-i aripile negre. Acea dorință familiară crește în mine – aceeași pe care o simt doar când sunt cu ea.

Sunt un tip de treabă. Respectuos. Mama m-a învățat să am maniere. Tata m-a învățat să rămân mereu tăcut în loc să vărs tot ce știu în fața fiecărui dobitoc cunoscut. Amândoi mi-au dat destule sfaturi de-a lungul anilor. Cum să am de-a face cu oamenii. Cum să am de-a face cu fetele. Cu femeile.

Cu toate astea, tot nu înțeleg această dorință pentru Sylvie pe care o am de fiecare dată când sunt singur cu ea. Mă face să mă simt neliniștit. Incomod.

De parcă tot ce aș vrea să fac este să mă năpustesc. Să sar pe ea. Să o devorez.

Să o fac a mea cu totul.

Parcă simte energia pe care o eman și, deși reacționează, mă respinge. De fiecare dată. Este al nai-

bii de frustrant și știu că ar trebui să fiu mai răbdător, ținând cont de faptul că este virgină. Dar am făcut deja așa de multe!

De ce nu putem să trecem peste această ultimă barieră?

– Spence.

Vocea ei se aude ca o șoaptă delicată, mai mult aer decât sunet. Mă strânge mai tare de cămașă, trăgându-mă mai aproape. Îmi plec capul, gura mea aterizând peste a ei, buzele ei deschizându-se sub ale mele, limbile noastre izbindu-se. Un sunet jos îmi iese din piept și îmi lipesc corpul de al ei, dorindu-mi ca ea să îmi simtă nevoia.

Toată nevoia mea pentru ea. Doar de ea.

Este mai înaltă cu tocuri și sânii i se strivesc de pieptul meu. Mă desprind de buzele ei lacome, coborând cu gura de-a lungul gâtului ei suplu, lingând și ciugulind pielea ei palidă. Tremură sub mine, un geamăt ieșindu-i de pe buze când o sărut pe piept. Pe vârfurile sânilor.

Ridicând capul, mă uit în ochii ei în vreme ce trag în jos partea din față a corsetului pe care-l poartă, sânii ieșindu-i liberi, cu sfârcurile de un roz pal tari. Ling unul, apoi pe celălalt, zâmbind când o străbate un fior, făcând-o să mă prindă de ceafă și îndoindu-și degetele în părul meu.

Mă ține lipit de ea în timp ce mă înfrupt cu sânii ei, lingând și sugând un sfârc, cu mâinile pe șoldurile ei, ținând-o lipită de perete. Se cambrează în strânsoarea mea, agitându-se de parcă își dorește și mai mult să o ating, și îmi trec mâinile pe sub cracul pantalonilor ei scurți, atingându-i coapsele. Mă retrag ușor, uitându-mă la ea în timp ce încep lent să-mi dau seama...

La naiba, este slabă! Picioare și coapse slăbănoage, oasele ce îi ies în evidență. O talie micuță, sâni mici, stomac concav. De parcă fata asta nu mănân-

că niciodată. M-am mai întrebat dacă are vreo tulburare de alimentație...

– Hei... Își pune palma pe penisul meu, atrăgându-mi rapid atenția. Ridic capul, ochi în ochii ei, și mă studiază cu sprâncenele unite. Ce faci?

Nu pot să îi spun adevărul. O să-i stric starea, stric momentul. Mereu este oscilantă, al naibii de volatilă și nu-i este teamă să mă trimită la plimbare, după care să mă lase baltă.

Nu pot să risc.

– Ce crezi că fac?

Îmi trec mâna peste partea din față a șortului ei, ca să pot băga mâna între picioarele ei. Este fierbinte. Udă. Îi simt mirosul.

Își prinde buza de jos între dinți, studiindu-mă. Un înger căzut, cu aripi negre strivite încă atârnându-i de spate. Rujul i s-a dus, ochii îi sunt foarte întunecați și sânii pe afară. Atoateștiutoare, dar și inocentă.

– Vreau să mă faci să termin, îmi cere.

Îmi frec podul palmei cu delicatețe de păsărica ei, făcând-o să i se taie respirația.

– Așa?

– Cu degetele, mă îndeamnă în șoaptă. În mine.

Îmi iau mâna.

– Dă-ți șortul jos, Syl!

Face cum îi cer, bâjbâind cu degetele după elastic, și îi trage jos. Până ce este complet expusă, fără chiloți, pentru că așa funcționează Sylvie. Vrea să o văd așa, să mă gândesc la ea așa. Experimental. Sălbatic.

Dar este și timidă. Paranoică. Un pic speriată.

– Lasă-l acolo, îi spun când șortul îi cade pe genunchi. Desfă picioarele.

Sylvie desface picioarele mai mult, permițându-mi să îi văd carnea roz lucioasă. Nu are cine știe ce păr

pubian – ce are este o încâlceală mică blondă care abia-i acoperă păsărica.

La dracu', ce privelişte! Oricine ar putea să o vadă aşa ar fi şocat. Dar nu se poartă aşa cu restul lumii.

Doar cu mine.

– Atinge-te, îi sugerez, simţindu-mă ca un nenorocit sadic.

Ştiu că se excită la genul ăsta de chestii.

Duce automat mâna între picioare. Sunetul alunecos al degetelor ei ocupate îmi spune că deja se joacă cu clitorisul.

– Îţi place că te privesc când faci asta?

Privirile noastre se ciocnesc şi mă întreb de unde naiba ne-a venit ideea asta – să o facem aşa.

– Da, şopteşte, încuviinţând din cap.

Îi cade părul peste faţă, dar nu-l dă laoparte.

Degetele ei sunt prea ocupate cu alte lucruri.

Nerăbdarea pune stăpânire pe mine şi mă apropii, dându-i mâna laoparte şi înlocuindu-i degetele cu ale mele. Le scufund în carnea ei moale, mângâindo, băgând un deget în ea. Dă capul pe spate, expunându-şi gâtul în timp ce geme. Îi ating gâtul cu gura, lingând şi sugând, frecându-i clitorisul încontinuu. Până când întregul corp îi tremură şi respiraţia i se înteţeşte. Îmi dau seama că este aproape să termine şi îmi iau mâna de pe ea în ultima secundă, făcând un pas în spate.

Expresia ei ar ucide dragoni şi nu pot decât să îi zâmbesc.

– E rândul meu, asta este tot ceea ce spun.

– Ăsta nu este un joc, Spence.

– Oh, dar este, Syl. Aşa-ţi place, îţi aminteşti? Mă apuc să-mi desfac nasturii de la cămaşă, ritmul inimii crescându-mi şi muşchii încordându-mi-se nerăbdători. În genunchi.

Clatină din cap, scuturându-şi umerii ca să-şi dea jos aripile de înger căzut care abia mai atârnă. Le

pubian – ce are este o încâlceală mică blondă care abia-i acoperă păsărica.

La dracu', ce privelişte! Oricine ar putea să o vadă aşa ar fi şocat. Dar nu se poartă aşa cu restul lumii.

Doar cu mine.

– Atinge-te, îi sugerez, simţindu-mă ca un nenorocit sadic.

Ştiu că se excită la genul ăsta de chestii.

Duce automat mâna între picioare. Sunetul alunecos al degetelor ei ocupate îmi spune că deja se joacă cu clitorisul.

– Îţi place că te privesc când faci asta?

Privirile noastre se ciocnesc şi mă întreb de unde naiba ne-a venit ideea asta – să o facem aşa.

– Da, şopteşte, încuviinţând din cap.

Îi cade părul peste faţă, dar nu-l dă laoparte.

Degetele ei sunt prea ocupate cu alte lucruri.

Nerăbdarea pune stăpânire pe mine şi mă apropii, dându-i mâna laoparte şi înlocuindu-i degetele cu ale mele. Le scufund în carnea ei moale, mângâindo, băgând un deget în ea. Dă capul pe spate, expunându-şi gâtul în timp ce geme. Îi ating gâtul cu gura, lingând şi sugând, frecându-i clitorisul încontinuu. Până când întregul corp îi tremură şi respiraţia i se înteţeşte. Îmi dau seama că este aproape să termine şi îmi iau mâna de pe ea în ultima secundă, făcând un pas în spate.

Expresia ei ar ucide dragoni şi nu pot decât să îi zâmbesc.

– E rândul meu, asta este tot ceea ce spun.

– Ăsta nu este un joc, Spence.

– Oh, dar este, Syl. Aşa-ţi place, îţi aminteşti? Mă apuc să-mi desfac nasturii de la cămaşă, ritmul inimii crescându-mi şi muşchii încordându-mi-se nerăbdători. În genunchi.

Clatină din cap, scuturându-şi umerii ca să-şi dea jos aripile de înger căzut care abia mai atârnă. Le

aruncă pe marginea patului ei, penele negre fluturând peste tot, unele aterizând pe pat sau pe podea.

– Obligă-mă!

Totul în viața ei este scăpat de sub control. Mi-a mai zis asta. Este în cădere liberă în mod constant. Nefiind sigură și neavând încredere în tot și în toți.

Mai puțin în mine. Preferă să îi spun ce să facă. Așa știe la ce să se aștepte.

Și până la urmă mereu îi ofer ceea ce vrea, ca să nu aibă de ce să se plângă.

Îmi dau cămașa jos și ea cade în genunchi, întinzând mâna spre partea din față a pantalonilor mei. Deschide nasturele cu degetele tremurânde și trage în jos de fermoar. Își lipește palma pe partea din față a chiloților mei, îndoindu-și degetele în jurul penisului și strângându-mă cu fermitate.

– Mai tare, scrâșnesc.

Îmi cad pantalonii, adunându-se în jurul gleznelor, și îi dau jos. Sylvie se dă într-o parte când îi arunc și zboară. Se ridică, privirea ei găsind-o pe a mea în timp ce se apropie, apoi își lipește ușor gura de penisul meu acoperit de bumbac.

Respirația ei este fierbinte. Umedă. Gâfâie cu buzele deschise, limba strecurându-se afară ca să lingă. Doar o dată. Suficient cât să-mi provoace un geamăt.

– Dă-i jos!

Îndoaie degetele pe elasticul boxerilor mei și îi trage jos, eliberându-mi penisul. Este dornică atunci când mă apucă de bază, punându-și gura peste capul penisului și luându-mă în gură.

– Fir-ar!

Îmi bag degetele în părul ei, privind fascinat cum penisul meu intră și iese din gura ei, saliva ei făcându-mi pielea întărită să lucească. Am trecut de la masturbare și pipăire la sex oral, iar gura ei este

cum mi-am imaginat că va fi raiul. Caldă, umedă și primitoare. Care suge cu presiunea potrivită și o limbă dornică să lingă.

Pe limba ei picură prespermă. O simt cum se scurge din mine și întind mâna, o ating, cuprinzându-i bărbia și oprind-o. Face o pauză cu ochii mari și gura plină de penisul meu în timp ce ridică ochii la mine.

– Mai lent, îi cer cu vocea slabă. Linge-l!

Își trece limba în sus și în jos pe lungime, tachinând capul umflat. Urmează ușor fanta, lingând urma de spermă. Închide ochii, iar din adâncul gâtului ei iese o vibrație care se reverberează prin corpul meu.

Mi se strâng testiculele – un avertisment că o să termin în curând, ceea ce nu vreau. Prefer să mă retrag. Dar Sylvie se descurcă de minune cu gura ei. Sunetele pe care le scoate. Felul în care se uită la mine.

Îmi vine să explodez doar pentru că mă gândesc la ea.

Fără avertisment, mă scoate din gură, ridicându-se în picioare și frecându-se cu dosul mâinii în colțul buzelor. Rămân acolo ca un idiot, respirând neregulat, cu creierul zumzăind și cu penisul așa de tare că mă doare.

– M-ai făcut să aștept, te fac și eu să aștepți.

Are un zâmbet îngâmfat. De-a dreptul de rahat.

O prind, trăgând-o spre mine, iar sânii ei goi se strivesc de pieptul meu.

– Mă amăgești.

– Și tu la fel.

Mă împinge în piept, dar nu foarte tare, și îmi dau seama că-i place când facem asta.

Mereu îi place.

– Du-te în pat! Îi ard o palmă la fund așa de tare că țipă. Du-te!

Face ce-i cer fără ezitare, așezându-se în mijlocul patului, cu picioarele larg deschise, etalându-și păsărica aia drăguță. Îmi dau jos ultimele haine și rămân complet gol, apoi mă urc în pat și sunt față în față cu păsărica, inspirându-i mirosul dulce, ușor moscat.

– Fă-mă să termin cu gura, Spence, îmi cere.

O studiez, absorbind momentul. Stă întinsă în mijlocul saltelei, cu pene negre împrăștiate peste tot. Câteva mai mici i s-au agățat de piele, amintindu-mi de un mic înger întunecat zdrențuit care a căzut pe pământ, frânt și confuz.

Mă rog, mai mult excitat și dornic. Nerăbdarea de pe fața ei este evidentă, așa că îi ofer ceea ce vrea. Ceea ce are nevoie.

Aplecându-mă peste ea, cobor cu gura pe păsărica ei. Lent cu buzele, fără să mă grăbesc când îi ating fiecare centimetru. Este așa de fierbinte! Îi sug clitorisul, apoi îi dau drumul ca să îmi trec limba peste el. Să îl ling. Să îl tachinez.

Să o tachinez.

– Daaa!

Își bagă mâinile în părul meu, ținându-mi fața pe ea, și o devorez de parcă sunt hămesit. Începe să tremure sub mine, ridicând picioarele, apăsându-mi capul cu coapsele, capturându-mă. Îi ling și îi sug clitorisul, fără să îi dau drumul în timp ce țipă. Până ce îmi împinge umerii și n-am de ales – mă dau laoparte, lăsându-mă pe vine pe podea când ea se rostogolește pe o parte.

– Ar trebui să pleci.

Vocea ei este înfundată în perna în care și-a lipit fața.

Mă încrunt.

– Syl. Uită-te la mine!

Clatină din cap, părul ei blond ciufulindu-se și mai tare.

– Du-te! Pleacă, Spence!

Coborând privirea la penisul meu erect, oftez dur.

– Îmi tot faci asta.

– Ce?

– Mă îndepărtezi când ne apropiem.

Se uită la mine cu un singur ochi albastru.

– Ba nu.

– Ba da. Ezit un moment. Și m-am săturat.

Fără avertisment, aruncă cu perna în mine și mă lovește în cap.

– Dacă ești așa de sătul de mine, pleacă!

Mă ridic, luându-mi pantalonii și ridicându-i, apoi îmi iau cămașa pe mine, fără să îi mai închid nasturii.

– Dacă ies pe ușa aia acum, s-ar putea să nu mă mai întorc niciodată.

Vorbesc serios. M-am săturat de acest du-te vino cu fata asta. Nimic nu este normal. Nimic nu este stabil. Vreau să o ajut, dar…

În mare parte din timp, nu mă lasă.

– Bun. Nu vreau să te întorci. Doar pleacă! Abandonează-mă la fel ca toată lumea!

Are vocea tensionată, de parcă stă să izbucnească în lacrimi și, pentru o clipă, vreau să mă duc la ea.

Să o alin.

Dar mă încalț și plec, înfierbântat de nervii care-mi clocotesc în vene. M-am săturat să fiu folosit de un Lancaster.

Nu o să mai permit să se întâmple asta.

CAPITOLUL 9

Sylvie

Apelul a venit de nicăieri, cum doar cele mai bune apeluri vin, și în ziua următoare sunt în biroul avocatului, nerăbdătoare să știu despre ce vrea să-mi vorbească. Hotărăsc că nu este nevoie de amabilități sau de conversații inutile. În clipa în care mă așez pe scaunul aflat vizavi de biroul lui, îl întreb de ce m-a chemat.

Sterling Cavanaugh încearcă să își ascundă zâmbetul care abia-i curbează gura când își coboară capul, deschizând un dosar ce se află în fața lui pe birou.

– Ieri m-a contactat avocatul soțului tău.

Groaza îmi cuprinde stomacul, făcându-l să se agite.

- Pentru ce?

– Se pare că ți-a lăsat ceva de care nimeni altcineva nu știa. Scoate o foaie din dosar și mi-o dă, iar eu o iau de la el, încruntându-mă la o priveliște cu vedere la ocean. O casă.

– O casă? Studiez pozele cabanei ridicate printre copaci. Unde?

– În California. Mai bine de patruzeci de hectare pe coasta Big Sur. Când ridic privirea la Sterling, descopăr că deja se uită la mine, cu un zâmbet vag pe față. Este o raritate, Sylvie. Pădure deasă de sequoia și țărm curat. Nu există așa ceva. Casa are mai bine de 1800 de metri pătrați și a fost construită în anii ’20.

Întregul meu corp vibrează, cuprins de un entuziasm abia reținut.

– Ești sigur că este a mea?

– Tu n-ai fost deloc menționată în testament și cred că Earl și-a dat seama chiar înainte de moartea sa. De aceea a pus casa pe numele tău. Avocatul lui spune că nu este de mult timp în proprietatea familiei lui. A cumpărat-o cu câțiva ani înainte să se însoare cu tine, îmi explică Sterling.

– De ce nu o vor copiii lui?

Studiez din nou fotografiile, încruntându-mă când văd pozele cu interiorul. Se pare că a fost redecorată, dar nu de curând.

– Nu știau că există.

– Și după ce vor afla, vor veni după mine.

Clatină din cap.

– Nu pot. Casa este intangibilă. Nici măcar n-a fost trecută în masa succesorală. Copiii lui n-au nici un drept legal asupra casei.

Mă încrunt. Are sens.

– De ce nu?

– Pentru că a fost trecută pe numele tău.

Sterling îmi mai dă un document. Un act de proprietate.

Îl smulg de la el, trecându-mi privirea peste limbajul juridic, concentrându-mă asupra numelui meu scris negru pe alb.

Sylvie Lancaster. Nici măcar n-a trecut numele meu după căsătorie – nu că mi l-aș fi schimbat legal.

Hm... Măcar o dată a făcut ceva corect față de mine.

– Deci casa asta este a mea.

Întorc hârtiile ca să mă uit din nou la pozele cu casa.

– Este. Și este o proprietate interesantă. Unică în ce privește dimensiunile. Cum spuneam, multă pădure deasă și țărm de ocean. Nu există ceva similar pe piață. Mai ales o proprietate atât de mare, îmi explică Sterling.

Entuziasmul meu crește, amenințând să mă copleșească. Nu vreau să mă bucur prea mult de vestea asta, dar o proprietate izolată în California mi-ar oferi o evadare. De New York, de familia mea, de mama mea.

De viața mea.

Aș putea să o iau de la capăt. Să devin o persoană diferită. Să mă concentrez la lucruri diferite. Poate să-mi găsesc un grup new-age și să mă concentrez la sănătate și stimă de sine. Sunt sigură că în California sunt mulți astfel de oameni.

Sterling deschide un sertar al biroului și scoate un plic galben, punându-l pe birou și la îndemână.

– Cheile sunt înăuntru. Împreună cu adresa și câteva instrucțiuni. Nu există angajați în casă, deși e un grădinar. Nu sunt sigur cum reușește să aibă grijă de întreaga proprietate, ținând cont de cât este de mare. S-ar putea să vrei să mai angajezi niște oameni care să te ajute.

Ridic plicul și îl deschid ca să mă uit înăuntru. Pe un breloc pe care scrie Big Sur atârnă diverse chei, plus o vedere cu un apus de soare în ocean.

– Ai putea să iei în considerare și vânzarea, îmi sugerează Sterling. De când a fost scoasă pe piață, a existat destul interes. În ultima vreme, au existat întrebări despre disponibilitatea proprietății, după spusele avocatului defunctului tău soț.

– Nu o vând.

Închid plicul și îl bag în poșeta mea imensă de la Valentino. Sandalele mele plate mă fac să mă simt dură. Puternică. Ca un gladiator.

Ceea ce este o prostie.

– Cum dorești, cedează Sterling, întinzând mâinile, ca apoi să și le unească pe birou. Este doar ceva de care să ții cont în viitor. California n-a fost niciodată reședința ta. Nu știi cum va fi să trăiești acolo.

– Ei bine, s-ar putea să devină reședința mea acum, ținând cont de faptul că sunt proprietară acolo. Rânjesc, neputând să îmi mai ascund bucuria. Sunt niște vești minunate, Sterling!

– Mă gândeam că o să-ți pice bine.

Are un zâmbet cald. Este un domn în vârstă, mai tânăr decât defunctul meu soț, dar tot suficient de în vârstă ca să îmi fie tată. Mereu mi-a plăcut Sterling. Are o căsnicie fericită și un fiu cam de vârsta mea, ceea ce este un pic ciudat. Clar nu este genul meu. Avocații bătrâni sunt plictisitori.

Dar mereu au grijă de tine când ești prins la anan-ghie.

– Am de gând să mă duc acolo imediat, continui, cu mintea învolburată de planuri. Va trebui să fac niște aranjamente pentru avionul familiei.

Avionul privat Lancaster este împărțit de familie. Tata îl folosește cel mai des, apoi Whit. Eu, pe de altă parte, îl folosesc rar.

– Sunt sigur că te vei simți minunat acolo. Casa și proprietatea oferă o priveliște superbă.

Avocatul meu, mereu diplomat.

– Va trebui să vii în vizită cândva, Sterling. Cu fa-milia, mai ales cu fiul tău, zic, zâmbindu-i larg.

Expresia nervoasă de pe fața lui Sterling nu poate fi negată. Probabil îl îngrozește ideea că aș pune ochii pe fiul lui.

– Ian este ocupat acum cu Facultatea de Drept.

Mă ridic în picioare, punându-mi geanta pe umăr. Greutatea lumii este mai ușoară astăzi și sunt tenta-tă să ies țopăind din biroul lui Sterling.

– Ce păcat! Oricum sunt sigură că m-ar plictisi de moarte.

Sterling își drege vocea.

– Are o iubită.

– Normal că are, zic tărăgănat, subliniind cuvintele cu un râset. Mulțumesc pentru vestea bună, Ster-ling. Mi-ai făcut tot anul mai bun.

Ies din biroul lui fix cum mi-am imaginat. Până când cobor cu liftul și ies pe stradă în căutarea mași-nii mele închiriate, sunt cu gura până la urechi, ne-putând să îmi rețin bucuria efervescentă din vene.

O casă doar a mea. Nici un alt Lancaster în afară de mine. Pot să evadez din acest oraș îngrozitor și să nu mă mai întorc niciodată dacă nu vreau.

Ideea de a locui singură pe coasta Californiei, înconjurată de pădure și ocean, pare un rai. Fără tata, care să încerce să facă pe amabilul. Fără mama, care să încerce să se strecoare înapoi în viața mea, ca să o poată controla. Fără fratele meu, care să se uite critic la mine.

Nici o șansă să mai dau vreodată de Spencer Donato.

Simt un junghi în inimă la ultimul gând, dar îl alung. Nu-mi pot face griji pentru Spencer și ce crede el despre mine. Mă urăște. Și-a exprimat clar sentimentele la recepția de la nunta lui Whit și Summer. Am stricat acea relație definitiv și este doar vina mea.

Aș putea deveni o pustnică. Mă voi ascunde în casa mea din pădure, doar cu ciripitul păsărilor și foșnetul animalelor sălbatice drept companie. Și cu grădinarul ocazional, care va veni să mă întrebe dacă vreau să tundă gazonul în acea săptămână.

Pare un vis. Și mai bine?

Este pe cale să devină realitate.

Încremenesc când intru în apartamentul meu, simțind că mai este cineva acolo. Când eu sunt singura care are acces.

Scot telefonul din poșetă, pregătită să sun la serviciul de pază de la recepție când din bucătărie iese mama, fredonând o melodie cunoscută. De parcă aici este locul ei. De parcă i-am dat o cheie și i-am zis să treacă oricând vrea ea.

– Ce faci aici?

Vocea mea este rece. Fără nici o emoție, deși pe interior tremur.

Mărește ochii, părând surprinsă, și își duce mâna la piept, deschizând buzele date cu ruj roșu.

– M-ai speriat.

– Ăsta este apartamentul meu, îi spun. Cum ai intrat?

– I-am spus portarului că sunt mama ta. M-a lăsat să intru.

Normal că da. Pentru lumea exterioară, Sylvia Lancaster este inofensivă.

– Vreau să pleci. Îi întorc spatele și mă îndrept spre ușă, descuind-o și deschizând-o, arătând apoi cu degetul spre ușa deschisă. Ieși afară!

Mâna îi cade pe lângă ea, pe buze formându-i-se un zâmbet neamuzat.

– Mereu ești ostilă cu mine, Sylvie. Nu înțeleg.

Încleștez pumnii pe lângă mine, dorindu-mi s-o pocnesc în față. Negarea ei fățișă mă înfurie.

– Încerci să mă scoți vinovată.

Flutură o mână, nepăsătoare la acuzația mea.

– Voi, tinerii, și expresiile voastre. Tu măcar înțelegi ce înseamnă asta?

– Nu, dar poftim, iar mă scoți vinovată. De parcă nu știu despre ce vorbesc. Ridic bărbia, cu mâinile încă încleștate. Pregătită de luptă. Asta este proprietatea mea și nu ai voie aici. Îți cer cu frumosul să pleci. Dacă nu o faci, voi suna la pază.

– Paza mi-a dat voie să intru. Am avut însoțitor personal. Înclină capul într-o parte, contemplându-mă. Sylvie, tremuri. Te simți bine?

Din mine iese un urlet care nu seamănă cu nici un sunet pe care l-am mai scos vreodată.

– De ce te porți așa?

– Vreau doar să vorbim. Are vocea blândă, plină de îngrijorare. Te rog! A trecut atât de mult timp. Numi place cum te-ai îndepărtat.

– Am făcut-o ca să mă protejez.

– De mine? Ce ți-am făcut eu?

– Știi. Vocea mea este agonizantă, ceea ce o face să se încrunte. Știi exact ce mi-ai făcut, deși te prefaci că nu s-a întâmplat niciodată. Nu pot să mai trăiesc așa, mamă. Pur și simplu, nu mai pot.

– Draga mea. Face un pas spre mine și eu mă dau automat în spate, având nevoie de distanță. Eu îmi fac griji când vorbești așa. Te rog, spune-mi că nu te gândești iarăși la suicid.

Mi se pare ceva așa de familiar, de-a dreptul straniu. Am mai avut conversația asta. Mi-a mai spus genul ăsta de lucruri. Plantând idei și făcându-mă să cred că eu sunt cea care vrea să-și ia viața.

Dându-mi seama că nu o s-o fac să plece, închid ușa și flutur mâna spre canapelele din camera de zi.

– Vrei să stăm de vorbă? Hai să o facem!

Mă așez pe canapeaua de un alb imaculat, urmărind-o în timp ce se așază pe scaunul de un albastru-deschis aflat chiar în fața mea, punându-și mâinile în poală. Are o expresie plăcută și sprâncenele ridicate. De parcă așteaptă să mă iau de ea în vreme ce ea stă ca un îngeraș, calmă și rezervată.

Ce rahat!

– Sylvie, vreau să reînnod relația noastră, spune, lansându-se direct în subiect. Mi-e dor de tine. Când te-am văzut la nuntă, mi-am amintit cât de distante am devenit, iar asta... doare. Obișnuiam să fim așa de apropiate, până când m-ai alungat complet din viața ta.

Ipocrizia acestei femei este reală, jur!

Ne uităm una la alta, fiecare dorind ca, de fapt, cealaltă să cedeze prima și, ca de obicei, eu cedez.

– Noi nu mai putem să avem o relație, mamă. Tu... mă sperii, recunosc, dorindu-mi ca ea să creadă că mă simt vulnerabilă.

Furia densă fierbe în mine. Nu mă sperie. Nu chiar. Vreau doar să mă creadă slabă.

– Nu ți-aș face niciodată rău. Știi asta, nu?

Se trage pe marginea scaunului, dreaptă și pregătită să țâșnească spre mine dacă-i nevoie.

– Ai făcut-o deja.

Ridic bărbia, privind-o de sus, analizându-i trăsăturile așa de asemănătoare cu ale mele. Eu și mama semănăm mult. Practic avem același nume. A sperat că vom semăna în toate privințele, dar nu semănăm. Uită că prin venele mele curge sângele Lancaster, iar acesta domină.

– Hai să vorbim deschis despre ceea ce ai făcut. Cum m-ai dus la toți acei doctori și i-ai convins că eram bolnavă, când eu, de fapt, nu eram. Ce anume mi-ai făcut, hm? M-ai otrăvit? Mi-ai dat așa de multe medicamente încât abia mai funcționam? Asta s-a întâmplat? Nu-mi amintesc. Lucrurile din trecutul meu sunt în ceață și știu de ce. Este numai vina ta.

Ori vreau să uit, ori orice mi-a făcut ea mi-a șters memoria.

– Ai grijă ce spui! Acuzațiile tale sunt periculoase.

Are o expresie transparentă ca sticla, dar aud frustrarea din cuvintele ei. Avertismentul din tonul ei.

– Sunt periculoase mai ales pentru că sunt adevărate. Clatin din nou din cap, iar când încearcă iarăși să vorbească, efectiv îi închid gura: Nu te deranja să negi sau să te contrezi cu mine! Știu adevărul. L-am trăit. Și de aceea nu mai vreau să mai fiu în preajma ta. Ești o amenințare pentru viața mea. Preferi să mă vezi moartă – sau ceva pe aproape.

Se holbează la mine, deschizând și închizând gura ca un pește pe moarte.

– Ăsta e cel mai absurd lucru pe care l-am auzit vreodată. Cum îndrăznești să spui asta, Sylvie? Cum îndrăznești?

O privesc cum sare în picioare, elegantă ca întotdeauna, și cum se îndreaptă spre ușă. Va pleca fără să fiu nevoită să o dau afară, lucru mult mai ușor.

– Refuz să stau aici și să te las să-mi spui tot felul de lucruri și să te aștepți să stau să le ascult. Se oprește la ușă, cu mâna pe clanță, și mă privește peste umăr. Mereu mi-am pus niște întrebări în privința ta.

Asta-i tot ce spune și, desigur, știe că voi întreba ce anume. Așa că o fac.

– La ce te referi?

Ochii îi scânteiază.

– Soțul tău. Moartea lui a fost un mister. Ai avut de-a face cu asta?

Este rândul meu să o privesc uimită. Să deschid și să închid gura, nefiind în stare să formez cuvinte. Când tăcerea mea persistă, triumful ce luminează ochii mamei mele nu poate fi negat.

– Așa mă gândeam și eu. Oftează și deschide ușa. Ce păcat! Era singurul bărbat care am crezut că te putea îmblânzi.

Închide ușa în urma ei înainte să apuc să protestez, apoi cad pe canapea, ridicând privirea la tavan în timp ce respirația mi se precipită.

Mai crede cineva că eu l-am omorât pe Earl? Copiii lui au făcut niște comentarii ușor voalate, spunând că s-au făcut săpături, dar n-au zis-o niciodată direct.

Nimeni n-a zis-o niciodată. Până la mama mea.

Era de așteptat.

CAPITOLUL 10

Spencer

Mă aflu în biroul meu de la Donato Enterprises, când la ușa mea se aude un ciocănit. Înainte să apuc să întreb cine este sau să mă întreb de ce asistenta mea nu a strigat ca să mă avertizeze înainte, ușa se deschide și intră Whit Lancaster, nerăbdător ca de obicei.

Se oprește în mijlocul biroului meu, cu mâinile în șolduri în timp ce privește interiorul. Pe mine stând la marele birou care a aparținut tatei. Până când și-a cumpărat un birou mai mare, mai grandios la care să stea și mi l-a dat mie pe cel vechi.

Whit rânjește.

– Ce naiba, Spence? Cine ești acum?

Închid laptopul și mă las pe spate în scaun, privindu-l.

– Cât timp tu ai călătorit prin lume în luna ta de miere de o lună, unii dintre noi au fost nevoiți să muncească pentru a trăi.

– Am fost plecați trei săptămâni. Chicotind, își trece degetele peste față, zâmbetul dispărându-i, și se așază pe unul dintre scaunele din fața biroului meu. Este incredibil. Ai ajuns cu adevărat sus.

Îi ignor afirmația.

– Cum a fost în luna de miere?

A trecut mai bine de o lună de la nuntă. De când am văzut-o în carne și oase pe Sylvie. În lumina lunii și dansând cu trandafiri în păr. Frumoasa și enervanta Sylvie.

– Uimitor. Obositor.

– Numai sex? Arcuiesc o sprânceană.

– Soția mea este însărcinată, spune indignat, de parcă l-am ofensat. Și l-am luat pe August cu noi.

„Asta a fost prima ta problemă“, am vrut să-i spun, dar ei sunt o familie unită și fac totul împreună. Nu mai este doar Whit. Sunt Whit și Summer – și August. În cele din urmă, li se va alătura alt copil.

Eu nu pot să ies la două întâlniri una după alta cu aceeași femeie și uite-l pe Whit, cel mai egoist dobitoc pe care l-am cunoscut vreodată, acum familist convins.

Viața este ciudată.

– Pare obositor.

– Păi, am fost ocupați cu August, nu pot să neg. Whit rânjește. Dar Summer este în al doilea trimestru, deci este al naibii de excitată. Tot timpul vrea să sară pe mine.

– Scutește-mă de detalii, bombăn.

El ridică din umeri.

– Tu ai întrebat.

Adevărat. Greșeala mea.

– De ce ai vrut să mă vezi? îl întreb, schimbând subiectul.

Sunt nerăbdător. Este o zi aglomerată – când nu este? – și n-am timp de pierdut cu prietenul meu, deși aș vrea.

Whit se încruntă.

– Ce formal! Nu pot să stau de vorbă cu vechiul meu prieten?

– Mereu există un motiv pentru o apariție neașteptată, îi amintesc, știind că Whit nu apare din senin doar pentru distracție.

– Am vrut să programez o întâlnire, dar nu aveai liber. Am sunat până și la secretara ta.

– La asistenta mea? Mă uit la ceas. Chiar am o întâlnire în zece minute.

– Normal că ai.

Pare iritat.

– Haide, Whit! Vocea mi se înmoaie. Înțelegi, știu că înțelegi.

– Da, da, ai dreptate. Așa este. O să mă grăbesc. Whit se apleacă în față, cu amuzament în ochi. Sunt convins că e deranjat că în această situație eu am

avantajul, ceea ce este o raritate. Am nevoie de ajutorul tău.

Mă dau și mai în spate în scaun, înclinându-l în așa fel încât să privesc pe geam peisajul urban ce se întinde în fața mea. Geamurile clădirii lucesc în soare, zgârie-norii înalți din Manhattan sunt imenși și aparent interminabili.

– Nu sunt sigur dacă te pot ajuta.

– Nici măcar n-am spus pentru ce am nevoie de ajutor, subliniază Whit.

Întorc privirea spre el, uluit pentru moment de expresia lui serioasă. Bănuiesc că este serios.

– Donato Enterprises asistă doar în... anumite circumstanțe. Știi asta.

Afacerea de familie nu-i chiar o afacere cinstită și de aceea Lancasterii nu s-au implicat niciodată în afaceri cu familia Donato. Oh, avem și câteva surse de venituri legale! Diferite investiții, inclusiv comerțul cu mărfuri, plus un fond de investiții global. Avem o avere de sute de milioane și ne apropiem de miliardul de dolari, care-i scopul meu final.

Dar cochetăm și cu lucruri care sunt... dubioase în cel mai bun caz, infracționale în cel mai rău caz.

– Este ceva personal. Fațada jovială dispare și ochii lui Whit sunt acum plini de... Aia este îngrijorare? Are legătură cu sora mea.

– Nu. Clatin din cap. Nu.

Se dă înapoi. Sunt convins că e un cuvânt pe care nu-l aude prea des.

– Dă-mi voie să-ți explic!

– Dacă are vreo legătură cu Sylvie, nu pot să fiu implicat.

– Și dacă e vorba de Carolina?

– Tot nu pot să mă implic.

Nu mă ating de nici una dintre surorile Lancaster. Dacă aș ajuta-o pe Carolina, Sylvie ar fi incredibil de geloasă. Iar pe Sylvie nu o pot ajuta. Eu nu...

Nu pot.

Dar nu-i vorba de Carolina. Clar este vorba despre Sylvie. O știu. De aceea a venit Whit la mine. Eu mereu am fost cățelușul dornic să facă tot ce voia Sylvie.

Ei bine, gata!

– Uite, nimeni nu o înțelege pe Sylvie cum o înțelegi tu, începe el, dar îl întrerup.

– Nu știu ce să zic despre asta. S-a măritat cu altcineva. Sunt convins că el o înțelegea mult mai bine decât aș putea eu vreodată.

Whit râde.

– Nu chiar. Știi că n-a fost o căsătorie din dragoste.

– Corect.

Nu contează ce fel de căsătorie a fost. A existat. A fugit și s-a măritat cu dobitocul ăla după ce a făcut sex cu mine.

După ce mi-a oferit virginitatea ei. De parcă a fost un fel de cadou de adio înainte să devină soția altcuiva.

Al naibii de ciudat, dacă mă întrebi pe mine.

– Mama noastră a măritat-o cu omul ăla. Nu l-a ales Sylvie. Whit mârâie. Și pe mine m-a îngrozit. Avea ceva ciudat.

– Nu vreau să vorbesc despre Sylvie! mă răstesc, primind o privire tăioasă din cauza tonului meu. Ridic din umeri. Dacă ăsta este singurul motiv pentru care ai venit aici, îmi pare rău. Nu te pot ajuta.

Whit clatină lent din cap, dezamăgirea lui fiind palpabilă.

– N-am crezut niciodată că mă poți refuza când vine vorba de Sylvie.

– În clipa în care a luat numele altui bărbat, s-a terminat.

Oftez și mă așez mai drept, detestând această mică izbucnire de emoție.

– A fugit, să știi, recunoaște încet Whit.

– Nu-mi pasă.

Curiozitatea înflorește, dar o alung. La naiba!

Chiar nu îmi pasă.

– Nu știe nimeni unde este.

– Nu este problema mea.

Chiar nu este.

– A planificat – și-a scos și bani înainte să plece. A scos o grămadă de bani înainte să dispară. Au filmări cu ea când s-a dus la bancă și a ieșit după douăzeci de minute cu o geantă Chanel plină ochi de bani.

Pare ceva ce ar face Sylvie.

– Cum am mai spus, nu este problema mea.

Îmi păstrez expresia cât de neutră se poate, refuzând să reacționez.

– Fir-ar să fie! Whit scoate un sunet plin de uimire, frecându-se pe gât. Summer m-a avertizat că s-ar putea să reacționezi așa, dar n-am crezut-o.

Un punct pentru Summer. Ea înțelege cum este să ataci un Lancaster din partea cealaltă.

– Whit, sora ta nu mai este problema mea. N-a mai fost de mult timp. Și ce aș putea să fac pentru ea în situația asta? Mi se pare că ai nevoie de un detectiv, nu de mine.

– Dar tu ești la fel de bun ca un detectiv, nu-i așa? Cel puțin când vine vorba de Sylvie? Voi doi mereu ați știut cum să vă dați de urmă.

Urăsc cum sună asta. Cum a spus asta. Poate că așa eram în adolescență, dar asta a fost cu mult timp în urmă. Cu o viață în urmă.

– Nu mai suntem pe aceeași lungime de undă. N-am mai fost de ani de întregi. Îmi verific ceasul, fără să-mi pese dacă sunt bădăran. Nu mai vreau să vorbesc despre ea, deși îmi dau seama că Whit n-a terminat. Whit, trebuie să mă pregătesc pentru întâlni-

re. Dacă vrei, putem să bem ceva mai târziu în după-amiaza asta.

Whit clatină din cap, fără să se miște din scaun.

– Nu-mi vine să cred că nu mă ajuți.

– Nu-mi vine să cred că încerci să o găsești cerându-mi ajutorul. Ai mai mulți bani decât Dumnezeu și-mi spui că nu știi unde este? Poate că nu vrea să fie găsită.

Whit pufnește.

– Asta-i clar. Uite, eu am găsit-o pe Summer după ce a fugit de mine. N-a fost ușor, dar am găsit-o. Știu că și tu poți să faci la fel pentru Sylvie.

– Circumstanțele sunt diferite. Voi erați îndrăgostiți.

– Și tu acum nu ești îndrăgostit de Sylvie?

Se simte îndoiala din vocea lui.

Clatin lent din cap. La naiba, sunt un mincinos!

– Nici ea nu este îndrăgostită de mine. Whit, au trecut ani. *Ani.* Acum suntem maturi. S-a măritat cu altcineva. A avut iubiți. Și eu la fel. Amândoi am trecut peste asta.

– Ce prostii, bombăne Whit în timp ce se ridică în picioare. Mă înnebuniți amândoi.

– Îmi pare rău că treci prin asta, îi zic, fără să par sincer.

– Du-te naibii! se răstește înainte să-și schimbe atitudinea într-o clipă. Haide, ajută-mă! Sunt cel mai bun prieten al tău. A fost prima ta dragoste.

Este ciudat să-l aud vorbind despre iubire. Nu-i ceva despre care să vorbească cu ușurință, deși asta s-a schimbat de când l-a avut pe August.

– Corect. Prima mea dragoste care mi-a tras-o și s-a măritat fără să-mi spună.

Nu-i spun ce mi-a făcut – că a venit goală la mine, ca un soi de ofrandă pe care n-am ezitat să o iau. Ăla este secretul nostru și nu-i treaba lui.

– Să știi că n-a zis *nimănui* că se mărită. Cum spuneam, a fost un plan ciudat pus la cale de ea și mama noastră.

– Păi, poate că a pus la cale și planul ăsta cu mama ei, subliniez.

– Nu. Whit clatină din cap. Mama a luat-o razna. M-a sunat și m-a întrebat dacă știu unde este. M-a sunat și tata. Nu știe nimeni unde a fugit.

– Probabil și-a luat o mică vacanță.

– Sylvie lipsește de câteva *săptămâni*. Și-a strâns lucrurile, și-a închis telefonul și n-am mai auzit de ea de atunci. Chiar ar putea fi moartă.

– Săptămâni? Brusc, semnalul de alarmă amenință să mă sufoce. Este aproape paralizantă. Slavă Domnului că stau jos! N-ai zis că a dispărut de câteva săptămâni.

– Ei bine, așa este. A mai fugit, dar nu așa. Niciodată așa. Se apleacă în față cu o expresie stăruitoare. Este înspăimântător, Spence. Și pe mine nu mă sperie nimic, doar dacă n-are de-a face cu familia mea. Eu și Sylvie am avut problemele noastre, dar lucrurile sunt în regulă între noi. Repară relația cu soția mea și îl adoră pe băiatul meu. Vine la nuntă, primul eveniment de familie la care a fost de ceva vreme. Le evită din cauza mamei noastre, dar a vrut să fie acolo pentru mine și Summer. A făcut progrese. Și apoi dispare așa. Nu este normal. Nu-i bine.

– N-are nici un sens.

– Știu. Așa că ajută-mă să pricep! Ajută-mă să o găsesc! Whit înghite greu în sec. Te rog!

Acestea nu sunt cuvinte pe care un Lancaster să le spună prea des.

În încăpere se așterne tăcerea și, deși probabil nu ține mai mult de treizeci de secunde, pare mai lungă. Minute. Ore.

Whit mă așteaptă. Așteaptă să cedez. Și ca un fraier, așa cum știe că sunt...

Cedez.

– O să văd ce pot face, zic cu rigiditate. Dar nu promit nimic.

– Deocamdată, mă mulțumesc cu orice.

Este târziu și beau un pahar de whisky, navigând pe laptop, cu ochii încețoșați și obosit. Sunt încă la birou, deși toată lumea a plecat de mult.

Încerc să gândesc ca Sylvie Lancaster, ceea ce este o stare de spirit ciudată. Unde s-ar duce, ce ar face? Ce ar face-o să fugă așa? S-a întâmplat ceva?

Sau mai degrabă este vorba de cineva?

Partea cu cineva mă irită, dar este doar gelozia care își scoate capul urât. Îmi spun în gând să uit de asta și să mă concentrez asupra indiciilor.

Nu sunt multe.

Pe internet se găsesc multe informații despre Sylvie, dar majoritatea sunt inutile. Poze fără număr din ziarele de scandal, inclusiv câteva cu soțul ei bătrân și mort. Trec peste ele, urând furia ce-mi fierbe în vene când o văd zâmbind, stând lângă un bătrân pe care ea îl numea soțul ei.

Chiar a făcut sex cu individul ăla? Cât de profunde sunt problemele ei paterne? Am cunoscut-o vreodată cu adevărat?

„Nu, nu chiar“, îmi spun.

Fac niște săpături mai adânci. Îi scot certificatul de căsătorie. Caut alte documente legale care-l implică pe Earl Wainwright. Sunt multe, inclusiv câteva procese de-a lungul anilor și divorțul de prima soție. În ultimii treizeci de ani a cumpărat și a vândut multe proprietăți în Manhattan. Și o singură achiziție în... California?

Asta-i o achiziție ciudată pentru el.

Deschid Google Maps și introduc adresa. Uimit, îmi dau seama că sunt doar hectare de pădure dea-

să cu o casă cuibărită adânc între copaci. Se află chiar lângă Pacific și a plătit zece milioane pe ea.

Ce naiba făcea cu o casă pe coasta Californiei?

Caut printre contracte, mai întâi cele din New York, apoi din Monterey, California, și acolo descopăr. Indiciul de care aveam nevoie ca să o găsesc pe Sylvie.

Cam cu un an și ceva în urmă, soțul a pus proprietatea pe numele lui Sylvie. Verific datele – tranzacția a avut loc înainte de moartea lui. Acolo se află? Izolată pe coastă? Poate că avea nevoie de o schimbare și s-a hotărât să o ia de la capăt în California.

Sau poate că a fugit și a sperat ca eu o să mă prind după cele câteva indicii legale lăsate în urmă.

Închid laptopul și mă las pe spate în scaunul de la birou, băgând mâinile în păr în timp ce oftez profund. Tentația de a o urma este puternică, chiar dacă n-am nici o garanție că se află acolo.

Simțurile îmi spun că este în California. În acea casă. Ascunsă, pentru ca nimeni să nu dea de ea.

Aș putea să plec cu avionul nostru privat pe coasta Big Sur. În Monterey este un aeroport și aș putea să închiriez o mașină. Dacă nu este acolo, aș putea să o iau spre San Francisco și să mă ocup de niște afaceri pe care le am acolo. Sau spre Los Angeles. La naiba, aș putea vizita ambele orașe și să termin niște treburi.

Donato Enterprises are parteneri de afaceri pe Coasta de Vest. N-ar fi o călătorie complet inutilă.

Deși în adâncul meu știu că n-ar trebui să mă duc. Asta vrea ea și am obosit să fac mereu fix ce-și dorește Sylvie. Este o scorpie răsfățată, iar eu i-am satisfăcut toate capriciile de când am cunoscut-o.

În ciuda acestui fapt, următorul lucru pe care îl fac este să rezerv pe telefon un zbor a doua zi la prima oră.

CAPITOLUL 11

Sylvie

„Sunt propria persoană. *Sunt propria persoană.*“

Repet litania în minte, amintindu-mi că sunt mai mult decât familia mea. Nu sunt doar fiica lui Augustus Lancaster, sau sora lui Whit, sau tiza Sylviei.

De când am venit aici, singură în cealaltă parte a țării, mi-a fost mai ușor să cred asta. Cu cât distanța dintre mine și mama este mai mare, cu atât mă simt mai bine.

Deși ăsta este cel mai greu lucru de crezut – că am primit numele după femeia care mă vrea moartă. Normal că am primit numele după ea. Mama este cel mai narcisist om pe care-l cunosc – și cunosc destui. Poveștile familiei spun că primul ei cuvânt a fost „eu“.

Nu mă surprinde.

Tata crede că el a ales-o, dar ea mi-a spus adevărul. Poate că eram mică, dar m-am agățat de fiecare cuvânt rostit de ea când bea prea mult și făcea anumite confesiuni beată fiind. Părinții lui controlau totul, așa cum au încercat și ai mei. Sylvia Whittacker n-avea de gând să-i scape ocazia de a pune mâna pe fiul uneia dintre cele mai bogate familii din lume. Și-a făcut treaba după ce s-a măritat cu tata și i-a oferit primul băiat. Eu am fost fata pe care și-a dorit-o. Copilul pe care și-l dorea cu disperare.

Fata pe care putea să o numească după ea în speranța că aveam să cresc la fel ca ea.

Când eram micuță, mă îmbrăca la fel ca ea. Toată lumea spunea că semănam cu ea când eram mică – și bănuiesc că așa era.

Dar am și o urmă de Lancaster în mine. Ochii. Părul blond. Nu sunt toată Sylvia.

Slavă Domnului!

Sunt convinsă că urăște asta.

„Sunt propria persoană. Sunt propria persoană."

Este cu siguranță patetic faptul că trebuie să-mi reamintesc asta, dar fac orice este nevoie, nu? Deja mă simt mai bine pentru că mă aflu aici. În propria casă – casă care îmi aparține doar mie. Sunt complet singură pentru prima dată în viața mea și savurez asta. Da, pădurea este înspăimântătoare și printre copaci sunt mult prea multe sunete, mai ales noaptea. Mici creaturi ale pădurii care mă privesc mereu când trec pe lângă ele. Roland, grădinarul angajat de Earl după ce a cumpărat proprietatea, zice că, dacă o să trăiesc aici tot anul, o să am nevoie de un câine. Poate doi. Pe proprietate sunt deja cel puțin trei pisici. Nu sunt foarte afectuoase și lasă mici leșuri însângerate peste tot. Pene împrăștiate și capul unei păsări. Intestinele unui rozător. Este scârbos. Pisicile sunt nemiloase. Viclene. Șirete.

Ca un Lancaster.

Dar cred că Roland are dreptate. Am nevoie de un animal de companie – un câine. Ceva care să mă vegheze.

La o zi după ce m-am întâlnit cu avocatul meu, în mijlocul nopții am simțit impulsul de a fugi înapoi în New York. M-am trezit dintr-un vis în care Earl încă era în viață și îmi oferea casa în semn de pace.

„Pentru toate prin câte ai trecut din cauza mea", mi-a zis.

O ascunzătoare privată de zece milioane de dolari este o răsplată mai mult decât suficientă pentru lucrurile prin care am trecut din cauza acestui bărbat, ceea ce n-a fost mult, ținând cont de faptul că a murit destul de repede după ce ne-am căsătorit. Nu-mi place să mă gândesc prea mult la faptul că încă mă

simt răspunzătoare de moartea lui. Poate că sunt propria persoană, dar nu sunt una bună.

Am gânduri sumbre. Dacă mi-aș putea omorî mama, aș face-o. Dar nu am curaj.

Așa că stau cu gândurile mele sumbre noaptea târziu în casa mea, cu lumina stinsă, singură, în timp ce pereții, tavanul și acoperișul scârțâie și pârâie. În ultima vreme, a bătut vântul, iar asta face casa să se cutremure și să vibreze, iar în unele nopți nu suport asta. Mă plimb pe holuri, neputând să dorm, cu lacrimile șiroindu-mi pe față.

Gândindu-mă la șanse pierdute.

Gândindu-mă la Spencer.

Ies din bucătărie și mă duc pe terasa care dă spre pădurea deasă. Când ajung acolo, tăcerea mormântală care mă întâmpină e sinistră, dar mă obișnuiesc. Acele brazilor fosnesc din cauza brizei ce suflă neîncetat, un sunet care nu se oprește niciodată.

Asta am descoperit la câteva zile după ce am ajuns aici. Ai impresia că e liniște, dar după o vreme auzi ciripitul păsărilor. Animalele care se cheamă. Uneori, un val al oceanului care se sparge. Turația motorului unei mașini, înfundată și îndepărtată, pe drumul principal.

Dar fără voci. Niciodată voci. Doar dacă nu apare Roland, ceea ce nu se întâmplă des. Singurele voci pe care le aud de obicei sunt în capul meu.

Mi-am dat seama că uneori nu-mi plac acele voci. Majoritatea sunt pline de dubii. Și în special acele voci mă fac să îmi pară rău de mine.

„Sunt propria persoană. Sunt propria persoană."

Nu există ceva mai eliberator decât să-ți arunci telefonul și tot ce este atașat de el. Mi-am închis profilurile de pe platformele de socializare. Am scos mulți bani de la bancă ca să nu mă găsească nimeni urmărind folosirea cardului de credit. Am vrut să dispar. Să ies de pe radar.

Să devin o fantomă.

Mă simt și singură. De aici nevoia de un câine. Pisicile care trăiesc pe proprietate sunt aproape sălbatice și nu vor să aibă de-a face cu mine. Cu excepția uneia. Este de un gri argintiu, cu blana lungă, dar nu prea pufoasă. Are o coadă neîngrijită și o față cu trăsături delicate. Îmi amintește de o veveriță. Așa o și strig.

Veverița se poartă de parcă nu mă place, dar mă urmează de fiecare dată când sunt afară, mușcându-mă de glezne când merg, zgâriindu-mă ușor cu ghearele, dar niciodată prea tare încât să doară. Mă întorc și încerc să o mângâi, iar ea fuge de fiecare dată. Dar niciodată prea departe, mereu urmărindu-mă.

De parcă este interesată, dar precaută.

O simt. Chiar o simt.

Îmi sună telefonul cu clapetă cumpărat dintr-un Walmart local din Monterey și-l scot din buzunarul hanoracului, încruntându-mă când văd apărând numărul lui Roland. Este singurul din lume care are numărul ăsta, dar nu m-a sunat niciodată.

– Alo, răspund.

– Domnișoară Lancaster. Am prins pe cineva pe alee.

Mă încrunt.

– Cum adică?

– Un bărbat într-un Audi. A zis că vă caută.

Simt degetele reci ca gheața ale fricii pe șira spinării.

– A menționat numele meu?

– Da, mi l-a zis. A zis că vă cunoaște foarte bine. Aud o voce groasă vorbind pe fundal. Dar nu vrea să-mi spună numele lui.

– Este acolo cu tine?

– Da. L-am oprit. M-am pus în fața mașinii lui frumoase și nu l-am lăsat să treacă de mine.

Roland pare frustrat. Protector. Ne cunoaștem doar de câteva săptămâni și deja m-a luat sub aripa lui.

– Vreau să vorbesc cu el.

N-am idee cine ar putea să fie. Una dintre rudele mele Lancaster? Sunt destui bărbați Lancaster care să-și dea seama unde aș putea să fiu. Slavă Domnului că nimeni nu s-a dus la presă cu informația legată de dispariția mea! Am bănuit că mama ar face exact asta ca să mă determine să ies și să-mi arăt fața.

N-ar fi funcționat. Aș fi rămas ascunsă pentru eternitate doar ca ea să nu mai fie prezentă vreodată în viața mea.

– Poftim!

Roland îi dă telefonul și urmează o conversație înfundată care pare tensionată, apoi aud o voce familiară la ureche.

– Syl. Eu sunt.

Inima îmi cade în stomac. Adânc.

Spencer.

– Spune-i acestui bărbat că mă cunoști și că am permisiunea ta să vin în casă, îmi cere Spencer.

Strâng mai tare telefonul ieftin, iar inima îmi bate nebunește. Nu-mi vine să cred că este aici, în California. Că a venit după mine în ciuda a tot ce s-a întâmplat.

– Ar trebui să-i spun să te alunge de pe proprietatea mea.

Scoate un sunet de iritare.

– Știi că nu vorbești serios. Haide, Syl! Cheamă-ți câinele de pază!

– Dă-mi-l pe Roland!

Spencer face o pauză scurtă.

– Promiți că îi spui că nu este nici o problemă că mă aflu aici?

– Lasă-mă să vorbesc cu el!

Scoate un geamăt jos și apoi Roland revine la telefon, cu respirația accelerată, expirând în telefon.

– Îl alung dacă vreți, domnișoară Lancaster. Doar să-mi spuneți!

Râd și-mi acopăr buzele cu degetele ca să-mi reții râsul.

– Nu va fi nevoie, Roland. Lasă-l să vină până în casă!

Grădinarul meu bombăne. Îmi dau seama că nu este mulțumit de răspunsul meu.

– Îl urmez. Și rămân prin preajmă până când pleacă.

– Nu va fi nevoie... încep, dar mă întrerupe:

– O fac.

Încăpățânarea din vocea lui Roland mă face să nu-l contrazic.

– Ne vedem în curând, zic în schimb veselă și închei apelul.

Bărbații. Din anumite motive, devin sălbatici în preajma mea, iar eu nu înțeleg de ce. Între mine și Roland nu se întâmplă nimic. Este mai mult ca un tată foarte protector – ceva cu care nu sunt familiarizată.

Scot un râset răgușit și clatin din cap. E ca și cum nu mă pot abține să nu insult un membru al familiei de fiecare dată când am ocazia.

Realizând că Spencer va fi aici în câteva minute și nu am nici o idee cum arăt, fug în casă, strecurându-mă în baia de oaspeți, ca să-mi văd reflexia. Mă strâmb când văd, urând cât de ciufulit mi-e părul din cauza brizei dinspre ocean. Îmi trec degetele prin el, lingându-mi buzele. Nu sunt machiată – ce rost are? Obrajii mei sunt roz datorită soarelui care m-a văzut în ultima vreme. În plus, nu beau.

Întotdeauna arăt mai bine când renunț la alcool.

Sunt mai împlinită decât am fost vreodată, ceea ce nu spune prea multe. Dar chiar arăt diferit. Unii ar

putea spune că arăt chiar mai sănătoasă.

Dar nu și mama. Ar fi dezamăgită că nu-mi poate vedea claviculele proeminente. Scobiturile obrajilor.

Mami se extaziază când o vede pe Sylvie slabă și scheletică.

Aud zgomotul ușor al unui motor scump urcând pe alee și îmi simt inima în gât, făcându-mă să înghit cu greu în sec. Să respir. Spencer este aici și sunt pe cale să îl văd din nou. Clipesc spre mine în oglindă – pieptul îmi urcă și coboară rapid, iar emoția îmi curge prin vene. A venit, îmi spun. Spencer poate că a plecat de lângă mine în acea noapte după ce Whit și Summer s-au căsătorit, dar acum e aici.

Asta trebuie să însemne ceva.

Oftând adânc, ridic degetul mare în semn de aprobare și fac o grimasă în oglindă, apoi ies din baie, traversez casa și ies pe veranda din față. La timp ca să-l văd pe Spencer venind pe alee în Audiul lui negru, elegant, cu motorul torcând. Roland vine chiar în urma lui într-o camionetă Ford model mai vechi, cu șapca albastră trasă în jos și o expresie sumbră pe fața lui trecută.

Aștept anxioasă, frângându-mi mâinile, în timp ce Spencer oprește motorul. Își adună lucrurile. Nu se grăbește.

Mă scoate lent din minți.

Roland sare din mașina lui de parcă i-a luat fundul foc, venind așa de rapid spre mine încât ajunge în fața mea în câteva secunde.

– Vreți să sun la poliție?

– Sub nici o formă. Clatin lent din cap, privind după el ca să-l văd pe Spencer cum își deschide portiera mașinii. Nu este nevoie.

Roland nu-mi știe toată povestea, dar știe o parte. Că sunt o văduvă care se ascunde de familie și prieteni. Încercând să scap de viața constant agitată și

că sunt în căutarea liniștii. De când ne-am cunoscut, a fost așa de bun cu mine și apreciez că verifică dacă sunt bine. Că veghează asupra mea.

– Sunteți sigură? Acel tânăr, Roland arată cu degetul mare peste umăr, este cam nesimțit.

Râd, dând capul pe spate și lăsând bucuria să plutească prin mine. Nimeni nu ar fi putut spune vreodată despre Spencer că e nesimțit. Nu de Spence pe care-l știam eu. Era protector, având grijă de mine.

Cum face Roland acum.

Se trântește o ușă și privim amândoi spre Spencer. Este îmbrăcat cu un costum negru și o cămașă albă cu nasturi, fără cravată. Ochelarii de soare îi acoperă ochii și părul lui negru pare abia tuns. Imaculat. Pantofii lui sunt lucioși și fac zgomot pe alee în timp ce se îndreaptă spre noi, cu o expresie sumbră pe chip.

Chipul prea chipeș, prea iubit.

Nu există nici urmă din băiatul pe care l-am cunoscut și de care m-am îndrăgostit pe loc. Nici măcar o urmă. Spencer Donato este bărbat – și încă unul frumos. Sexy. Încrezător. Ușor iritat – îmi dau seama după încleștarea maxilarului. După linia fermă a buzelor lui.

Mă îndrept, pregătindu-mă, așteptând să spună ceva oribil – nu știu de ce. Nu este stilul lui. Sau ca el să mă ia de mână, să mă târască în mașină ca să mă ducă acasă și să mă returneze familiei de parcă sunt o valiză pierdută, pe care în sfârșit a găsit-o.

Nu face nimic din toate astea. În schimb, se oprește direct în fața mea și a lui Roland, cu o expresie indescifrabilă. Și din cauza ochelarilor de soare nici măcar nu pot să îi văd ochii.

– Ce faci aici?

Vocea mea este tăioasă, nu sunt în stare să uit cât de rău a fost ultima dată când ne-am văzut. Cuvintele lui crude, cât de ușor a plecat de lângă mine.

Și cu toate astea, iată-l, alergând după mine, ca de obicei.

Mă gândesc la ultimele cuvinte pe care i le-am spus – că este un mincinos.

Se pare că am avut dreptate.

– Te-am căutat, zice într-un final.

Vocea lui este un bubuit seducător, venind din adâncul pieptului.

Îmi spun că nu ar trebui să cedez, dar am o slăbiciune pentru acest bărbat. Și ce înrăutățește lucrurile?

Faptul că știu că și el are o slăbiciune pentru mine.

– Se pare că m-ai găsit, îi spun cu blândețe.

Aerul trosnește între noi, scântei nevăzute sărind de la mine spre Spencer în vreme ce corpul meu se înclină spre al lui în ciuda rezistenței mele inerente. Observ cum Roland, cu sprâncenele lui grizonante încruntate, se uită de la mine la Spencer.

Și el o simte. Energia. Chimia. Probabil așa m-a găsit Spencer – cu acel fir nevăzut dintre noi care ne ține legați. Mereu am fost atrași unul spre celălalt, în ciuda a tot ceea ce s-a întâmplat de-a lungul anilor.

– Ai vrut să fii găsită? mă întreabă Spence cu vocea la fel de blândă ca a mea.

Clatin lent din cap.

– Doar de tine.

Buzele lui formează un zâmbet vag. Abia prezent și dispărut într-o secundă. Dar l-am văzut. Și în acel moment, știu.

Nimic nu va mai fi la fel. Măcar o dată lucrurile merg cum vreau eu. Asta vreau.

Eu și Spence.

Spence și eu.

CAPITOLUL 12

Spencer

Sylvie arată mai bine ca niciodată – și am văzut atât de multe versiuni ale ei de-a lungul anilor, încât numărul lor pare infinit. Am văzut-o mai tânără și mai în vârstă, slabă și vulnerabilă, senzuală și plină de energie și orice altceva a fost între aceste variante. În ultimii doi ani, am văzut majoritatea versiunilor ei de mijloc.

Acum este în versiunea ei senzuală și plină de energie. Are fața îmbujorată și șuvițele rebele ale părului ei blond îi flutură în jurul feței din cauza brizei reci ce vine dinspre oceanul nevăzut. Le tot dă laoparte cu o încruntătură adorabilă.

Este îmbrăcată cu un tricou alb, un pulover maro-închis supradimensionat și blugi. Nici urmă de machiaj pe fața ei. N-am mai văzut-o niciodată așa de simplă.

Și de departe cea mai frumoasă.

– Nu îmi vine să cred că m-ai găsit. Continuă să clatine din cap, ochii ei dansând neastâmpărați. Cred că adoră faptul că am găsit-o. Cum ai reușit?

Îmi bat ușor tâmpla cu arătătorul.

– Mi-am folosit creierul.

– Mereu ai avut unul așa de mare! Tonul, zâmbetul ei sunt sugestive și râde la încruntătura mea. Dă-ți jos ochelarii de soare, îmi cere. Vreau să te văd.

Îi dau jos pentru ea, băgându-i în buzunarul hainei. Mă privește îndelung, rătăcind cu privirea. Absorbindu-mă. Nu mă mișc. O las să mă privească pe săturate, până ce face un pas în față și mă atinge delicat pe piept.

– Mi-a fost dor de tine, murmură.

Îi prind mâna, cuprinzându-i oasele delicate ale încheieturii. Nu ar fi nevoie de mare efort să i le frâng, nu că aș face asta vreodată. Este așa de fragilă, așa de ușor de strivit!

Scăpărarea din ochii ei albaștri îmi spune că este mai puternică. Fata asta nu se va lăsa călcată în picioare de nimeni.

Sper.

– Încă sunt supărat pe tine, recunosc, hotărând să fiu sincer.

– Și eu încă sunt supărată pe tine, îmi răspunde la fel de sinceră și sunt luat prin surprindere.

– Tu de ce ești supărată pe mine?

– Ai fost rău cu mine la nuntă.

Are dreptate. Am fost.

– Dacă ești așa de supărat, atunci de ce ești aici?

– Whit mi-a cerut să te găsesc.

Suferința din ochii ei este de netăgăduit și-și smulge mâna din strânsoarea mea, făcând un pas în spate.

– Deci ești aici pentru fratele meu. M-ai găsit la cererea lui.

Doar Sylvie s-ar simți ofensată pentru că familia ei și-a făcut griji pentru ea și mi-a cerut ajutorul.

– Nu. Clatin din cap. L-am refuzat. Nu am vrut să mă implic. Mi-a zis că lipseai de săptămâni întregi, iar eu i-am răspuns că nu este problema mea.

Sylvie ridică bărbia, sfidătoare ca de obicei.

– Atunci de ce ești aici?

Aș putea să mint, dar nu are sens. Mereu am fost sincer cu Sylvie. Ea este mica mincinoasă în relația asta.

– Pentru că mă gândeam numai la tine și mă întrebam unde ești. Am căutat mult pe internet și până la urmă mi-am dat seama.

Nu-i spun că abia azi-noapte mi-am dat seama. Sau că nu i-am spus fratelui ei că am găsit-o.

Am vrut să o văd eu primul.

La auzul cuvintelor mele se relaxează, schițând un zâmbet.

– Și cum m-ai găsit?

– Am trecut prin diferite documente legale ce îl implicau pe soțul tău. Tresare la cuvântul soț, dar altfel nu spune nimic. Într-un final, am descoperit contractele unor proprietăți deținute de el în oraș. Am făcut și mai multe săpături și am dat de una în California pe care o transferase pe numele tău.

Îmi dau seama după expresia ei că este impresionată.

– Și pentru mine a fost o surpriză, recunoaște. Nici măcar n-am știut că deținea casa asta. Nici copiii lui nu au știut. Nu m-a adus niciodată aici.

– Au fost supărați?

Ridic din sprâncene.

– Asta l-am întrebat și eu pe avocatul meu. Clatină din cap. Bănuiesc că nu. Nu au știut niciodată, așa că este greu să te superi din cauza unui lucru despre care nu ai știut niciodată că îți aparține. Bănuiesc că a deținut-o foarte puțin timp. Este ca și cum a planificat ca asta să fie aici. Pentru mine. Micul meu sanctuar. Privește în jur, inspirând adânc, iar angajatul ei este în continuare lângă ea, cu brațele încrucișate și mă privește cu mânie. Îmi place aici.

– Va trebui să-mi arăți proprietatea. Fac o pauză. Dacă mă lași să stau.

Sylvie mă contemplă, înclinând capul într-o parte cu părul ei blond revărsându-se peste umăr. Simt impulsul de a-mi îngropa mâinile în moliciunea mătăsoasă. Să-mi lipesc fața de părul ei și să-i inspir parfumul. Simțurile mele vibrează, complet treze și receptive la această femeie. Înțeleg perfect de ce am venit aici. De ce am căutat-o.

Încă sunt îndrăgostit de ea. Ca un prost.

– Te las să stai astăzi, cedează. Îți fac și un tur.

Înclin capul spre ea.

– Câtă generozitate!

Se uită la grădinar. Mai devreme, când nu m-a lăsat să înaintez pe alee, omul avea o armă în mână. Are noroc că n-am scos arma pe care am aruncat-o în torpedou când m-am urcat în mașina închiriată și n-am țintit spre fruntea lui.

– Poți să te întorci la tine acasă, Roland. Mă descurc.

– Cine este?

Roland arată cu bărbia spre mine, cu brațele încrucișate și cu picioarele îndepărtate într-o poziție fermă. De parcă m-aș repezi la el în orice secundă și este pregătit pentru asta.

Recunosc că este curajos. O întreabă cine sunt. O cunosc de mai mult timp decât el și se poartă de parcă este tatăl ei.

– Prima mea iubire. Privirea ei o caută pe a mea. Băiatul care mi-a frânt inima.

Rânjesc.

– Mai degrabă tu ai frânt-o pe a mea.

Ne uităm unul la celălalt în tăcere până când Roland întrerupe transa cu o pufnitură.

– Deci așa. Roland clatină din cap cu un oftat exasperat. Vă las. Dar, domnișoară Lancaster, dacă aveți nevoie de ceva, de orice, mă sunați, bine? Îmi ia mai puțin de două minute ca să ajung aici.

Privirea amenințătoare îndreptată spre mine aproape că mă face să râd.

– Așa o să fac, Roland, zice. Îți promit!

– O cunosc de mulți ani, Roland, îi spun cu o voce morocănoasă. Nu va păți nimic.

Îndreaptă un deget noduros spre mine.

– Ai grijă să fie așa, tinere! Ești prea bogat și elegant pentru gustul meu, dar și domnișoara Lancas-

ter este la fel. Bănuiesc că voi doi ați fi potriviți unul pentru celălalt.

Înainte să apucăm să spunem ceva, pleacă de pe verandă, îndepărtându-se destul de rapid pentru un om în vârstă. Poate că nu-i așa de bătrân cum îl credeam.

În câteva minute, Roland este iarăși la volanul bătrânei camionete Ford și pleacă, ridicând praful când ajunge la cotitura aleii. Îl privim cum se îndepărtează, sunetul scos de motorul camionetei devenind tot mai îndepărtat, până când nu se mai aude.

După plecarea mașinii îmi dau seama că este enervant de liniște aici, în mijlocul pădurii dese, luxuriante. Singurele sunete sunt ciripitul ocazional al păsărilor sau crengile pinilor legănate ușor de vânt. Mă uit spre hățișul de copaci, privind în neant. Mă simt urmărit de cineva din pădurea liniștită, deasă și mă uit peste umăr.

Dar nu-i nimic acolo.

Sylvie zâmbește când revin cu atenția la ea și, pentru o clipă, savurez acel zâmbet. Scânteia din privirea ei. Ce bine mă simt pentru că sunt din nou în prezența ei!

S-a îndoit că aveam să o găsesc? S-a gândit la mine? Probabil că nu. Este egoistă. Autoindulgentă.

Nici măcar nu trebuie să mă cheme oficial și iată-mă, la fel ca toți ceilalți care fac ce le cer Lancasterii. Grăbindu-mă să ajung la ea fără ezitare.

Partea logică a creierului meu îmi spune că probabil n-ar fi trebuit să vin. Instinctul mă avertizează că ar putea să fie o greșeală. Creierul îmi amintește toate rahaturile pe care mi le-a făcut.

Cu toate astea, iată-mă, iar ea este așa de fericită! O văd în sclipirea ochilor ei albaștri, în zâmbetul tot mai larg. Renunță la tot aerul degajat de mai devreme și se aruncă spre mine, petrecându-și brațele în

jurul gâtului meu în vreme ce-și lipește noul corp senzual de mine.

– Nu-mi vine să cred că ai venit, zice fără aer, chiar înainte să-mi atingă gura cu a ei în cel mai scurt și desăvârșit sărut.

Mereu i-am considerat buzele cel mai delicios fruct. Umflate și savuroase. Dulci și acre.

Micul meu înger care este, de fapt, un diavol deghizat. Nu erau îngerii căzuți cei mai puri? Asta este Sylvie. Sunt surprins că nu îi mai ies penele negre pe care le-a purtat de Halloween cu mult timp în urmă.

Îmi sprijin ușor mâinile pe talia ei, ținând-o pe loc, ca să nu vină mai aproape.

– Nu ești surprinsă, Syl. Știai că până la urmă voi apărea.

Se dă înapoi, rămânând cu ochii în ai mei și cu buzele deschise. Pe limba ei sunt atât de multe cuvinte nerostite și așa rămân. Nespuse. Mă scoate din minți.

Sunt un împătimit al pedepsei.

Soarele strălucește în părul ei, torcându-l în aer, și-mi amintește de un spirit al pădurii. O zână rea. Ar fi încântată să-mi ofere plăcere, dar și să mă taie cu cel mai ascuțit cuțit.

Corpul mi se încordează când anticipează durerea pe care mi-o va provoca.

Plăcerea.

– Ce-ți trece prin cap, hm?

Vocea ei este ca un zumzet jos și vibrant de-a lungul terminațiilor mele nervoase și clatin lent din cap.

– Nu vrei să știi. O îndepărtez de mine, mândru de forța mea. Cel mai greu îmi este să îi rezist. Ar trebui să îți respecți promisiunea și să îmi arăți proprietatea.

Mă examinează cu privirea, analizându-mi costumul. Îl port precum o armură ca să mă protejez de

ea și deja sunt disperat să-l dau jos.

– Nu pot să-ți fac un tur când ești îmbrăcat așa.

– Arată-mi casa mai întâi! Arăt spre ușa de la intrare. Și după aceea, dacă mai vrei să stau, pot să mă schimb și să dăm o raită pe proprietate.

– Ai bagaj?

Unul uriaș. Nu o zic cu voce tare.

– Am venit pregătit.

– Inteligentul meu Spence. Râde. Bine, vino! Haide să-ți arăt casa!

O urmez în casă, simțindu-i imediat parfumul, amestecat cu mirosul de pin. Dau vina pe pereți și pe tavan, care în mare parte sunt din lemn cioplit grosier. Interiorul a văzut zile mai bune, este rustic și fermecător, dar cumva e mare și spațios. Peste tot sunt ferestre, unele din podea până în tavan, dând spre hectarele interminabile de copaci.

– Unde este oceanul? o întreb când ne oprim la ferestrele imense care dau spre curtea din spate și pădure.

– Acolo, afară, arată cu degetul. După copaci.

– Ai acces la plajă de aici?

– Da, am, chiar după deal. Sunt cărări peste tot, pe toată proprietatea. Este ca un parc. Propriul părculeț.

Aproape că râd când o aud folosind diminutivul. Locul ăsta n-are nimic mic.

– Proprietatea asta valorează o grămadă de bani, observ.

Am făcut niște cercetări. A cumpărat-o cu zece milioane, dar acum valorează cincisprezece sau mai mult.

– Eu valorez o grămadă de bani, zice, în cuvintele ei răsunând acel ego Lancaster. Nu o voi vinde.

– Nu-ți sugerez să o faci.

Oftează și își înclină corpul spre mine.

– Când am aflat că Earl a făcut asta pentru mine, imediat am știut că trebuia să vin aici. Și n-am vrut să spun nimănui. Nu am vrut ca ei să știe despre asta.

– De ce nu? Măcar o dată vreau să-i aud raționamentul. Nu niște scuze sau prostii inventate. Fii onestă cu mine, Syl!

Rămâne tăcută un moment, singurul zgomot fiind ciripitul unei păsări. Foșnetul copacilor. Nu sunt obișnuit cu o astfel de liniște. Prefer orașul cu toate zgomotele sale și oamenii urlând. Claxoane și muzică zgomotoasă.

– Am vrut să fug de viața mea. Oftează și își ferește privirea. De mama mea.

Nu spun nimic. Nu știu toate detaliile relației dintre ele, dar vreau ca ea să-mi spună până la urmă. Când va fi pregătită.

– De toată lumea, de fapt. Revine cu atenția spre mine, având o expresie curajoasă. De oraș. De înalta societate. Sunt sătulă să fiu Sylvie Lancaster. Vreau să fiu doar... eu. Doar Sylvie. Fără nimic altceva atașat de mine.

Acest lucru este imposibil, dar înțeleg la ce se referă.

– La început, îmi era teamă să locuiesc singură în casa asta mare. Slavă Domnului că este Roland! Râde – este un râset delicat, gutural care mă lovește în vintre, îmi agită penisul. Dar încep să mă obișnuiesc cu asta. Este așa de liniște! Complet diferit de oraș.

– Este tulburător.

– Nu-i așa?

Încuviințez din cap, dorindu-mi să întind mâna și să o ating, dar mă calmez. Nu pot să fiu slab. Sunt aici în calitate de prieten. Nimic mai mult.

Ah, minciunile pe care ni le spunem singuri! Este aproape jenant cât de ușor mă mint când, de fapt,

sunt cât se poate de departe de adevăr.

N-aș putea niciodată să fiu doar prieten cu Sylvie. Nu când știu ce gust are gura ei. Senzația oferită de corpul ei gol sub al meu. Felul în care arată când termină. Senzația confortabilă a păsăricii ei în jurul penisului meu.

Între noi sunt prea multe. Este dureros și dur, dar e ceva profund. Așa de profund, ca și cum ea îmi pulsează în vene. Este în sângele meu.

În adâncul sufletului meu.

CAPITOLUL 13

Sylvie

Îmi amintesc că Spencer este aici din pricina îngrijorării fratelui meu, dar nu mă pot abține să nu mă simt zăpăcită de apropierea lui. De felul în care îmi zâmbește. De cât de normal se simte. Ultima dată când am fost împreună, a fost crud. M-a pedepsit. Ura din ochii lui a fost evidentă, iar în acel moment am crezut că am pierdut orice șansă aveam cu el.

Acum, am speranță. Sunt o proastă care crede că m-ar putea ierta pentru că m-am căsătorit cu Earl fără să îi spun, dar nu mă pot abține.

În adâncul inimii mele pâlpâie o mică licărire, este acolo. Dacă ar fi apărut cineva din senin, aș fi vrut să fie Spencer. Nimeni altcineva. Nici măcar fratele sau sora mea.

Mai ales ei. Pentru că, până la urmă, i-ar spune mamei și ea ar veni direct aici ca să mă târască acasă. Dacă ar fi apărut când am ajuns aici, aș fi plecat cu ea. Era așa de înspăimântător, așa de liniște, așa de întunecat noaptea!

Întunericul mă înspăimânta la început. Ce se târa pe afară? Aveam vedenii cu oameni îmbrăcați în negru strecurându-se printre copaci. Ca o gașcă de ninja trimisă într-o misiune să mă răpească și să mă ducă înapoi în New York împotriva voinței mele.

Mereu am avut o imaginație bogată. Când eram mică și în presupusa grijă a mamei mele, viața mea era simplă. Plictisitoare. Încuiată într-o cameră, forțată să rămân în pat. Singură cu gândurile și imaginația mea, care creșteau și creșteau.

Aveam nevoie de ceva care să mă distragă.

Din fericire, din pădure n-a ieșit nici un ninja pregătit să mă răpească și eu m-am obișnuit tot mai mult să stau aici. Să locuiesc singură.

Uneori îmi dau seama că asta este casa *mea*. Că îmi aparține doar mie. Nu știu cum este să deții ceva ce este doar al tău. Pe unde am locuit, casa a aparținut familiei Lancaster. Sau când m-am măritat și m-am mutat cu Earl – acel apartament poate că este în continuare al meu, dar mai întâi a fost al lui Earl.

Poate că Earl a cumpărat proprietatea asta, dar a pus-o pe numele meu înainte să moară și n-a venit niciodată aici. Practic, este neatinsă de nimeni de care să știu eu sau cu care să fiu rudă.

Este doar a mea.

Și acum o împart cu Spencer.

Îl conduc prin casă, fără să-mi fie deloc jenă că a văzut zile mai bune. Are o structură bună și o voi renova până la urmă.

Când intrăm în liftul care ne va duce la etajul doi, fațada lui calmă în sfârșit cedează.

– Un lift? Pentru două etaje? Își mângâie bărbia. Cam inutil, nu crezi?

– Și dacă ai un handicap? Dacă ești în scaun cu rotile? Așa este mult mai ușor. Este bine să ai opțiuni, îi amintesc, sprijinindu-mi mâna de perete când

liftul se bălăngănește înainte de a-și începe ascensiunea. Dar nu este în cele mai bune condiții.

Se oprește la al doilea etaj, bălăngănindu-se din nou înainte de a se deschide ușile.

– Măi să fie, zice tărăgănat când iese din lift.

Cobor după el, ocolindu-l ca să pot continua cu turul casei. Îi arăt dormitoarele, pe al meu lăsându-l ultimul. Este la capătul holului și, când intrăm, se oprește brusc în fața peretelui de sticlă ce-l întâmpină. Singura priveliște este oferită de verdele viu al pădurii.

– Parcă dormi în copaci, zice cu uimire.

A descris perfect senzația. Exact așa mă simt. Sequoia înalți înconjoară fereastra, iar geamul este așa de curat încât pare că poți să întinzi mâna și să-i atingi. Casa se află pe un deal, iar al doilea etaj te face să simți că ești suspendat în aer. Printre copaci.

Îmi place, deși n-am fost niciodată atrasă de natură. Până la urmă, am crescut în oraș.

Îl privesc stând în fața ferestrelor, uitându-se la priveliște. Îmbrăcat într-un costum de 10 000 de dolari este ca nuca în perete în casa asta dărăpănată. Imaculat și cu freza aranjată, în ciuda faptului că a zburat cinci ore pentru a mă găsi.

Cel mai probabil cu un avion privat, deci nu i-a fost chiar așa de greu, dar tot e ceva.

– Asta este cea mai bună cameră din casă, declară, privind peste umăr la mine.

Încuviințez din cap în semn că sunt de acord.

– Priveliștea este uluitoare.

– Nu ai draperii la geamuri, observă.

– În fiecare dimineață mă trezesc cu priveliștea asta. Se întoarce cu spatele, privind din nou spre pădure. Nu are sens să o acopăr. Copacii sunt așa de deși și soarele nu trece suficient printre ei încât

să fie prea strălucitor. Și nu este nimeni pe aici. Nu este nevoie de discreție.

– Nu știu dacă m-aș putea obișnui vreodată cu asta. Să locuiesc aici, zice absent, aproape către sine.

– Este uimitor cât de repede te poți adapta.

Spencer se întoarce din nou, privindu-mă cu o expresie neutră.

– Așa supraviețuiești. Mereu te-ai putut adapta ușor la orice împrejurări.

Mă foiesc sub privirea lui, dorindu-mi să schimb subiectul. Nu mi-a plăcut niciodată cum mă analizează, încercând mereu să mă descifreze, iar de cele mai multe ori, îmi vine să-i spun să mă pupe în fund.

Doar pentru că, de cele mai multe ori, presupunerile lui Spencer sunt adevărate – și asta este enervant.

Scanează lent restul dormitorului meu, oprindu-se când observă o vază bej pe comodă, din ea ieșind un buchet de pene negre. Nu se potrivește deloc cu restul decorului din cameră, dar am găsit aranjamentul ciudat într-un magazin de antichități în Carmel și am știut că trebuia să fie al meu.

– Frumoase pene, zice tărăgănat, găsindu-mi privirea.

Zâmbesc.

– Îmi amintesc de... mine.

– În continuare un înger căzut, Syl?

– Mai degrabă îngerul nemilos care, în sfârșit, știe cum să se apere, îl corectez.

Încuviințează din cap.

– Îmi place varianta asta a ta.

Prin mine curge plăcerea și-mi spun să o ignor.

– Vrei să te schimbi de costum? îl întreb.

– Mă consideri suficient de demn să rămân?

– Vrei să rămâi?

– Probabil ar trebui să mă întorc.

Dezamăgirea mă strivește, dar ridic bărbia, luptându-mă cu emoția.

– Atunci întoarce-te! Dă-i raportul și spune-i fratelui meu că sunt bine!

Ridică o sprânceană.

– Crezi că o să completez un raport despre statutul tău curent pentru Whit?

– De asta ai venit, nu?

– Nu i-am spus lui Whit că vin. Ezită un moment. Nici măcar nu știe că te-am găsit.

Încremenesc din cauza șocului resimțit.

– Serios? țip.

Spencer încuviințează din cap.

– I-am spus că nu am de gând să te caut, dar apoi nu m-am putut abține.

Ador confesiunea asta – mult prea mult.

– Pleci sau nu astăzi?

– Ar trebui.

Din cauza iritării mă răstesc:

– Răspunde-mi, Spence!

– Rămân.

Mi se înmoaie genunchii de ușurare.

– Cât?

– Până când va trebui să mă întorc.

Răspunsul lui vag mă enervează, dar nu recunosc asta.

– Atunci ar trebui să te schimbi.

– Nu-ți place de mine în costum?

Coboară privirea spre el însuși.

Îmi place foarte mult de el în costum, dar nu i-aș spune asta vreodată.

– Nu poți să mergi la plimbare în costumul ăla elegant.

– Pot să fac orice în costumul ăsta.

Desface nasturele sacoului, care se deschide, scoțând în evidență întinderea plată a abdomenului

său și modul în care cămașa impecabilă este băgată perfect în pantaloni.

– Nu să faci o plimbare prin pădure spre ocean. Nu vrei să-l strici.

– Bănuiesc că nu. Îmi iau valiza.

– Deci ai venit cu o valiză.

– În caz de nevoie. Nu analiza lucrurile prea mult! Se apropie, trecând pe lângă mine și îndreptându-se spre ușă. Iau camera de lângă dormitorul tău.

Nu mă întreabă, doar îmi spune ce va face. Ceea ce nu este normal.

Dar îmi dau seama că Spence mai tânăr, mai dulce nu mai este de găsit. A fost înlocuit de Spencer mai în vârstă, mai aprig și trebuie să recunosc...

Îmi cam place această nouă versiune a lui.

Deasupra noastră strălucește soarele cald în ciuda vântului rece. Dealul din fața noastră pare destul de ușor de urcat, dar terenul este în mare parte nisipos și vom fi nevoiți să depunem un efort continuu pentru a nu aluneca în timp ce urcăm.

Doar că Spence încă nu știe asta.

M-am ascuns în bucătărie când și-a târât valiza la el în dormitor și n-am zis nimic nici despre mărimea așa-zisei valize. Este mare. Pare că și-a adus destule cât să se mute. Eu credeam că voiam să fiu singură, dar știu că, atunci când va pleca, va rămâne un gol acolo unde a fost el și nu-l voi putea umple niciodată.

Poate că a fost o greșeală că i-am permis să rămână. Îmi va fi greu să-mi revin după vizita lui. Mă torturez singură.

Dar nu-i spun să plece. Oricum este prea târziu. Am nevoie de el aici.

Doar am nevoie de el. Punct.

În vreme ce eu am pierdut timpul prin bucătărie, el nu s-a grăbit sus. Mi-am adunat vasele de la micul-

dejun de mai devreme și le-am clătit, apoi le-am pus în mașina de spălat vase. Am șters blaturile și am strâns, uimindu-mă că știu cum să fac curat în bucătărie. De când m-am născut, fiecare lucrușor a fost făcut de altcineva. Aveam servitori peste tot care să se ocupe de toate capriciile mele. Destui bani ca să cumpăr ce voiam fără să mă gândesc de două ori.

N-a trebuit să muncesc pentru nimic în viața mea – mai puțin pentru Spencer.

Apare, în sfârșit, ca o gură de aer proaspăt îmbrăcat cu un hanorac NYU și blugi închiși la culoare, pregătit de aventură. N-a zis un cuvânt când m-a prins ștergând blaturile, dar sunt sigură că l-a nedumerit. Sylvie Lancaster nu face curățenie.

Mă rog, se pare că acum fac.

– O să fie greu.

Flutur mâna spre dealul în fața căruia ne oprim.

Mijește ochii spre soare. Arată atrăgător cu vântul care îi ciufulește părul negru și ridurile din colțurile ochilor, apărute cu vârsta. Ispititor.

– Nu este așa de înalt.

– Nisipul. Flutur mâna spre el. Alunecă.

– Mă descurc.

Încrederea lui este atrăgătoare, dar mă uit la picioarele lui, observând că are o pereche de Nike-uri scumpe. Ar fi trebuit să se încalțe cu bocanci.

– O să-ți intre nisip în adidași.

– Nu-mi fac griji pentru asta. Arată spre cărare. Ia-o înainte!

Fac cum îmi cere, urcând dealul, încercând să pară că urc fără efort. Este chiar în urma mea, ținând ritmul, și cu cât gâfâi mai tare, cu atât mă enervez mai mult.

Ajungem în sfârșit pe culmea dealului, unde oceanul se întinde în fața noastră, iar vântul bate frenetic în jurul nostru. Îmi umbresc ochii, privind spre valurile albe și întinderea plată de nisip ud. Mai este de

mers până la apă și îmi doresc să-l aud pe Spencer gemând de groază. Vreau să fie obosit și să gâfâie la fel ca mine.

Lui nici măcar nu i s-a tăiat respirația. Și aș pune pariu că n-are nici un fir de nisip în adidași.

Enervant!

– Priveliștea este superbă.

Mă uit la el și descopăr că mă privește.

– Oceanul este frumos. Este diferit pe coasta asta. Un pic mai... sălbatic.

– Eu nu mă refeream la ocean, dar ai dreptate. Privirea i se îndreaptă spre apă, iar eu mă lupt cu îmbujorarea. Chiar arată mai sălbatic. Hai să mergem!

– Plaja este mai departe decât pare.

Se uită la mine, buzele formându-i un zâmbet.

– Încerci să mă sperii, Syl?

– Dacă n-am făcut-o deja cu câte ai avut de-a face de-a lungul anilor, nu cred că o cățărare grea spre o plajă o să te sperie, îl tachinez, dându-mi seama ce spun pe măsură ce-mi ies cuvintele din gură.

În toți acești ani, am încercat să-l sperii. Cu toate astea, încă este aici. Cu mine, în California. Omul merită o medalie. Sau o mustrare dură pentru că a fost un fraier.

Pornim la vale și-l las pe Spencer să preia conducerea, privirea mea agățându-se de lățimea umerilor lui. Curbura elegantă a spatelui. Fundul perfect în blugii care îi vin bine și picioarele alea lungi și puternice. Este înalt, are mai mult de 1,80 și merge cu o încredere pe care nu mi-o amintesc să o fi avut când eram mai mici. Pe vremea când eram la Liceul Lancaster și mă susținea fără reținere. Era mereu alături de mine când aveam nevoie de el, iar eu am profitat de asta. De el.

Doamne, eram îngrozitoare atunci! Așa de intrigantă! Tot ce am învățat știu de la mama.

Când ajungem la plajă, sunt epuizată. Găsesc un afloriment de stânci și mă așez pe una, dar Spencer își continuă drumul spre marginea apei. Cu cât se îndepărtează mai mult, cu atât mai mică devine silueta lui, până când ajunge o fâșie de om la distanță, iar eu îmi fac griji că va continua să meargă și nu se va mai întoarce niciodată.

Dar până la urmă se întoarce, silueta lui revenind în câmpul vizual până când reușesc să-i văd fiecare trăsătură. Ușurarea pe care o simt la apropierea lui amenință să mă copleșească. Mi se alătură la pietre, așezându-se pe cea aflată mai sus de mine, așa că planează deasupra mea. L-a bătut vântul și este superb – părul negru îi este răvășit pe frunte și mijește ochii la soare.

– Pot să te întreb ceva?

– Dă-i drumul, zice, deși îi aud tonul precaut.

– De ce te-ai purtat mereu frumos cu mine, când eu mă purtam doar îngrozitor?

Este o întrebare grea, cu un răspuns și mai greu și mă pregătesc pentru adevăr.

Mult timp nu spune nimic, vântul băgându-i părul în ochi, așa că la fiecare câteva secunde trebuie să-l dea laoparte.

– Eram îndrăgostit de tine.

Inima îmi tresare în piept și aerul mi se blochează în gât. Nu era răspunsul la care mă așteptam.

– Și ți-ai bătut joc. Încontinuu. Parcă nu mă puteam abține. Dar bănuiesc că așa stau lucrurile mereu, nu? Nu putem pune punct sentimentelor, chiar când știm că este greșit.

– Vrei să spui că a fost greșit să fii îndrăgostit de mine?

– Nu știu. Tot ce știu este că a durut să fiu îndrăgostit de tine.

Mă cuprinde disperarea. Mărturisirile lui sunt ca un pumn în stomac. O lovitură după alta.

– Eram tânără și proastă atunci. Mi s-a arătat doar iubirea... condiționată.

– Știu.

Rămânem amândoi tăcuți. Îmi îndoi genunchii, cuprinzându-mi picioarele cu brațele pentru a alunga frigul ce vine din cuvintele lui. N-am știut ce aveam. Mereu am contat pe faptul că el avea să se întoarcă – și mereu a făcut-o. Încă o face, pentru că este aici, pe plajă, cu mine într-o zi însorită în mijlocul săptămânii. Între noi mai este un vârtej de lucruri nespuse, iar oceanul, vântul și soarele nu pot să înghită acest vârtej. Este nevoie ca sentimentele noastre să fie scoase. Expuse.

Indiferent cât este de dureros.

– Nu pot să dau vina pe părinții mei pentru felul în care te-am tratat, zic într-un final. Ar fi trebuit să știu asta.

– Acum știi?

Cu el trebuie să fiu sută la sută onestă.

– Nu sunt sigură.

Sunt convinsă că asta a fost o lovitură pentru el.

– Nu pot să continui să îți ofer șanse, recunoaște cu o voce așa de joasă încât trebuie să mă apropii, dorindu-mi să stau lângă el pe piatră. Lipită de căldura lui, cu capul pe umărul lui. Ultima dată când am făcut-o, m-ai părăsit pentru alt bărbat.

Am încremenit. Știu la ce se referă.

– Eu voiam doar încă o noapte cu tine.

– Încă o noapte ca să mi-o tragi și să mă abandonezi, ca apoi să te măriți cu altcineva. Cu cineva suficient de în vârstă ca să-ți fie tată. Veninul din vocea lui mă face să mă îndepărtez de el, bucuroasă că nu stau pe aceeași piatră ca și el. De ce ai făcut-o?

– Cum am mai zis, eu am vrut doar încă o noapte...

– Nu. Clatină din cap. Știu de ce ai venit în apartamentul meu în noaptea aia. Eu mă refer la căsătoria

ta cu boșorogul ăla. De ce, Sylvie? De ce ai făcut-o?

Panica mă sufocă și mă dau jos de pe piatră, îndepărtându-mă de el și lăsând urme de tălpi prin nisip. Lacrimile îmi alunecă pe obraji și le las să curgă, fără să mă deranjez să le șterg.

Nu vreau să admit de ce m-am măritat cu Earl, când eu abia înțeleg de ce. Explicațiile mele vagi nu vor avea sens pentru el, pentru că nu au sens pentru mine. Aș fi putut să lupt împotriva căsătoriei. Împotriva mamei. Dar n-am făcut-o. Am cedat și am făcut ce a vrut ea, fără să-mi pese de consecințe.

– Sylvie.

Vântul îi poartă vocea și o iau la fugă. Destul de curând îl aud că se apropie, până când ajunge lângă mine, degetele lui lungi cuprinzându-mi antebrațul și trăgând, așa că n-am de ales, mă întorc și-l înfrunt.

Expresia lui este o mască de gheață care dispare când îmi vede lacrimile. Bărbații sunt mereu slabi când vine vorba de lacrimi – până și el este. Mai ales el.

– Ce naiba? De ce plângi?

– Nu știu cum să-ți explic ce s-a întâmplat, recunosc, dând înapoi.

Vine spre mine, prinzându-mă de ambele brațe ca să nu fug.

– Începe cu începutul!

Rămân cu gura căscată, chinuindu-mă să-mi găsesc cuvintele, iar el mă scutură puțin. De parcă asta ar fi declanșat explicația mea.

– A fost vina mamei mele. Ea m-a obligat.

Privirea lui deja furtunoasă este umbrită de nori de îndoială și clatină din cap, subțiindu-și buzele într-o linie dreaptă.

– Nu cred asta. Erai adultă.

– Încă în grija ei.

Râde.

– În *grija* ei? După cum spuneai mereu, părea că voia să te elimine cu orice ocazie. Mereu am crezut că ei îi pasă cam prea mult.

– Ai dreptate. Așa este. Am gâtul uscat, stomacul agitat. De parcă mi-ar veni să vomit în orice secundă. N-am discutat niciodată cu nimeni despre asta, nici măcar cu ea. Ținea la mine, dar nu în cel mai potrivit mod. Mai degrabă voia să mă omoare. Ani întregi a încercat să mă omoare.

Mă scanează cu privirea, expresia lui transformându-se într-una de neîncredere.

– Ce vrei să spui?

– Toți anii ăia în care am fost bolnavă? În care spuneam că voi muri? Era din cauza ei. Ea mă voia bolnavă. Pe moarte. Așa primea atenție, primeam și eu atenție, dar totul era fals. Nimic nu era real.

CAPITOLUL 14

Spencer

– Stai așa! Îmi relaxez strânsoarea asupra brațelor ei și se folosește de asta, îndepărtându-se și luând-o la fugă spre cărarea ce duce înapoi spre casa ei. La naiba, Sylvie!

Nu se întoarce. Continuă să fugă, părul blond fluturând în urma ei. Mă iau după ea, mai încet de data asta, încercând să procesez ceea ce tocmai mi-a spus.

Ar putea să mintă? Pare o fantezie nenorocită. Dar, să fiu sincer, întreaga ei viață pare o imensă fantezie nenorocită. Părinți foarte bogați pe care nu-i interesează de ea…

Mă rog! Nu este chiar așa. Dar de unde era să știu că mama ei o îmbolnăvea intenționat ca să capete atenție?

Parcă este un documentar ciudat de pe Netflix.

Luțesc pasul, alergând după ea, ușor în bătaia vântului, pentru că alerg împotriva brizei puternice. Dar Sylvie nu ajunge prea repede și o prind ușor din urmă, apoi alerg alături de ea, de parcă este doar o altă zi normală și am ieșit să alergăm pe plajă.

De parcă nu tocmai mi-a spus că mama ei a încercat ani întregi să o omoare.

Furia îmi fierbe în pântec în vreme ce-mi amintesc. Lucrurile ciudate la care Sylvie făcea aluzie. Vorbea în termeni misterioși, fără să scoată totul la iveală și să spună ceva concret despre sănătatea ei. Mereu am știut că era ceva ciudat în relația cu mama ei. Doar că nu credeam că era ceva așa de profund. Așa de serios.

Așa de încurcat.

– Sylvie…

Clatină din cap.

– Nu vreau să mai vorbesc despre asta.

– Trebuie.

– Ba nu, nu trebuie. Eu am spus-o. Tu știi. Asta este tot ce pot să spun pentru moment. Dacă mai vrei să afli altceva, va trebui să aștepți.

– Până când?

– Nu știu!

Se oprește, ridicându-și brațele în aer. Peste capetele noastre zboară un stol de pescărușI, țipându-și nemulțumirea față de izbucnirea ei, dar eu nu reacționez. De asta am nevoie, asta este ce vreau să aud.

Indiferent cât de dureros s-ar putea să fie.

– Tu nu… minți, nu-i așa? Chiar a încercat să te omoare?

Urăsc că trebuie să întreb, dar la naiba! Am auzit niște povești foarte fanteziste ieșind din gura lui Sylvie.

De multe ori.

– Chiar crezi că aș inventa asta?

Nu îi vine să creadă.

– Deloc. Trebuie să recunoști că sună a nebunie. Știu că Sylvia Lancaster este dificilă, dar, Syl, tu o acuzi de…

Vocea mi se stinge.

– Este adevărul, zice încet, plecându-și capul ca să vorbească spre nisipul de sub picioarele noastre. Mereu lipseam de la școală pentru că eram bolnavă.

– Îmi amintesc.

– Uneori, mă îndopa cu așa de multe medicamente luate cu rețetă, încât nu știam ce mi se întâmpla sau cum trecea timpul. Mă ținea drogată cu zilele. Chiar și cu săptămânile. Și mereu simțeam greață. Vomitam tot timpul. Cred că-mi dădea ceva să nu pot ține nimic în stomac. Nici măcar nu puteam să mănânc. Tensiunea îmi scădea așa de mult, încât abia puteam să funcționez. Leșinam cu ușurință. Tu m-ai văzut pe vremea aia. Știi cum eram. La un moment dat, am făcut pneumonie și nu mi-a trecut mult timp. Luni întregi am avut o tuse seacă. Chiar am crezut că o să mor.

La auzul cuvintelor ei, îmi revin toate acele amintiri despre ea în Liceul Lancaster. Glumind despre moarte. Fiind așa de nepăsătoare când aborda acest subiect. Mereu îmi spunea că avea să moară și că voia să trăiască viața la maximum chiar în acel moment.

După o vreme, am crezut că erau prostii. Că era doar Sylvie, care dramatiza pentru că era o trăsătură a personalității ei și se baza pe asta. Chiar îmi amin-

tesc că o dată l-am întrebat pe Whit și el mi-a răspuns nepăsător că așa era ea.

Dar poate că încerca să ne spună tuturor ce îi făcea mama ei, iar noi n-am crezut-o niciodată.

Ce aiurea!

– Mereu am fost la mâna ei, continuă Sylvie. Pentru cineva care a zis că nu vrea să mai vorbească despre subiect, poate că tocmai s-a spart barajul. Acum pare gata să se reverse. Când eram mai mică, niciodată n-am putut să rup legătura. Cum aș fi putut? Locuiam cu ea. Chiar și când eram la Liceul Lancaster, ea trăgea în continuare toate sforile. M-a controlat de la naștere. Chiar până când m-am măritat cu Earl. M-am simțit liberă când s-a întâmplat asta. De parcă, în sfârșit, am scăpat de ea.

Prin vene mi s-a aprins iritarea când și-a menționat soțul defunct. Aș fi putut să o ajut eu să scape de mama ei, dar niciodată nu mi-a oferit șansa.

– Și apoi el a murit. A fost o pierdere totală. La vârsta mea, nu te aștepți să-ți moară soțul, chiar dacă este mult mai în vârstă decât tine. Nu știam ce să fac sau unde să mă duc. Copiii lui se certau cu mine pentru bani. Bani pe care eu nici măcar nu-i voiam sau de care n-aveam nevoie. A fost un coșmar.

Este greșit că nu-mi pare rău? Sunt un nenorocit insensibil. Detest că a suferit, dar puțin îmi pasă că i-a murit soțul. N-ar fi trebuit să se căsătorească cu el de la bun început. Ar fi trebuit să se mărite cu cineva de vârsta ei.

Cineva ca mine.

– Mama a preluat controlul peste tot. M-a ajutat cu înmormântarea, cu întâlnirile cu avocații. Cu tot. M-a tras înapoi în pânza ei și eu m-am dus de bunăvoie pentru că sunt o persoană slabă. Mi-a promis că mă ajută și a făcut-o. La început. Am crezut că s-a schimbat. Sylvie ridică în sfârșit capul, ochii ei înlă-

crimați întâlnindu-i pe ai mei. Iar eu, ca o idioată, am crezut-o. M-a susținut așa de mult. Era incredibil de sinceră, îmi făcea tot felul de promisiuni. Apoi, cam la o lună după moartea lui Earl, când eram la ea în apartament, m-am trezit într-o noapte, iar ea era lângă patul meu cu o pernă în mâini de parcă voia să mă sufoce. Asta a fost. Acolo s-a terminat. De atunci, n-am mai văzut-o până la nunta lui Whit. După aceea, a încercat să stea de vorbă cu mine, dar i-am tăiat-o de cele mai multe ori. Este mai bine așa. Mai ușor.

Rămân blocat pe un mic detaliu.

– Stai un pic! Te-ai trezit și ea era lângă patul tău cu o pernă în mâini?

Încuviințează din cap, buza inferioară tremurându-i.

– Cred că m-am trezit pentru că gâfâiam după aer. Cred că în noaptea aia a vrut să mă omoare. Era chiar după înmormântare.

Este o moarte fără logică. Earl era un om bătrân, dar nu a murit de bătrânețe. A pățit ceva – ceva asupra căruia s-a păstrat tăcerea de atunci pentru că eu n-am auzit niciodată detalii despre asta.

– Știu că este mult de procesat. O spune de parcă încearcă să mă liniștească, când ea este cea care, de fapt, ar trebui liniștită. Haide să ne întoarcem spre casă! Îmi este foame.

Încruntându-mă, merg la pas alături de ea de parcă totul este perfect normal. Dar mintea mea procesează toate informațiile legate de viața ei pe care tocmai mi le-a dezvăluit și faptul că se temea atât de mult.

Cum mama ei obișnuia să încerce să o omoare.

Când eram la Liceul Lancaster, știam că lucrurile dintre Sylvie și mama ei nu erau în regulă. Făcea aluzii și insinua că mai avea puțin de trăit. După o vreme, n-am mai putut să ignor ce spunea, dar eram

un copil. Poate că nu voiam să știu la ce se referea Sylvie.

De fapt, știu că nu voiam. Îmi era mai ușor să mă prefac că nu spusese niciodată nimic din prostiile alea.

Sylvie a știut mereu să joace teatru și a mințit destul. Dar o cred dacă spune că mama ei încerca să o omoare. Are sens dacă adun restul lucrurilor spuse și făcute de ea de-a lungul anilor, ceea ce este ciudat.

Adică serios, ce naiba? Ce fel de nenorocită își îmbolnăvește copilul pentru a primi atenție? Cine o ia la ea doar ca să încerce să o sufoce cu o pernă blestemată?

O dementă ca Sylvia Lancaster, iată cine!

Drumul înapoi spre casă este mult mai scurt decât cel spre plajă, dar nu este așa mereu? Când intrăm în casă, sunt recunoscător pentru răcoarea dinăuntru. În ciuda vântului rece, căldura soarelui mi-a pătruns prin haine, făcându-mă să mă simt incomod în timp ce ne târam înapoi. Accept sticla de apă rece pe care Sylvie o scoate din frigiderul mare și mi-o dă, luând o înghițitură lungă, după care mă șterg la gură cu dosul palmei.

Ea se spală pe mâini, iar toate lacrimile de mai devreme s-au uscat. Pare neschimbată, ca și cum în urmă cu câteva momente nu a lansat o bombă ce-mi schimbă viața.

Tipic.

Ceea ce a spus clar îți schimbă viața. Dorința mea de a o proteja pe această femeie se manifestă în forță. Mereu am vrut să o protejez, dar acum...

Acum știu că nu pot să o scap din ochi. Trebuie să o ținem pe Sylvia Lancaster la distanță cu orice preț.

– Vrei un sendviș? mă întreabă în timp ce-și usucă mâinile.

– Știi să faci? îi răspund, neputând să mă abțin.

Se încruntă ușor, dar eu aproape că izbucnesc în râs.

– Nu m-aș oferi dacă n-aș ști.

– Mi-ar plăcea un sendviș.

– Cu curcan? Doar asta am.

– Merge cu curcan, îi răspund fără ezitare. Pot să te ajut cu ceva?

– Nu, du-te și stai jos! Pregătesc prânzul.

O urmăresc cum se agită prin bucătărie de parcă s-a născut într-una, ceea ce este departe de adevăr. Fata asta n-a ridicat un deget în viața ei, așa că este derutant să o văd purtându-se așa.

Și destul de atrăgător, ceea ce mă face un mascul sexist nenorocit. Dar, serios, Sylvie face parte din una dintre cele mai bogate familii din întreaga lume și îmi face un sendviș? Mă simt special.

– Vrei brânză?

– Sigur.

– Șvaițer sau provolone?

De data asta chicotesc. Momentul pare așa de... normal, când relația noastră, circumstanțele care m-au adus în primul rând aici sunt oricum numai normale nu.

– Provolone.

– Muștar sau maioneză?

– Ai maioneză?

Mă săgetează cu privirea.

– Ambele, zic. Dar maioneză light. Trebuie să am grijă de siluetă.

Mă lovesc peste stomac ca să subliniez asta.

Sylvie își dă ochii peste cap, dar nu spune nimic în timp ce face sendvișul meu, apoi pe al ei. Începe să-mi chiorăie stomacul, iar când îmi pune farfuria în față, chiar sunt lihnit de foame.

– Poftim! Zâmbește. Vrei ceva de băut?

– O altă apă dacă ai.

În câteva minute, stăm amândoi la masă, mâncându-ne prânzul și împărțind o pungă de chipsuri cu gust de barbecue. Sendvișul este delicios, cu destul curcan și destulă brânză și salată, chiar și cu felii subțiri de avocado și ceapă. Îl devorez cu niște îmbucături jenant de mici și, după ce-l termin, ridic privirea și văd că mă observă cu amuzament.

– Îți era foame?

– Mai mult decât credeam, recunosc.

– Este așa de ciudat! Clatină din cap. N-am crezut niciodată că se va întâmpla asta.

Mă încrunt.

– Ce anume?

– Noi doi într-o casă de care nici nu știam că exista până acum câteva săptămâni. Stând în bucătăria mea și împărțind o masă pe care *eu* am pregătit-o. Râde luminos și neașteptat. Un râset plin de bucurie, în ciuda confesiunii sumbre de mai devreme. S-a petrecut un miracol, mai zice.

– A fost un sendviș al naibii de bun, Syl!

Se foiește pe scaun, fără să-și poată reține zâmbetul.

– Așa de tare mă bucur că ți-a plăcut!

– Nu mi-am imaginat niciodată că tu mi-ai putea face de mâncare. Mereu ai avut servitori pentru asta, continui.

Oftează și-și împinge farfuria.

– Am fost o răsfățată.

– Da, ai fost, sunt de acord, iar ea aruncă șervețelul mototolit spre mine, ratând ținta. Deși acum bănuiesc că doar ascundeai multă suferință.

Privirea ei posomorâtă o găsește pe a mea, fără să se abată.

– Așa este. Dar asta tot nu scuză faptul că m-am purtat îngrozitor cu tine.

– Chiar cred că te-am plăcut dacă am tolerat atâtea.

Când eram adolescent, eram complet îndrăgostit de fata asta. Aș fi făcut orice mi-ar fi cerut.

– Ne sărutam mult, îmi amintește.

Chicotesc, amintindu-mi unul câte unul momentele. Destule momente secrete, sărutându-ne pe furiș pe ici, pe colo.

– Erai nesătulă.

– Nu cred că eram singura care voia să o facă tot timpul.

– Dar erai cea care aproape mereu iniția asta.

Obrajii i se colorează într-o nuanță adorabilă de roz. Femeia văduvă, jenată de amintirile sărutărilor de când era adolescentă.

– Adevărat.

Mănânc câteva chipsuri, privind-o cum își termină sendvișul.

– Iei în greutate. Am observat asta și la nuntă.

– Asta este ceva rău?

Pare vag defensivă.

– Deloc. Mereu ai fost așa de…

Ce pot să spun fără să o jignesc?

– Slabă? Fragilă? Bolnăvicioasă?

Strâng buzele, nedorindu-mi să o insult.

Oftează.

– Sunt departe de mama. Nu mă otrăvește și nu mai sunt moartă de slabă.

Este uimitor… că poate să spună asta așa de nepăsătoare, de parcă nu este mare lucru ceea ce i-a făcut mama ei în toți acești ani. Că a supraviețuit după tot.

– O urăști?

– Pe mama? Când încuviințez din cap, ea ridică din umeri. Nu știu. Ar trebui. Uneori o urăsc. Dar alteori o iubesc și îmi este dor de ea, pentru că este mama mea și, la un moment dat, era tot ce aveam. Tata nu era prea prezent și ea mereu îmi spunea că lui nu-i pasă de mine. Nu cum îi păsa ei.

Rămân tăcut, absorbindu-i cuvintele. Toată viața ei a fost practic manipulată de mama ei. Oare vede asta?

– Am avut niște amintiri grozave împreună, continuă Sylvie. Amintirile mele cu ea nu sunt toate negative.

Dar acele momente au fost pătate. Trebuie să fi fost. De-a lungul anilor, am fost dezamăgit de destule ori de părinții mei, dar niciodată unul din ei n-a încercat *să mă omoare*.

Nu știu cum îți revii după asta.

– Și tatăl tău?

– Ce-i cu el?

– El nu a observat ce făcea Sylvia?

Sylvie râde. Chiar râde, de parcă aș fi zis cea mai amuzantă glumă.

– Augustus Lancaster observă ce se întâmplă doar dacă este direct implicat. Este cel mai egoist Lancaster pe care-l cunosc – și cunosc mulți, credemă! Dar îl iubesc pe tata. Nu dau vina pe el că nu a observat. La vremea respectivă, era prea concentrat asupra Carolinei. Și apoi relația părinților mei n-a fost niciodată grozavă, el trăia în lumea lui în mare parte din timp. Nu sunt deloc surprinsă că nu și-a dat seama ce se întâmpla. Era prea prins în propriile rahaturi.

Detest că a fost așa de neatent. Cu toții am fost. Mă cuprinde vinovăția, care amenință să scoată o litanie de cuvinte de scuze inutile, dar îmi strâng buzele, ținându-le în mine.

Cuvintele sunt inutile. Într-o astfel de situație, este nevoie de acțiune.

– Te simți vinovat? Când privirile noastre se întâlnesc, văd că se uită la mine cu ochi cunoscători. Nu ai de ce, Spence. Nu ai știut. Și erai un copil. Ce ai fi putut să faci?

– Ar fi trebuit să știut. Ar fi trebuit să te cred, zic cu înverșunare, dorindu-mi să mă lupt cu toți demonii în locul ei.

Chiar și după toți acești ani și după toată dezamăgirea, frustrarea și furia, tot vreau să o apăr. Să o protejez.

Mereu voi dori să fac asta, chiar și când mă îndepărtează.

Nu știu dacă mai pot suporta acest gen de lucruri, dar știu că ei nu pot să-i rezist. Sunt loial până la capăt. Tata mereu mi-a zis asta, făcând să pară că este un defect de caracter, când, de fapt, sunt exact ca el. În plus, loialitatea mea înseamnă că stau alături de el indiferent ce ar fi, ceea ce este în avantajul lui.

– Am încercat să tratez lucrurile cu lejeritate, de parcă era o glumă. Cum puteai să mă crezi când credeai că glumeam? Clatină din cap când vreau să spun ceva și mă întrerupe. Încetează cu vinovăția! Eu sunt bucuroasă că ești aici. Dacă îmi doream să fiu găsită de cineva, acea persoană ești tu.

La auzul cuvintelor ei, mă străbate o plăcere șocantă.

– Serios?

– Da, șoptește, apropiindu-se ca să-și pună mâna mică și palidă peste a mea. Ești omul meu preferat din lumea asta, Spencer. Chiar dacă am un fel ciudat de a o arăta, pentru mine însemni mai mult decât oricine altcineva.

Mă uit la mâna ei peste a mea, tentat să o întorc și să-mi petrec degetele printre ale ei. Dar nu o fac. Nu încă. Sentimentele mele față de Sylvie sunt... complicate. Au revenit în forță pentru că sunt cu ea și nu știu ce să fac cu ele.

Ar fi o greșeală să cedez.

Aș putea să nu-mi mai revin niciodată din asta.

CAPITOLUL 15

Sylvie

Este un clișeu, dar mă simt mai ușoară după ce i-am povestit lui Spencer totul despre mama mea. De parcă tocmai m-am eliberat de toată poverile din trecut și, în sfârșit, sunt liberă să... trăiesc.

A primit totul surprinzător de bine, dar îl cunosc pe Spencer. Digeră informația aproape impasibil, întorcând-o pe toată părțile în minte până când adevăratele emoții se dezvoltă și cresc, iar dacă se enervează suficient de mult, până la urmă va exploda.

Mă aștept să se întâmple asta. O să se enerveze și... sincer?

Vreau să văd asta. Vreau să se enerveze în numele meu. Vreau să devină cavalerul meu în armură strălucitoare și să mă apere de răul din lume. Chiar dacă acel rău este înrudit cu mine, vreau să fie fără milă.

Ar face asta pentru mine? Sau mi-am distrus șansa?

După ce am strâns după prânz, i-am zis că vreau să trag un pui de somn și el a zis că o să facă un duș. Stau în dormitorul meu imens, privind afară pe geam spre toți copacii fără să dorm.

Nu pot să dorm. Sunt prea tulburată de bărbatul care stă în camera de lângă a mea. Aud cum curge apa de la duș și imaginația mea a luat-o razna. Spence gol, stând sub duș, aburul ridicându-se, ascunzându-l vederii. Părul ud și dat pe spate, picături de apă pe genele lui dese.

Pulsez între picioare doar când mă gândesc la asta. A trecut așa de mult timp de când am fost cu

un bărbat. Mult prea mult timp.

Mai mult decât și-ar putea imagina oricine, mai ales Spencer.

Poate că mi-am vărsat majoritatea secretelor, dar el n-a zis nimic despre ale lui și sunt curioasă. Ce anume face, ce lucrează pentru familia lui? În ce este implicat? De ce i-a fost așa de ușor să lase totul baltă și să plece ca să mă caute?

Dacă este în continuare așa de supărat pe mine, de ce a mai venit aici? Încă ține la mine? Sau este mai mult un obicei decât orice altceva?

Are o iubită? Sau o femeie cu care se vede? La nunta lui Whit n-a venit cu o parteneră, deci bănuiesc că nu, ceea ce este o mare ușurare. Dacă eu nu-l pot avea, nu vreau ca altcineva să-l aibă.

Ah, tendințele mele de Lancaster ies mereu la iveală când vine vorba de a vrea ceva. Sau pe cineva.

Aud cum se deschide ușa de la baia de oaspeți și-mi spun să rezist, dar parcă nu pot. Mă dau jos din pat și mă duc pe vârfuri la ușă, deschizând-o un pic ca să mă uit afară. Baia lui este în diagonală față de dormitorul meu și văd înăuntru. Doar puțin.

Din baie iese abur și zâmbesc. Lui Spencer mereu i-au plăcut dușurile foarte fierbinți. Bănuiesc că unele obiceiuri nu s-au schimbat.

Îl aud cum se mișcă în spațiul îngust. Sunetul unui fermoar – cel mai probabil trusa de cosmetice. Clinchetul unui lucru așezat pe blatul acoperit cu faianță. Apa care curge. O perie alunecând prin păr. Da, atât de sensibilă sunt la fiecare lucrușor pe care-l face.

Iese din baie fără avertisment, într-un prosop alb prins jos pe șolduri, cu umerii și pieptul acoperite de picături de apă. Bărbații nu se șterg bine după un duș și n-am înțeles niciodată de ce, dar în momentul ăsta nu mă plâng.

Picăturile alea alunecă pe pielea lui. Printre smocurile de păr negru din mijlocul pieptului. În jos pe

întinderea plată a abdomenului. Prosopul ăla abia e agățat pe șoldurile lui suple, de parcă stă să cadă în orice moment, și aștept cu nerăbdare să se întâmple fix asta.

– Mă spionezi? mă întreabă amuzat Spence.

Privirea mea o întâlnește pe a lui prin crăpătura ușii deschise și mă retrag, întregul meu corp înroșindu-se de rușine. Și mai este ceva.

Excitare.

Mă dau înapoi chiar în clipa în care ușa dormitorului meu se deschide, descoperindu-l pe Spencer în cadrul ușii, doar în prosop. Părul lui negru este dat pe spate, exact cum mi-am imaginat. Jur că văd conturul penisului pe sub prosop și mă holbez un moment la el, dorindu-mi să văd prin prosop.

– Syl.

Vocea lui profundă mă face să tresar și privirile ni se întâlnesc. Ochii lui căprui scânteiază și buzele îi formează un rânjet cunoscător.

Cu fâstâceală, îmi dau părul laoparte de pe față.

– Scuze, eu doar...

– Credeam că dormi.

– N-am putut să adorm, mărturisesc.

Ne privim unul pe celălalt o clipă, tensiunea crescând, ca de obicei. Mereu se întâmplă așa între noi, devenind aproape imposibil să te lupți cu ea.

– Te holbezi, murmură într-un final.

– Nu mă pot abține. Uită-te la tine!

Flutur o mână neajutorată în direcția lui.

Rânjetul lui nu dispare. Naiba să-l ia! Și când se scarpină pe piept, privirea mea urmărește fiecare mișcare a degetelor.

– M-ai mai văzut.

– Dar a trecut mult timp. Înghit în sec, cu privire lacomă. Te-ai schimbat.

Se privește, apoi revine cu privirea la mine, încruntat.

– Cum?

– Ești mai mare. Mai lat. Ai mai mult păr pe piept.

Acea urmă de păr care pornește de la buric și dispare în prosop este și ea fascinantă. Mult mai interesantă decât părul dintre pectorali.

Chicotește.

– Bănuiesc. Și tu te-ai schimbat.

– Încă nu m-ai văzut goală.

Ridic bărbia, luptându-mă cu tremuratul ce vrea să-mi preia corpul. Simt mirosul pielii lui. Curat și proaspăt. Un iz de santal. Îmi doresc să-mi lipesc fața de gâtul lui și să-i inspir mirosul.

– Nici tu încă nu m-ai văzut gol. O mână mare se așază pe nodul prosopului din talia lui, degetele curbându-se în jurul materialului alb din tricot plușat și aștept cu răsuflarea tăiată. Deși cred că vrei.

– Spencer...

Vocea mea exprimă un avertisment. Nu mă poate tachina. Probabil nu ar trebui să facem asta. Ar fi primul îndreptățit să spună asta. Dar iată-l pregătit să dea prosopul jos și să-mi arate ce are.

Apoi se va aștepta să fac la fel și, Doamne, aș face-o! Deși încă simt că am pielea ușor transpirată și că mirosul aerului de ocean s-a agățat de mine din pricina plimbării făcute mai devreme, m-aș dezbrăca complet pentru acest bărbat și l-aș lăsa să-și treacă mâinile, gura și limba peste mine.

Este singurul pentru care aș face asta.

Oftează și mâinile îi cad de pe prosop.

– Nu știu de ce facem asta mereu.

Ignor dezamăgirea ce îmi inundă venele.

– Ce anume?

– Ne tachinăm sexual.

– Poate încă ne dorim. Chiar și după toți acești ani.

– Dacă mă întrebi pe mine, mai degrabă este vorba de vechile obiceiuri care mor greu.

Dezamăgirea este înlocuită cu frustrare. Cum ne poate anula așa? Să rupă ce avem și să facă să pară neimportant?

– Atunci ieși, zic cu o voce în care se simte disprețul abia ascuns. Îmbracă-te și pleacă!

Își pune ambele mâini în șolduri, complet confortabil doar în prosop.

– Chiar faci așa acum, Syl? După tot ceea ce mi-ai spus?

– Tu nu mă vrei.

Par o fetiță rănită, ceea ce bănuiesc că este tema vieții mele.

– *Mereu* te-am vrut. Asta este problema. Inspiră adânc, pieptul lui umflându-se. Dacă într-adevăr vrei să plec, o să plec.

Este ultimul lucru pe care îl vreau.

– Mai degrabă nu vrei să rămâi.

În privirea lui scapără furia întunecată și rău prevestitoare.

– Încetează cu jocurile, Sylvie! Nu ți se potrivesc. Niciodată nu ți s-au potrivit.

Se întoarce, degetele lui trec peste nodul de la talie, iar prosopul cade într-o bufnitură udă pe podeaua mea. Mă uit la fundul lui gol în vreme ce iese din camera mea și mă duc după el, urmându-l în dormitorul pentru oaspeți.

Are aceeași priveliște, deși nu la fel de cuprinzătoare cum oferă peretele meu de sticlă, dar nici măcar nu observă. Este prea concentrat să-și scoată hainele din valiza deschisă de pe patul matrimonial, cu fața cuprinsă de o frustrare pură. Părul negru îi cade peste frunte, picături de apă alunecându-i pe față.

Spencer este complet gol.

Privirea îmi cade pe penisul lui. Chiar și neexcitat este magnific. Lung și gros, cu un cap roșu, cuibărit

în părul pubian negru. Jur că începe să se întărească, de parcă-mi simte privirea. Se lungește.

– Dacă-l vrei, treci aici și suge-l, îmi cere.

Rămân surprinsă.

Fără aer.

Fără să gândesc, traversez camera, iar el se întoarce spre mine când mă opresc în fața lui. Cad în genunchi, în transă în timp ce-mi lipesc obrazul de penisul lui acum tare.

Nu spunem nimic, bătăile puternice ale inimii mele răsunându-mi tare în urechi. Își bagă degetele în părul meu, strângând tare, de parcă are de gând să mă țină pe loc în caz că încerc să plec. Nu că aș pleca undeva. Gura abia deschisă îmi alunecă de-a lungul penisului în timp ce-l respir. Miroase a curat, dar și a mosc. Spencer, fără îndoială. Când scot limba să-l ling, șuieră, trăgând cu degetele și făcându-mă să tresar.

– Ia-mă în gură!

Are un ton aprig. Furios.

Ar trebui să fug. Ar trebui să-l trimit la naiba. Dar nu o fac.

Fac în schimb ce îmi spune, cuprinzând capul penisului cu buzele, încercuindu-l lent cu limba, savurând fiecare centimetru de piele. Geme, împinge delicat din șolduri, intrând mai adânc în gura mea, și eu îmi relaxez mușchii din gât, primindu-i penisul.

Primindu-l pe el.

Încă suntem tăcuți, singurul sunet fiind al buzelor mele care-i sug lungimea penisului. Glisarea umedă a limbii care linge. Plescăitul. Presperma curge peste tot, iar când mă dau înapoi ca să-mi trec limba peste deschizătură, geme, băgându-se din nou între buzele mele.

– O să ți-o trag în gură, mă avertizează și eu încuviințez din cap, scâncind adânc în gât chiar înainte ca el să mă posede complet.

Și-l las.

Își bagă penisul cât de adânc poate în gura mea, alunecând înăuntru și afară, trăgându-mi-o constant. Din ochii îmi curg lacrimi în timp ce gem în jurul lui, lăsându-l să mă folosească, savurând modul în care mă tratează. Brutal, rău și solicitant. Fără să-i pese de ce anume am nevoie sau cum mă simt.

Îl interesează doar el însuși.

Are o expresie aprigă, maxilarul încordat, o venă îi pulsează pe tâmplă. Este concentrat sută la sută la gura mea deschisă, iar buzele mi s-au întins până aproape de durere în timp ce continuă să mi-o tragă în gură. Întregul meu corp pulsează când el mărește ritmul, chiloții îmi sunt umezi și nu-mi pot reține geamătul ce vine din adâncul meu.

În dimineața asta, când m-am trezit, habar n-aveam că ziua mea se va termina așa. Eu zgâriindu-mi genunchii, cu Spencer Donato planând deasupra mea, cu penisul în gura mea în timp ce mi-o trage până când simt pe limbă acel prim puseu de spermă.

– Înghite!

Cuvântul abia îi iese de pe buzele strânse înainte să dea capul pe spate, întregul lui corp fiind încordat, și geme când îl lovește orgasmul. Mă trage de păr, ținându-mă lângă el în timp ce termină în gâtul meu. Înghit, păstrând privirea pe el tot timpul, fascinată de corpul lui și de jocul mușchilor când se întinde și se cutremură.

Întâlnirea noastră a fost rapidă. N-a durat nici cinci minute, dar sunt complet schimbată. Transformată. Îl scot din gură și de bărbie mi se lipesc fire de salivă pe care le șterg. Apoi mă șterg în colțurile gurii. Mă doare corpul, nevoia de a fi umplută de el este copleșitoare, iar când mă trage de păr, mă ridic în picioare cu inima bubuindu-mi în piept când își apropie fața de fața mea.

– Ți-a plăcut.

Încuviințez din cap, alarmată de tonul lui misterios. De privirea lui la fel de misterioasă.

– Ai revenit imediat în rolul tău de târfa mea mică, nu-i așa?

Clipesc, șocată de cuvintele lui grosolane.

Șocată și de reacția corpului meu. Sfârcurile tari mi se freacă de sutien și sunt așa de udă între coapse încât jur că și colanții mi s-au udat.

– Mi-am zis că nu o să permit să se întâmple asta, continuă, lăsând privirea pe buzele mele. Dar apoi te-am surprins că mă spionai. Te holbai de parcă mureai de foame după mine și am cedat. Îmi șterge colțul gurii, trecându-și degetul mare peste buza mea inferioară. Acum buzele tale sunt acoperite cu sperma mea.

Se aude un geamăt și-mi dau seama că este al meu.

– Spence…

– Asta vrei? Să renunți la tot controlul? Să ți se spună ce să faci? Întreaga viață ți-ai trăit-o așa. Toată lumea te-a controlat. Niciodată n-ai stat pe propriile picioare… până când? Până acum câteva săptămâni? Când ai descoperit că locul ăsta era al tău?

Încuviințez din cap, detestând realitatea despre care vorbește. Știind că fiecare cuvânt rostit de el este adevărat.

Toată viața mea am fost controlată, dar niciodată așa.

– Trebuie să înveți cum să-ți gestionezi viața în loc să accepți ordine date de altcineva. Face un singur pas înapoi, luându-și mâinile de pe mine, și scâncesc când simt depărtarea. Trebuie să-ți dai seama ce vrei. Eu refuz să te las să mă folosești. Știu cum funcționezi. Mă vei abandona din nou. Deschid bu-

zele, pregătită să protestez, dar mă întrerupe: Nu te deranja să negi! Știi că ăsta este adevărul.

– Spencer, nu. Am nevoie de tine.

Întregul corp mă doare, mai ales inima. Urăsc că l-am rănit. Nu pot să șterg ceea ce am făcut, indiferent cât de mult îmi doresc să o pot face.

– O dată în viața mea te-am folosit. Ți-am tras-o în gură pentru plăcerea mea. Nu m-a interesat dacă ți-a plăcut sau nu. Și cea mai tare chestie e că te-ai excitat. Îmi dau seama. Ești excitată. Fac pariu că, dacă-ți bag degetele în chiloți, ești udă.

Spencer nu mi-a mai vorbit niciodată așa de îndrăzneț. Nu așa.

Jur pe Dumnezeu că asta mă excită și mai tare. Întregul corp mă doare, tânjind după atingerea lui.

– Ești? Udă?

Își arcuiește o sprânceană.

Încuviințez o dată, prea sugrumată de dorință ca să vorbesc.

– Arată-mi! Când mă încrunt, își freacă barba cu mâna, o mișcare așa de masculină încât aproape că mă prăbușesc pe podea. Bagă mâna în chiloți și dovedește!

Din nou, nu ezit. Bag mâna în chiloți, descoperind umezeala cremoasă. Îmi acopăr degetele cu ea, apoi le scot și îi arăt. Pe degete îmi lucește umezeala și jur că aceeași sclipire se aprinde în ochii lui!

– Uită-te la asta! Mă prinde de încheietură și mă trage spre el, ducându-mi mâna la gura lui. Ești udă.

Gem când bagă degetele în gură, sugându-le. Lingându-le. Nu-și ia deloc privirea de la mine și sunt copleșită de emoție, corpul meu fiind tot mai încordat la gândul gurii lui magice în alte locuri.

Cum ar fi între picioarele mele.

– Dacă nu avem nimic altceva, Syl, mereu avem asta, murmură. Jur că privirea îi devine tot mai întu-

necată! Dezbracă-te!

Îmi retrag mâna din strânsoarea lui și mă dezbrac de parcă pielea mi-a luat foc. Tremur și stau goală în fața lui, cu sfârcurile așa de tari că mă dor.

Abia se uită la mine. Arată spre pat.

– Întinde-te!

– Ar trebui să mergem în dormitorul meu...

– Nu. Clatină din cap. Întinde-te! Acum.

Fac cum îmi spune, așezându-mă cu picioarele desfăcute în mijlocul patului și așteptând. Aerul îmi atinge pielea sensibilă a păsăricii, făcându-mă să inspir brusc. Jur că simt cum mă ud și mai tare când el mă studiază acolo!

N-am idee cum este posibil așa ceva.

– Atinge-te, îmi cere. Atinge-ți sânii!

Îi cuprind. Îi strâng. Îmi îndoi degetele peste sfârcuri și trag de ele până ce devin niște puncte tari, dureroase. Mă privește de-a dreptul impasibil în timp ce-mi cuprind sânii în palme, ținându-i pentru el ca o ofrandă.

Dar nu mi-o acceptă. Nu face decât să-mi spună ce să fac.

– Atinge-te cu degetele! Arată-mi cum îți place!

Alunec mâna peste burtă până ce ajung cu degetele chiar acolo, introducându-l pe cel mijlociu și trecându-l peste clitorisul umflat. Doamne, sunt așa de excitată! Nu o să fie nevoie de mult ca să termin, dacă asta vrea să fac. O să-i ofer un spectacol. Nu sunt rușinată. Ba chiar mă simt mai confortabil făcând așa ceva cu Spencer decât cu orice alt bărbat.

Mă mângâi, în cameră răsunând sunetele ude, îndemnându-mă să continui. După cât de repede îi urcă și îi coboară pieptul superb îmi dau seama că i se întețește respirația și mă ating mai rapid, ridicând picioarele, dar cu tălpile pe saltea și coapsele larg desfăcute. Mă etalez.

Îi arăt ce pierde.

– Atinge-ți clitorisul, șoptește și degetele mele îl găsesc, frecându-l și făcând cercuri.

Îmi mușc buza de jos și orgasmul crește. Este în apropiere. Mă simt așa de bine, mai bine decât de obicei, și știu că se datorează prezenței lui în cameră. Pentru că mă privește. Prezenței lui, privirii lui grele pe pielea mea.

Mă cutremur și-mi îndoi degetele de la picioare în cuvertură, ancorându-mă. Coapsele îmi tremură, degetele mi-au obosit și mă îndrept spre orgasm. Oh, va fi mare!

Fără avertisment, el vine, îmi dă mâna laoparte și mă penetrează cu două degete și în același timp își pune gura pe clitorisul meu. Mă suge și mă linge, coapsele mele se strâng în jurul capului lui, iar de pe buze îmi scapă un țipăt dornic.

Termin, valuri după valuri delicioase trecând peste mine. Spencer mă ține pe loc cu mâinile pe șolduri și cu gura pe păsărica mea, fără să scadă intensitatea în timp ce eu termin. Îmi înfig degetele în părul lui încă umed, presându-i fața pe mine și el mă lasă. Până când eu sunt cea care-l îndepărtează, total copleșită. Incapabilă să mai suport – pe el și gura aia a lui delicioasă, perversă.

Mă prăbușesc ca o grămadă fără oase pe pat, uitându-mă în tavan, respirând sacadat, cu inima bătând nebunește. Mă doare pieptul. Simt că întoarce capul, ștergându-se la gură pe interiorul coapsei mele înainte de a mă săruta acolo. Delicat. Dulce.

Îmi vine să plâng după acest gest. Simt lacrimi în ochi, dar îi închid, luptându-mă să nu plâng.

– La naiba, zice într-un final , iar eu am cea mai ciudată reacție după ceea ce a spus.

Râd.

Și el la fel.

CAPITOLUL 16

Sylvie

Incidentul din după-amiaza precedentă pare să fi fost uitat a doua zi. De parcă nu s-a petrecut niciodată. Ne tratăm de parcă am fi doi vechi prieteni care petrec timp într-un Airbnb sau ceva. De parcă am planificat excursia asta împreună.

Seara trecută, ne-am retras devreme fiecare în dormitorul său, amândoi prea obosiți ca să mai ținem ochii deschiși după asfințit. M-a trezit zgomotul făcut de el jos în bucătărie – clinchetul unei furculițe care amestecă într-un castron, semn că pregătea micul-dejun.

Intru în bucătărie și descopăr că pregătește ouă și pâine prăjită, cafeaua fierbe deja, un Roland încruntat stă afară pe verandă, privind posac printr-una dintre ferestre.

– Câinele tău de pază este aici, mă întâmpină Spencer, fiind atent doar la tigaia din fontă de pe aragaz în timp ce învârte ouăle cu o spatulă.

– Văd, zic în timp ce-mi strâng mai bine halatul peste corpul gol.

Da, planificasem să-l salut pe Spencer dând jos halatul și cerându-i să se înfrupte din mine, disperată să trăiesc ce am trăit ieri. Slavă Domnului că mai întâi l-am văzut pe Roland!

– Probabil ar trebui să stai de vorbă cu el. Spencer închide aragazul, apoi se întoarce spre mine. Nu cred că este fericit să mă vadă încă aici.

– Este doar… foarte protector.

– Ținând cont de faptul că eu te știu de mai mult timp, mă întreb dacă n-ar trebui să fiu eu cel foarte protector cu tine când vine vorba de el.

Zâmbetul de pe fața lui Spencer este mai mult un rânjet și îmi vine să chicotesc.

Este... gelos pe Roland?

– O să vorbesc cu el, îi spun lui Spencer, îndreptându-mă spre ușa care duce afară.

Zâmbindu-i rapid, ies pe verandă, uimită de frigul care mă întâmpină. Ceața este joasă în dimineața asta, printre copaci persistă fire subțiri de ceață și regret aproape imediat că sunt goală pe sub halatul subțire.

– Domnișoară Lancaster. Roland își scoate pălăria, ținând-o între degete. Aproape strivind-o. Îmi pare rău că vă deranjez! Știu că sunteți cu oaspetele dumneavoastră.

– Nu-i nimic. Este totul în regulă?

Mă încrunt, nu-mi place că pare așa de îngrijorat.

– Totul este bine. Eu doar... Sunteți bine? Toată noaptea m-am gândit la dumneavoastră. A trebuit să vin să văd cum sunteți.

Privirea i se îndreaptă spre geam și-mi dau seama că-l urmărește pe Spencer în bucătărie. Mijește ochii, de parcă nu-i place ce vede, și asta aproape mă amuză. Poate că aș râde dacă nu mi-ar clănțăni dinții de frig.

– Sunt bine, zic cu o voce blândă. Pe Spencer îl știu de o viață. Este cel mai bun prieten al fratelui meu. Avem un trecut.

Ce mod simplist de a o spune! Trecut.

– Nu-mi place de el.

Acum chiar râd, clătinând din cap.

– De ce nu? Ce ți-a făcut?

– Mai degrabă ce v-a făcut dumneavoastră. A apărut aici fără să anunțe. Ați fost șocată. S-a văzut pe fața dumneavoastră. Și n-aveți nevoie de necazuri când doar vreți să trăiți liniștită singură. Pentru că

îmi dau seama că asta este, domnișoară Lancaster. Necaz, bombăne Roland, adulmecând zgomotos.

– N-am spus nimănui unde voi fi. Nu mai am vechiul meu telefon, așa că nimeni nu poate să dea de mine. Cum m-ar fi putut anunța că vine?

Zâmbesc, încercând să-mi liniștesc paznicul dulce, dar acru doar când este prezent Spencer și care s-a implicat mult prea mult pentru a-mi fi bine. Deși apreciez că este așa de protector, vreau să fiu singură cu Spencer.

Mai ales după ceea ce s-a întâmplat ieri.

– Dar cum v-a găsit, hm? Când nu voiați să fiți găsită?

– Micul-dejun este gata! Ne întoarcem amândoi și-l descoperim pe Spencer stând acolo, pe jumătate ieșit pe ușa deschisă. Are o expresie mohorâtă, ochii întunecați și îndreptați direct spre Roland, care și el îl privește încruntat. Sylvie, este frig afară! Vocea lui Spencer este foarte profundă. Haide înăuntru!

Nu îmi cere. Îmi spune.

– Putem discuta mai târziu, îi spun lui Roland, zâmbindu-i rapid înainte de a mă întoarce pentru a reveni în casă.

Spencer mă urmează. Închide și încuie ușa și mă întorc spre el, observând expresia lui hotărâtă.

– Ești gelos pe Roland.

– Nu sunt gelos. Nu vreau să te convingă că am intenții rele, zice, revenind la aragaz și așezând micul-dejun. Nu te cunoaște. Nu ca mine.

– *Ești* gelos, murmur când mă așez la masă, întinzându-mă după cana cu cafea. O duc la buze și iau o gură, mulțumită să descopăr că este exact cum îmi place. Pentru tine am stat ieri în genunchi. Să nu uiți asta!

Așază farfuria în fața mea cu o bufnitură, pâinea prăjită aproape căzând.

– N-am uitat.

Rămân tăcută, bând din cafea și privindu-l cum se joacă de-a familia, cum am făcut eu ieri la prânz. Ce pereche suntem! Ce este real, ce este fals? Nici măcar nu mai știu.

Este aproape liniștitor că nu pot să ne definesc. Așa sunt obișnuită cu Spencer. Niciodată n-am fost în stare să definim clar ce se întâmplă între noi și este mare parte vina mea. Eu sunt cea care mereu a fost superficială, care nu s-a putut dedica. Cea care a fost obligată să se mărite cu alt bărbat când ăsta era ultimul lucru pe care mi-l doream să-l fac.

Ar trebui să discutăm despre ce se întâmplă între noi, dar nu am curaj. Nu încă. Îmi place prea mult să petrec timp cu Spencer ca să stric asta cu o conversație serioasă, în ciuda faptului că stările lui sunt oscilante.

Cel mai mult îmi place când suntem doar noi doi, Roland fiind singura distragere, dar nu cine știe ce. Mereu au existat alte forțe care au lucrat împotriva noastră. Mama mea. Fratele meu. Școala. Prietenii lui. Eu. Familia lui.

Soțul meu.

Căsătoria mea fără iubire și inutilă cu Earl a stricat lucrurile dintre noi, mai ales când am fugit și m-am măritat cu el chiar după ce am făcut sex cu Spencer. Dar tot i-am luat ieri penisul în gură, deci bănuiesc că la final eu câștig.

Bonus, mi-a oferit un orgasm spectaculos. Încă simt furnicături. De aia am doar halatul pe mine.

Dar între noi chiar este vorba despre a câștiga și a pierde? Ce avem noi nu este un joc. Sentimentele mele pentru Spencer sunt reale și profunde. Și el simte ceva pentru mine. N-are cum să fie altfel. De ce ar traversa țara ca să se asigure că sunt bine?

Mâncăm în tăcere și sunt uimită de ouăle delicioase pe care le-a pregătit. Sunt ușoare și pufoase, să-

rate cât trebuie. Pâinea este prăjită perfect, crocantă și unsă cu unt. Și să nu uit de cafea!

Totul are gust mai bun pentru că le-a făcut pentru mine.

Sunt la ultima înghițitură din ouă când Spencer vorbește, în sfârșit, și aproape că mă înec cu mâncarea când aud ce spune.

– Cred că trebuie să o luăm de la capăt.

Încep să tușesc, cu mâna la gură și ouăle blocate în gât. Iau o gură de cafea ca să le pot înghiți, apoi pot în sfârșit să vorbesc.

– Ce vrei să spui?

– Exact ce ai auzit. Că trebuie să o luăm de la capăt. Tu și eu. Se șterge la gură cu un șervețel, apoi îl mototolește și-l lasă în farfuria goală. Probabil ce s-a întâmplat ieri n-ar fi trebuit să se întâmple.

Mă cuprinde dezamăgirea, așezându-se în stomac și făcându-l să se agite.

– Nu zic că regret, continuă. Dar noi facem totul deplasat, Syl. Mereu am făcut-o.

Rămân cu capul plecat, nedorindu-mi să mă uit în ochii lui. S-ar putea să încep să plâng, pentru că ce spune acum nu este ceea ce vreau să aud neapărat. Dar nici nu este rău. Deloc. Doar că...

Nu știu ce să simt despre a o lua de la capăt. Simt că primesc o șansă reală cu Spencer, fără alte influențe externe, iar asta este soluția lui?

– Nu vreau să o luăm de la capăt, recunosc cu o voce stinsă, iar el se apleacă peste masă cu o încruntătură, încercând să mă audă. De ce nu putem să continuăm din punctul ăsta? Nu crezi că între noi este un trecut?

Mă studiază cu sprâncenele negre unite și buzele deschise. Privirea lui hoinărește pe fața mea de parcă încearcă să mă ghicească și știu că asta este...

Imposibil.

– Nu știu cum să merg mai departe cu tine din punctul ăsta, recunoaște. Trebuie să mă întorc la New York, undeva unde tu nu vrei să fii. Ducem două vieți diferite și nu văd cum am putea să facem asta să funcționeze dacă tu ești aici și eu nu. În plus, tot trecutul nostru este... dureros.

– N-a fost totul rău, nu-i așa? Ce am avut noi?

Vocea îmi este răgușită, simțindu-mi gâtul iritat de lacrimile reținute care vor să curgă.

– Nu. Clatină din cap, ezitând doar un moment înainte de a spune: Dar mare parte a fost.

Mă ridic în picioare de parcă nu mă pot controla și ies în grabă din bucătărie, enervată că ar spune așa ceva.

Și mai enervată pentru că în adâncul meu știu că spune adevărul. Relația noastră a fost plină de probleme, mare parte din vina mea. Eu i-am ascuns prea multe lucruri.

Cum ar fi sentimentele mele.

Ce ar spune dacă ar afla că este singurul cu care am o legătură sexuală? Au existat câțiva băieți când eram mai tânără. Înainte să-mi pierd complet capul pentru el. Înainte să fiu obligată să mă mărit cu Earl. Spencer este singurul băiat pe care l-am iubit vreodată. Încă îl iubesc.

Nu aș putea recunoaște niciodată asta, mai ales acum. Mi-ar râde în față.

Ies afară pentru că nu știu ce altceva să fac, iar el mă urmează. Normal că o face. Mă sprijin de balustrada verandei, aerul rece îmi intră în piele, ajunge la oase și apoi în spatele meu simt doar căldură. Brațe puternice îmi cuprind mijlocul și mă las pe el de parcă nu mă pot abține.

Și chiar așa este.

– Sunt un nenorocit, murmură pe tâmpla mea, apoi o sărută.

– Unul sincer, recunosc.

Mă relaxez pe el și jur că îi simt penisul lipit de fundul meu.

– Nu știu ce să mai fac.

Nici eu, dar nu pot să recunosc asta cu voce tare. Când nu spun nimic, cred că pricepe că și eu simt la fel.

Mâna i se strecoară prin fața halatului pe sub material și-mi găsește sânul gol. Îl cuprinde, trecând lent cu degetul mare peste un sfârc. Închid ochii, savurându-i atingerea. Dându-mi seama că asta va fi probabil ultima dată când o voi simți. Cu Spencer.

– Mă frustrezi, recunoaște pe obrazul meu și cu buzele lipite de pielea mea. Dar niciodată n-am dorit o femeie cum te doresc pe tine, Sylvie.

Îmi frec fundul de erecția lui, făcându-l să geamă, iar strânsoarea pe sân se întărește. Acum ambele lui mâini sunt pe mine, dându-mi halatul laoparte și expunându-mi partea superioară a corpului aerului rece. Icnesc din cauza șocului și țip când mă întoarce în brațele lui. Un geamăt jos îmi iese din adâncul gâtului când se apleacă, gura lui fierbinte căutând și găsindu-mi sfârcul.

Îl suge și îl linge, iar eu îl trag mai aproape, cu degetele în părul lui și privirea pe gura lui ocupată. Deja respir neregulat, simt furnicături pe tot corpul, iar când mâna îi alunecă în partea desfăcută a halatului meu și degetele lui mă gâdilă pe interiorul coapsei, desfac picioarele, dornică de el.

Asaltul asupra pieptului meu continuă în timp ce degetele lui încep să mă mângâie. Îmi tremură picioarele când mă penetrează cu un deget. Apoi cu altul. Mi-o trage cu degetele pe verandă, distrugând locul ăsta pentru totdeauna. Îmi dau capul pe spate, surprinzând sequoia ce se înalță deasupra noastră, și îmi spun că mereu mă voi gândi la acest moment. Aș putea trăi aici tot restul vieții și amintirea tot ar fi

vie în capul meu. Eu și Spencer aici pe verandă, lăsându-l să mă posede.

Mă las ușor când își petrece mâinile pe sub coapsele mele și mă ridică. Îmi petrec picioarele în jurul șoldurilor lui, ajutându-l să-și dea jos pantalonii de trening, iar penisul îi iese liber. Mișcările noastre sunt neîndemânatice, mâinile sunt stângace. Așchiile îmi rănesc fundul gol când mă lipește de balustradă, făcându-mă să tresar. Uit imediat de durere când intră în mine, umplându-mă.

Îmi petrec brațele în jurul umerilor lui, ținându-mă bine în timp ce mi-o trage brutal. De aerul rece am uitat de mult datorită căldurii create de corpurile noastre, penisul lui intrând și ieșind din mine, Spence gemând la fiecare mișcare. Închid ochii când îmi smulge halatul de pe corp și rămân complet goală, o ofrandă adusă naturii.

O ofrandă pentru bestia din el.

Mi-o trage și mi-o trage de parcă ar putea să continue pentru totdeauna, penisul lui înghiontind un punct adânc în mine care mă face să văd stele. Îl mușc de ureche, șuierând când atinge acel loc și-mi strâng cu fermitate pereții interiori, strângându-i penisul.

– Fir-ar, geme, mutându-și mâinile și alunecându-și degetele peste fundul meu, tachinându-mă. Mi-a fost așa de dor de tine, Syl! O să termin dacă continui așa.

O fac din nou, strivindu-mi sânii de pieptul lui, dorindu-mi să mă simtă. Să știe că suntem doar noi doi. Își coboară degetele până când atinge pielea cutată a anusului și deschid buzele într-un țipăt tăcut, păsărica mea strângându-l mai tare.

– Îți place? Vârful degetului lui abia alunecă și icnesc, încremenind complet când o face. Singura

mișcare este pulsația penisului. Te-aș poseda aici dacă m-ai lăsa.

– Te-aș lăsa, zic fără ezitare, ridicând șoldurile în timp ce încerc să-i călăresc penisul.

Dar îmi e greu în poziția asta, iar el mă ajută, ridicându-mă și coborându-mă. Doamne, ce bine este!

Mereu este bine cu Spence. Mă cunoaște. Îmi știe corpul și ce-mi place. Nu trebuie să-mi fac griji sau să mă simt rușinată când sunt cu el.

– O să termini? îmi șoptește la ureche, împingându-și degetul în fundul meu, alunecând mai adânc cu penisul în păsărica mea. Eu sunt aproape.

Întorc capul, sprijinindu-mi gura pe gâtul lui puternic în timp ce-i inspir mirosul.

– Și eu.

În câteva minute, tremur, mulgându-l, smulgându-i orgasmul. Termină fără să țipe, cu fața în părul meu, scoțându-și degetul din fundul meu în timp ce mă înghesuie în balustradă. Nu simt așchiile, zgârieturile. Nu observ nimic altceva decât senzația spermei lui care mă umple și teama care mă consumă când îmi dau seama.

Nu iau anticoncepționale. Nu le mai iau de mult. Iar el n-a avut prezervativ.

– Dă-te laoparte. Îl lovesc în umeri și se dă înapoi, studiindu-mă încruntat. Lasă-mă jos!

Face ce-i cer și o iau la goană, intrând în casă, cu sperma pe interiorul coapselor. În câteva secunde ajung în baie, dau drumul la duș, și în clipa în care este suficient de fierbinte, plonjez sub fluxul constant al apei. Adun cu degetele cât de multă spermă pot, dar știu că nu este de ajuns. Știu că este inutil ceea ce fac.

Ușa dușului se deschide și apare Spence. Intră complet gol, dându-mă laoparte ca să cadă apa peste el. Mă încrunt.

– Ce faci?

Își trece degetele prin părul ud, iar vocea lui este calmă. Complet diferit față de cum mă simt eu.

Panica încă aleargă prin mine, iar eu calculez în minte ultima zi de menstruație. Folosesc o aplicație pentru a o monitoriza, deși, în ultima vreme, platformele sociale ne spun să nu o facem. Nu că ar conta, ținând cont că am scăpat de telefon înainte să plec și acum am un telefon ieftin cu clapetă.

Cred că sunt la ovulație, ceea ce ar fi... așa o greșeală. Nu se poate să fiu mamă. Eu nu sunt în stare să am grijă de mine, darămite de un bebeluș neajutorat. Și dacă sunt exact ca mama? Dacă sunt oribilă, despotică și până la urmă voi dori să-mi rănesc copilul pentru toată atenția pe care aș primi-o?

Îmi lipesc fruntea de faianță, închizând ochii. Abia suport gândul.

– Syl? O mână caldă îmi cuprinde umărul, întorcându-mă spre el, și deschid ochii pentru a-l descoperi privindu-mă. Ești bine?

Clatin lent din cap, eliberând, în sfârșit, lacrimile pe care le-am reținut toată dimineața. De când a apărut Spence, am plâns mai mult decât în alte dăți. Nu cred că am plâns așa de mult nici când a murit soțul meu.

Ținând cont de faptul că Earl este mort din cauza mea, ai zice că am plâns mai mult din pură vinovăție.

CAPITOLUL 17

Spencer

Este greu să lași o femeie să plângă, așa că nu o las. După ce am făcut sex cu ea pe verandă și am urmărit-o la duș, Sylvie a început să plângă și nu s-a mai oprit. Acum stăm întinși în patul ei, este în brațele mele, cu fața cuibărită pe pieptul meu gol și cu un picior peste picioarele mele. Ea este goală și amândoi avem pielea și părul ude de la duș. Pieptul meu este și mai umed de la lacrimile ei.

Nu știu ce să fac sau să zic, așa că încerc să o alin cum pot mai bine, ținând-o și rămânând tăcut. Am făcut-o de multe ori de-a lungul anilor și sunt obișnuit cu asta.

Măcar o dată mi-ar plăcea să trecem împreună printr-o perioadă în care Sylvie să nu plângă. Doamne!

– Îmi pare rău, zice în sfârșit, ridicându-se de pe pieptul meu ca să se uite în ochii mei.

Încă are ochii înlăcrimați și înroșiți, buzele umflate. În ciuda plânsului, tot frumoasă este. Poate chiar mai frumoasă.

Recunosc că mereu m-am excitat când Sylvie era tristă. Ce spune asta despre mine?

– Nu-i nimic. O mângâi pe cap, trecându-mi degetele prin șuvițele ei umede înainte de a mă retrage. Am dat-o în bară.

Mă refer la faptul că am făcut sex fără prezervativ. O chestie stupidă, idioată. Relația noastră nu-i nici măcar aproape de a deveni stabilă. Dacă o las însărcinată? Ar fi o greșeală uriașă.

Imensă.

Până și râsetul ei este trist.

– Da, așa este. Dar și eu am dat-o în bară.

– N-am vrut să fac asta.

– N-ai vrut să faci sex cu mine? Sau n-ai vrut să uiți de prezervativ?

– Ambele, recunosc cu sinceritate.

În privirea ei se vede suferința și mă simt ca un dobitoc.

– Eu nu iau anticoncepționale.

Normal că nu.

– Mă gândeam eu.

De aceea s-a panicat și a încercat să... spele sperma mea din ea. Sunt sigur că a scos câțiva spermatozoizi, dar, la naiba, am terminat în ea! Adânc în ea.

Mă străbate un fior când îmi amintesc. A fost așa de bine. Piele pe piele, fără prezervativ ca barieră. Nici măcar nu m-am gândit să pun prezervativul. Trăiam momentul, savurându-l.

Acum pot exista consecințe la care nici nu vreau să mă gândesc.

– Dacă se întâmplă ceva?

Vocea ei este ezitantă. Tremură un pic.

– Dacă rămâi gravidă? clarific.

Încuviințează din cap cu buzele strânse.

– O să ne gândim atunci.

Mă uit în tavan, cu gândurile împrăștiate. Sunt obosit. Mereu mi se face somn după sex.

– Aș face avort, zice fără să ezite.

Alarma se trezește în mine, făcându-mă să mă trag de lângă ea.

– Cum adică?

– Adică ce am zis. Nu pot să fiu mamă. În primul rând, sunt prea tânără. Și în al doilea rând, dacă o să fiu la fel ca... ea?

Șoptește ultimul cuvânt referindu-se la mama ei.

– Nu semeni deloc cu ea, zic rapid.

– Sunt exact ca ea. Mă contrazice cu o expresie care zice „pe bune“. Sunt manipulatoare și despotică. Egoistă. Vanitoasă. Am toate defectele ei. De aia nu pot să fiu vreodată mamă. O să-i fac copilului meu tot ce mi-a făcut ea. Poate și mai rău.

Vorbesc panica și îngrijorarea ei. A trecut prin așa de multe, dar nu i-ar face niciodată asta unui copil. Pur și simplu, nu cred că Sylvie ar face asta.

– N-ai face-o niciodată. O trag de braț spre mine și vine de bunăvoie și își îngroapă fața în umărul meu, de parcă nu se poate uita la mine. Te cunosc, Syl. Tu n-ai nici un pic de răutate în tine.

Își înalță capul, cu o expresie de neîncredere pe fața ei senină.

– Nu este adevărat și o știi. Sunt oribilă. Sunt rea. Mereu ai zis că arăt ca un înger, dar sunt un diavol deghizat. Sau un înger căzut. Nu știu ce este mai rău. Sunt destul de sigură că înseamnă același lucru.

– Eu doar te tachinam...

– Nu. Clatină din cap. Nu te mai agita să mă contrazici! Este adevărul. Sufletul meu este negru. Și aripile mele sunt negre. Acel costum de Halloween este reprezentarea perfectă a cine sunt.

– L-ai purtat când aveai 16 ani. Nu ești așa...

– Încetează! Are o voce fermă, reducându-mă la tăcere. Nu-mi căuta scuze când chiar tu mi-ai zis acele lucruri înainte.

Rămânem tăcuți o vreme, analizându-ne reciproc. Îmi trec prin minte amintirile una după alta și sunt sigur că la fel i se întâmplă și ei.

– Te-ai speriat. Mă întind spre ea, cuprinzându-i fața și forțând-o să se uite la mine. Nu o să rămâi însărcinată.

– Am nevoie de pastila de a doua zi, șoptește cu o voce imploratoare. Doamne, de ce casa asta trebuie să fie așa de departe de civilizație?

– Nu vei avea un copil. Doar te-ai speriat.

– Întemeiat.

Corect. Și uneori nu te poți înțelege cu ea.

– Eu oricum nu aș vrea să iei pastila de a doua zi, îi șoptesc, relaxându-mi strânsoarea și mângâindu-i

obrazul cu degetele.

– De ce nu?

– Dacă ai rămâne însărcinată? Cu mine?

Nu pot să suport ideea că ea ar distruge singurul lucru bun care ar putea să iasă din această uniune.

– Acum ești un mascul șovinist. Îmi cuprinde încheietura cu degetele, retrăgându-se din atingerea mea, apoi se dă jos din pat. Vrei să-ți plantezi sămânța în fiecare femeie în care vrei tu.

– Să-mi plantez *sămânța?*

Mă bușește râsul, privind-o cum traversează dormitorul spre comoda de pe partea ei, etalându-și fundul perfect. Clar a mai luat în greutate de când am fost așa cu ea și îi stă bine.

– În *fiecare* femeie?

Deschide un sertar, scoțând o pereche de chiloți din dantelă transparentă.

– Sunt convinsă că au fost destule femei pe care le-ai dorit de-a lungul anilor.

În cei trei ani fără ea n-am fost un sfânt, nu pot să mint. Dar nu avem de ce să dezvoltăm subiectul.

– Nu vreau să-mi las sămânța în orice femeie.

„Doar în tine."

Cele trei cuvinte nerostite răsună prin cameră, dar ea se preface că nu le aude. Este prea concentrată să-și ia chiloții pe ea, trăgându-i peste coapsele slabe, acoperind acea păsărică delicioasă.

Penisul meu tresaltă și o doresc din nou.

– Tot mai vrei să o iei de la început cu mine?

Se întoarce spre pat, cu mâinile în șolduri, îmbrăcată doar în chiloții albi mici. Părul i se usucă într-o vâltoare sălbatică și blondă în jurul capului și jur că pielea îi strălucește. Este imaginea sănătății. Superbă.

Sexy.

Toată a mea dacă o vreau.

Mă ridic, trăgând cuvertura peste mine și acoperindu-mi penisul care se umflă.

– Cred că suntem prea departe ca să o mai luăm de la capăt.

– Ți-am zis. Ridică mâinile în aer. Acest du-te-vino este o pacoste.

– De acord.

– Eu nu vreau să mă întorc la New York.

Oftez și-mi frec ceafa.

– Știam că vei spune asta.

– Dar m-aș întoarce la New York dacă asta ar însemna să fim împreună.

Își mușcă buza, părând speriată, iar eu nu-mi doresc decât să o alin.

Sunt surprins de confuzia ei. Este ceva prea important pentru ea. Sylvie nu face sacrificii pentru oricine.

– Ai face asta pentru mine?

Am o voce blândă, de parcă am de-a face cu un animal rănit și-mi fac griji că va fugi dacă spun ceva greșit.

Încuviințează din cap, cu ochii mari și fără să clipească.

– Dacă încă mă vrei.

Dacă încă o vreau. Asta-i culmea!

Doar pe ea o vreau.

– Am nevoie să mă asculți. Tonul meu devine dur. Sincer. Am de gând să fiu onest cu ea și sper să nu se întoarcă totul împotriva mea. Sunt îndrăgostit de tine de așa de mult timp încât nu știu cum să mă opresc. Voi face orice este nevoie ca să funcționeze asta. Chiar să-ți mai dau o șansă, deși ultima dată când am fost împreună ți-ai bătut joc de mine. Dar nu pot și o știi. M-ai dat peste cap când te-am văzut la nunta lui Whit. Erai așa de frumoasă, vulnerabilă și deschisă. Toate sentimentele alea vechi au revenit. Probabil acum n-ar fi trebuit să vin după tine, dar

nu m-am putut abține. Nu pot să opresc ce simt pentru tine. Și cred că și tu simți la fel.

Se holbează la mine, până în punctul în care mi-e greu să ripostez, așa că îmi las privirea în jos, concentrându-mă asupra sânilor ei perfecți. Sfârcurile ei roz pal sunt tari. Tentante. Am emoții, temându-mă de ceea ce ar putea să spună, pentru că, pentru prima dată în viața mea, i-am spus lui Sylvie ce simt pentru ea și cred că o să mă trimită la naiba.

Bănuiesc că o merit, dar și ea la fel.

– Dar am obosit de cât ne dăm târcoale, Syl, recunosc cu vocea joasă. E un cerc interminabil pe care pare că nu-l putem rupe.

Acum este momentul să-l rupem. Ori încercăm să facem să funcționeze asta, ori își vede fiecare de viața lui.

Pentru totdeauna.

– Tu chiar mă iubești? mă întreabă cu o voce slabă.

Dintre toate, pe acest lucru s-a concentrat. Este înfometată după iubire. Mereu a fost. Toți Lancasterii sunt.

– Niciodată n-am încetat să te iubesc.

În ciuda faptului că îi spun că o iubesc, pare... îngrijorată. Nesigură.

– N-am știut că mă iubeai.

– Nu-mi amintesc să-ți fi spus vreodată ce simt. Am bănuit că... știai.

Își dă ochii peste cap, obrăznicia revenind în forță.

– Tipic pentru Spence.

– Tipic pentru Syl, îi răspund înainte de a da laoparte cuvertura, dezvăluindu-mi penisul tare. Vino încoace!

Mângâi locul gol de lângă mine.

Este precaută, dar privirea i se îndreaptă spre erecția mea și vine lent înapoi spre pat. Când este

aproape, o prind de mână și o trag pe saltea, făcând-o să țipe. Mă rostogolesc, ajung deasupra ei, cu fața în fața ei, și își deschide picioarele, permițându-mi să mă așez între ele.

– Dacă trebuie să rămân aici cu tine câteva săptămâni, o fac, îi spun, sărutând-o când încearcă să vorbească. Nu mă mișc de lângă tine până când nu știm sigur dacă ești sau nu însărcinată.

Sprâncenele i se unesc.

– Ce ești, om al cavernelor? Ești așa de învechit, Spence!

– Nu-mi pasă. Dacă trebuie să te încui într-o cameră în următoarele nouă luni, o fac. Dacă ești însărcinată, copilul ăla este al tău, dar și al meu.

– Dar eu sunt cea care-l va purta în pântec, îmi amintește.

– Îți voi fi alături la fiecare pas.

Face o grimasă.

– Mie nici măcar nu-mi plac copiii.

– Nici mie.

Sylvie scoate un sunet de exasperare.

– Atunci de ce ai face unul?

– Pentru că de ai noștri ne-ar plăcea. S-ar putea să-l și iubim. S-o iubim.

Face ochii mari. Nu spun ce vrea să audă.

– O să mă îngraș.

– Mereu ai fost așa de slabă! Îmi trec mâna de-a lungul corpului ei, așezând-o pe curbura șoldului. Deși acum nu mai ești așa de slabă.

– O să devin o scorpie.

– Ești deja. O sărut înainte să se enerveze prea tare, limba mea căutând-o și găsind-o pe a ei înainte să mă desprind. Va trebui să te întorci la New York cu mine.

Clatină lent din cap.

– Nu știu dacă pot.

– Ce vrei să spui? Mă împing cu șoldurile în ale ei, penisul meu intrând un pic în ea. Tocmai ai zis că ai face-o.

– Îmi este teamă. Clatină mai repede din cap, părul ei foșnind pe pernă. *Ea* o să fie acolo. O să afle că m-am întors. Și va dori să mă vadă.

Nenorocita de maică-sa distruge totul.

– Te voi proteja orice ar fi. Nu o voi lăsa să se apropie de tine.

– Nu poți să mă păzești tot timpul.

Se arcuiește spre mine, făcând ca penisul să intre mai adânc, amândoi gemând când simțim că mă scufund în ea.

– Stai să vezi, murmur înainte să cobor cu buzele pe lungimea gâtului ei elegant, lingând punctul unde pulsul îi bate neregulat. Aș face orice să protejez ce este al meu.

Rămânem tăcuți un moment, mișcându-ne și frecându-ne. Făcând sex fără să facem de fapt? Nu știu cum să descriu asta, dar mi se pare de-a dreptul fenomenal.

– Nu știu. Se unduiește sub mine, corpul ei aprinzându-se, răspunzându-mi, iar eu îmi mut șoldurile și intru mai adânc chiar înainte să mă retrag. Poate vin cu tine.

Mă opresc, privind-o în ochi.

– Vei veni.

Își pune mâna pe pieptul meu, sinceritatea scânteind în ochii ei de un albastru luminos.

– Ai dreptate. Aș face orice ca să am altă șansă cu tine. Chiar și să mă întorc la New York și să-mi înfrunt toți demonii. Ca mama mea.

Îmi lipesc fruntea de a ei, penetrând-o adânc și ieșind aproape cu totul înainte de a reveni în ea.

– Sunt cu tine. Nu-ți face griji din cauza ei!

– Ușor de zis pentru tine. Mâinile îi ajung peste umerii mei, își dă capul pe spate și închide lent ochii.

Doamne, ce bine este! Continuă să faci ceea ce faci!

Ritmul este constant. Intru și ies. Înainte și înapoi în căldura ei udă, aspirantă. Are cea mai strâmtă, dulce păsărică și sunt dependent de păsărica ei. De ea.

Nu mă mai satur.

Ies din ea fără avertisment și țipă, cu o expresie de nedumerire pe fața ei frumoasă. Ignorându-i protestele, o prind de șolduri și o întorc pe burtă.

– Treci în patru labe, Syl! îi ordon.

Nu ezită, trece în poziție, mișcând din fund spre mine, păsărica ei roz lucind. Mă ridic deasupra ei în genunchi, prinzându-i șoldul cu o mână și penetrând-o adânc cu un deget cu cealaltă mână.

– Oh!

Sunetul îi iese de pe buze când o mai penetrez cu un deget, fără să-mi iau privirea în timp ce le bag și le scot din păsărica ei. Degetele mele sunt acoperite de umezeala ei. Le scot, alunecându-le ușor peste pielea încrețită a anusului.

De pe buzele ei iese un geamăt gros și o testez acolo în spate, penetrând-o doar cu vârful degetului. Devine rigidă, încremenind total și respirând greoi.

Degetul meu alunecă mai adânc doar cu un centimetru, iar ea își desface genunchii mai mult, împingându-se în atingerea mea.

Făcându-mă să intru și mai adânc.

– Oh, Doamne! zice în timp ce abia îmi mișc degetele, intrând și ieșind din fundul ei. Ce senzație... incredibilă!

– Urmează să te simți și mai bine, zic înainte de a-mi plasa penisul la intrarea în păsărica ei primitoare.

Pompez puternic în mod repetat, scoțând degetele din fundul ei când simt nevoia să o prind bine de șolduri ca să o țin pe loc. Geme la fiecare mișcare, strângând cearșafurile în timp ce-și pierde complet controlul. Pompez în ea, concentrându-mă la ritm,

privindu-mi penisul cum alunecă în ea în mod repetat – și doar de asta am nevoie.

Termin. Puternic. Așa de puternic încât mi se încețoșează privirea pe măsură ce mă cuprinde tremuratul. Pereții ei interiori mă strâng, scoțând orgasmul din mine, în vreme ce numele ei îmi iese într-un geamăt.

La naiba!

Când terminăm și ne prăbușim pe saltea, ea se cuibărește în brațele mele, cu capul sub bărbia mea, părul ei moale atingându-mi maxilarul.

– Uneori îmi fac griji că aș putea muri, așa de bine mă simt cu tine, recunoaște cu o voce așa de slabă încât aproape că nu o aud.

Îmi petrec brațul în jurul umerilor ei, lipindu-mi buzele de fruntea ei.

– Cât sunt eu de veghe, nu o să mori niciodată.

Mă mângâie pe piept și mi se face pielea de găină la atingerea ei ușoară.

– Promiți?

– Întotdeauna.

CAPITOLUL 18

Sylvie

În trecut

Fratele meu a venit acasă cu un cadou de Crăciun special pentru mine, deși habar nu avea. În clipa în care a intrat în casă, vila cavernoasă în care ne-am petrecut fiecare Crăciun de când îmi amintesc, am rămas fără aer în plămâni când l-am văzut pe băiatul brunet de lângă Whit.

Cel mai bun prieten al lui, ne-a anunțat. Spencer. 14 ani și incredibil de înalt, cu obrajii rumeni și aparat dentar. Cu mâinile în buzunare, încercând să facă pe durul, deși văd cum și-a înclinat capul, observând monstruozitatea pe care noi o numim cămin și care este în familia Lancaster de generații.

A fost impresionat. Cine nu este? Averea familiei noastre este unică – chiar facem parte din acel unu la sută.

Whit ne-a prezentat și eu n-am putut să îi ofer decât un „bună“ moale și o fluturare jenată de mână, ceea ce pe Spencer l-a făcut să zâmbească.

Imediat am vrut să-i văd din nou zâmbetul.

În primele zile, i-am urmărit cât am putut de mult, spionându-i oricând puteam pe fratele meu și pe prietenul lui. Mă plictiseam, n-aveam cu cine să-mi petrec timpul. Carolina participa la producția anuală „Spărgătorul de nuci“ la academia de dans unde era înscrisă și nu o vedeam deloc.

Tipic.

La un moment dat, la vreo două zile de la sosirea lui Spencer, Whit m-a gonit. M-a surprins ca îi spionam pe unul dintre holuri și m-a tras în dormitorul meu, trântind ușa în urma lui pentru ca Spencer să nu vadă cum se lua de mine.

– Păstrează distanța, a mârâit Whit cu ochii furioși și cu degetul îndreptat spre fața mea.

Era furios de la o vreme. Cel puțin în ultimul an, iar eu chiar nu înțelegeam de ce.

– Mă plictisesc, m-am plâns. Și prietenul tău pare de treabă.

– Te urăște, mi-a zis Whit, făcându-mă să tresar. Așa a zis.

– Cu voce tare?

Îmi venea greu să cred. Cum putea să mă urască un băiat care nici măcar nu mă cunoștea?

– Nu este interesat de fetițe, a mârâit Whit. Ai doar 13 ani, Sylvie. Nu mai băli la el!

Acele cuvinte m-au durut. Așa de tare încât am încetat imediat să-i mai urmăresc și să-i spionez. Ăsta este fratele meu – știa exact ce să spună ca să te rănească profund. Cuvintele lui au fost dure și mi-au făcut mai mult rău.

Cu două zile înainte de Crăciun, Spencer m-a găsit stând în biblioteca aflată în partea ce dădea spre peluza din spate. Stăteam în fotoliul mare din catifea albastră de lângă bradul de Crăciun, aflat la geam, magnific cu luminițele albe și fundele argintii prinse de crengile sale bogate. A fost unul dintre singurii brazi adevărați de Crăciun în casă și, tocmai de asta, preferatul meu.

În plus, acolo nu venea nimeni. Nu chiar. Era o cale să scap, măcar un pic, de comportamentul sufocant al mamei.

– De ce stai singură aici?

M-am speriat la sunetul vocii necunoscute. Privind peste umăr, l-am văzut pe Spencer, care stătea în ușa deschisă a bibliotecii, cu sprâncenele negre încruntate de… ce? Confuzie? Îngrijorare?

Nici măcar nu mă cunoaște. Și se presupune că nu mă place. Amintirea mă rănește, simt o durere în piept și revin cu atenția la brad, ca să nu mă uit la Spence când îi spun:

– Pleacă!

Clar nu ascultă, pentru că intră în cameră și merge până ce ajunge de partea cealaltă a bradului, privindu-mă. Îi simt privirea și vreau să mă foiesc unde stau, dar mama m-a educat să fiu o lady, așa că nu mă mișc nici un centimetru.

– De ce toți Lancasterii sunt așa de răi?

Ridic privirea la el, întrebându-mă dacă își bate joc de mine, dar văd sinceritatea din privirea lui și-mi dau seama că este o întrebare sinceră.

– Tu ești cel care nu mă place.

Oh, par așa de naivă! Îmi doresc să nu fi zis niciodată asta.

– Cine ți-a zis asta? Spencer își răspunde singur, înainte să apuc eu: Whit.

Încuviințez din cap, cuibărindu-mă mai adânc în scaunul moale. Îmi îndoi picioarele, ținându-le la piept în vreme ce-l analizez.

– N-am vrut să vă urmăresc. Voiam doar să petrec timp cu voi doi.

– Ar fi trebuit să spui ceva. Eu te-aș fi lăsat.

Ridică din umeri și, ca o fată lacomă ce sunt, hoinăresc cu privirea peste el, mâncându-l. Jindul pe care-l simt în adâncul meu este complet diferit de ceea ce am mai trăit vreodată și prin minte îmi trece un gând.

Îl doresc. Doar pentru mine.

– Eu n-am zis niciodată că nu te plac, zice Spencer, vocea lui trecând prin gândurile mele. Cred că mai mult îl enervezi pe Whit.

– Totul îl enervează pe Whit, bombăn, fără să mă pot abține.

Spence zâmbește.

– Am observat.

– Atunci de ce-l tolerezi?

Sunt curioasă. Noi trebuie să-l tolerăm pe Whit pentru că este rudă. Dar de ce oamenii aleg să petreacă timp cu el?

– Este un bun prieten. Loial. Este amuzant. Are acces la niște iarbă foarte bună. Spencer râde la expresia mea șocată. Ce, ăsta este adevărul!

– Fumezi iarbă?

Tonul meu pare aspru. Sunt șocată. Eu mai iau câte o gură de alcool, dar niciodată n-am folosit droguri. Sigur că merg la o școală privată de fete, deci nu suntem așa de expuse. Dar ăsta este ultimul an.

După ce termin clasa a opta, voi merge la Liceul Lancaster. Unde este Whit.

Și Spence.

Niciodată n-am fost entuziasmată că merg la Liceul Lancaster, dar acum...

Acum sunt.

– Da. Spencer înclină capul spre mine. Tu ai încercat?

Clatin cu furie din cap, amețind.

– Niciodată.

– Vrei?

– Cu tine? Rămân cu gura căscată la el. Unde este fratele meu?

– Vorbește cu tatăl vostru. S-au certat mai devreme. Numai Dumnezeu știe cât o să dureze discuția asta. Spencer se uită rapid peste umăr înainte să bage mâna în buzunarul din față al blugilor și scoate o punguță cu o chestie verde. Știi un loc unde putem să fumăm asta?

Așa am ajuns să am prima mea experiență de fumat iarbă cu Spencer Donato.

Îl conduc afară, la magazia din grădină, pe care nu o folosește nimeni iarna. Intrăm în magazia mică, întunecoasă, ajustându-ne privirile la lumina slabă. Mă sprijin de perete, privind fascinată cum Spencer se folosește de masa de ghivece ca să-și înșire obiectele. Are punguța cu iarbă, plus o pipă din sticlă care este chiar frumoasă. Un vârtej de diferite culori într-o formă delicată. Îi umple vârful cu marijuana, scoate o brichetă din buzunar și o aprinde, după care inhalează lent și adânc.

– Trebuie să ții fumul în plămâni un minut dacă vrei să o simți, zice cu o voce tensionată înainte de a expira spre mine tot fumul.

Îmi încrețesc nasul.

– Poate că nu vreau să o simt.

– Ba cred că vrei. Mai trage o dată, fără să mai țină fumul așa de mult de data asta. De asta ai venit aici cu mine.

– Cred că tu ai vrut să vin aici cu tine ca să te lauzi prietenilor tăi de la școală că ai drogat-o pe Sylvie Lancaster pentru prima dată.

Chicotește.

– Nu știe nimeni cine ești.

Comentariul lui mă ofensează, dar probabil are dreptate. De ce m-ar cunoaște? Sunt doar sora mai mică a lui Whit Lancaster.

– Vino aici! Flutură pipa spre mine. Hai să o facem!

Pășesc precaută spre el, încă păstrând distanța în timp ce-l privesc cum pregătește pipa pentru mine.

– Nu știu...

– Doar să nu tragi la fel de adânc ca mine.

Simt panica prin vene. Mă gândesc la mama. La problemele mele de sănătate. De când a început vacanța de iarnă și am venit aici, mă simt bine. Mama a fost ocupată cu pregătirile de sărbători, ceea ce mi-a adus o libertate foarte apreciată. Și este așa de ciudat că mă simt mai bine când nu stau atât de mult prin preajma ei.

Uneori, cred că ea mă doboară. Stările ei. Faptul că bea, lucru pe care îl face mai des în ultima vreme. Se plânge mult de tati și cred că au probleme.

– Nu am cei mai buni plămâni, recunosc, observând expresia de iritare de pe fața lui Spencer.

Probabil mă crede mică și speriată.

Păi, dacă-i așa, are dreptate. Sunt mică și speriată.

– Și dacă-ți dau eu?

Ridică o sprânceană.

– Cum adică?

– Inspir și apoi expir fumul la tine în gură, îmi explică. Este modul suprem de a te droga.

Întregul corp mă furnică la gândul gurii lui Spencer aproape de a mea. Vorbește serios?

– Nu știu...

– O fac ușor prima dată. Înclină capul într-o parte, buzele lui curbându-se într-un mic zâmbet. Haide!

Înaintez de parcă sunt în transă, șocată când mă ia de mână și mă trage mai aproape. Simt electricitatea alergându-mi prin vene la contactul cu pielea lui. Mă cutremur și, când îmi dă drumul la mână, încă-i simt atingerea, de parcă s-a întipărit pe mine.

– Ce fac? întreb tremurând.

– Rămâi pe loc! După ce inhalez, deschizi gura și inhalezi și tu. Gata?

Încuviințez în tăcere din cap, iar inima îmi bate așa de tare încât îmi este teamă că este ceva în neregulă cu mine. Trage din pipă, închide gura și eu mă întind înainte instinctiv, deschizând buzele chiar când el se apropie, deschizând gura și lăsând tot fumul să plutească de la el spre mine.

Îl inspir delicat, mă furnică plămânii și privirea îmi este lipită de buzele lui. Sunt perfecte. La fel de pline și cea de sus, și cea de jos și mă întreb cum ar fi să-l sărut.

– N-am fost suficient de aproape, zice când terminăm. Dar ai simțit?

– Da.

Nu sunt sigură dacă motivul este marijuana sau el, dar mă simt amețită. Un pic nesigură.

– Vrei să încercăm din nou?

– Da, repet fără ezitare și-l fac să râdă.

Dar nu simt că râde de mine. Mai degrabă mă crede amuzantă. Poate că sunt prea dornică. Poate că ar trebui să par mai nepăsătoare, dar nu vreau.

Repetăm procesul și, de data asta mă trage aproape, buzele noastre atingându-se când el expiră în gura mea în același moment în care eu inhalez.

De data asta, îmi umplu plămânii, ceea ce mă face să tușesc, și el pare mulțumit.

– De data asta clar ai să simți, murmură, încuviințând din cap. Încă o dată?

– Bine, zic slab pentru că nu o fac pentru efectul ierbii asupra mea.

Nu, o fac pentru șansa de a-i atinge din nou buzele lui Spencer. N-am mai sărutat un băiat. Este cel mai aproape de un sărut și mai vreau.

– Sau vrei să o lăsăm baltă și să te sărut o vreme?

Clipesc spre el, surprinsă de cuvintele lui. De sclipirea bruscă din ochii lui, care nu fusese acolo înainte. Vede în capul meu sau ce?

– Ce ai zis?

– Știu că ești o fată drăguță, bogată și probabil te-ai sărutat cu o grămadă de băieți deja, dar m-am gândit să încerc. Ridică din umeri. Dacă nu ești interesată, nu-i nimic.

Vrea să dea înapoi și-l prind de mânecă, trăgându-l spre mine.

– Sunt interesată.

Zâmbetul lui este cald, iar mie mi se strânge stomacul și se agită.

– De aia ne urmăreai peste tot?

– Nu te flata, îi spun, scoțându-l pe Whit cel din interiorul meu și purtându-mă ca o mucoasă. De aia ai sugerat să ne drogăm amândoi?

– Eu doar am vrut să mă droghez și am dat de tine în bibliotecă, deci norocul tău.

– Tu zici că-i ziua mea norocoasă că o să mă săruți în magazia din grădină?

Ridic o sprânceană.

– Păi, a fost destul de mișto să fumez cu tine. Nu te mint! Se freacă pe ceafă, un pic incomodat, ceea ce este adorabil. Probabil n-ar trebui să fac asta cu tine. Ești sora celui mai bun prieten al meu.

– Poate să fie micul nostru secret, șoptesc, privirea mea căzând din nou pe gura lui perfectă. Nu-i spun lui Whit dacă nici tu nu o faci.

– Bine, este de acord, apoi mă trezesc în brațele lui Spencer.

Și mă lipește de peretele din lemn nefinisat, înghesuindu-mă.

Corpul lui este cald. Și ferm. Îmi dau capul pe spate și descopăr că deja mă privește. Când capul lui coboară și gura lui o atinge pe a mea...

Mă topesc. Până când ajung doar o mâzgă, devenită inutilă din cauza buzelor perfecte și a limbii mișcătoare a lui Spencer. Îi urmez exemplul, nefiind sigură ce să fac. Cu mâinile sau cu restul corpului. Când, în sfârșit, îmi pun palmele pe pieptul lui, adâncește sărutul, limba lui curioasă transmițând tot felul de senzații străine prin corpul meu.

Când se retrage, întrerupând primul sărutul, îmi lipesc capul de perete, cu ochii încă închiși în timp ce încerc să-mi recapăt răsuflarea. Simt cum cotrobăie și-mi dau seama că își caută telefonul. Îl aud cum îl deschide. Se aude sunetul clar al degetelor care tastează un răspuns. Foșnetul mesajului trimis.

– Mă caută Whit.

Deschid ochii și-l descopăr că se uită la mine.

– Trebuie să plec.

Nefiind în stare să-mi găsesc vocea, încuviințez lent din cap. Mă simt... ciudat. Și nu cred că-i doar de la sărutul pe care tocmai l-am împărțit.

Râde.

– Ești drogată, Syl?

Nimeni nu-mi spune Syl. Chiar nimeni. Sunt Sylvie. Atât.

– Poate, zic pe o voce slabă.

– Ar trebui să o mai facem. Mă sărută – o atingere așa de delicată a buzelor încât aproape că aș putea să-mi imaginez că nu s-a întâmplat de fapt. Mâine?

– Mâine este Ajunul Crăciunului, protestez.

– Un motiv și mai bun să o facem. Va trebui să fim drogați ca să trecem peste chestiile cu familia, bombăne.

Mă încrunt, cuvintele lui determinându-mă să întreb:

– Tu de ce nu ești cu familia ta de sărbători?

– Preferă să plece singuri și să încerce să-și repare căsătoria distrusă. Își duce mâna la gură. Este brutal, dar este adevărul.

– Cred că nici părinții mei nu sunt bine, recunosc cu voce moale.

– Fratele tău a zis că probabil vor divorța în curând. Și cu acea declarație șocantă, Spencer o ia spre ușă. Așteaptă câteva minute înainte să te întorci în casă!

– Bine, zic către corpul lui în retragere, dar nu sunt sigură că mi-a auzit răspunsul.

Ușa se închide în urma lui în clipa în care cuvântul mi-a ieșit pe gură.

Tot drumul spre casă mă gândesc la ce a spus. Întorc cuvintele în minte. Sărutul a fost uimitor și, da, probabil sunt un pic drogată, din cauza fumului inhalat sau cum naiba i se zice, dar mă tot gândesc la remarcile nonșalante despre părinții mei.

Și că vor divorța, după spusele fratelui meu.

Nu pot să pricep. Mai rău, detest cât de tare mă sperie asta.

Dacă mama nu-l mai are pe tata să se concentreze asupra lui, asta înseamnă că își va concentra întreaga atenție…

Asupra mea.

CAPITOLUL 19

Sylvie

Deschid ochii, ajustându-i lent la întunericul nopții. Întorc capul, verificând ceasul deșteptător lăsat în urmă de fostul proprietar. Toată mobila din casă e lăsată de ei și, deși nu-i neapărat pe gustul meu, pentru moment e în regulă.

Numerele roșii de pe ecranul ceasului arată ora 3.22.

Întind orbește mâna și mă lovesc de un corp solid, cald întins lângă al meu. Spencer. Am făcut sex înainte să adormim și a fost...

A fost așa de bine! Ca de obicei.

– De ce te-ai trezit? murmură în pernă cu vocea înfundată.

– Am avut un vis. Mai mult o amintire.

Ezit, întrebându-mă dacă ar trebui să-i spun.

– Despre ce? mă întreabă când tac.

– Când ne-am întâlnit prima dată.

Se întoarce și mă trage spre el, pielea noastră goală atingându-se. Este mai cald decât mine, ca un furnal, și mă cuibăresc mai aproape. Profit de acest moment, deși mereu mă simt de parcă urmează ceva rău.

Detest acel sentiment. De ce nu pot să mă bucur de moment?

– M-ai târât în magazia aia și ți-ai făcut de cap cu mine, zice pe tâmpla mea.

Îl împing în pieptul gol, minunându-mă cât de ferm este.

– Eram cu un an mai mică decât tine și tu ai fost cel care m-a corupt, m-ai drogat pentru prima dată.

– Și apoi m-ai sărutat.

– Nu. Clatin din cap. Tu ai sugerat să ne sărutăm. N-a fost ideea mea.

– Eu îmi amintesc diferit...

– Nu, greșești! Nu e cum ai zis mai devreme, că eu te-am târât undeva ca să ne sărutăm, dar prima dată ne-am sărutat la sugestia ta.

Rămâne tăcut un moment, degetele lui alunecând în sus și în jos pe brațul meu, și mi se furnică pielea. Este așa de... plăcut! Să stau întinsă în pat și să vorbesc cu el. Să împărțim un moment despre nimic serios.

– Ai dreptate, zice într-un final. Dar, după acea primă dată, tu ai făcut totul.

Îmi sprijin capul de pieptul lui, ascultând pentru un moment bătăile constante ale inimii lui înainte de a-l întreba:

– De ce ai făcut asta?

– Ce anume?

– Să mă droghezi și să mă săruți.

– Te-am văzut stând acolo lângă brad și erai așa de... tristă! Și plictisită. Plictisită de moarte. Am vrut să-ți arăt cum să te relaxezi.

– Aveai doar 14 ani.

– Si tu doar 13.

– Chiar ai vrut să-mi arăți cum să mă relaxez?

Oftează.

– Bine. Am vrut să fiu singur cu tine și n-am știut ce altceva să fac.

Mă ridic în cot ca să mă uit șocată la el.

– Da?

Încuviințează din cap, întinzând mâna spre mine și atingându-mi obrazul cu degetele.

– Frumușica blondă Sylvie Lancaster. Prima dată când te-am văzut, mi-ai amintit de o păpușă.

– O păpușă gonflabilă?

Spencer chicotește.

– Nu. Una dintre păpușile alea frumușele ținute pe raft. La care te uiți, dar nu le poți atinge. Asta am gândit când te-am văzut prima dată. Pot să mă uit, dar nu pot să te ating. Whit mi-a zis că nu pot.

Rămân cu gura căscată.

– Poftim?

– M-a avertizat. Mi-a zis să nu mă apropii de tine, altfel îmi taie testiculele. Eu oricum am riscat. Și după tot ce s-a întâmplat, după ce ai început să mă urmărești, și-a dat seama că nu mai avea ce să facă.

Clipesc în mod repetat spre el, încercând să procesez ce spune.

– Dar eram așa de mici!

– Și eu eram excitat. Toți băieții de 14 ani sunt.

– Eram un copil.

– Un copil cu sâni mici și ochi mari albaștri care-mi studia fiecare mișcare. Amândoi am fost copii, Syl.

Mă gândesc la vacanța de iarnă în care Spencer a stat două săptămâni cu noi. Pretextul să ne drogăm a fost doar de două ori. A treia oară ne-am întâlnit într-un hol gol dintr-o aripă uitată a casei, m-a tras într-un colț întunecat, gura lui aterizând cu ușurință peste a mea. Ne-am sărutat cu orele, așa a părut, fără să ne desprindem ca să respirăm, până când el a primit un alt mesaj de la Whit, care-l întreba unde era.

Îmi amintesc că i-a spus lui Whit că are probleme cu stomacul și că trebuie să stea mereu la baie, ceea ce era așa de scârbos, dar asta-l ținea pe Whit departe de noi. Măcar pentru o vreme.

– Te-ai întors la Liceul Lancaster și ai uitat de mine, zic cu voce slabă.

Tot restul anului n-am mai primit nici o veste de la el. Nici măcar un semn de viață, deși am făcut schimb de numere de telefon.

Nesimțitul!

– Ba nu. Jur!

– Ce s-a întâmplat?

Vreau să știu.

– Mi-am făcut o prietenă, recunoaște. Dar știi asta.

Știu. Doar că îmi place să sufăr.

– Era blondă. Cu ochi albaștri. Îmi atinge părul, înfundându-și degetele adânc în el. Și nu săruta la fel de bine ca tine.

– Te rog!

Îmi dau ochii peste cap.

– Este adevărat. Mă trage de păr, ținându-mă pe loc. Pe vremea aia, ne potriveam perfect.

– Încă ne potrivim.

Spence îmi dă drumul la păr și mă așez la loc, întinsă peste el și lipindu-mi fața de a lui. Simt cum fiecare centimetru din el se încordează sub mine, inclusiv penisul și, uite așa, îl doresc din nou. Îmi cobor șoldurile, trecând cu păsărica peste erecția lui, și-și pune mâinile pe șoldurile mele, oprindu-mă.

– Trebuie să te întreb ceva. Are o voce foarte serioasă. Și nu vreau să-mi distragi atenția cu sexul când fac asta.

– Te distrag cu sexul înainte.

Îmi cobor mâna, degetele mele căutându-i testiculele, iar el mă prinde de încheietură.

– Ce s-a întâmplat între tine și Earl? De ce te-ai măritat cu el? Te-a tratat bine? Ce s-a întâmplat când a murit?

– Sunt patru întrebări, îi spun, vag ofensată.

Asta era chestia înspăimântătoare aflată la orizont, iminentă. Acum este aici, între noi doi, și nu-mi va mai permite să o evit.

– Am nevoie de mai multe detalii, Syl. Dacă vrem să încercăm asta, trebuie să știu… totul. Strânsoarea asupra încheieturilor se relaxează, degetul lui mare atingând punctul unde pulsul îmi bate rapid. M-ai distrus rău de tot când te-ai măritat cu el. Am fost distrus.

Mi se frânge inima când îi aud mărturisirea. Spencer își ține sentimentele în el. Nu-i place să vorbească despre ele. La fel ca mine.

Dar acum este sincer cu mine, ceea ce înseamnă că trebuie să fac la fel.

– Îmi pare rău, șoptesc. N-am vrut să te rănesc. Știu că a fost greșit și egoist ce am făcut. Voiam o ultimă șansă cu tine. O ultimă șansă pentru noi.

– Știai că urma să te căsătorești cu el când ai venit la mine în noaptea aia?

Are o voce plată, devastată. Doamne, sunt cea mai groaznică ființă în viață!

Rămân tăcută un moment, cu acel cuvânt blocat în gât înainte să-l pot rosti:

– Da.

Nu mă împinge și sunt recunoscătoare, mă agăț de el. Îmi pun mâinile pe umerii lui și rămân întinsă pe el, potrivindu-mi respirația cu a lui și savurând senzația pielii lui goale pe a mea. Rămâne tăcut mult timp și încep să cred că asta a fost tot. Nu va mai spune nimic despre asta, dar m-am înșelat.

– Mama ta te-a obligat să te măriți cu el. De ce?

– Nu voia să fiu cu tine.

– Ce naiba, Syl? Vorbești serios?

Urlă așa de tare, încât, dacă am fi afară, ar face să-și ia zborul o duzină de păsări din copaci, atât de tare le-ar speria.

– A vrut să fiu cu cineva ales de ea. Whit a trimis-o la naiba când s-a îndrăgostit de Summer, iar Carolina a fugit la Londra ca să nu depindă de nimic altceva în afara dansului, așa că am rămas eu. Mereu eu. Am făcut ce a vrut pentru că îmi era teamă să mă împotrivesc. Simt că mă repet. Știi deja asta.

– Cum a fost căsnicia ta? Ați făcut sex?

Îmi strâng buzele și închid ochii, știind că nu mă va crede.

– Nu.

– Minciuni!

– Chiar nu.

– Da, sigur. Încerci să-mi menajezi sentimentele. Atunci, află că eu am făcut sex cu alte femei. Am făcut asta din clipa în care te-am cunoscut. Prietena aia pe care mi-am făcut-o după vacanța de iarnă când tu erai în clasa a noua? A fost prima. I-am tras-o în camera mea de cămin. Și eu am fost primul pentru ea. Arăta ca tine. O dată i-am zis Sylvie și s-a supărat așa de tare, încât s-a despărțit de mine.

Tresar la cuvintele lui. Știu că doar încearcă să mă rănească.

– Și am mai făcut sex cu multe altele, așa că poți să-mi spui adevărul. Îl suport, zice iritat.

Dar chiar poate? Oare?

– Eu nu am făcut sex cu altcineva. Mă ridic ca să mă pot uita direct în ochii lui. Doar cu tine, Spence.

Mâinile lui îmi găsesc șoldurile, apăsându-se în pielea mea.

– Scutește-mă!

– Ăsta-i adevărul.

– Și idiotul cu care ai venit la nunta lui Whit?

– Cliff?

– Cliff? Îmi imită vocea ascuțită și feminină și aproape că râd, dar îmi este teamă că s-ar enerva și mai mult. Da. Cliff. Arăta ca un idiot pretențios. Genul tău.

– Vrei să spui că tu ești un idiot pretențios? Pentru că tu clar ești genul meu.

Îmi ondulez șoldurile, lăsându-l să mă simtă, și inspiră adânc când îmi frec păsărica de el.

– Știi la ce mă refer. Tipul a fost așa de posesiv!

– Tipul este gay și a ieșit de câteva ori cu Monty, îi spun.

Spence încremenește, unindu-și sprâncenele.

– Serios?

Încuviințând din cap, mă apropii, lipindu-mi gura de maxilarul lui.

– Serios.

Continui să-l sărut de-a lungul maxilarului, iar Spence privește în gol.

– Sunt un idiot.

– Da, ești.

Îl sărut pe bărbie.

– Îmi pare rău că am zis toate rahaturile alea, că am fost cu alte femei. Exageram.

Inima mea devine mai ușoară.

– Bun.

– Deși nu mi-ai răspuns la cea mai dificilă întrebare dintre toate.

Mă opresc din explorarea feței lui cu gura.

– Care era întrebarea?

– Cum a fost căsnicia ta cu Earl? Ce s-a întâmplat când a murit? Cum a murit? Acele detalii n-au fost niciodată făcute publice, din câte am verificat eu.

Inima îmi bubuie și aleg să o ignor.

– Nu pot să-ți răspund mâine?

– Nu. Își coboară o mână până ce îmi cuprinde fundul. Încetează să mă distragi și răspunde-mi!

Este așa de autoritar și, ca o fetiță bună ce sunt mereu, îi răspund automat:

– Căsnicia noastră n-a prea fost o căsnicie. Eram căsătoriți de un pic peste un an când a murit.

– Și cum a murit?

Oftez. Îmi este greu să-i explic fără să-i ofer câteva detalii înainte.

– Avea o viață secretă, recunosc.

– Cum adică?

– Vorbesc serios. Earl Wainwright ducea o viață dublă de ani întregi. De asta l-a părăsit prima soție. A plătit-o bine la înțelegerea de la divorț ca să-și țină gura. Eu a trebuit să semnez un acord de nedivulga-

re după ce i-am descoperit micul secret. A încercat să nu-l aflu, dar normal că am aflat.

– Și ce naiba era?

Are un ton nerăbdător și detest asta. Nu vreau să fie furios pe mine.

Nu vreau să-i dau nici un motiv să plece.

Oftez și-mi sprijin din nou capul de pieptul lui, cu obrazul lipit de pielea lui fierbinte.

– Îi plăceau băieții.

– *Poftim?*

Spencer înlemnește sub mine și nu într-un mod pozitiv.

– Nu copii. Am folosit un cuvânt greșit. Îi plăceau tinerii. 18 ani. Uneori erau mai tineri, deși mereu jura că întreba înainte de a încerca orice cu ei. Dar, crede-mă, de obicei nu întreba. Oftez și închid ochii. Prima lui soție a aflat și a fost distrusă. I-a spus că trebuia să se schimbe, altfel ea avea să divorțeze, dar nu s-a putut schimba. Adică a înșelat-o pe durata căsniciei lor. Nu pot să o învinovățesc că a divorțat de el.

Spencer rămâne tăcut un moment, fără îndoială digerând informația.

– Deci era gay?

– Nu-i plăcea să se spună asta, nu aprecia stigmatul atașat titulaturii, ceea ce mereu mi s-a părut o prostie. Dar el era dintr-o altă generație. Pentru familia lui ar fi fost rușinos să-și dea seama că era gay. Dar era mai mult de atât. Nu era interesat de o relație cu un bărbat de vârsta lui. Nu-și dorea nici un fel de relație stabilă, dincolo de o căsnicie falsă cu o soție frumoasă care să-i fie paravan. Lui Earl îi plăcea să și-o tragă cu bărbați care abia aveau vârsta să voteze. Cât de mulți se putea.

– Oh!

– Da. Ridic capul, studiind fața lui Spencer. Când am aflat, mi-a spus că m-a ales pentru că știa că am mulți prieteni gay. Prieteni gay tineri.

Spence face o grimasă.

– Te-a folosit.

Încuviințez din cap.

– Și eu i-am permis.

Nu spune nimic și îmi așez din nou capul pe pieptul lui, savurând liniștea, trecând în gând prin relația mea cu Earl. Cât de bun a fost. Serios, chiar n-a fost rău. Avea o slăbiciune pentru tinerei, dar câți bărbați de vârsta lui Earl nu au slăbiciuni pentru fete tinere și nu-i pasă nimănui?

Nu-i corect. Un standard dublu.

– Mama ta a știut de toate astea? mă întreabă Spencer din senin.

– Nu, răspund imediat. Nu m-ar fi dat dacă ar fi știut.

– Ești sigură de asta?

Încuviințez din cap, încercând să ignor neliniștea pe care o simt.

– Când a aflat, a fost îngrozită. Foarte spăsită.

– Și când a aflat?

– După ce a murit Earl. Ezit. Chiar i-a părut rău. Ea a crezut că mi-a găsit un partener potrivit.

– Continuă să-ți spui asta!

Îmi zboară iritarea prin vene și încerc să o ignor.

– Să știi că a murit din cauza mea.

Spencer rămâne complet nemișcat sub mine și îmi dau seama că l-am șocat. Ei bine, acum este un pic nerușinat.

– De ce ai spune asta? mă întreabă bănuitor.

– Eu i-am făcut cunoștință cu tipul cu care era când... a murit. Îmi suflu nasul, încercând să mă lupt cu valul de tristețe care vrea să mă copleșească. Eu sunt răspunzătoare de moartea lui.

CAPITOLUL 20

Spencer

– Hei! Întind mâna spre obrazul lui Sylvie, înclinându-i capul spre spate ca să-i întâlnesc privirea. Nu ești răspunzătoare de moartea lui. Erai acolo?

Clatină lent din cap, ochii ei mari albaștri fiind plini de tristețe. De regret.

– Nu. Dacă aș fi fost, aș fi putut să-l salvez.

– Ce naiba s-a întâmplat?

Expresia ei se transformă în suferință.

– Este ciudat.

Îi cuprind obrazul.

– Povestește-mi!

– Lui Earl îi plăceau… niște chestii stranii. Era în apartamentul lui din centrul orașului cu tipul ăsta, un amic de-al meu pe care l-am cunoscut la o petrecere. Era un prieten de-al lui Cliff.

Cliff. Tipul cu care am crezut că era ea, care e tot gay. Am fost așa de gelos pe el în ziua aceea la nunta lui Whit!

– Mă rog, erau împreună și Earl s-a îmbrăcat cu un costum din latex de culoarea pielii care-l acoperea din cap până în picioare. Făceau… Mă rog, se crede că Earl a făcut un atac de panică. Costumele alea te înfierbântă și te acoperă tot. Sunt sigură că s-a simțit încorsetat.

Rămâne tăcută un moment și în sfârșit îi spun:

– Continuă!

– Scuze! S-a speriat, dar s-a speriat și tipul care era cu el. A încercat să-l dezbrace pe Earl de costum. Dar transpira așa de tare, încât tipului îi era

greu să o facă, iar până la urmă... Earl a făcut stop cardiac și a murit.

– Serios?

– Aș minți despre așa ceva? Clatină din cap, iar mâna îmi cade de pe obrazul ei. A fost greu. Am păstrat tăcerea asupra poveștii ca să-l protejăm. Am spus că era singur în apartament și a făcut infarct. Toată lumea ne-a crezut. Avocații lui au discutat cu cei de la ambulanță, care au ajuns primii, și cred că i-au plătit că să nu spună nimic. Era un om de afaceri foarte cunoscut. Site-urile de bârfe și ziarele de scandal s-ar fi distrat la maximum cu viața sexuală piperată a lui Earl Wainwright.

Are dreptate. Titlurile scandaloase ar fi fost peste tot, discutând despre moartea lui într-un costum din latex. S-ar fi transformat într-un spectacol oribil.

– Și copiii lui?

– Ei nu știu, recunoaște ea. Le-am ascuns și lor asta. Ești singura persoană căreia i-am spus. Mă rog, în afară de mama.

Probabil n-a fost cea mai bună idee să-i ofere o asemenea informație Sylviei Lancaster. Știind-o, până la urmă o va folosi împotriva lui Sylvie.

O trag pe Sylvie aproape de mine, rostogolindu-mă pentru ca ea să fie pe spate și eu pe o parte, lângă ea. Doamne, ce tânără este! Vreau doar să o protejez de toate rahaturile prin care a trecut. În mare parte din cauza mamei ei.

Ce naiba este în neregulă cu femeia asta? De ce continuă să o chinuiască așa pe Sylvie? Totul în numele iubirii pentru ea?

Ce rahat!

– Urăsc ce ți-a făcut mama ta.

O trag spre mine, lipindu-mi gura de fruntea ei într-un sărut ușor. O simt că se topește în mine, corpul ei moale, gol atingându-l pe al meu. Și, uite așa, o doresc.

Mereu o doresc.

– Dar încă sunt aici, nu? Sunt sigură că îmi poartă pică pentru asta.

Amărăciunea din vocea lui Sylvie este grăitoare.

– Chiar vrea să te omoare.

Nu este o întrebare. Doar am nevoie să-mi confirme din nou.

– *Da*. Ți-am spus ultima dată când am fost singuri. Am surprins-o lângă patul meu cu o pernă în mâini, Spence. O pernă. A vrut să mă sufoce și să termine. Să mă termine. Îi tremură vocea. Ce i-am făcut ca să simtă asta față de mine? Nu înțeleg. Nu o înțeleg.

Îmi pun degetele sub bărbia ei și o înclin ca să fie cu fața spre mine. Mi se frânge inima când văd lacrimile ce-i curg pe obraji. Detest că plânge pentru cineva care nu-i merită lacrimile.

– Te voi proteja de ea, chiar dacă este ultimul lucru pe care-l fac! jur pe un ton aprig.

Vreau ca Sylvie să-și dea seama că vorbesc serios, pentru că așa este.

– Nu mai stau de bunăvoie în preajma ei, așa că nu trebuie să-ți faci griji pentru asta, îmi spune, încercând să zâmbească.

Îmi plec capul, sărutând-o. Gustând sarea lacrimilor ei, ceea ce doar mă excită și mai tare.

– Să o ia naiba! Vorbesc serios, Syl. Dacă face ceva, dacă îți spune măcar ceva, dacă se uită la tine, o termin.

– Dar... este mama mea.

– Mama care vrea să te omoare, îi amintesc. Niciodată nu o mai las să se apropie de tine. Niciodată.

Se uită la mine, cu ochii strălucind, cu buzele într-un zâmbet real de data asta.

– Spui ce cred eu că spui?

– Ce crezi că încerc să spun?

– Că vrei să fii cu mine, șoptește.

– Ți-am zis deja asta, îi amintesc.

Mă întreb cât va dori să se ascundă în pădure când eu va trebui să mă întorc acasă. Mai devreme m-a sunat tata, cerându-mi să mă întorc la birou, dar am amânat plecarea. Nu va funcționa însă mult timp. Este nevoie de mine la Donato Enterprises. Am de lucru. Lucruri de care să mă ocup.

Dar o iubesc pe această femeie. O vreau cu mine și, pentru prima dată în viața ei, pare să mă vrea și ea. În mod real de data asta.

– Oh, da, zice încet.

– Mereu am vrut să fiu cu tine, îi mărturisesc.

– Am fost o idioată.

Zâmbesc.

– M-am schimbat.

– Sper că nu complet.

– Oh, deci vrei să te îndepărtez din nou?

– Ba nu, mârâi, prinzând-o de încheietură și rostogolindu-mă pe spate, ca să ajungă peste mine. Nu pleci nicăieri.

Râde și sunetul este așa de vesel, așa de neașteptat venind dinspre ea, încât mă înjunghie inima când aud acest sunet. Femeia asta n-a prea știut ce este fericirea.

Poate pot fi eu cel care i-o oferă. Vreau să-i ofer totul.

Vreau să fiu cel care realizează fiecare lucrușor care să-i facă viața mai bună.

– Dar va trebui să pleci în curând, nu-i așa? Oftează încet înainte să apuc să răspund. O să-mi fie dor de tine.

– Ai spus că te vei întoarce cu mine.

– Nu știu…

Teama din vocea ei este evidentă.

– Chiar vrei să stai aici singură? Doar cu Roland drept companie?

– Și pisicile, zice în același timp în care eu mă aplec și o sărut pe gâtul suplu. Tremură la prima atingere a buzelor mele pe pielea ei. O să fiu bine fără tine.

– Mincinoaso! Ridic privirea și văd că se uită la mine. Este în regulă să recunoști că nu vrei să plec.

– Nu vreau să pleci, zice automat.

– Și eu nu vreau să rămâi aici. Îmi alunec mâna pe brațul ei. Peste șold. Până ce-i cuprind delicat păsărica. Este caldă, umedă și brusc mor să intru în ea, în toată acea căldură încordată. Vino acasă cu mine!

Tot spun asta, dar mereu a trebuit să o conving pe Sylvie. Sunt obișnuit.

Și am devenit expert în asta.

Se încruntă, deși își balansează șoldurile, împingându-se în atingerea mea. Îi desfac buzele de jos, căutând-o, penetrând-o cu un deget. Șuieră într-o respirație.

– Vreau, dar...

– Îți fac asta în fiecare seară. Imaginează-ți! Îmi retrag degetul, apoi îl bag la loc, iar ea se împinge în mine. Îi scapă un geamăt moale când îndoi degetul în ea, atingând acel punct sensibil. Noi doi în patul meu. Făcând sex toată noaptea.

– Spence, șoptește când măresc ritmul, frecându-i clitorisul cu degetul mare. Pare un vis.

– Pot să-l fac să fie realitate pentru tine. Pentru noi. Doar s-o spui.

O fac să termine cu ușurință, observând cum pereții ei interiori se strâng în jurul degetului meu, întregul ei corp cutremurându-se, expirând delicat când o cuprinde orgasmul. Este delicat, subtil și cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.

– Unde aș locui? În apartamentul meu? mă întreabă după ce trece orgasmul și este întinsă toată peste mine.

Îmi trec mâna prin părul ei, inspirându-i parfumul plăcut.

– Oh, nu! Vinde apartamentul ăla. Oricum nu-l vrei. Și vreau să locuiești cu mine.

– Părinților mei nu o să le placă asta, recunoaște, atingându-mi gâtul cu buzele.

Mă cutremur.

– Să-i ia naiba pe ai tăi! De parcă le pasă de tine.

Coboară lent pe corpul meu, gura ei lăsând o dâră fierbinte, umedă pe pielea mea.

– Nimănui nu-i pasă de mine cum îți pasă ție, Spence.

– Să nu uiți asta vreodată! Îmi înfig degetele în părul ei, ținând-o lângă mine când îmi ia penisul în gură și începe să-l sugă. La naiba, Sylvie! Ce bine este!

Mă înghite adânc, învârtind limba și strângând degetele în jurul bazei. Ridic șoldurile, împingându-mă printre buzele ei. Retrăgându-mă. Intrând din nou. Ridică privirea, ochii noștri se întâlnesc, gura ei este plină cu penisul meu, iar după senzația familiară de furnicături pe care o simt la baza coloanei, în profunzimea testiculelor, știu că o să termin repede. Umplându-i gura.

– Ți-aș putea face asta în fiecare noapte, zice la un moment dat când se retrage, cu buzele ude și lucioase, pieptul urcându-i și coborându-i de la respirația greoaie.

Gem. Tânjesc ca ea să continue.

Și mai mult tânjesc să fiu în ea.

O prind, rostogolindu-ne împreună până când ea ajunge pe spate și eu mă ridic deasupra ei. Iau un prezervativ din grămada pe care a lăsat-o mai devreme pe noptieră și-l desfac, punându-l înainte să plonjez în ea. Mă împing adânc, posedând-o cu înverșunare până când termină cu un țipăt, cu mâinile

pe spatele meu și unghiile înfipte în piele, făcându-mă să șuier.

Mă face să termin cu atâta forță încât aproape că lesin.

Ne agățăm unul de celălalt, corpurile ne tremură, respirăm cu dificultate, iar mirosul de sex, înțepător și dulce, umple camera. Îmi întorc capul în gâtul ei, inspirându-i adânc parfumul copleșitor. Floral și tipic ei.

– Sigur vii cu mine acasă, îi spun cu fermitate, nedorindu-mi ca ea să mă contrazică.

– Promiți?

Chicotește când o sărut delicat și rapid pe gât.

– Da. Și o să respect promisiunea. Mă ridic, găsindu-i privirea. Gata cu promisiuni încălcate între noi, Syl! Când vorbim, vorbim serios.

Are o privire solemnă când încuviințează din cap. Încă suntem conectați, penisul meu în corpul ei, iar momentul ăsta, ultimele câteva zile par... grandioase.

Importante.

– Mă întorc acasă cu tine, șoptește. Atât timp cât promiți să ai grijă de mine.

– Poți să ai grijă de...

Mă întrerupe punându-și degetele peste buzele mele și făcându-mă să tac.

– Promite-mi! Am nevoie de tine.

Încuviințez din cap, iar mâna ei se îndepărtează.

– Voi avea grijă de tine. O sărut o dată. Apoi încă o dată înainte să-i mărturisesc: Te iubesc, Sylvie.

Cel mai ciudat este că nu o spune și ea.

Nu spune nimic.

Nici măcar un cuvânt.

CAPITOLUL 21

Sylvie

– Nu vreau să fac asta, recunosc.

Nu sunt deloc surprinsă că Spencer mă ia de mână și mă ține bine în timp ce mergem pe trotuar spre restaurant. De parcă îi este teamă că aș putea fugi din nou.

Pe jumătate sunt tentată să fac fix asta. A fost o lașitate din partea mea să fug de familia mea fără să le spun un cuvânt și știu asta. Cum le explic ce am făcut? Vor dori măcar o explicație sau se vor comporta ca și cum asta este altă seară în care ne vedem și luăm cina? Nu sunt sigură. Niciodată nu știu la ce să mă aștept din partea lor.

Poate că avem în comun multe trăsături și amintiri, dar nimeni din familia mea nu înțelege cum este să fiu eu. Prin ce suferințe am trecut din cauza mamei. Mă lupt cu mulți demoni, care îmi apar des în somn.

Și toți demonii mei au fața mamei mele.

– O să fie bine. Se oprește, o fac și eu, privindu-l cum duce mâinile noastre prinse la gură și mă sărută rapid pe degete. Ești pregătită?

Clatin din cap, hotărând să fiu sinceră.

– Deloc.

Chicotește.

– Prea târziu. Suntem aici.

Ne întâlnim cu tata, Whit și Summer la cină. Ne-am întors la New York doar de câteva zile, iar de atunci Spencer mi-a tot zis că trebuie să îi înfrunt. I-am spus că mă voi întâlni cu ei doar într-un loc public, unde nimeni să nu poată face o criză, și a fost de acord. Mă gândeam că tata putea fi cel care să facă o criză, dar serios?

Mă refeream și la mine.

Singura cale ca să mă port civilizat este să fiu în public.

Spencer îmi ține ușa deschisă când ajungem la restaurant și intru prima. Inima îmi sare în gât când îi zăresc pe tata, pe fratele meu și pe soția lui la o masă în apropiere. Prima dată fac contact vizual cu tata și mă liniștește ușurarea pe care o văd în privirea lui când mă vede.

Ca și cum chiar și-a făcut griji pentru mine.

O hostess ne însoțește la masa lor – tata s-a ridicat deja de pe scaun, trăgându-mă spre el în clipa în care mă apropii și îmbrățișându-mă strâns. Mă agăț de el, inspirându-i mirosul familiar și închizând ochii în vreme ce în minte îmi revin, una câte una, amintiri cu noi doi împreună.

Nu există destule amintiri cu noi doi. Cu ani în urmă, am ajuns într-un anumit punct în care am simțit că el a renunțat la mine, dar poate că niciodată n-a fost așa.

Poate că mama l-a îndepărtat. Mereu m-a vrut pentru ea, retrăgându-mă de la școală și mergând cu mine de la o programare la medic la alta. Poate de aceea a încercat să se agațe de Carolina, deși până la urmă ea l-a părăsit pentru dans și a fugit la Londra. Ne-a părăsit pe toți. Și cumva ea este iertată pentru asta pentru că are oarecum un scop, fiind o dansatoare așa de bună.

Uf, trebuie să trec peste invidia față de Carolina! Măcar o lasă toți în pace. Sunt geloasă, atâta tot.

– Mi-am făcut griji când n-am știut unde erai, îmi spune tata înainte să se desprindă de mine, ținându-mă încă de brațe în vreme ce mă studiază cu atenție. Cu toții ne-am făcut griji.

N-am nevoie să mă facă să mă simt vinovată. Și așa mă simt suficient de prost.

– Arăți bine, continuă, scanându-mă cu privirea îngrijorată din cap până în picioare. Ai culoare în obraji. Și ai luat în greutate?

– Da. Încuviințez din cap. În sfârșit, mi-a revenit apetitul.

Zâmbește slab, dar sincer.

– Mă bucur.

Observ că nu mă întreabă de ce înainte nu aveam poftă de mâncare. Uneori, cred că preferă să pretindă că nu-i nimic în neregulă cu mine.

Este mai ușor așa.

Ne așezăm pe locurile noastre, cu tata stând în capul mesei și cu Whit și Summer vizavi de noi. Nu i-am văzut de la nuntă – sunt bronzați de la soarele în care sunt sigură că s-au scăldat în luna de miere. Whit își ține brațul peste speteaza scaunului lui Summer, degetele lui atingându-i brațul. Peste spatele ei. De-a lungul umărului. O atinge oricând are ocazia și este vizibil.

Un Lancaster afectuos nu este ceva obișnuit. Știu că Whit o iubește și că de-a lungul anilor acest lucru a devenit evident. Este drăguț să văd asta.

Mă uit pe furiș la Spencer și descopăr că mă privește deja și mă întorc, jenantă că am fost prinsă. Pot doar să sper să avem o relație ca a lor. În care el să nu-și poată lua ochii de la mine. Să nu se mai sature să mă atingă. Poate că se va gândi doar la mine. Că îl voi consuma la fel de mult cum el mă consumă pe mine.

Visul unei fete.

– Spune-ne ce s-a întâmplat, zice Whit, trecând direct la subiect după ce chelnerul ne-a luat comanda de băuturi mie și lui Spencer. Unde anume te-ai dus?

Spencer se uită la mine cu o privire cunoscătoare. I-a spus deja lui Whit unde eram, dar tata n-a fost informat. N-am avut încredere că nu-i va spune mamei dacă ea l-ar fi contactat. Whit se poartă ca și cum nici el nu știa pentru ca tata să nu se simtă jignit, ceea ce este destul de... drăguț.

Și nu l-aș descrie pe fratele meu mai mare ca fiind drăguț.

Mă lansez în explicații, spunându-le că Earl mi-a lăsat proprietatea și casa, ambele imense, și cât de frumos este în Big Sur. Summer mă ascultă concentrată în vreme ce descriu locul, buzele ei formând un zâmbet când încep să spun cât de mult îmi plac casa, pădurea deasă de sequoia și oceanul. Abia când mă opresc să beau apă reușește să spună ceva:

– Pari cu adevărat fericită, Sylvie, spune. Poate că îți prieste California.

– Clar îmi prieste, spun. Cu siguranță vreau să petrec mai mult timp acolo.

– Eh...

Ăsta este răspunsul tatălui meu. Bănuiesc că nu-i place să fiu așa de departe.

– Mai degrabă îi prieste nemernicul care stă lângă ea, zice Whit, făcându-l pe tata să râdă.

În ochii lui Spencer scapără iritarea, iar mâna îi cade pe coapsa mea, alunecând până când degetele îi ajung între picioarele mele.

– Taci naibii din gură!

– Hai, nu te purta ca și cum am fi iar la liceu, îl mustră Summer. Nu-ți mai înjura prietenii, Whit!

– Încetez, dar numai pentru tine.

Se apleacă și își sărută soția. Spencer râgâind când buzele li se unesc.

– Încetează, îl cert, chiar când își coboară capul și mă sărută pe obraz.

– Fratelui tău îi place, îmi șoptește la ureche.

– Este adevărat, zice Whit, din nou cu o expresie serioasă. Nu-mi place că ai fugit și n-ai spus nimănui, Sylvie. A fost o prostie.

– Whit, nu vorbi urât cu sora ta, zice tata.

Aproape că râd.

– Nici mie nu mi-a plăcut, adaugă tata cu aceeași expresie ca a lui Whit și privind spre mine. Știu că ești adultă, dar ne facem griji când nu știm nimic despre tine. Când nici măcar nu știm unde ești. Dacă ai de gând să pleci într-o excursie, este de apreciat să ne informezi unde te duci.

– Îmi pare rău, zic cu voce stinsă. Doar am simțit nevoia să mă detașez un pic. Uneori, totul pare prea mult.

Bărbații din viața mea se uită la mine cu expresii goale – până și Spencer o face – și îmi tresare inima.

– Eu te înțeleg, îmi spune Summer și mă uit la ea, privirile noastre întâlnindu-se. În ochii ei văd strălucind doar înțelegere. Uneori, mă simt copleșită de tot ce se întâmplă.

Încuviințez din cap, recunoscătoare pentru părerea ei, chiar dacă ea are mai multe de suportat. Este mamă și soție, iar eu sunt doar eu. Dar apreciez că îmi spune că mă înțelege. Ne reparăm relația de ceva vreme și am muncit foarte mult pentru a-i recâștiga încrederea. Pot doar să sper că funcționează.

În acest moment, simt că funcționează.

– Dacă nu se hotărăște să plece din nou, va trebui să cădem de acord că nu-i vom spune Sylviei unde se află dacă ne cere asta, spune Spencer.

De parcă mama l-ar contacta vreodată pe el. Sigur știe că el nu i-ar spune niciodată dacă ar ști unde mă aflu – lucru pe care-l știe acum, ținând cont de schimbarea pozitivă din relația noastră.

– Asta este cea mai mare teamă a lui Sylvie.

– Și cel mai important motiv pentru care uneori are nevoie să plece, sunt sigură, adaugă Summer.

Rămân tăcută, fiind șocată de faptul că Spence a spus asta pentru ca fratele și tatăl meu să reacțione-

ze. De obicei, ne învârtim în jurul problemelor mele cu mama. Foarte rar ne confruntăm cu ele direct.

– Sigur, sigur. Știu că nu trebuie să-i spun Sylviei prea multe când mă caută.

Tata este exploziv și îmi dau seama că e ofensat pentru că Spencer a trebuit să amintească asta.

– Dacă mama îți face probleme, știi că poți să mă cauți oricând, da?

Vocea lui Whit este fermă, la fel ca expresia lui când mă țintuiește cu privirea.

Încuviințez din cap, recunoscătoare pentru faptul că Spencer mă apasă liniștitor pe coapsă.

– Știu.

Își face apariția chelnerul, întrebându-ne dacă suntem gata să comandăm și tata începe să-l întrebe ce aperitive au, tipic pentru el. Whit începe să-i șoptească lui Summer, făcând-o să chicotească, iar eu îi privesc, pierdută pe gânduri.

– Suntem alături de tine, îmi spune Spencer, speriindu-mă. Mă întorc și-l găsesc privindu-mă. Când vine vorba de mama ta. Cu orice. Toți cei de la masa asta te vor proteja. Și sora ta. Îți dai seama de asta, da?

Încuviințez lent din cap.

– Da.

Răspunsul îmi iese de pe buze fără să mă mai gândesc prea mult, dar nu știu dacă îi cred. Am simțit că în cea mare parte din viața mea n-am fost protejată.

Uneori, încă îmi este greu să cred că tuturor le pasă.

CAPITOLUL 22

Spencer

– Vreau să organizez o petrecere, anunță Sylvie când intru pe ușă.

Are ochii sclipitori, comportamentul de-a dreptul extaziat.

Ne-am întors în Manhattan de mai puțin de o săptămână și ea deja vrea să organizeze o petrecere?

– Bună și ție, spun salutând-o.

Mă apropii de ea ca să o sărut.

Fața ei este deja întoarsă spre mine, cu buzele ușor țuguiate, și o sărut apăsat, cu limba înainte de a mă retrage, zâmbind când îi văd expresia confuză.

– A fost drăguț, murmură.

– Mai am, îi spun în timp ce mă îndepărtez de ea, ducându-mă spre dormitorul meu – al nostru.

Trag de cravata de la gât până ce se desface. O arunc pe pat, apoi intru în garderobă, dornic să mă dezbrac de costum și să mă relaxez în seara asta.

– Tu ai auzit ce am zis? strigă după mine.

Mă dezbrac repede și iau un tricou pe mine, ieșind cu o pereche de pantaloni de trening în mână, pe care-i iau în grabă pe mine în timp ce ea mă privește.

– Vrei să dai o petrecere.

Încuviințează din cap și zâmbește, prinzându-și mâinile în față, așteptând. Parcă este Sylvie mai tânără, zvăpăiată ca o adolescentă.

– E o idee grozavă, nu?

– Nu știu.

Expresia îi dispare și mâinile îi cad pe lângă corp.

– Cum adică? De ce nu?

– Vrei să te pui în poziția asta, să inviți oameni aici? Este mult, Syl.

Eu doar am grijă de ea, îmi doresc să o protejez, așa cum i-am promis că voi face. Sper că vede asta.

După încruntătura de pe fața ei, bănuiesc că nu.

– Sunt pregătită. M-am plictisit toată ziua în apartamentul ăsta, Spence. Vreau să anunț orașul că m-am întors. Ridică brațele în aer, pe fața ei reapărând un zâmbet larg. O să fie o petrecere intimă, cu câțiva prieteni și anumiți membri ai familiei mele.

– Anumiți membri? Cum ar fi?

– Whit și Summer. Carolina. S-a întors acasă pe timpul verii, să știi.

– Nu știam.

Mă așez pe marginea patului, luând-o de mână și trăgând-o aproape ca să stea în fața mea.

– Tocmai am aflat. M-a sunat mai devreme. Cred că s-a accidentat dansând. Stă pe bară o lună. Mi-a spus că muncește prea mult. Și acum se urcă pe pereți, este disperată să-și umple timpul. Ne vedem și la prânz.

– Nu vine și mama ta, nu-i așa?

Sylvie clatină din cap, privirea ei găsind-o pe a mea.

– I-am spus Linei că nu vreau să o văd pe mama. Știe ce simt.

– Doar verificam.

O trag de mână și-și coboară capul, buzele noastre atingându-se. De când s-a întors aici, ca să stea cu mine, am făcut sex nonstop. Avem de gând să ne întoarcem în California în vreo două luni. Momentan, caută pe cineva să renoveze casa și și-a stabilit un termen-limită ca, atunci când ne întoarcem, să se vadă cu acei oameni și să discute despre planurile ei. Nu are de gând să renunțe la casa aia și nu o pot învinovăți. Este singurul lucru din lume care e doar al ei.

Bine, și inima mea este doar a ei, dar de asta nu pare la fel de entuziasmată.

La naiba, jur că uneori îmi place să mă torturez singur!

Vechiul apartament al lui Earl este deja la vânzare la îndemnul meu. Nu avem nevoie de amintirea lui în relația noastră, iar ea a fost de acord. Ba chiar le-a oferit apartamentul copiilor lui Earl la un preț de nimic, dar ei n-au fost interesați. Se pare că nu-i mai interesează nici să o hărțuiască pe Sylvie.

Norocul lor, pentru că le-aș fi făcut viața un iad dacă s-ar fi luat de ea.

– Cum ți-a fost ziua?

– Bună.

O sărut din nou înainte de a-i cuprinde talia și de a o trage spre mine și cădem amândoi pe pat, cu picioarele încurcate. O sărut din nou, limba mea alunecând pe a ei, până când se desprinde ca să-și tragă sufletul, punându-și mâinile pe umerii mei.

– Niciodată nu-mi povestești ce faci în timpul zilei, protestează.

– Nu-ți pasă. Crede-mă, murmur, sărutând-o din nou.

Cum pot să-i spun că m-am dus cu unii dintre oamenii tatălui meu și ne-am întâlnit cu cineva care nu ne-a returnat un împrumut pe care i l-am acordat acum șase luni? Că a trebuit să-l amenințăm și apoi am privit cum l-au ciufulit un pic? Par niște infracțiuni pentru că... ghici?

Ce facem noi sunt infracțiuni. Mituim, furăm, facem contrabandă – astea sunt afacerile noastre.

Tata mereu pune ceva la cale și eu deja am luat-o direct pe urmele lui. De parcă eu sunt îngerul căzut în această situație, cedând la cerințele tatălui meu pentru că suntem legați de sânge.

Dar în adâncul meu există o parte căreia... îi place ceea ce fac. Să lucrez cu tata, să mă ocup de toată contabilitatea afacerii, printre altele. Sunt directorul financiar al uneia dintre cele mai mari operațiuni de contrabandă din oraș, nu că aș putea să mă laud cu titulatura.

Dar și urăsc ceea ce fac, mai ales în momentul ăsta. Ce va crede Sylvie când va afla totul? Mă va urî? Va avea o părere proastă despre mine? Mă va îndepărta? Mă va crede când îi voi spune că am încercat, dar nu mă pot lupta cu asta? Că m-am născut să fac asta?

Nu pot să scap de viața asta. Singura cale ar fi să fug într-o altă țară și să-mi schimb identitatea. Și nu-i pot face asta tatei.

Are nevoie de mine.

– Dar îmi pasă. Mă împinge în piept, făcându-mă să mă îndepărtez de ea. Nu vreau să avem secrete între noi.

– Nu este secret ceea ce fac.

Mă simt vinovat la gândul de a-i spune, de a vedea cum expresia ei s-ar schimba lent, dar sigur într-una tot mai îngrozită cu fiecare cuvânt pe care l-aș rosti.

Nu. Nu pot să risc.

– Pentru mine este. Se ferește de buzele mele și strânge mâinile în pumni în materialul tricoului meu, scuturându-mă ușor. Spune-mi!

Oftez exasperat și o așez pe pat, ridicându-mă în picioare.

– Nu.

Ies din dormitor și mă îndrept spre bucătărie, simțindu-mă ca un dobitoc. Fir-ar să fie, nu sunt mândru de ceea ce fac pentru tata! Știam că acest moment va sosi, că Sylvie va dori să știe, dar nu vreau să-i spun.

Nu acum. Nu când eu sunt eroul ei. După ce va afla adevărul, nu mă va mai privi la fel.

Îmi torn un pahar de whisky când intră furioasă în bucătărie. Este îmbujorată și ochii îi sunt sălbatici, întregul corp îi vibrează practic de furie.

– Nu poți să pleci așa de lângă mine, mă ceartă pe un ton morocănos.

– Tocmai am făcut-o. Iau o gură de whisky, terminându-l din două înghițituri înainte de a-mi turna alt pahar. Vrei ceva de băut?

– Doar dacă pot să-ți arunc băutura în față, îmi răspunde.

– Atunci fără whisky pentru tine.

Beau din al doilea pahar, luând-o încet ca să nu mă îmbăt prea repede și să nu spun ceva ce aș putea să regret.

„Prea târziu", îmi spun.

Se încruntă, de-a dreptul scandalizată.

– Uneori ești așa de dulce, ca Spence pe care obișnuiam să-l cunosc, și apoi te transformi într-un dobitoc, cum te porți acum, de exemplu.

– Eu doar te... protejez.

Sylvie își dă ochii peste cap, întinzând mâna ca să se prindă de marginea blatului.

– De cine? De tine?

Înghit cu greu, împingând paharul pe blat.

– Uneori, fac lucruri mai puțin plăcute în interesul afacerii tatălui meu.

– Cum ar fi? Omori lume? Ești în mafie sau ce?

Nu zic nimic, doar mă uit la ea, și cu cât se întinde mai mult tăcerea, cu atât mai mari se fac ochii ei.

– Vorbești prostii, șoptește.

Iau paharul, mai luând o înghițitură mare, fără să spun ceva.

– Spencer. Spune-mi adevărul! Ridică vocea, ca o mamă serioasă, senzație pe care n-am mai avut-o până acum în preajma lui Syl. Ești în mafie?

– Tata este oarecum.

Fir-ar să fie! Nu pot să o spun direct.

– Ceea ce te face... membru în mod implicit?

– Îl ajut. Uneori, ajutorul ăsta implică violență. Dacă ești un Donato, este ceva normal.

Ridic din umeri, nedorind să-i ofer prea multe detalii.

Se uită la mine cu ochii mari, părând că a rămas fără cuvinte, și aproape că îmi vine să râd, deși momentul nu este amuzant. Deloc.

– Am crezut că discuțiile despre mafie și familia ta erau doar zvonuri.

– Să știi că de obicei zvonurile se bazează pe adevăr. Iau paharul gol și-mi torn niște whisky, după care împing paharul spre ea, dar nu-l ridică. Uite ce este, Syl! Am făcut niște lucruri de care nu sunt mândru.

– Și eu, recunoaște cu voce stinsă. Dar mereu am crezut că vei fi sincer cu *mine,* Spencer. Parcă ai trăit într-o minciună.

Mă uit la ea – cuvintele ei sunt ca niște săgeți ce-mi străpung inima, una după alta.

– Încercam să te protejez.

O altă încruntătură.

– Te rog!

Hotărăsc să fiu sută la sută sincer cu ea.

– N-am vrut să ai o părere proastă despre mine.

– Haide, Spencer! Nu mă cunoști suficient de bine deja? Că nu aș putea să am vreodată o părere proastă despre tine, indiferent ce ai face?

– Uneori mă mai surprinzi, recunosc, întinzând mâna spre ea, dar ea se îndepărtează înainte să o prind.

– Sunt dezamăgită de tine.

Ia paharul și-l dă pe gât cu o singură înghițitură și, al naibii să fiu, dacă gestul ăsta n-a fost afurisit de sexy!

– Cum pot să mă revanșez față de tine?

Am un ton misterios. Sugestiv. Prefer să fac sex decât să vorbesc.

Pune paharul pe blat cu un clinchet zgomotos, apoi își trece mâna peste marmura netedă.

– Te-ai gândit vreodată la mine pe blatul ăsta? Ți-ai amintit ce am făcut?

Mi se strânge pielea.

– Îmi amintesc fiecare secundă din acea noapte.

– Eram beată și drogată când am apărut cum am apărut, doar cu paltonul pe mine.

– Al naibii de atrăgătoare doar cu paltonul pe tine, murmur.

Ridică ochii, întâlnindu-mi privirea.

– Îmi era teamă că nu o să te mai văd. Mi-am asumat un risc să vin aici în miezul nopții. Știi că s-ar fi putut termina urât.

– Nu te-aș fi respins niciodată.

– Exact. Și nici eu nu te-aș respinge vreodată, indiferent ce ai făcut. Am nevoie să fii sincer cu mine, Spencer. Onest. Mereu. Nu mai putem să avem secrete între noi. Secretele distrug o relație. O căsnicie. Secretele distrug orice, iar de-a lungul anilor am avut de-a face cu destule. Privirea ei mă imploră. Te rog să nu mai ai secrete față de mine! Nu știu dacă pot să suport.

Ocolesc blatul și mă duc la ea, luând-o în brațe și ținând-o aproape.

– Îmi pare rău, îi murmur în păr, închizând ochii și mulțumind în gând când ea nu se retrage. Nu am vrut să te rănesc.

Tot nu vreau să discut despre asta, dar știu că până la urmă va trebui. Așa stau lucrurile în lumea noastră. În relația noastră.

Secretele n-au funcționat niciodată. Cresc și se infectează, întinând într-un final tot ce ating. Și, acum când suntem împreună, nu pot întina ce avem eu și Sylvie.

– Whit știe? mă întreabă.

– Știe unele chestii, dar nu pe toate.

– Deci până și fratele meu știe despre asta, dar eu nu.

Încearcă să se îndepărteze de mine, dar o strâng mai tare.

– Nu-i corect. Este cel mai bun prieten al meu. Și-a dat singur seama, eu nu i-am spus niciodată nimic. Mă opresc, mângâindu-i părul. Și apoi, noi doi n-am avut contact de vreo doi ani. Doar nu începeam cu informațiile astea.

Sylvie chicotește și starea i se schimbă rapid ca fulgerul, ca de obicei.

– De ce nu? Conversația dintre noi ar fi fost foarte stimulantă așa.

– Putem să facem alte lucruri foarte stimulante, o tachinez, încercând să păstrez atmosfera relaxată.

Este mai ușor decât să înfrunt adevărul și să-l împărtășesc cu femeia pe care o iubesc.

Își dă capul pe spate și văd lupta din ochii ei. Vrea să fie supărată pe mine, dar nu poate. Știu exact cum se simte asta.

– Promite-mi că nu o să mă rănești niciodată!

Mă încrunt, șocat de cerința ei.

– Normal, nu te voi răni niciodată.

– Promite-mi, insistă. Spune-o cu voce tare!

– Nu te voi răni niciodată. Promit! Mă aplec, sărutând-o rapid. Știi că nu-ți spun doar ca să te protejez.

– Te rog, scutește-mă! Mă lovește ușor pe piept. În curând, va trebui să-mi spui tot. Vorbesc serios, Spencer!

– O să-ți spun.

Nu vreau să-i spun niciodată ce fac. Îmi este greu să recunosc în sinea mea de unde provin.

– Bine. Zâmbește larg. Pedeapsa ta este că trebuie să vii la petrecerea mea, indiferent dacă vrei sau nu.

De parcă asta este greu.

– Tu chiar vrei să organizezi petrecerea asta, nu?

– Evident. Doar câțiva prieteni și rude, cum am zis mai devreme. O vom organiza aici, într-o sâmbătă

după-amiază. Un mic ceai poate? Toate doamnele pot purta roz.

– Cum vrei tu.

Voi satisface orice capriciu al acestei femei doar ca să mă asigur că este fericită. Că nu mă va părăsi niciodată.

Am făcut lucruri care ar putea să o facă să plece. Voi continua să le fac. Nu mă pot opri. Și apoi…

Tata nu m-ar lăsa.

CAPITOLUL 23

Sylvie

Intru în restaurant cu capul sus, ignorând șoaptele ce mă urmează pe măsură ce trec pe lângă mesele aglomerate. Este ora prânzului într-unul dintre cele mai populare localuri frecventate de cei cu care am crescut. Cu care am mers la școală. Cu care am bârfit și despre care am bârfit, toți sunt aici.

Mă rog, nu chiar toți, dar destui.

Zăresc o fată care a absolvit cu mine și care acum este mamă. Ținând cont că momentan sunt la menstruație și nu-mi mai fac griji pentru acel moment fără prezervativ dintre mine și Spence, este perfect normal să am o senzație de jind când trec pe lângă ea, observându-i sânii anormal de mari. Bănuiesc că sunt plini de lapte și, uite așa, jindul mă părăsește.

Nu mă atrage ideea de a fi mamă și de a avea un bebeluș lacom care-mi roade sfârcurile. Nu-mi pasă dacă este un băiețel care seamănă cu tatăl lui.

La naiba cu asta!

Pentru moment.

Mă luminez în clipa în care îl văd stând la masă, cu privirea în telefon și buzele țuguiate de dezgust. Mă așez pe scaunul aflat vizavi de al lui, tăcută și pe furiș, și abia ridică privirea, părând uimit când vede că sunt eu.

– Draga mea, radiezi! Monty zâmbește și-i zâmbesc și eu înainte să întind mâna peste masă și să o iau pe a lui. Ți-o tragi regulat, nu-i așa?

Încuviințez din cap, zâmbindu-i tăcut în timp ce-i strâng mâna.

– Și nu cu bosorogul ăla. Nu că aș fi crezut că ai avut o relație normală cu el. Mă studiază și jur că văd cum i se învârt rotițele în cap în timp ce se gândește la ce va spune. Mereu am auzit că nu-i plăceau femeile.

Din nou nu spun nimic. Cum aș putea să răspund la acuzația lui așa de aproape de adevăr?

– Este cam dificil să faci sex cu un mort.

Monty râde.

– Te rog. Morții ne-o trag în mod constant. Aș putea să fac o listă cu ce-au făcut rudele moarte familiei mele și care ne-au distrus pentru eternitate.

Îi dau drumul la mână, gândindu-mă la Lancasterii din trecut și la ce au făcut numelui familiei noastre.

– Ai așa de mare dreptate!

– Hai să uităm de neamurile noastre moarte! Trebuie să-mi spui cine este norocosul. Sau este o femeie? Mă știi, nu te judec. Mi-ar plăcea dacă te-ai alătura echipei.

Monty îmi aruncă o privire vicleană.

Zâmbesc vag. Malițios.

– Acum sunt cu Spencer.

– Donato? Doamne, este superb! Are o parte misterioasă și periculoasă care mă fascinează. Monty oftează și clatină din cap. Fac pariu că face sex ca un animal.

– Monty, îl cert, deși nu-i mare emoție în vocea mea. Ce vulgar!

– Îți place. Privește în jur prin localul aglomerat, apoi revine cu privirea la mine. Unde este Summer?

– Ar trebui să ajungă în curând.

Emoțiile cresc și-mi este greu să vorbesc. Sunt și entuziasmată, și îngrijorată că ne vedem. Știu că o să fim bine și eu, și ea, dar vinovăția pe care o simt pentru cum am tratat-o în urmă cu mult timp este mereu prezentă și dificilă.

Eu sunt cea care a organizat acest prânz. Știu că ea și Monty sunt foarte apropiați și el mereu mi-a fost și mie un bun prieten. L-am prețuit mereu, mai ales că niciodată n-am avut mulți prieteni.

Mi s-a părut corect să iau prânzul cu amândoi. Ar putea să fie un mediator bun între mine și Summer, dacă am avea nevoie de unul.

Îi arunc o privire.

– Am auzit că tu și Cliff v-ați împrietenit.

Monty devine imediat timid.

– Oh, nu-i mare lucru.

– Ba este, după câte îmi spune Clifford.

De când m-am întors în oraș, am ținut permanent legătura cu prietenul meu. Este trist că m-am mutat din clădirea lui, dar este fericit că sunt cu Spencer.

„Este sufletul tău pereche!“, îmi spune.

Bănuiesc că are dreptate. De când aveam 13 ani, am fost eu și Spence.

Monty renunță la prefăcătorie.

– Bine. Este o păpușă. Așa de drăguț! Foarte atent. Sărută grozav. Conversație interesantă.

– Uau! Se pare că bifează toate căsuțele tale.

– Știu. Să ne rugăm, a avut loc un miracol. Zâmbetul lui Monty este ironic. Dar nu aș spune că m-am îndrăgostit.

– N-a trecut prea mult timp.

– Câteva luni.

Clipesc la el.

– Serios? Deja?

Monty încuviințează din cap, întinzând mâna să-și ia băutura, și ia o înghițitură.

– Timpul zboară când te distrezi.

– Sau când ar trebui să fii în doliu, adaug.

– Te rog! Dacă a sări pe Spencer Donato cu fiecare ocazie înseamnă doliu, vreau și eu. Monty flutură nepăsător din mână. Spune-mi cum v-ați împăcat!

– Ne-am întâlnit la nunta lui Whit și de acolo lucrurile s-au schimbat, zic cu sinceritate.

– Am auzit că te-a ascuns în apartamentul ăla superb al lui, cumpărat de tatăl lui cu bani murdari și nu te scapă din ochi. Monty privește din nou prin restaurant, un pic mai exagerat de data asta. Este aici? Ne spionează? Se asigură că nu mă dau la tine?

Îmi dau ochii peste cap.

– Încetează! Nu te mai prosti! Nu este tot timpul cu ochii pe mine.

Cu greu face asta.

– Dacă te ține goală în patul lui, sunt convins că nu te plângi.

– Nu mă plâng. Arăt spre băutura pe care încă o ține. Este roz, spumoasă și pare delicioasă. Vreau și eu una, te rog!

– Indiferent ce cere prințesa, ea primește. Oh, chelner!

Monty ridică brațul, pocnind din degete și, vai Doamne, este așa de grosolan!

Chelnerul vine imediat. Este tânăr, superb și se holbează la Monty cu stele în ochi.

– Vă pot ajuta, domnule?

– Încă unul pentru mine și domnișoara. Înclină capul spre mine. Să comandăm unul și pentru Summer?

– Este însărcinată, îi amintesc.

– Ce păcat! Doar două, te rog! Flutură din gene spre chelner, care-i zâmbește sexy. Și grăbește-te!

În clipa în care chelnerul dispare, îi lovesc pe Monty peste braț.

– Obraznicule!

– Este drăguț. Nu pot să ratez ocazia să flirtez. Monty își golește paharul. Doar pentru că mă văd cu Cliff nu înseamnă că am murit.

– Adevărat. Privirea îmi este atrasă de o femeie brunetă însărcinată, care vine spre masa noastră, și inima îmi sare în gât. A ajuns Summer.

– Superba mămică! exclamă Monty, sărind în picioare și îmbrățișând-o. Doamne, ce mă bucur să te văd!

– Monty. Summer îl îmbrățișează și ea cu același entuziasm, înclinând capul spre spate în vreme ce-l strânge în brațe. Mi-a fost dor de tine.

Mă ridic în picioare, temându-mă că s-ar putea să nu mă îmbrățișeze. Mă va respinge? Aș merita-o. Știu că suntem în relații mai bune, dar uneori simt că între noi tot mai este un pic de animozitate.

– Bună, Summer.

Se întoarce spre mine, cu obrajii strălucitori și un zâmbet larg. Sincer.

– Sylvie. Arăți...

– Fermecătoare, nu? adaugă Monty.

– Voiam să spun frumoasă, dar fermecătoare este mai potrivit. Summer mă îmbrățișează și o strâng puternic, închizând ochii, tot aerul ieșindu-mi din plămâni. Mi se pare real. Aproape prea real și îmi vine să plâng. Îmi pare rău că n-am apucat să stăm de vorbă la recepție.

– Nu-i nimic.

Zâmbesc așa de larg că mă doare gura și mă așez pe locul meu, privind-o cum se așază lângă mine.

– Așa de tare mă bucur că am putut ieși la prânz, zice Monty, bătând din palme.

Summer îi aruncă o privire și el își lasă mâinile în poală.

– Ai sugerat cel mai public loc ca să ne întâlnim.

– Care mai este sensul prânzului dacă nu putem împrăștia bârfa pe care o creăm prin alegerea unui loc foarte public în care să ne întâlnim: Monty ridică din sprâncene. Și apoi, amândouă ați fost de acord. Este și vina voastră, și a mea.

Clatin din cap, împărtășind o privire conspirativă cu Summer.

– Eu cu siguranță n-am ales locul ăsta.

– Te rog, tu erai pe prima pagină a fiecărui site de scandal doar ca să o enervezi pe mama ta, zice tărăgănat Monty.

– Nu mă mai deranjez pentru ea. Flutur o mână. Relația noastră s-a terminat.

– Pe bune de data asta? mă întreabă încet Summer.

Mă uit în ochii ei și încuviințez lent din cap.

– Nu pot să fiu singură cu ea. Niciodată.

Monty se uită de la mine la Summer și invers.

– Simt că îmi scapă ceva.

– Nu-ți scapă nimic. Sylvia Lancaster este un om toxic, atâta tot, zice cu fermitate Summer și sunt recunoscătoare pentru răspunsul ei.

– Nu sunt așa majoritatea Lancasterilor? Monty râde când amândouă ne uităm urât la el. Am zis-o cu iubire! Generația noastră este mult mai bună decât cea precedentă, inclusiv ai mei. Dar trebuie să recunoașteți că toți frații ăia Lancaster care au fost înaintea noastră sunt o adunătură de nenorociți.

– Augustus nu este chiar așa de rău, îl contrazice Summer.

Pufnesc în râs. Tata a vrăjit-o până și pe Summer.

– Am auzit că Reginald este un coșmar. Monty se cutremură teatral. Rău până în măduva oaselor. Îi tratează urât pe toți copiii.

– Mai ales pe verișoara mea Charlotte, adaug.

– Păi, acum este bine, s-a măritat cu bunăciunea aia blondă, Perry Constantine. Lui Monty îi sclipesc ochii. Este superb.

– Ție toți bărbații ți se par superbi, zice Summer râzând.

– N-am ce să zic dacă Lancasterii au gusturi impecabile. Sau arată impecabil. Sylvie, cred că singurul dintre unchii tăi care are minte este George. Singurul lui defect este că nu-și poate ține închis fermoarul de la pantaloni.

Izbucnesc în râs. Unchiul George are cinci copii cu femei diferite, deci descrierea lui Monty este foarte potrivită.

Bârfim despre toate și nimic în vreme ce ne bem băuturile, Summer mulțumindu-se cu ceai de fructe de pădure. Comandăm salate la prânz și o ascultăm pe Summer povestind despre luna ei de miere cu fratele meu, omițând toate detaliile despre sex, deși Monty se plânge că vrea să le audă.

– Nu vreau să aud cum descrie ce îi face fratele meu în pat, zic.

– Nu trebuie! Poate să ne descrie ce-i face pe un perete. Sau la duș, mă contrazice Monty.

Ultima chestie pe care vreau să o știu.

– Ești fără speranță, îi spun.

– Îți place, îmi zice.

Când se scuză să se ducă la baie după ce a dat pe gât cu rapiditate trei băuturi alcoolice, Summer trece la conversația reală.

– Spune-mi cum v-ați împăcat tu și Spencer, îmi cere cu ochii dansând.

Îi explic situația, fiind sinceră cu ea, dar fără a intra în prea multe detalii pentru că Monty se va întoarce

în orice secundă de la toaletă. Când termin, mă privește cu o sclipire în ochi și zâmbind.

– Voi doi mereu ați fost perfecți unul pentru celălalt.

– Cum sunteți tu și fratele meu?

– Nu la fel de toxici, dar da.

Summer flutură nepăsătoare din mână.

– Nu știu. L-am tratat ani întregi oribil.

Îmi amintesc cum l-am surprins o dată pe Whit spunând despre Summer că era curva lui și cât de consternată am fost de asta.

Apoi îmi amintesc cum Spencer mi-a spus că sunt curva lui în casa din California și simt căldură și furnicături pe interior.

– Cred că este modul în care Lancasterii își arată afecțiunea față de cineva, recunoaște Summer cu voce blândă. Îi abuzați verbal și îi îndepărtați pe cei pe care îi iubiți cel mai mult.

Mă gândesc la mama și la abuzurile ei. Ea n-a vrut doar să mă îndepărteze. A vrut să mă scoată complet din viața ei, ceea ce nu are sens când stai să te gândești la asta.

Cum ar mai fi avut parte de toată atenția pe care așa-zisa mea boală i-o aducea dacă eu eram moartă? Deși ar fi putut să joace rolul de mamă în doliu, dar nu l-ar fi putut juca prea mult...

– Whit mi-a spus că a vorbit cu Spencer acum câteva zile și că Spence pare mai fericit decât niciodată, continuă Summer. Sunt sigură că este datorită ție.

Simt că inima tocmai mi s-a expandat.

– Ce drăguț!

– Ești fericită cu el? Pe bune? Se apropie, studiindu-mă cu privirea ei evaluatoare. Uneori, îmi fac griji despre tine.

– Cum adică? o întreb cu o încruntătură.

– Că ai putea căuta ceva ce este imposibil de găsit. Afișează un zâmbet regal, ridică privirea și-mi dau seama că Monty se apropie de masă. Ți-a luat o eternitate.

– A trebuit să urinez timp de cinci minute. Monty se așază pe locul lui, punându-și șervetul în poală. Chelnerul nostru s-a întors? Vreau să mai comand una.

– Spune-mi, te rog, că n-ai venit cu mașina până aici, zic.

– Eu nu *conduc*. Am un *șofer,* subliniază Monty. Doamne, adună-te, Sylvie! Știi cum trăiesc. Cum trăiești.

– Vă invidiez că puteți să consumați alcool. Summer își trece mâna peste burta umflată. Domnișoara nu mă lasă să fac nimic.

– O fetiță, zic cu un oftat. Ce-mi place! Ai ales deja un nume?

Summer clatină lent din cap, cu privirea ațintită doar pe burtă.

– Prea multe opțiuni. Nu mă pot decide și Whit nu îmi este de ajutor. Îmi spune că nu contează ce nume îi dăm atât timp cât eu sunt fericită cu numele.

– Fratele meu a spus asta?

Sunt uluită. Chestia lui preferată este ca lucrurile să iasă cum vrea el.

– Păi, da, după ce-l las să termine pe fața mea. Summer își dă peste gură, cu ochii mari și șocați când mă uit cu gura căscată la ea. Doamne, îmi pare așa de rău, Sylvie! N-ar fi trebuit să spun asta niciodată cu voce tare!

Monty râde, aproape înecându-se și ținându-se cu mâinile de burtă. Mă tem că se va rostogoli pe podea dacă nu este atent.

– Frumoasă imagine, zic cu o grimasă. Detest că tocmai ai spus asta.

– Asta este cea mai bună conversație avută vreodată, spune Monty printre râsete.

– Vă urăsc pe amândoi, le zic. Acum sunt tentată să vorbesc despre viața mea sexuală și să vă sperii pe amândoi.

– Spune-ne! Monty se așază mai drept, nu mai râde și își sprijină bărbia în pumn, studiindu-mă. Summer îi imită poziția, amândoi fiind concentrați asupra mea. Are o sculă mare?

Mi se aprind obrajii.

– Asta nu vă spun.

Monty se întoarce spre Summer.

– Deci da. Revine spre mine. Și știe să o folosească?

– Foarte bine, zic fără ezitare, oferind audienței ce vrea. Este talentat și cu degetele, și cu gura.

– De vis. Monty oftează. Ești o fată norocoasă, Sylvie.

– Știu. Cred că toți suntem destul de norocoși.

Summer și Monty încuviințează în semn de acord. Sunt fericiți. Fără griji. Și eu sunt fericită.

Atunci de ce am mereu o senzație constantă de teamă? De parcă totul se va duce de râpă în orice secundă?

– O să organizez o mică petrecere, îi anunț, privindu-i, iar amândoi se înviorează la cuvintele mele. Ceva mic. Intim. Peste două săptămâni, într-o sâmbătă după-amiază.

– Sună bine, zice Summer.

– Spune-mi că ai o tematică, adaugă Monty.

– Da. O petrecere cu ceai.

– Ceai de după-amiază? Oh, sună splendid! Mă voi îmbrăca la costum și cu pălărie și o să mă port al naibii de îngâmfat.

– Atunci vii așa cum ești de obicei, observă Summer.

Râdem amândouă când el ne arată degetul mijlociu.

– Fete geloase. V-ați dori voi să fiți la fel de culte ca mine. Ne privește de sus, fixându-și privirea asupra mea. Tu poate că ești mai cultă decât mine.

– Probabil că da.

Ridic din umeri. Toată acea bună creștere trebuie să conteze la ceva.

– Bănuiesc că va trebui să depun un pic mai mult efort. Mă analizează. Cine mai vine la ceaiul de după-amiază?

– Invit și alți Lancasteri. Câțiva veri. Sora mea. Tata și cu cine o fi luna asta. Tu și Whit, desigur.

– Desigur.

Summer încuviințează din cap.

– Câțiva prieteni, adaug. Doar cei foarte apropiați.

– Deci toți ceilalți o să moară după o invitație. Tipul meu preferat de petrecere.

Monty își freacă mâinile.

– Spencer va fi acolo? mă întreabă Summer.

– Clar.

– Și mama ta? Îmi place o Sylvia răutăcioasă. Mereu aduce un anume *je ne sais quoi* la orice ocazie unde este prezentă, zice Monty.

Devin rigidă la menționarea nepăsătoare a numelui mamei mele.

– Ea clar nu va fi.

– Ce păcat! Monty flutură o mână. Ne vom distra fără ea.

Eu și Summer schimbăm o privire. Ea nu știe nici măcar jumătate din ce mi-a făcut mama, dar înțelege. Lui Monty nu i-am povestit niciodată lucrurile astea. Știe doar plângerile obișnuite – cât de dominantă este. Răutăcioasă. O snoabă totală. Toate trăsăturile care lui i se par admirabile.

Acuzația de tentativă de omor i s-ar părea admirabilă?

Sper că nu.

Întâlnirea noastră de la prânz se termină după ora trei. Monty este beat și Summer este gata să tragă un pui de somn.

Iar eu sunt dornică să mă întorc acasă și să mă pregătesc pentru venirea de la muncă a iubitului meu. Muncă despre care nu vrea să vorbească cu mine, ceea ce face lucrurile și mai interesante. Secretosul meu Spencer. Dar nu pot să îl judec.

Și eu sunt la fel de secretoasă. Deși nu mai sunt chiar așa. M-am deschis față de el și sper că, pe măsură ce trece timpul, voi reuși să-l fac și pe el să se deschidă față de mine.

Poate.

CAPITOLUL 24

Sylvie

În trecut

Stau întinsă în pat, cu Spence lângă mine. Este un lungan deșirat și incredibil de călduros. În ciuda căldurii ce radiază dinspre el, tremur, trăgând cuverturile până la bărbie pentru a mă proteja de frig, dar este inutil.

Îmi este frig până în oase.

– Hei! Își pune un braț peste mine, vocea lui somnoroasă aprinzându-mă pe interior. Tremuri.

– Îmi este frig, recunosc, cuibărindu-mă mai aproape de el.

Noaptea târziu, vine în camera mea din Liceul Lancaster și stăm întinși în pat, ne ținem în brațe și

stăm de vorbă. Adică printre săruturi. Să nu uităm de sărutat.

Încearcă să avanseze – și o parte din mine vrea asta. O parte care-l dorește.

Și mai este în mine o parte îngrozită să ducă lucrurile dincolo de sărutat. Să facem asta înseamnă că ne apropiem, iar când te apropii de cineva, n-ar trebui să ai secrete față de acea persoană.

Eu am o grămadă. Fiecare secret l-ar pune pe fugă. Și nu l-aș învinovăți.

De asta îmi țin secretele pentru mine. Și de asta nu-i permit să ducă mai departe ce este între noi. Mă sperie.

El mă sperie.

Nu, sentimentele mele pentru Spencer mă sperie. Niciodată n-am ținut la cineva în afară de membrii familiei mele, deși, în mare parte din timp, abia pot să-i tolerez.

– O parte din problema ta vine din faptul că ești așa de slabă, mă mustră, făcându-mă să mă simt groaznic. Tu nu mănânci, nu-i așa?

Mă agăț de el, închizând ochii când mă ia în brațe.

– Niciodată nu îmi este foame.

– I-ai spus asta doctorului tău?

Știi despre vizitele mele la doctor cu mama. Deși nu cred că își dă seama cât de des mă duc sau câți doctori mă văd.

– Da, îl mint cu vocea înfundată în pieptul lui solid.

Fiecare parte din Spencer este solidă. Reală. Împământenită. Nu există altcineva care să mă facă să mă simt mai sigură. Nimeni altcineva în lumea asta în afară de Spence.

– Îmi fac griji pentru tine.

Își trece degetele prin părul meu și observ îngrijorarea din vocea lui. Îi pasă. Probabil prea mult.

Nu contează. Voi accepta orice fărâmă de îngrijorare și orice sentimente are pentru mine și voi savu-

ra mereu asta. Nu știu cât voi mai fi pe lumea asta și îmi este teamă că aceste momente se termină. În curând, nu voi mai fi.

Și Spencer va trece mai departe.

Ideea este prea dureroasă ca să o contemplu, așa că o alung din mintea mea.

– Pot să-ți spun ceva? îl întreb cu vocea șoptită în tăcerea nemișcată din cameră.

Se rostogolește cu amândoi ca să ajungem pe o parte, unul în fața celuilalt.

– Spune-mi!

Inspir adânc, dorindu-mi să pot vărsa toate secretele mele reale.

„Mama mă urăște."

„Mă controlează."

„Sunt destul de sigură că încearcă să mă omoare."

Spun în schimb altceva. Ceva stupid, tipic pentru zvăpăiata, nesăbuita Sylvie Lancaster.

– Când o să mă mărit, vreau să port o rochie roșie.

Îl simt că zâmbește. Ăsta este lucrul meu preferat la Spence. Când este fericit, toată lumea știe. Nu-și ascunde emoțiile, ca mine.

– Nu cred că mama ta va fi de acord.

– Asta este ideea. Ridic capul, ca să mă pot uita în ochii lui întunecați. Aș purta roșu ca să o enervez.

– Ce zici de negru?

Ridică o sprânceană.

Clatin din cap.

– La asta s-ar aștepta. Probabil s-ar preface și că îi place. Dar roșu? Ar detesta asta. Este una dintre culorile ei cel mai puțin preferate.

– Nu te-am văzut niciodată în roșu.

– Din cauza mamei.

– Controlează cu ce te îmbraci?

„Controlează toate aspectele vieții mele."

Nu spun asta.

– Într-o zi, am dat peste o poză pe internet. O femeie blondă frumoasă stând pe un scaun, înconjurată de un grup de bărbați șarmanți, toți în costum. La patru ace, cu pălării și cravate argintii. Ea purta o rochie roșie superbă și un voal roșu asortat. Avea un buchet de trandafiri roșii și iederă verde. Trandafiri roșii în păr. Doamne, era superbă!

Strâng buzele ca să tac. Bat câmpii. Și lui nu-i pasă. Nu despre chestii de genul ăsta.

Mai ales chestii de nuntă. Are 16 ani. Eu am 15. Nu o să ne căsătorim niciodată. Nici măcar nu cred că voi ajunge la 20 de ani.

– Cine era femeia? mă întreabă după ce tac cel puțin un minut. Se căsătorea?

– O britanică. Se căsătorea cu o vedetă pop din anii ...'80. Nu prea contează cine era, doar că rochia aia... Într-o zi, am să mă mărit și vreau să port copia acelei rochii, zic curajoasă.

– Chiar dacă mama ta o s-o urască?

– Cu atât mai mult.

Degetele îi alunecă sub bărbia mea, ridicându-mi fața pentru ca gura lui să o atingă pe a mea. Sărutul mă lasă fără aer. Nu din cauza intensității, deși este fără îndoială delicios.

Există emoție acolo. O profunzime pe care nu cred că am mai simțit-o. Sărutul este ca o înfierare. O amprentă pe sufletul meu. Dramatic, perfect, dulce și minunat.

Aș putea să mor fericită după un astfel de sărut.

Spencer se desprinde primul. Aproape cu reticență. Mă atinge în colțul gurii – degetul lui mare este o atingere delicată pe pielea mea –, deschid ochii și văd că mă privește cu o expresie întunecată, arzătoare.

Suntem tineri. Știu că suntem, dar simt așa de multe când mă privește așa! De parcă sunt totul pentru el.

– Dacă ne-am căsători, aș vrea să porți o rochie roșie.

Râd, am nevoie de o pauză de la seriozitatea discuției.

– Nu o să ne căsătorim.

Rămâne tăcut.

– O să mor înainte să termin liceul.

Mă apasă pe buze cu degetul mare, reducându-mă la tăcere.

– Nu mai spune prostii din astea! Nu o să mori, Syl.

– Crezi ce vrei.

„Eu știu adevărul", vreau să adaug, dar nu o fac.

– Cu toții murim, dar mai este mult până atunci. Ai abia 15 ani.

– Și uită-te la tine, întins în patul meu, încercând să mă pipăi.

Îl tachinez, disperată să schimb direcția conversației noastre.

Pe buze îi apare un zâmbet strâmb.

– Îți place.

– Prea mult, sunt de acord, împingându-mă în el, cu gura mea pe a lui, dar mă apasă pe umăr, oprindu-mă.

– Dar nu mai vorbi despre moarte tot timpul. Mă sperii, îmi spune pe o voce blândă.

Mă uit la el, urând că vrea să-mi ia asta. Este singura chestie care mă face să trec peste toate. Să fac glume pe seama situației. Ori glumesc despre asta, ori mă înec în grijile mele de fiecare dată când sunt singură, ceea ce se întâmplă mult prea des.

– Nu mori, repetă el. Știu că nu. Doctorii își vor da seama ce este în neregulă cu tine și vor rezolva problema. Mama ta face tot ce poate.

Îmi vine să râd. Chiar face tot ce poate.

Să mă omoare.

Dar nu mai există nici râs, nici ceartă, nici proteste. Îl sărut în schimb, înecându-mă cu gustul lui, cu atingerea limbii lui, cu senzația mâinilor lui alunecând în sus și în jos pe corpul meu. Mă pierd în el, știind că în curând mă voi regăsi.

Și voi fi din nou nefericită.

CAPITOLUL 25

Spencer

– Asta este foarte...

Privesc în jurul terasei apartamentului meu. N-am cuvinte să descriu cât de mult a transformat Sylvie spațiul.

– Feminin? Elegant? completează Sylvie cu speranță.

– Roz, zic cu jumătate de gură, atrăgând ochii dați peste cap ai...

Iubitei mele? Așa ar trebui să mă refer la Sylvie? Mi se pare prea informal, prea simplu. Nu este doar prietena mea. Este femeia pe care o iubesc. Femeia pe care vreau să o protejez de restul lumii, deși nu este așa de neajutorată cum era în adolescență.

Dar a fost vreodată neajutorată? Sau doar a jucat teatru?

– Roz și frumos.

Scanează terasa, ochii aprinzându-i-se de încântare. În centru se află o masă lungă, aranjată perfect cu farfurii cu modele florale delicate și cești de ceai cu farfurioare asortate. În centrul mesei sunt flori bogate și verdeață, pe fiecare farfurie fiind o fâșie de catifea roz cu numele invitatului. Pe margine mai este o masă, plină cu diferite deserturi, prea frumoa-

se că să fie mâncate, și în apropierea balconului este un bar improvizat, cu doi bărbați în spate, care trec în revistă ce alcool au adus.

– Credeam că este o petrecere cu ceai, zic în timp ce privirea îmi cade pe bar.

– Cu alcool, normal. Se uită la mine. Monty n-ar veni dacă nu i-aș promite că avem alcool.

– Asta este o idee bună?

Ridică din sprâncene.

– Este o petrecere mică. Abia am câțiva invitați. N-am nevoie de necazuri. Doar prietenii mei și familia pe care o iubesc. Nimeni altcineva.

– Tatăl tău vine?

Sylvie încuviințează din cap cu ochii ei albaștri mari.

– Nu puteam să nu-l invit.

– Pe mama ta n-ai invitat-o, subliniez.

– N-am nevoie de altă tentativă de crimă care să strice atmosfera.

Zâmbește lejer și fără griji, dar ochii i se întunecă. Sunt agitați.

– Atât timp cât tatăl tău nu va fi o problemă...

Îi iau mâna, ridicând-o ca să pot studia ce poartă. Are o rochie lungă și cu imprimeu floral, amintindu-mi de rochia pe care a purtat-o la nunta lui Whit. Deși aceasta este mai lejeră. Mai aerisită. Îi subțiază talia, făcând-o să pară așa de mică. Fragilă. Are părul ridicat, dezvăluindu-i gâtul elegant, și poartă un lănțișor simplu din aur, fără alte bijuterii. Pe buze este dată cu un ruj roz pal care se potrivește cu nuanța rochiei, iar pielea îi strălucește de sănătate. Soarele o scaldă în lumina aurie, colorându-i obrajii. O adevărată Lancaster.

Este frumoasă. Maiestuoasă. Și doar a mea. Brusc, îmi vine să cad într-un genunchi și să o cer de soție. Nu am un inel. Nu am nimic să-i ofer în afa-

ră de mine însumi și de iubirea mea. Și numele meu. Nu mai vreau să fie o Lancaster.

Vreau să fie o Donato. Ca mine.

Mai mult decât atât, vreau să-mi aparțină. Ca să pot spune lumii că această femeie frumoasă este toată a mea.

– Nu o să reprezinte o problemă, zice.

Vocea ei dulce mă derutează o clipă. Ah, da! Se referă la tatăl ei.

– Nici el nu vrea să aibă de-a face cu ea, la fel ca mine, continuă în timp ce alunecă pe terasă, oprindu-se la canapeaua de exterior și aranjând pernele deja umflate. Crezi că arată bine aici afară?

Mă duc la ea.

– Da, este frumos. Petrecându-mi brațele în jurul taliei ei, o trag spre mine, lipindu-mi rapid gura de a ei. Aproape la fel de frumos ca tine.

Obrajii i se îmbujorează ușor și mă împinge delicat.

– Ajungi oriunde cu lingușeala.

– Spun doar adevărul.

Își îndreaptă privirea spre mine și ne uităm unul la celălalt un moment îndelungat, greu, între noi fiind un vârtej de emoții.

– Simt că este ca un fel de ieșire publică.

– Pentru tine? N-ai luat-o niciodată pe drumul debutantelor.

Clatină lent din cap.

– Eram un dezastru în așteptare. Mama nu mi-ar fi permis niciodată să-mi fac debutul.

Are o expresie suferindă și știu că este din cauza menționării mamei ei. Urăsc că femeia asta apare tot timpul în conversație.

Sylvie nu știe, dar am făcut o verificare amplă a trecutului Sylviei Lancaster și ce am descoperit nu mă face decât să o urăsc și mai tare pe femeie. Este un coșmar. Nu este de mirare că Augustus a avut

nenumărate aventuri. Da, el este un fustangiu, dar încerca doar să scape din ghearele Sylviei.

Este ca și cum toată lumea din familia ei apropiată a făcut același lucru. Whit o sfida cu fiecare ocazie. Carolina a fugit de la o vârstă fragedă. Doar Sylvie a rămas și cred că a făcut-o pentru că nu credea că avea de ales.

– Petrecerea începe în... treizeci de minute? o întreb, scoțând telefonul din buzunar. Hai, douăzeci.

– Oh, Doamne! Începe să se grăbească cu mișcări frenetice. Trebuie să discut cu cateringul.

Intră în apartament, luând-o spre bucătărie, înainte să apuc să zic ceva. O urmez, răspunzând la ușă când aud că bate cineva și în fața mea apar Whit și Summer, ea purtând o rochie roz asemănătoare cu a lui Sylvie.

– Există un cod vestimentar? o întreb când intră în apartament.

– Ne-a cerut să ne îmbrăcăm în roz. Summer arată spre soțul ei. El n-a respectat ordinele.

– Niciodată nu o fac. Unde este distracția în asta? Își desface nasturele de la sacou, dezvăluind cămașa albă de dedesubt. Costumul tău unde este?

Sunt într-un tricou polo și blugi.

– O ajutam cu pregătirile.

Privirea lui Whit este tăioasă.

– Atunci ai face bine să te schimbi.

– Și purtăm costume sâmbăta pentru că...

Clatin din cap, deși clar o să-i fac pe plac iubitei mele. Dacă ne vrea în costume și pe doamne în rochii, atunci asta va primi.

– Pentru că este distractiv! strigă Summer după mine când o iau spre dormitor și îl aud pe Whit bombănind o mitocănie.

Până ce mă schimb în hainele potrivite pentru petrecerea cu ceai/prânz, au sosit mai multe persoane. Terasa este plină și-l zăresc pe Monty la bar, pur-

tând un costum din catifea roz. Lângă el se află tipul acela înalt cu care Sylvie a venit la nunta lui Whit și Summer.

Ies și mă îndrept direct spre Monty și Cliff, încuviințând din cap și zâmbindu-le oamenilor pe lângă care trec, observând cum Sylvie este regina care întreține curtea, stând într-un scaun și ținând o umbrelă delicată care să o protejeze de soarele cald.

– Spencer Donato, ce încântare!

Hoinăresc cu privirea pe toată catifeaua roz a lui Monty.

– Și ce priveliște ești tu!

Își ia băutura roz de la barman, petrecându-și brațul prin al lui Cliff.

– Mi-ai cunoscut partenerul?

– Nu oficial. Întind mâna spre Cliff. Spencer Donato. Mă bucur să te cunosc!

– Cliff Von Worth. Îmi strânge mâna. Monty rânjește în timpul interacțiunii noastre. Ultima noastră întâlnire n-a fost… plăcută.

– Dar povestește, îl încurajează Monty.

– Credeam că era cu Sylvie.

Dau drumul mâinii lui Cliff, jenat să-mi recunosc propria presupunere.

– Ce comic, zice plat Monty. Sylvie nu este genul lui.

– Asta o știu acum. Voi doi sunteți împreună?

Mă uit întrebător la ei.

– Oarecum, zice Monty.

– Da, spune Cliff în același timp.

Mai discutăm câteva minute, tensiunea crescând între ei până ce mă scuz și le acord intimitate pentru cearta între iubiți.

Drama nu încetează niciodată. Mă bucur că de data asta nu sunt implicat.

Mă opresc să stau de vorbă cu Crew Lancaster și logodnica lui, Wren. Este cu câțiva ani mai tânăr de-

cât noi și unul dintre cei mai decenți Lancasteri. Logodnica lui este frumoasă. Brunetă cu ochii verzi, nu se poate abține din a-l privi cu adorație pe Crew.

– Preferații mei! exclamă Sylvie, apărând lângă mine înainte să-i îmbrățișeze pe amândoi. Unde este sora ta?

– Plecată din țară cu soțul ei, răspunde Crew, petrecându-și brațul în jurul umărului lui Wren.

Și ea poartă o rochie roz drăguță, deși a ei nu are imprimeu floral. Este o rochie roz în carouri cu un decolteu adânc în V.

– Îl cunoști pe iubitul meu? Sylvie se sprijină de mine, afișând un zâmbet așa de luminos încât este aproape orbitor. Nu știam că voi doi vă cunoașteți.

– Iubit, hm? Crew ridică din sprâncene. Mă bucur să te văd așa de fericită, Sylvie!

– Mulțumesc, spune pe o voce timidă. Măcar o dată, nu?

Augustus Lancaster își alege fix acest moment pentru a sosi și este ca și cum prezența lui absoarbe tot oxigenul din aer, atrăgând întreaga atenție asupra lui. Nu este neapărat un lucru rău, pentru că omul clar știe cum să ia în stăpânire o încăpere. Se așteaptă ca toți ochii să fie pe el tot timpul.

În curând, în jurul lui se adună o mulțime, Sylvie stând chiar lângă el, privindu-l cu admirație în timp ce el povestește ceva. Carolina este pe partea cealaltă, părând plictisită. Eu stau pe o parte cu Whit și Crew, privind toți trei cum femeile se învârt în jurul lui Augustus. Pe fețele lui Whit și Crew este câte un rânjet.

– Iritat? îl întreb pe cel mai bun prieten al meu.

Whit oftează adânc.

– Mereu face asta. Se desfată cu atenția feminină.

– Orice Lancaster pare așa, adaugă Crew.

– Adevărat, este de acord Whit. Până și surorilor mele le place. Mă rog, Carolina pare că vrea să tragă un pui de somn.

– Mie îmi place doar o femeie, zice Crew, îndreptându-și privirea spre Wren cu buzele întredeschise.

Așa arăt și eu când mă holbez la Sylvie? Ca un prost înfometat de dragoste?

Doamne, sper că nu!

Dar probabil că da. Așa mă simt când îmi dau seama că mă uit la ea prea mult. De parcă ea este singurul lucru care contează pentru mine – și este. Reprezintă o distragere a atenției, una despre care la un moment dat nu credeam că merită suferința, dar acum pot să recunosc...

Nu știu cum aș trăi fără ea dacă ar alege vreodată să mă părăsească. Pentru că eu nu voi pleca nicăieri. Femeia asta este o parte din mine și nu pot să renunț la ea. Nici acum. Nici altă dată.

După ce Augustus i-a desfătat pe toți cu povești interesante una după alta, vine momentul să mâncăm. Ne așezăm cu toții la masa foarte lungă. Eu stau în dreapta lui Sylvie, Whit e vizavi de mine. Prânzul este delicios și curge alcoolul. Mă tot uit la Sylvie, fascinat de cât de fericită pare în timp ce râde împreună cu Carolina. Iubita mea este în elementul ei, râzând și vorbind încontinuu.

Nu cred că am văzut-o vreodată așa de... vie. Așa de frumoasă, așa de sclipitoare și efervescentă! Când m-am dus după ea în California, era pe cale să devină așa. Când era singură și se regăsea. Devenind ea însăși.

Privirea ei o găsește pe a mea, se apropie și murmură pe o voce joasă:

– Este totul în ordine?

– Totul este perfect, îi răspund fără ezitare, sărutând-o iute pe obraz. Cred că petrecerea ta cu ceai este un adevărat succes.

În timp ce se retrage lent, pare mulțumită.

– Mulțumesc. Cred că toată lumea se simte bine.

– Și ești frumoasă.

O sărut din nou pentru că pot, chiar pe buze, și i se îmbujorează obrajii de plăcere.

– Mulțumesc că mi-ai permis să organizez petrecerea aici, murmură.

– Îți voi da orice vrei. Îi ating obrazul, trecându-mi degetele peste pielea ei fină. Tot ce trebuie să faci este să ceri.

Sylvie se uită la mine, în timp ce petrecerea continuă în jurul nostru. Conversațiile și râsetele continuă, dar noi suntem pierduți pentru moment în mica noastră lume, studiindu-ne reciproc. Nu-mi las privirea să se abată pentru că vreau ca ea să știe cât de serios sunt. Vorbesc serios.

Îi voi da orice vrea, oricând vrea.

– Spencer, șoptește, înghițind cu greu în sec, te iu…

– Măi, măi, ia uită-te! se aude răstit o voce cunoscută din ușa care dă spre terasă.

Ne întoarcem amândoi și o vedem pe Sylvia Lancaster stând acolo, îmbrăcată într-un costum roz aprins, privind-o pe Sylvie și emanând o furie abia reținută.

Mă cuprind groaza și furia și mă ridic în picioare, cu mâinile strânse în pumni pe lângă mine.

– Ce cauți aici? întreb pe o voce letal de calmă.

Sylvia abia îmi acordă un pic de atenție.

– Am venit să-mi văd familia. Cred că am tot dreptul să fiu aici.

– Acum chiar a început petrecerea, îl aud pe Monty spunând tărăgănat și mă uit peste umăr, aruncându-i o privire feroce.

Clipește, lăsându-se pe spate în scaun și închizând gura.

Dacă el a invitat-o pe Sylvia, o să avem probleme.

Garantez.

CAPITOLUL 26

Sylvie

Inima îmi bate cu furie când o văd pe mama stând pe terasă de parcă acolo este locul ei, purtând unul dintre frumoasele ei costume din tweed roz de la Chanel. Afară este cald și transpir, dar pe fața mamei nu este nici urmă de transpirație. Este machiată perfect, și-a coafat părul în stilul standard Sylvia Lancaster. Acel bob blond sever care pare o armă când își întoarce capul. Ascuțit și tăios.

Ca și vorbele pe care le rostește.

Privesc în jurul mesei, la expresiile șocate ale prietenilor și familiei mele, și mă întreb care dintre ei m-a trădat.

Mi se frânge inima când îmi dau seama.

Mama vine pe terasă, oprindu-l pe unul dintre chelneri cu o mână delicată pe brațul lui.

– Tinere, poți să pui o farfurie și pentru mine la masă?

– Desigur.

Încuviințează îndatoritor din cap și intră în casă, închizând ușa în urma lui.

Cu câteva momente în urmă, discutam, râdeam. Acum este liniște, toată lumea aruncând priviri pe furiș de la unul la celălalt, iar cu cât se prelungește tăcerea, cu atât atmosfera devine mai inconfortabilă.

Îndreptându-mi spatele, mă duc la mama, o prind de cot și o trag spre ușă.

– Hai să stăm de vorbă în casă!

Înainte să apuce să spună ceva, o târăsc în apartament, închizând ușa în urma noastră. Îl zăresc pe Spencer, care ne privește pe amândouă cu o expresie impasibilă, deși văd focul din privirea lui. Furia.

Bărbatul ăsta va da buzna aici ca să mă salveze dacă trebuie. Tot ce trebuie să fac este să-i dau semnalul.

– De ce ești aici? o întreb, dându-i imediat drumul la brat.

Nu vreau nici o conexiune cu ea. Nici nu-mi vine să cred că și-a făcut apariția în apartamentul lui Spencer. Într-un loc unde nu a fost invitată. Câtă proastă creștere! Este contrar tuturor lecțiilor de etichetă pe care obișnuia să ni le dea când eram copii.

Pufnește, trăgând de marginea jachetei și îndreptând-o.

– Toată familia mea este aici, dar invitația mea s-a pierdut cumva pe drum.

Hotărăsc să fiu sinceră.

– Nu ai fost invitată.

Deschide buzele și îi scapă o expirație delicată.

– Lancasterii întotdeauna au avut obiceiul ca toți să fie prezenți la evenimentele de familie. În vacanțe. Eu și tatăl tău ne-am asigurat de asta și după ce am început divorțul. Poate că nu mai suntem împreună, dar tot vrem să fim o familie.

– Eu nu vreau să fiu o familie cu tine, îi spun. Tresare vizibil și unei părți din adâncul meu îi pare teribil de rău că spune așa ceva, dar ea are nevoie să audă adevărul. Și trebuie să vină de la mine. Nu după toate prin câte am trecut din cauza ta.

– Draga mea, tocmai din motivul ăsta ar trebui să fim mai apropiate. Face un pas înainte și este rândul meu să tresar. Am trecut prin așa de multe împreună și uită-te la noi! Am ieșit cu viață din asta. Înflorind.

– Nu datorită ție, îi răspund, privind spre chelnerul care trece pe lângă noi, cu un nou tacâm pentru

masă. Nu te deranja, îi spun lui. Nu va mânca.

Chelnerul se oprește, plimbându-și privirea între mine și mama.

– Oh...

– Aranjează-le, zice mama cu fermitate. Rămân.

– Ba nu, răspund. Trebuie să pleci.

– Sylvie! Ești ridicolă. Rămân, subliniază. Du-te și aranjează masa!

Mama flutură nepăsătoare din mână spre tip, iar el pleacă, speriat probabil de lupta noastră de putere.

Nu pot să-l învinovățesc. Și eu sunt speriată. Tremur și stomacul mi se agită, amenințând să dea afară minunatul prânz pe care tocmai l-am mâncat.

Inspirând adânc pentru a mă îmbărbăta, mă întorc din nou spre mama, detestând expresia triumfătoare de pe fața ei. Ea crede că m-a încolțit. Că voi ceda, cum am făcut mereu.

– Nu poți să apari în locuri unde n-ai fost invitată. Știi și tu asta. Doamne, parcă aș fi ea, dar este adevărul! Noi nu mai avem o relație, mamă. Nu vreau să fiu în preajma ta.

Clipește spre mine, cu o privire uimită. Cu fața șocată.

– De ce nu?

Este chiar așa de oarbă? De nebună?

Privesc în jur înainte de a vorbi, coborându-mi vocea.

– Pentru că mi-ai făcut rău.

Duce mâna la piept, scandalizată.

– Nu am făcut așa ceva. Nu ți-aș face niciodată rău. Ești copilul meu! Problemele tale de sănătate au fost provocate de... isterie. Din fericire, nu ai fost așa de bolnavă cum am crezut noi. Am fost un pic cam prea protectoare în încercarea de a te vindeca? Probabil, dar nu văd cum mă poate găsi cineva vinovată pentru că am vrut să-i fie bine copilului meu.

Da. Este complet nebună. Este clar.

– Ultima dată când am fost împreună, când m-am trezit, tu erai cu o pernă deasupra capului meu, îi amintesc pe o voce șoptită. Încercai să mă sufoci.

– Deloc. Te verificam pentru că știam cât de afectată erai și am adus o pernă pentru confortul tău, zice, schimbând direcția discuției. După moartea lui Earl, ai trecut printr-o perioadă așa de grea. Încercam să fiu acolo pentru tine.

– Te rog! Din cine știe ce motiv, încercai să *mă termini*. Mereu ai încercat asta, de când eram mică. În cel mai bun caz, încercai să mă controlezi. Sufocându-mă cu atenția constantă, când tot ce voiam era ca și altcineva să mă vadă, mai ales tata. Oricine, de fapt.

Expresia ei este sumbră.

– Este uimitor cât de asemănătoare suntem.

Tresar la cuvintele ei. Urăsc să o aud spunând asta.

– Nu semănăm *deloc*. Eu nu-i distrug pe oamenii pe care îi iubesc.

– Oh, draga mea. Scoate un plescăit. Uită-te la ce i-ai făcut lui Spencer de-a lungul anilor!

Mă cuprinde furia și îmi simt capul pe cale să explodeze.

– Să nu-i rostești numele!

Oftează și clatină lent din cap.

– De ce spui mereu cele mai groaznice lucruri despre mine, când eu îți vreau doar binele? Ai fost un copil bolnăvicios. Nu-ți amintești?

– Doar pentru că tu m-ai îmbolnăvit. Nu am avut nimic în neregulă. Totul a apărut din senin. Vizitele bruște la urgență în toiul nopții. Consultațiile și analizele interminabile. Îmi amintesc cum îți făcea plăcere să le spui doctorilor ce era în neregulă cu mine și cum te luptai pentru sănătatea mea de parcă erai o sfântă. Mereu ai spus că ai fost cel mai mare sprijin al meu.

Pieptul pare să-i explodeze de mândrie.

– Dar tu mi-ai produs cel mai mult rău, adaug.

La cuvintele mele, se dezumflă ca un balon.

– Nu pot să fiu în preajma ta, îi spun pe o voce șoptită. Nu știu de câte ori trebuie să i-o spun. Când va pricepe, în sfârșit? Dacă continui să apari neinvitată, va trebui să solicit un ordin de restricție împotriva ta.

– N-ai face asta niciodată, spune.

– Ba da.

Încuviințez din cap, privind peste umăr ca să văd dacă Spencer ne urmărește în continuare de partea cealaltă a geamului. În clipa în care ni se întâlnesc privirile, o ia spre ușă. Intră în apartament și vine chiar lângă mine.

– Este totul în ordine? întreabă cu o voce fermă și cu privirea pe mama mea.

– Astea sunt discuții private de familie, începe mama, dar o întrerup.

– Eu vreau să fie aici. Îl consider parte din familia mea.

Ea strânge din buze, privindu-ne, ridicând apoi buza superioară într-un ușor rânjet.

– Așa deci, hm? Voi doi sunteți împreună?

Spencer își petrece brațul în jurul umerilor mei și aproape că leșin de ușurare la apropierea lui.

– Da, suntem, zice.

Când privirea ei cade asupra mea, este plină de furie.

– Tatăl tău te-a pus să faci asta!

– De ce ar avea el de-a face cu relația mea cu Spencer? spun bănuitoare.

– Știe ce părere am despre băiatul Donato. Vorbește despre Spencer de parcă nici nu se află în fața ei. Eu n-am fost niciodată de acord ca voi doi să petreceți timp împreună. Nu mi-a plăcut nici cât de mult s-a apropiat fratele tău de el.

– Eu aș avea grijă ce spun dacă aș fi în locul tău, zice Spencer pe un ton tăios. Te afli în casa mea.

– Plătită cu banii mafiei. Mama își îndreaptă furia spre Spence. Tatăl tău este un infractor. Bănuiesc că și tu ești.

– Ieși afară! zice Spencer cu dinții încleștați și cu nările fremătând. Ieși din casa mea acum, înainte să pun să te dea afară!

– Cu gorilele tale? Ce fermecător! Mama ridică bărbia, revenind cu atenția asupra mea. Când o să te saturi de stilul lui de viață infracțional, sunt sigură că o să te întorci în lacrimi la mine, implorându-mă să te primesc înapoi, deși nu o voi face. Ai nevoie să înveți o lecție. Singura care a fost alături de tine am fost eu. Nu tatăl tău. Nu fratele tău, nu sora ta. Și cu siguranță nu acest bărbat, care probabil rupe picioare ca să-și câștige traiul. Eu. Eu sunt singura care te iubește cu adevărat.

Mă holbez la ea, tremurând vizibil. Slavă Domnului că Spence încă are brațul în jurul umerilor mei, susținându-mă.

– Taci, șoptesc.

Cuvintele mele par doar să o încurajeze și o fac să vorbească și mai mult.

– Nu poți să o faci singură, Sylvie. Niciodată nu ai fost în stare. Ai nevoie de cineva să te ghideze. Să aibă grijă de tine. Ești o creatură patetică și fragilă, care nu poate să stea pe propriile picioare și vreau să te ajut. Chiar vreau. Dar este teribil de greu să-i ajuți pe cei care nu se ajută pe ei înșiși. Clatină din cap, cu un scurt oftat, și se întoarce, îndreptându-se spre ușă. N-am nevoie să fiu însoțită. Sper să-ți vină mințile la cap cât de curând, Sylvie. Înainte să fie prea târziu.

Ușa se închide câteva secunde mai târziu și întregul meu corp pare să se transforme în lichid când

mă sprijin de Spencer. Mă conduce din camera de zi în dormitorul lui și închide ușa în urma noastră, apoi plâng pe cămașa lui Spencer. Mă ține aproape, plimbându-și mâna pe spatele meu într-un gest de liniștire, murmurând cuvinte de alinare pe care abia le aud.

Urăsc că mi-a spus toate cuvintele alea crude. Mai rău?

Urăsc că eu cred ce mi-a spus.

Poate că nu reușesc singură. Sunt o creatură patetică și fragilă, care are nevoie să fie ghidată. Ajutată. Ea m-a făcut așa. M-a crescut să nu cred în mine. Să cred că ea este singura care poate avea grijă de mine și o urăsc pentru asta.

O urăsc așa de mult!

– Ne-am dat seama cum a aflat despre petrecere, zice Spencer la un moment dat printre lacrimile mele.

Mă desprind de el ca să mă pot uita la fața lui.

– Cum?

Mă pregătesc, așteptând să aud cine m-a trădat spunându-i mamei despre asta.

– Rețelele de socializare. Cliff a postat un story pe Instagram și te-a etichetat. Și tatăl tău a făcut la fel. Spencer tresare. Îi pare rău. Amândurora le pare rău.

– De unde a știut că petrecerea era organizată de noi?

Mă șterg la coada ochilor, încercând să prind câteva lacrimi rătăcite.

– Cliff te-a etichetat și a pus locația. În filmulețul postat de tatăl tău, suntem toți pe fundal. Tu cu mine. Carolina. Whit cu Summer.

Îmi lipesc fruntea de pieptul lui, închizând ochii.

– Bănuiesc că mă urmărește pe rețelele de socializare.

– Mai degrabă urmărește pe toată lumea, este de acord Spencer, chiar când degetele îi alunecă sub bărbia mea și-mi ridică fața. Nu i-a spus nimeni despre petrecere. A făcut propriile presupuneri.

– Mi-am făcut griji că i-a spus cineva ceva, recunosc. M-am gândit că poate Monty ar fi vrut să creeze un pic de haos, fără să știe cât de proaste sunt relațiile dintre mine și mama.

– N-a făcut nimic, deși a recunoscut că s-a entuziasmat un pic când și-a făcut apariția mama ta. Nu și-a dat seama că relația ta cu ea era practic distrusă. Nu i-a spus nimeni nici motivul real, mă asigură Spencer.

– Nu vreau să se afle. Bârfele ar fi insuportabile.

Maxilarul lui este ferm și-mi dau seama că strânge din dinți.

– De ce o protejezi? A încercat să te omoare, Sylvie. Chiar tu ai spus-o.

– Mă bazez pe propriile presupuneri. Nu știu sigur, îi spun.

– Nu-i crede minciunile! Încearcă să te convingă că presupunerile tale sunt greșite, când nu sunt. Ar trebui să mergi să-i vezi pe unii dintre doctorii la care te ducea. Să-ți vezi fișele. Ai tot dreptul să-ți ceri dosarul medical de când erai copil.

– Am fost la așa de mulți medici și specialiști și la prea multe clinici. În tot statul, în țară. Am mers până și în câteva locuri în afara țării. Nici unul dintre ei nu a știut ce era în neregulă cu mine. Sunt sigură că fișele mele medicale sunt pline de liste interminabile de simptome și nici o soluție.

– Nu renunța! Mă prinde de umeri, scuturându-mă delicat. Meriți să afli ce ți-a făcut.

– Acțiunile ei nu sunt consemnate, Spence. Mama nu este proastă.

Îmi plec capul, uitându-mă la sandalele din picioarele mele. Sunt bej și cu barete, iar unghiile sunt

date cu o ojă în aceeași nuanță roz ca a rochiei. Am depus atâta efort în planificarea acestei după-amiezi și a fost stricată de apariția mamei.

Dacă nu stric eu, strică ea.

– Poate că ar trebui să ceri un ordin de restricție împotriva ei, zice încet Spencer.

Ridic capul.

– Asta ar fi așa de... categoric.

– Trebuie să faci ceva. Este o amenințare pentru tine, Syl. Parcă se simte bine dacă te incomodează. Știe că te tulbură. Închide gura, expirând pe nas. Oh, pare furios în numele meu, iar unei părți din mine îi place asta! Urăsc că te sperie așa de tare.

– Este mai mult decât sperietură, recunosc. Mă îngrozește. Chiar și când suntem cu alți oameni. Chiar și când suntem în mijlocul unei nunți cu sute de invitați. Niciodată nu știu ce va face sau ce va spune ca să mă devasteze. Și asta doar cu vorbele. Este înspăimântător faptul că reprezintă o amenințare fizică pentru mine. Vrea să-mi facă rău, Spence.

Ultimele cuvinte îmi ies ca o șoaptă dură, gâtul închizându-se. Este agonizant să știi că nu poți avea încredere în femeia care te-a adus pe lume.

Sfâșietor.

– Nu mai poți să rămâi niciodată singură cu ea, spune cu vehemență.

Nu-mi pot reține zâmbetul.

– Nu-ți face griji! Încerc din răsputeri să nu fiu deloc în preajma ei.

– Cu toate astea, ea apare. Clatină din cap. Dacă mai apare pe aici, sun la poliție.

– Ai suna la poliție pentru mine, în ciuda a ceea ce faci?

Mă refer la treburile mafiote. Afacerea tatălui său. Banii pătați, mama care l-a acuzat că este infractor. Toată lumea vorbește despre asta, dar eu nu văd.

Aș cam vrea să văd.

– Aș face orice ca să te țin departe de ea.

Mă ia iarăși în brațe, îmbrățișându-mă așa de strâns încât nu pot să respir.

– Uneori îmi doresc doar să… dispară, recunosc, sprijinindu-mi obrazul de reverul sacoului lui.

Rămâne tăcut un moment înainte de a spune:

– Asta se poate aranja.

Nu-i răspund, nefiind sigură dacă este serios sau nu, dar…

Mă gândesc că ar putea să fie.

CAPITOLUL 27

Sylvie

După ce mă calmează Spencer, ne întoarcem în camera de zi și îi găsim pe toți așteptându-ne, cu expresii mohorâte, majoritatea cu un pahar cu alcool în mână. A fost o după-amiază stresantă nu doar pentru mine, ci și pentru ei, și mă simt groaznic.

Carolina mă întâmpină prima, îmbrățișându-mă.

– Ești bine? murmură în apropierea urechii mele.

Încuviințez din cap, îmbrățișând-o la rândul meu înainte de a-i da drumul.

– Mă… neliniștește.

– Și pe mine, șoptește.

– Eufemismul secolului, zice Monty înainte să ia o înghițitură din băutură, de parcă are nevoie de asta. Nu mi-am dat seama că lucrurile erau așa de urâte între voi două.

– Îmi pare rău că am postat pe rețelele de socializare despre petrecerea ta, zice Cliff, părând smerit.

Abia mă poate privi în ochi și mă duc la el, îmbrățișându-l rapid în semn de iertare.

Nu că ar fi ceva de iertat. Nu a știut că postările lui vor declanșa așa o furtună.

– Și eu am postat și-mi pare rău, Sylvie, gândăcel. N-am vrut să-ți creez probleme.

Brusc, tata este în fața mea, strivindu-mă într-o îmbrățișare. Nu-mi amintesc când m-a îmbrățișat ultima oară așa și trebuie să recunosc...

Este plăcut.

– Nu-i nimic, tati.

Nu m-a mai alintat de mult. Mamei nu i-a plăcut niciodată, dar mie da.

Mi-a plăcut.

Tata se retrage, zâmbindu-mi în timp ce-mi cuprinde obrazul. Mă sprijin în palma lui, zâmbindu-i și eu, iar între noi se întâmplă ceva în tăcere. De parcă tocmai mi-a cerut iertare și eu i-am acordat-o.

– Ar trebui să ne vedem și la cină, zice, ridicând capul ca să scaneze încăperea. Cu toții.

Se referă la toți copiii lui.

– Sună-mi asistenta și stabilește o dată, zice posac Whit, iar eu îmi dau ochii peste cap la tata.

Răspuns tipic pentru Whit.

Dar trebuie să îi apreciez consecvența.

Spencer rămâne lângă mine în vreme ce oaspeții noștri pleacă pe rând. Rămânem la ușă, mulțumindu-le tuturor că au venit pe măsură ce ies. Încerc să-mi cer scuze pentru ceea ce s-a întâmplat, dar nu mă ascultă nimeni.

– Nu este vina ta, îmi spune Summer, fără să-și ia privirea sinceră din a mea. Invitații nedoriți găsesc mereu o cale de a strica o petrecere.

Asta m-a făcut să râd. Dar numai un minut.

Încă sunt zdruncinată de ceea ce s-a întâmplat cu mama. Că simpla ei prezență mă tulbură. Are un

anumit soi de putere asupra mea și disprețuiesc asta.

O disprețuiesc pe ea. Da.

După ce pleacă toată lumea și în casă nu mai este nici personalul de catering, Spencer mă conduce în baia imensă conectată la dormitorul lui și-mi cere să fac o baie. Chiar pornește apa pentru mine, adăugând niște săruri parfumate. Îl las să aibă grijă de mine, abia mișcându-mă când el îmi deschide fermoarul rochiei. Ridic brațele când îmi spune el să o fac ca să dea rochia jos. Mă sărută când rămân în fața lui doar într-o pereche de chiloți din dantelă roz pal, privind în gol. Un sărut zgomotos pe buze care mă scoate din amorțire.

– O să fie bine, murmură cu gura la urechea mea. Promit!

Îl privesc cum pleacă și, în clipa în care se închide ușa, mă simt incredibil de singură și sunt tentată să-l chem înapoi. Să-l dezbrac și să-i cer să facă baie cu mine.

Am face mai mult decât baie. Nu putem să stăm unul lângă celălalt fără haine pe noi și fără să se întâmple ceva. Sunt surprinsă că a fost așa de reținut și a plecat când eu eram aproape goală.

N-a mai făcut asta.

Îmi plimb privirea prin baia imensă, zărindu-mi telefonul pe blatul neted de marmură. Îl iau și văd notificările de pe ecran. Apăs pe notificarea de mesaje.

Un mesaj de la mama.

„Îmi este așa de dor de tine. Îmi doresc să nu mă respingi. Nu va funcționa mereu să-ți asmuți câinele de pază asupra mea. Nimic nu ne poate ține despărțite, draga mea. Sunt parte din tine la fel de mult cum tu ești din mine."

Simt un fior pe șira spinării gândindu-mă la cuvintele ei. La tonul de rău augur.

Apare alt mesaj, telefonul vibrând când îl primesc și făcându-mă să tresar.

„Mă doare să-mi văd familia adunată și eu să nu fiu inclusă. Nu știu ce altceva să fac ca să rezolv problema ta cu mine. Mi-am cerut scuze. Ce mai vrei?“

Ridicând privirea, îmi văd reflexia în oglindă și cobor lent brațele pe lângă mine, fascinată de ceea ce văd.

O femeie de dimensiuni normale. Chiar de rând. Nu mai sunt deșirată, bolnăvicioasă și ciudată, cum eram. Nu sunt palidă, sfrijită și abia să mă pot ține pe picioare. Cu plămânii curați, mintea curată și obrajii îmbujorați. Păr blond mătăsos care cândva a fost casant. Ochi albaștri clari care cândva au fost încețoșați și roșii.

Ridic bărbia și mai fac un pas spre blat, punându-mi mâinile pe marginea marmurei. Cândva, am fost o fetiță timidă care era speriată de propria umbră. Care se prefăcea că era bine, când, de fapt, nu era.

O fată care asculta tot ce îi spunea mama ei și o credea. Care apoi s-a întors împotriva familiei ei și a prietenilor pentru că doar asta știa să facă.

Care aproape că l-a pierdut pe bărbatul pe care-l iubea. Cu toate astea, iată-mă, trăind cu el. Are grijă de mine. Spencer mă iubește.

Și eu îl iubesc.

Voiam să-i spun asta când a apărut ea și a stricat totul.

Tipic.

Telefonul vibrează din nou și îmi verific mesajele. Văd că este același mesaj pe care l-a trimis înainte. Sunt tentată să îi răspund. Chiar deschid telefonul și intru la mesaje, degetele sunt pregătite să tasteze un răspuns usturător.

Dar, în schimb, pun cu grijă telefonul pe blat și mă îndepărtez de el. Telefonul sună din nou, vibrația făcând zgomot pe blat, și fără să mă gândesc alerg la telefon, îl iau în mâini și mă duc la geam. Se deschide imediat, prea ușor de fapt, și arunc telefonul pe geam. De la etajul treizeci și șase. Foșnetul telefonului care plutește în aer înainte de a cădea la pământ mă face să mă dau un pas în spate, apoi să mă ridic pe vârfuri și încerc să mă uit pe geamul abia deschis, dar nu văd nimic.

Este ca și cum a fost înghițit de cer. A dispărut.

A dispărut.

Apoi îmi amintesc că aveam un nou telefon, cu un număr nou și mă întreb cum a dat de mine. Cine i-a dat numărul ăla? Cine?

Închid geamul și fug din baie în căutarea lui Spencer, pe care-l găsesc în picioare, lângă blatul din bucătărie, cu un pahar plin cu un lichid de un maroniu frumos în degete pe cale să-l ducă la buze. Se oprește când mă vede pentru că sunt o priveliște. Doar în chiloții transparenți și cu ochii sălbatici. Mă simt sălbatică.

Neîmblânzită.

– Cine i-a dat numărul meu de telefon mamei mele?

Lasă cu grijă paharul pe blat.

– Nu știu.

– Înainte să mă duc în Big Sur, mi-am luat un telefon nou. I-am dat numărul ăla doar lui Roland.

– Le-ai dat numărul oamenilor când te-ai întors aici, nu-i așa?

Încuviințez din cap, privind prin bucătărie, dorindu-mi să am și eu un pahar.

– Ce bei? arăt cu bărbia spre paharul din fața lui.

– Whisky.

Mă strâmb.

– Scârbos.

– Este un gust dobândit.

– Am nevoie de o bere. Sau vodcă. Poate tequila. Mă duc la frigider, deschid congelatorul și mi se face pielea de găină când simt valul de aer rece. N-ai vodcă? Ce fel de infractor ești?

– Nu rus, asta cu siguranță. Închide ușa în locul meu, poziționându-și corpul între frigider și mine, căldura lui prelingându-se în goliciunea mea. Ce faci?

– Sunt nervoasă.

– Văd asta. Privirea îi hoinărește peste mine, făcându-mă să mă cutremur. Ai oprit apa?

– Ce? Oh, nu!

– Vrei să ne inunzi baia?

Își arcuiește o sprânceană.

Este rândul meu să hoinăresc cu privirea peste el. Și-a dat jos sacoul și cravata de mult, a deschis cămașa albă la gât, expunându-și coloana bronzată a gâtului. Mânecile sunt suflecate, scoțând la iveală antebrațele musculoase, și totul în mine se transformă în lichid.

Fierbinte.

– Nu. Clatin lent din cap, atingându-i brațul drept cu degetele. Piele goală care este fierbinte. Un corp care mă va ajuta să uit. Mi-am aruncat telefonul pe geam.

– Suntem la etajul 36, Syl.

– Știu. Mama îmi tot trimitea mesaje.

Face un efort să rămână calm. Văd în privirea lui agitată lupta sa internă.

– Ce ți-a spus?

– Nimic important.

Alung cuvintele ei. Nu vreau să mă gândesc la ele. Nu vreau să mă gândesc la ea.

– Ceva suficient de important ca să te enerveze și să vii aici tropăind după ce ți-ai aruncat telefonul pe geam.

– Pot să cumpăr altul, îi spun ridicând din umeri. Pot să cumpăr o sută de telefoane noi. Și fac pariu că până la urmă îmi va afla numărul de telefon și va ști cum să ia legătura cu mine.

Înclină capul într-o parte, studiindu-mă cu ochii aceia întunecați.

– Ce altceva nu-mi spui?

– Mai devreme încercam să-ți spun ceva. Înainte să apară ea. Îmi țugui buzele, apoi mă îndepărtez dansând de el, mă duc și mă ridic pe blat, ca să mă aflu pe margine, bălăngănindu-mi picioarele. Îți amintești?

Vine mai aproape, punându-și mâinile de o parte și de alta a blatului, cuprinzându-mă între brațele lui. Mirosul lui îmi umple capul, amețindu-mă, și mă aplec până când fața mea se află fix în fața lui.

– Îmi amintesc, murmură.

– Să o spun acum? Îi ating gura cu a mea. Ușor. O tachinare completă. Sau să aștept?

– Ar trebui să mă duc să opresc apa? Când zâmbesc, expresia lui devine severă. Eu vorbesc serios. O să inunzi apartamentul dacă nu suntem atenți.

– Cada aia este imensă.

– Și nu durează mult să se umple. Vrea să plece când îl prind de partea din față a cămășii, ținându-l lângă mine. Haide, Syl! Lasă-mă...

– Te iubesc, îl anunț, întrerupându-l.

Încremenește, oprindu-și privirea asupra mea. Fierbinte și arzătoare.

– Da?

Încuviințez din cap, deschizându-i lent fiecare nasture de la cămașă, expunând întinderea puternică a pieptului.

– Da, te iubesc. Nu o spun niciodată. Este înfricoșător să declari că iubești pe cineva care nu este membru al familiei tale. Și chiar și atunci, noi, Lan-

casterii nu facem des declarații de iubire. Ne ținem sentimentele în interior, unde sunt în siguranță.

Nu spune nimic în timp ce eu îi dau cămașa jos. După ce materialul ajunge pe podea, mă întind după curea, desfăcând-o încet.

– Nu ai nimic de zis?

– Mă gândeam că nu ai terminat.

În clipa în care pantalonii sunt desfăcuți, îmi strecor mâna în ei, curbându-mi degetele în jurul erecției lui. Este complet tare și pulsează în palma mea, iar eu simt o pulsație similară între coapse.

– Ești singura persoană din lumea asta care mă face să mă simt în siguranță, Spence. Doar tu.

Se apropie, adulmecându-mi gâtul, cu gura la urechea mea.

– Aș distruge întreaga lume dacă asta ar însemna să fii în siguranță.

Bag mâna prin chiloții lui, întâlnind pielea catifelată, fierbinte.

– Vorbești serios?

– Din toată inima. Mă ciugulește de ureche, făcându-mă să mă cutremur. Care este a ta, apropo.

– Spencer, șoptesc, brusc copleșită. Până în punctul în care ochii mi se umezesc și gâtul mi se strânge. Sunt îndrăgostită de tine dintotdeauna.

– Chiar și când erai măritată cu altcineva?

Își împinge penisul în mâna mea și-l strâng puternic, făcându-l să geamă.

– Mai ales când am fost măritată cu altcineva.

Tot menționează asta și detest lucrul ăsta, dar bănuiesc că nu îl pot învinovăți.

– Vrei să ți-o trag pe blatul ăsta?

Încuviințez din cap, mângâindu-l, iar respirația mi s-a accelerat. Jur că penisul îi crește în mâna mea. Mai gros. Mai lung. Mai tare.

– Te rog!

– Mai întâi trebuie să verific apa.

Mă ridică fără avertisment, făcându-mă să țip, apoi mă aruncă practic peste umăr, iar eu ajung cu capul în jos. Îl lovesc peste spate, mârâind frustrată.

El doar îmi dă o palmă la fund drept răspuns, lovitura palmei peste pielea mea răsunând zgomotos în apartamentul liniștit.

– Mi-ai dat o palmă la fund!

Sunt șocată. Căldura se împrăștie pe locul atins de palma lui mare, iar eu mă fâstâcesc.

Mă înfior.

– O meritai.

O face din nou și, de data asta, țip.

Oh, Doamne, mi s-au udat chiloții! Cine a știut că o palmă la fund poate avea efectul ăsta?

Intră în dormitor cu mine, aruncându-mă pe pat ca pe o pătură pe care o abandonezi, apoi se duce la baie. Îl aud cum înjură în șoaptă în timp ce oprește apa, dar nu mai zice altceva.

Îmi mușc buza de jos, sperând că nu s-a supărat pe mine pentru că i-am inundat prețioasa baie.

Când reapare, rămâne în ușa deschisă. Lumina băii îi aurește conturul corpului, de parcă radiază. Nu are cămașă, pantalonii îi atârnă pe jumătate desfăcuți, pantofii au dispărut undeva pe drum. Cu privirea fixată pe mine, întinde mâna spre partea din față a pantalonilor, dându-i jos împreună cu chiloții, așa că rămâne în fața mea doar cu șosetele gri în picioare.

Duc mâna la gură ca să-mi înăbuș un chicotit.

El zâmbește.

– Ți se pare amuzant, nu?

Clatin din cap, iar prin sânge îmi curg un firicel de frică și multă dorință în timp ce el vine spre pat. Mă dau în spate, de parcă vreau să fug, dar mă prinde de glezne, trăgându-mă spre el. Mă trage pe saltea până când picioarele îmi atârnă peste margine.

Alunecă cu mâinile în sus până ajunge cu ele între coapsele mele și le desface larg, coborând privirea pe păsărica mea acoperită cu dantelă. Se uită așa de mult încât încep să mă foiesc, iar când în sfârșit mă atinge acolo, o mângâiere delicată a degetelor lui peste dantelă, oftez de dorință.

– Mai mult, șoptesc.

Nu-mi oferă ceea ce vreau. În schimb, își retrage mâna complet, sprijinindu-se de marginea patului cât își dă jos șosetele. Nu-i cea mai sexy mișcare pe care am văzut-o la Spencer, dar acum tot ce face îmi taie respirația. Pregătită și aranjată pentru el.

– Tragi de timp.

– O meriți. Se apleacă, lipindu-și fața de fața mea. Ai făcut un dezastru în baie.

– S-a inundat?

Mă încrunt. Încuviințează lent din cap, plecându-și capul ca să-mi muște buza inferioară.

– Da. Nu te mai las niciodată singură într-o baie.

– Eu aproape că ți-am cerut să stai cu mine.

– Ar fi trebuit. Mă sărută pe maxilar, ciugulindu-mi pielea. Aș fi oprit apa la timp.

Îi pun mâna în piept și căldura lui îmi arde palma.

– Nu te-ai supărat, nu-i așa?

I se unesc sprâncenele când se îndepărtează de mine ca să mă poată privi în ochi.

– Nu. Deloc.

Umerii mi se relaxează de ușurare.

– Bun.

– Încerc să-ți distrag atenția.

Gura îi aterizează pe gât, alunecând în jos până când ajunge să-mi presare sărutări pe piept. Apoi mai jos, până ce respiră peste un sfârc, chiar înainte să-l ia în gură.

– Funcționează, murmur, înfigându-mi degetele în părul lui și rugându-mă să nu plece. Oh, Doamne, nu te opri!

Și face magie pe sânii mei. Sugând, ciugulind, lingând. Icnesc când trage așa de tare de sfârc cu gura. Scâncesc când mâinile îi coboară, ajungând între picioarele mele. Și gem când alunecă cu degetele pe sub dantelă pentru a-mi atinge pielea fierbinte, udă.

– Fir-ar să fie, zic când îmi atinge clitorisul. Este umflat. Fierbinte și sensibil la atingere, șoldurile mele încep să se miște când face mici cercuri în jurul lui. O să mă faci să termin.

– Ăsta este scopul, Syl.

Se ridică de pe pieptul meu și-l simt că se uită la mine cu o privire grea. Intimidantă.

Sunt așa de aproape și momentul mi se pare așa de... intim. După tot ce s-a întâmplat ieri, sunt sensibilă. Vulnerabilă. Furioasă, excitată și așa de îndrăgostită de acest bărbat. Îmi dau capul pe spate și din gât îmi iese un geamăt adânc când îmi penetrează corpul cu două degete și începe să pompeze.

– Deschide ochii, iubito!

Îi deschid de parcă nu am control asupra lor, surprinsă că îmi spune *iubito.* N-a mai făcut-o niciodată. Nu din câte îmi amintesc.

Privirea lui întunecată o întâlnește pe a mea și nu-și ferește ochii în timp ce continuă să mi-o tragă cu degetele.

– Te iubesc.

Mă cutremur la declarația lui. Că acest bărbat mare, frumos mă poate iubi. Că mă iubește de când eram adolescenți. Copii.

– Spune-o! Se oprește cu degetele îngropate adânc în mine, apăsând cu degetul mare peste clitoris. Spune-mi că mă iubești, Sylvie!

Respir adânc, cu inspirații profunde pentru a mă încuraja, iar întregul meu corp vibrează de nevoia de a termina. Simt că este aproape, pregătit să mă copleșească, dar el continuă să mă țină atârnată aco-

lo. Clitorisul meu este electrizat, pulsează sub presiunea degetului lui mare și mă mișc sub el, având nevoie de acea fricțiune.

– Spune-o! Apasă mai tare, alunecând cu degetele mai adânc, până ce mă simt inundată. Nu te las să termini până nu o spui.

De ce este așa de greu? Am spus-o deja. Dar cuvintele mi se opresc în gât, până când simt că mă înec cu ele.

Îngenunchează în fața mea, cu cealaltă mână pe șoldul meu, trăgându-mă mai aproape. Gura lui e chiar deasupra păsăricii, îi simt respirația adiind peste pielea mea sensibilă și-mi strâng buzele, închizând ochii.

– Uită-te la mine, îmi cere, iar eu o fac. Nu mă pot abține să nu fac tot ce-mi spune. Te iubesc, Syl. Așa de mult, încât aș face orice este nevoie ca să fii în siguranță. Să te simți protejată. Să te fac fericită. Tot ce îmi doresc este ca noi doi să fim împreună pentru totdeauna. Și nu o spun cu ușurință. Nu sunt ca restul familiei mele. Când țin la cineva, iubesc intens.

Întregul meu corp tremură la auzul cuvintelor lui.

– Și sunt obsedat de tine de când aveam 14 ani. Biata fetiță bogată care era mereu bolnavă. Așa te prezentai restului lumii, dar niciodată în fața mea.

– Spencer…

– Spune-mi iarăși că mă iubești și nu mai plec niciodată de lângă tine. Nu contează ce se întâmplă. Sunt lângă tine până când mor.

Își coboară capul, trecându-și ușor limba pe lângă clitorisul meu.

– Te iubesc, spun, privindu-l în ochi când își pune gura pe păsărica mea. Te iubesc așa de mult. Știi că doar tu ai fost.

– Promiți?

Ridică sprâncenele, făcând din nou lent cercuri peste clitorisul meu.

Încuviințez din cap, șoldurile mele mișcându-se cu el în timp ce degetele îi intră și îi ies din mine. Mai repede și mai repede.

– Spune-o!

– Promit să te iubesc pentru totdeauna. Ești singurul pentru mine. Ești singurul care a fost vreodată în mine, îi declar.

– Ce mă excită asta!

Se ridică deasupra mea, cu mâinile de o parte și de alta a capului meu, penisul intrând în corpul meu fără ajutor. Mă arcuiesc în el, clitorisul împingându-se în baza erecției lui – doar de asta am nevoie.

Termin, pereții mei interiori mulgându-l, încleștându-se puternic în jurul penisului. Mă posedă tare, gemând cu fiecare mișcare, fără prezervativ pentru că iau anticoncepționale de când m-am întors la New York.

Fără copii. Nu sunt pregătită pentru ei, cum este fratele meu. Aș fi o mamă groaznică.

Știu că ăsta este adevărul.

Mi-o trage în mod constant, gemând la fiecare mișcare, făcându-mă să termin din nou, în timp ce de pe față și de pe piept îi picură sudoarea. Mă ridic, frecându-mi obrazul de pielea lui, absorbind acea sare astringentă a transpirației, dorindu-mi ca el să mă marcheze peste tot.

Îmi vine o idee în minte și îl împing în piept, făcându-l să se oprească.

– Ce e?

– Termină pe mine.

Se încruntă.

– Serios?

– Da. Scoate-o și termină pe mine! Trec cu mâna prin partea din față. Aici.

Reia mișcarea, pompându-și corpul în al meu, și îmi dau seama că este aproape. Tensiunea din umerii lui, sunetele care îi ies adânc din gât – îi știu deja

toate semnele. Iar când este aproape de orgasm, iese din mine, se prinde de baza penisului și...

Sperma lui țâșnește peste mine.

Îl privesc zâmbind, duc mâna spre stomacul meu și îmi trec degetele prin lichidul lipicios. Este pe vine între picioarele mele deschise, cu capul pe spate și ochii închiși în timp ce respiră neregulat. Se cutremură și din penis îi picură alt mic jet de lichid cremos – întind mâna spre el, atingându-i despicătura din penis. Adunând ce a rămas, duc apoi degetele la buze și gust.

– Doamne, Syl!

– Știu. Zâmbesc mai larg. A fost cea mai bună distragere a atenției dintotdeauna.

CAPITOLUL 28

Spencer

Sunt un bărbat îndrăgostit. Și nu îmi pasă cine știe.

Luni dimineață la prima oră intru în sediul Donato, fluierând ca un nebun, ceea ce a fost prima mea greșeală. A doua a fost să le zâmbesc tuturor oamenilor pe lângă care am trecut în drum spre birou. Asta i-a făcut pe toți să-i raporteze acest mic detaliu tatălui meu. De cele mai multe ori, când ajung la muncă, sunt un ticălos morocănos care nici măcar nu vorbește până ce nu bea cel puțin o cană de cafea. Poate două. Și nu prostiile alea dulci de la Starbucks.

Beau cafea neagră. Fără frișcă, fără zahăr.

Stau la biroul meu, cu picioarele sprijinite de margine, gândindu-mă dacă ar trebui sau nu să-i trimit

un mesaj lui Sylvie când ușa de la birou se deschide în forță. În birou intră tata.

– Ce naiba ai pățit?

Îmi cobor picioarele și mă așez drept în scaun, aruncând telefonul pe birou. Ea nici măcar nu are încă un telefon nou. Îi sosește astăzi mai târziu, așa că n-are sens să îi trimit mesaje. Nu le-ar primi.

– Bună dimineața și ție.

Victor Donato se oprește în spatele unui scaun, prinzându-l cu atâta forță încât i se albesc degetele.

– Ai ceva să-mi spui?

– Nimic în mod deosebit.

Mă pregătesc pentru vești proaste. Poate că am pierdut vreo încărcătură pe durata weekendului. Sau poate că a intervenit cineva și a cumpărat clădirea aia din centru pe care încercăm să o cumpărăm de șase luni. Ar putea să fie o multitudine de lucruri care să îl prost dispună.

– Mi-au raportat oamenii. Despre tine. Relaxează strânsoarea asupra scaunului. Mi-au spus că ești prea vesel pentru propriul tău bine.

– Și?

Ridic din umeri, încercând să fac pe nepăsătorul. Să rămân calm.

Tata mereu caută o reacție, iar de-a lungul anilor am învățat să nu-i ofer asta. Este un talent pe care l-am perfecționat de când eram adolescent.

– Ești ca mine. Tu nu ești *niciodată* binedispus. Ce te-a apucat?

Nu-și ia deloc privirea din a mea și jur că-mi vine să mă foiesc pe scaun de parcă am opt ani și m-a prins că am spart un geam cu o minge de baseball. Detest când se uită așa la mine. De parcă mi-ar putea citi fiecare gând. Realizez că și-a dat seama când declară:

– Ai cunoscut o femeie.

– O știu de ani întregi, spun cu calm.

O urmăresc de ani întregi.

O iubesc de ani întregi.

Dar nu-i spun asta cu voce tare.

– Sylvie Lancaster?

Încuviințez din cap, păstrând o expresie impasibilă. Știu ce va spune în trei, doi, unu...

– O femeie este o slăbiciune. Tu de ce crezi că am părăsit-o pe mama ta? Cerea așa de multă atenție. Mereu voia să fiu pe lângă ea. Cerând lucruri pe care nu i le puteam oferi niciodată. Dușmanii mei știau despre existența ei și mă amenințau constant că aveau să îi ia capul ăla frumos. Ea habar n-avea. Flutură o mână, de parcă ar putea să o facă să dispară așa de ușor. Ceea ce ar putea. Crede-mă că asta va fi la fel pentru tine!

– Trăiește deja cu mine.

Nu aveam de gând să îi spun acest mic detaliu, dar nu am putut să-mi rețin cuvintele să iasă din gură.

– Serios?

Încuviințez din nou din cap, rămânând tăcut.

– De cât timp?

Ridică din sprâncene.

– De săptămâni.

– Doamne, băiete! Se lasă greoi pe scaunul pe care înainte îl strângea, frecându-și maxilarul cu mâna. Dacă nu este cea potrivită pentru tine?

– Mereu a fost, îl corectez, având nevoie ca el să știe cât de serios sunt. Mă voi căsători cu ea.

– O Lancaster? Mâna îi cade. Bănuiesc că se putea mai rău.

– Nu este o fuziune de afaceri, încep, dar ridică mâna, reducându-mă la tăcere.

– Toate căsătoriile sunt fuziuni de afaceri. Crezi că nu știu de nunta aia dintre băiatul Constantine și cealaltă fată Lancaster? Aia da mișcare puternică. Pare impresionat. Ai putea să faci la fel. Un Donato

și o Lancaster căsătoriți. Voi doi ați putea construi o nouă dinastie.

– Sunt îndrăgostit de ea.

– Mă rog! O altă fluturare nepăsătoare de mână. Iubirea este o slăbiciune.

– Nu pentru mine. Îmi dreg vocea. Nu pentru noi.

Își lasă corpul mare pe spate în scaun, cocoșându-se un pic. Arată mai mult ca tata și nu ca omul puternic de afaceri din biroul lui.

– Spence, poți să găsești o păsărică de calitate în altă parte. Nu trebuie să te căsătorești pentru asta.

– Nu vorbi așa despre ea! mă răstesc.

Nemernicul rânjește.

– Ah, deci *este* serios. Nu poate vorbi nimeni despre prețioasa păsărică, doar tu.

– Chiar n-ar trebui să spui asemenea lucruri, zic printre dinții încleștați. Va fi nora ta.

– Vom vedea. Vorbim de nuntă și toate prostiile care vin cu asta după ce îi pui inelul pe deget. Se apleacă înainte, sprijinindu-și coatele pe brațele scaunului. Ai dus-o să o cunoască pe mama ta?

Clatin lent din cap. Nici măcar lui n-am vrut să-i spun despre Sylvie. Știam că va reacționa așa. Cel mai probabil vrea să o părăsesc, în timp ce mama o să mă întrebe de ce nu m-am însurat deja cu ea.

– Când o să faci asta, atunci voi ști că ești serios. Se ridică în picioare cu un geamăt, arătând spre mine. Știu că nu vrei să auzi asta, dar, băiete, o femeie este un risc. Dușmanii îți vor descoperi punctul slab și vor ataca acolo.

Stau mai drept, iar furia îmi îngheață sângele.

– Nu o să-i atingă nimeni un fir de păr din cap.

– Vei avea nevoie de gărzi de corp.

Ridic din sprâncene.

– Eu nu-mi amintesc de gărzi de corp în copilărie.

– Pentru că nu le-ai observat. Nu le-ai văzut dintr-un motiv. Am angajat asasini bine antrenați ca să-mi

protejez familia. Eu nu mă joc. Dacă vrei să fie în siguranță, nu te juca!

Și cu această ultimă declarație fulgerătoare, tata iese din biroul meu, lăsând în urma lui mirosul acelei ape de colonie puternice.

Oftez și îmi pun iarăși picioarele pe marginea biroului, ținând telefonul în mână. Caut numărul de telefon și sun, recunoscător când răspunde la al doilea ton de apel.

– Este prea devreme să mă suni, mormăie Whit în urechea mea.

– Ai copii acum. Nu te trezești la răsăritul soarelui în fiecare dimineață?

– Soția mea este un geniu. Cumva l-a obișnuit pe Augie să doarmă, lucru de care ar trebui să ne bucurăm pentru că în curând ne vine bebelușul. Aud murmurul unei voci pe fundal și bănuiesc că este Summer. Sună-mă mai târziu!

– Ne vedem la prânz mai târziu în după-amiaza asta și nu va trebui să te sun, spun.

– Bine. Scrie-mi unde și când!

Termină apelul înainte să apuc să răspund. Al naibii morocănos!

Intru în restaurant un pic după ora treisprezece și îl zăresc pe Whit stând la o masă și așteptându-mă. Se încruntă când ni se întâlnesc privirile și nu mă pot abține.

Tot drumul spre el sunt cu gura până la urechi, iar asta nu-l face decât să se încrunte și mai mult. Până ce mă așez pe scaunul aflat vizavi de al lui, este complet dezgustat.

– Doamne, ce binedispus ești! Pot doar să presupun că faci sex în mod regulat.

– Sunt îndrăgostit, îi declar fără să îmi fie teamă să o spun. Prima dată în viața mea. De sora ta.

Whit ridică imediat mâna în aer, chemând un chelner din apropiere.

– O să am nevoie de o băutură tare pentru conversația asta.

Ne comandăm băuturile și, după ce pleacă chelnerul, Whit se lasă pe spate în scaun, studiindu-mă cu atenție cu ochii ăia cu care evaluează mereu.

– Nu-mi place ce s-a întâmplat sâmbătă în apartamentul tău.

– Nici mie, sunt de acord.

– Mama a întrecut măsura. Nu pricepe de ce nimeni nu vrea să fie în preajma ei. Mai ales Sylvie, care a fost marioneta ei întreaga viață. Whit se apleacă înainte, sprijinindu-și antebrațele pe marginea mesei. Nici eu nu pricep. Ce s-a întâmplat între ele două? Tu știi?

Incomodat, mă foiesc pe scaun.

– Nu ar trebui să spun eu. Ar trebui să stai de vorbă cu Sylvie.

– Am încercat. Îmi evită întrebarea cu orice ocazie.

– S-ar putea să nu o mai facă. Dacă îi spui că ai vorbit cu mine, s-ar putea să se deschidă un pic.

– A încercat să o rănească? Mama, clarifică el când mă încrunt. Când Sylvie era bolnavă tot timpul, era din cauza mamei noastre?

Nu vreau să-i dezvălui un secret care nu e al meu, dar încuviințez scurt din cap în semn de răspuns.

Whit oftează neregulat și se uită în gol, mișcându-și maxilarul.

– Urăsc asta.

– Și eu.

– Când eram la liceu, Summer îmi mai spunea câte ceva din conversațiile ei cu Sylvie și am ajuns la propriile concluzii, deși mie mi-a fost greu să înțeleg. De ce ar încerca mama să îi facă rău? De ce mi-ar ține intenționat sora bolnavă? Apoi Summer a

început să-mi trimită linkuri despre sindromul Münchausen indus, iar după ce le-am citit, mi-am dat seama că semăna mult cu relația mamei mele cu Sylvie, îmi explică Whit cu voce joasă.

– Este abuz asupra copilului. Am căutat și eu și m-a dezgustat ce am citit. Mama ta este o abuzatoare.

– N-am observat niciodată. Nu când eram mai mic. Nu chiar. Se uită în gol. Ar fi trebuit să îmi dau seama. Ar fi trebuit să fac ceva.

– Eram copii. Ce ai fi făcut?

– Nu știu. Ar fi trebuit să vorbesc cu tata. Ar fi trebuit să-mi ajut sora. Clatină din cap. Mă simt vinovat.

– Nu ai de ce. Nu te învinovățește cu nimic. Este vina mamei tale și a nimănui altcuiva.

– De asta nu o lăsăm niciodată singură cu August. Expresia lui Whit pălește ușor. Nu m-aș putea ierta niciodată dacă el ar păți ceva cât timp se află în grija ei.

– Cred că așa este cel mai bine, sunt de acord.

Chelnerul apare cu băuturile noastre și ne ia comanda de mâncare. După ce pleacă și am băut câteva înghițituri, hotărăsc să fiu complet onest cu cel mai bun prieten al meu.

– Vreau să mă căsătoresc cu Sylvie.

Whit abia își ascunde zâmbetul ce îi curbează buzele.

– Am presupus că așa va fi.

– Vreau să o cer de soție în curând, dar nu știu dacă nu grăbesc lucrurile.

Mă simt ca un idiot că îi mărturisesc asta.

– Voi doi vă învârtiți unul în jurul celuilalt de ani întregi. Nu cred că grăbești nimic.

Cuvintele lui îmi alungă grijile într-o secundă.

Aproape toate.

– În ochii lumii, ea este încă o văduvă, îi amintesc. Trebuie să luăm asta în considerare.

– Te rog! Căsătoria aia a fost un eșec. Și a fost forțată să o facă.

– De mama ta.

Prietenul meu oftează din nou și clatină lent din cap.

– Mama are nevoie de ajutor. Ceva este în neregulă cu ea și nu pare să se facă bine.

– Este obsedată de Sylvie. Am văzut mesajele de la mama ei pe vechiul telefon – am putut să le căutăm pe iCloudul ei. Nu erau normale. Nici pe departe. Erau bolnave.

– Este un mod politicos de a spune că mama noastră și-a pierdut mințile. Whit își ridică paharul și îl golește. Voi vorbi cu ea.

– Serios?

Îmi arcuiesc o sprânceană. El încuviințează din cap.

– Nu știu nici un alt mod de a aborda subiectul altfel decât de a fi direct. Femeia trebuie să vadă faptele – nu este normal ce i-a făcut lui Sylvie de-a lungul anilor. Mamei mereu i-a plăcut atenția și tata rareori i-a oferit atenție. De parcă știa că prospera din asta și nu voia să o vadă prosperând.

Căsnicia lor a eșuat, dar nu mă deranjez să i-o spun. Whit știe deja.

– Mă întreb dacă s-a folosit de așa-zisa afecțiune a lui Sylvie ca să capete atenție. Din partea tatei, a familiei, a doctorilor. Nu știu. Clar, are nevoie de ajutor. Un terapeut. Un psihiatru cu licență, mă rog. Poate că are nevoie de medicamente.

– Toate ar trebui luate în considerare, îi spun.

– Sunt de acord. Mă studiază un moment. Și cum rămâne cu Sylvie? Este în continuare afectată de asta? Are nevoie să vadă un terapeut? Să ia medicamente?

– Probabil, îi spun. Deși nu vreau să răspund în locul ei.

– Ceva de discutat cu ea. Știu că a mai fost la psiholog. Și de-a lungul anilor a luat grămezi de medicamente. Medicamente diferite care niciodată nu păreau să o ajute.

– Nu cred că este ușor să fii Sylvie Lancaster, subliniez. Cu asta se chinuiește cel mai mult.

Expresia gânditoare de pe fața lui Whit este liniștitoare. Înseamnă că ține la sora lui.

– Știu. În general, nu este ușor să fii un Lancaster.

– Și bogații au probleme, zic, ridicând paharul spre el.

Își ridică paharul gol, ciocnindu-l de al meu.

– Într-adevăr.

CAPITOLUL 29

Sylvie

Au trecut câteva săptămâni de la petrecerea cu ceai. De când mama și-a făcut apariția neinvitată și m-a speriat îngrozitor. De atunci mă ascund în apartamentul lui Spencer, însoțindu-l doar când ieșim să luăm masa și, chiar și atunci, de obicei comandăm și rămânem acasă. Dacă cineva vrea să mă vadă, trebuie să vină la apartament.

Nu am încredere să ies singură. Știe unde mă aflu. Ar putea să zăbovească, ascunsă prin preajmă când ies din clădire, nerăbdătoare să sară în momentul când sunt suficient de departe de portar și de oricine altcineva care ar putea să mă salveze.

Este ciudat să nu ai încredere în persoana de care obișnuiai să depinzi cel mai mult. Credeam că mi-am procesat sentimentele legate de asta, dar bănuiesc că nu am făcut-o complet. Mi-am făcut o pro-

gramare la un alt psiholog și sper să funcționeze. Este greu să găsești pe cineva cu care să te potrivești, cu care să te simți suficient de confortabil încât să-i povestești despre toate sentimentele vulnerabile despre care rareori discuți cu altcineva.

Singura persoană în care am încredere mai mult decât în oricine este Spencer. A rămas fidel de-a lungul anilor. Alături de mine, loial și un adevărat sprijin. Îmi oferă iubirea lui în mod necondiționat și nu știu ce aș face fără el.

Încep să devin prea dependentă, dar nu-mi pasă. Sunt îndrăgostită de el. El este îndrăgostit de mine.

Nimic nu ne poate ține despărțiți.

Și sexul este fenomenal. Nu că l-aș putea compara cu altcineva, pentru că el este practic singurul bărbat cu care am fost, dar este așa de bine. Știe exact ce vreau, când vreau. Poate să fie tandru și dulce sau morocănos și un pic dur. Acelea sunt momentele mele preferate, când își pierde controlul și îmi face lucruri la care nu m-aș fi așteptat niciodată.

Stăm întinși în pat după un moment foarte pasional, întinși pe spate, gâfâind în timp ce ne holbăm la tavan. Afară este cald, a venit vara și a făcut ca totul să fie umed, cald și groaznic.

Acum și eu mă simt umedă și caldă pe interior, dar nu și groaznic. Dar pielea îmi este lipicioasă de la transpirație și părul mi s-a lipit de ceafă. De-a lungul brațului coboară niște unghii, suficient de delicat ca să mă facă să mă cutremur, iar când mă uit în stânga văd că Spencer se uită deja la mine.

– Ești bine?

Încuviințez din cap, încruntându-mă la el.

– De ce mă întrebi?

– Ești foarte tăcută.

Își strânge degetele în jurul alor mele.

– Și tu ești foarte fioros.

– Într-un mod rău?

Mă rostogolesc ca să-mi pot înfășura corpul în jurul corpului său, absorbindu-i forța, căldura.

– Niciodată într-un mod rău.

– Bun. Își pune un braț peste umerii mei, trăgându-mă mai aproape. Sunt obosit.

Rămânem amândoi tăcuți pentru un moment și simt cum i se relaxează lent corpul. Adoarme și scot pe gură singura chestie la care m-am gândit în ultima vreme.

– Vreau o pisică.

Brațul i se încordează în jurul umărului meu.

– O pisică?

Are o voce groasă și profundă. Un pic somnoroasă. Ador momentele când suntem doar noi doi în pat și îmbrățișați.

– Da, o pisică, recunosc.

– Ce fel de pisică? Ai vreo anumită rasă în minte?

– Da, mă gândesc la un anumit tip de pisică. Foarte specific.

Sunt intenționat vagă pentru că știu că de fapt ceea ce cer este... prostesc.

Dar o vreau.

– Păi, știm că banii nu sunt o problemă. Spencer mă sărută pe frunte. De ce nu îți iei ce pisică vrei?

– Este un pic... sălbatică.

Îi ia o vreme să răspundă. Sunt sigură că procesează ceea ce tocmai am spus.

– La ce pisică te referi?

– La Veverită.

– Vrei o veveriță? Ăla este doar un șobolan glorificat, Syl. Nu vrea nimeni o veveriță ca animal de companie.

– Nu, nu. Nu vreau o *veveriță*. Vreau pisica aia căreia eu îi spun Veveriță, este așa de drăguță! Complet sălbatică. Mă urmărea pe oriunde mă du-

ceam. Ridic privirea spre el. Pisica gri care umbla pe lângă casă în Big Sur. Pe ea o vreau.

– Vrei să o iei din singura casă pe care a cunoscut-o vreodată și să o aduci aici, la oraș? Se încruntă și este adorabil. Nu este o pisică de oraș. Vrea să fie sălbatică și liberă. Pe coasta din California.

– Cred că o pot convinge să fie fericită aici. Eu sunt un pic sălbatică și ea e la fel. Cred că eu și Veverița suntem suflete-pereche.

Îmi lipesc fața de pieptul lui, un pic jenată. Par prostuță. Sunt sigură că va accepta doar ca să-mi facă pe plac și sunt recunoscătoare pentru asta. Sunt.

Dar vreau să îi dovedesc că acea pisică îmi va face bine – și eu ei.

– Eu zic să-ți iei ce vrei. Dacă vrei să o aduci pe Veveriță aici, adu-o. Vocea îi devine serioasă. Dacă-mi strică mobila, o dau afară.

– Ba nu. Îl împing cu degetul, făcându-l să geamă. O vei iubi. O să-ți stea în poală și o să toarcă pentru a-ți atrage atenția.

– Cum faci tu? Mă rostogolește și ajung deasupra corpului său gol, cu fața în fața lui. Știu cum să te fac să torci.

Îmi dau ochii peste cap.

– Ba nu.

Rânjește, mâna alunecându-i peste fesa mea.

– Oh, dar știu!

– Nu îmi mai distrage atenția. Îl mușc de buza de jos așa de tare încât țipă. Mâine-dimineață îl sun pe Roland și îi cer să mi-o prindă. Fac toate aranjamentele și o aduc cu avionul aici.

– O să vrea să trimită pisica aici?

– Ar face orice ca să mă ajute. Mi-a zis deja asta.

Privirea grijulie a lui Spencer se oprește pe fața mea, iar mâna îi urcă și îi coboară pe fundul meu.

– Cum ajunge la degetul tău mic fiecare bărbat pe care-l cunoști?

Ridic din umeri.

– Este un dar.

– Văd.

Îmi dă o palmă la fund, făcându-mă să tresar. Să mă ud.

– Ești foarte neastâmpărat, murmur pe buzele lui înainte să-l sărut.

– Stai să mă vezi când sunt mai obscen.

– Nu te-am văzut încă?

Ridic din sprâncene. El rânjește.

– Nici pe departe.

Ajung la clădirea lui Whit și Summer în mașina trimisă de fratele meu. M-a asigurat că mama nu va ști că vin.

– Este în Ibiza, mi-a zis la telefon acum câteva zile. O mică vacanță singură. Deși am auzit că s-a dus să-și facă niște retușuri.

– Serios? În Ibiza?

Sunt șocată.

– Da. A mai făcut-o. Multe persoane o fac, inclusiv mama lui Summer. Pretind că se duc în vacanță, dar de fapt se duc să-și facă niște mici retușuri pe ici, pe colo. Am auzit că mama vrea să-și facă un lifting facial.

– Cine ți-a zis asta?

– Tata.

Îi povestește totul tatei. Încă este disperată să cadă în ghearele ei, deși el nu pică niciodată.

Nici eu nu mai pic.

Șoferul mă însoțește în clădire, predându-mă paznicului, care mă conduce la liftul către penthouse. Multă protecție, din cauza mamei, ceea ce mă liniștește.

Mă simt în siguranță cu el și Spencer.

lubită.

În clipa în care se deschide liftul, Summer stă în fața mea, fiind superbă însărcinată și cu nepotul meu, August, pe șold. Este îmbrăcată cu o rochie fluidă de un bleu pal și jur că strălucește de vitalitate.

– Jos! Lasă-mă jos! strigă Augie în clipa în care mă vede, foindu-se în brațele mamei sale. Mătușică!

– Vai! Îngenunchez imediat ce Summer îl lasă pe propriile picioare, iar el vine în fugă, ciocnindu-se așa de puternic de mine încât aproape cad pe spate și aterizez în fund. Augie! Mi-a fost așa de dor de tine!

– Mătușică!

Vocea lui dulce de copilaș este așa de drăguță. În ultima vreme, am vorbit prin apeluri pe FaceTime și Summer îi amintește mereu că sunt mătușa lui. Sora mai mică a tatălui său, așa cum el va fi fratele mai mare pentru surioara lui în curând.

Probabil acum nu înțelege, dar o va face la un moment dat. În viața lui va exista cineva pe care va trebui să-l vegheze tot restul vieții lui.

– Haide, August! Să mergem în bucătărie după o gustare, sugerează Summer.

Augie își pune mâinile transpirate pe fața mea, zâmbindu-mi vesel.

– Vrei o gustare?

– Te rog, îi spun, rânjind când se apropie și îmi dă un pupic lipicios pe obraz. Mă ridic în picioare și-l iau de mână. Hai să mergem!

Summer ne conduce în bucătărie și pregătește pentru băiatul ei o gustare și ceva de băut.

– Hai să mergem să stăm de vorbă în birou, îmi spune Summer când apare bona lui Augie ca să aibă grijă de el. Vrei niște limonadă?

– Te rog, îi spun, privind-o cum alunecă prin bucătărie ca o zeiță domestică, turnând limonadă în pa-

hare.

O invidiez pentru ușurința cu care își îndeplinește sarcinile domestice în apartamentul ei de milioane de dolari. Însărcinată cu al doilea copil. Căsătorită și fericită cu fratele meu, care este una dintre cele mai nefericite persoane pe care le-am cunoscut vreodată, în afară de mine.

Până când a cunoscut-o pe Summer. După ce a intrat ea în viața lui – și el și-a permis să-și recunoască sentimentele față de ea –, s-a schimbat ca bărbat. Este în continuare un nesimțit crud, care abia tolerează rasa umană, dar își iubește și își adoră soția, fiul și pe viitoarea fetiță.

Oftez visătoare când mă gândesc la mine și la Spencer. Eu sunt fericită doar când sunt cu el. Toate problemele mele se duc, dispar complet când sunt în prezența lui. Când îl las să mă iubească.

Și nu mă refer la sex. Îmi arată că mă iubește în diferite moduri. Are grijă de mine. Mă ascultă. Este dispus să-mi ducă luptele, dar se retrage când îi spun că mă descurc singură.

Toată viața am tânjit după susținerea lui. Tata este mult prea ocupat cu el însuși ca să-mi înțeleagă nevoile. Sau era prea concentrat asupra Carolinei. A lui Whit. Niciodată asupra mea. Uneori, mă întreb dacă îi pasă ce se întâmplă în lumea mea. Și mama...

Ea este prea obsedată de mine. Sună arogant, chiar și în gândurile mele, dar ăsta este adevărul.

– Hai să mergem, îmi spune Summer și iau paharul de cristal cu limonadă de la ea, urmând-o în timp ce ne îndreptăm spre birou.

Interiorul este cald și îmbietor, cu o fereastră imensă care dă spre oraș. Este o după-amiază senină, fără un nor pe cer, și soarele strălucește sus. O zi tipică de început de vară în Manhattan, în care îmi vine să plec. Îmi doresc să mă duc la casa din Long Island și să îmi petrec zilele la ocean.

– Ce faci? mă întreabă Summer după ce ne așezăm pe scaune una în fața celeilalte. Și fii sinceră cu mine!

Iau o înghițitură din limonadă, iar pe limbă îmi explodează gustul dulce, dar și acru.

– Grozav! Serios.

– Totul e bine între tine și Spencer?

– Niciodată nu ne-a fost mai bine, recunosc cu sinceritate.

Zâmbește lent.

– Ce îmi place asta!

– Și mie. Ezit doar un moment. Îl iubesc.

– Ce frumos! Știe asta?

Încuviințez din cap, iar obrajii mi se încălzesc. Pentru mine încă este jenant să fiu sinceră când vine vorba de sentimentele mele.

– Voi doi locuiți împreună de săptămâni întregi.

– De fapt, de vreo două luni, o corectez.

Summer se lasă pe spate în scaun, oftând și lovindu-se ușor peste burtă.

– Timpul trece încet, dar și zboară. Voi naște în mai puțin de o lună și tot nu îmi vine să cred.

– Nici mie nu îmi vine să cred, dar sunt așa de entuziasmată. Zâmbesc, urmărind privirea lui Summer care coboară spre burtica rotundă. Ai ales deja un nume?

– Este așa de greu. Voiam să aleg un vechi nume Lancaster pentru ea, dar multe dintre ele sunt așa de demodate. Whit a refuzat orice i-am sugerat, îmi explică Summer.

– Este de înțeles.

Îmi dau ochii peste cap, făcând-o să râdă.

– Ar trebui să ne adunăm cât de curând, înainte să vină bebelușul. Ai putea să vii la cină. Sau am putea să ieșim, sugerează Summer.

– Mi-ar plăcea asta, recunosc cu blândețe.

Am nevoie de o prietenă acum. Nu pot să-mi vărs toate necazurile doar în fața lui Spencer, deși el nu pare niciodată deranjat. Mă susține indiferent ce ar fi, dar eu nu vreau să îl îndepărtez cu dependența mea constantă.

Nu se plânge, dar știu că uneori sunt insuportabilă.

De cele mai multe ori.

– Mă bucur că te vedem mai des, îmi spune Summer. Ne-am făcut griji că te-am pierdut definitiv după ce te-ai căsătorit cu Earl. Și apoi a murit, iar mama ta te-a monopolizat complet, deși noi chiar am crezut că te ajuta. Apoi te-ai izolat complet în apartamentul lui și rareori te mai vedeam cu familia. Adevărul este că am fost surprinsă că ai venit la nunta noastră.

– Whit a trebuit să mă convingă, recunosc.

– Mi-a spus. Summer ia o înghițitură mare din băutura ei și mă întreb dacă nu cumva caută lucrul potrivit de zis. Suntem îngrijorați, Sylvie. Cu privire la mama ta și la relația dintre voi două.

Rămân tăcută, absorbindu-i cuvintele, încercând să-mi ignor pulsația continuă din tâmple.

Este stresant să fii criticat. Să se expună secretul pe care l-am ținut ascuns așa de mult. Îmi vine ușor să îi spun lui Spencer pentru că a fost martor la aproape tot. Summer a văzut și ea unele lucruri. Mai mult decât oricui, i-am povestit multe în liceu. Mai multe decât am spus altcuiva, cu excepția lui Spencer, apoi mi-am bătut joc de prietenia noastră și am stricat totul.

– Nu mai avem o relație, spun în sfârșit.

– Asta spui tu. Sylvia zice că sunteți bine. Lucrați la unele probleme. Asta i-a spus lui Whit când a sunat-o.

Mă încrunt.

– Când a sunat-o?

– Ieri. Tocmai s-a întors din Ibiza. Acum câteva săptămâni, Whit a ieșit la prânz cu Spencer și și-au împărtășit îngrijorarea cu privire la tine și mama ta. I se unesc sprâncenele când bănuiesc că vede confuzia de pe fața mea. Știai că s-au văzut, nu-i așa? Că Spencer a venit la el și i-a spus că își face griji cu privire la Sylvia.

– Nu. Clatin din cap. Nu mi-a spus niciodată.

– Oh! În ochii lui Summer se citește vinovăția. Nu încerc să vă creez probleme. A făcut asta pentru că spera ca Whit să aibă vreun sfat. Informațiile i-au picat greu lui Whit, mai ales că nici unul dintre noi nu știa cât rău ți-a făcut mama ta.

– Și bănuiesc că este vina mea pentru că n-am spus nimic.

Îmi strâng buzele, aplecându-mă pentru a lăsa cu degetele tremurânde paharul cu limonadă pe o măsuță din apropiere. Nu mă pot abține, dar când vine vorba de mama devin defensivă.

– Nu te acuz de nimic, spune Summer cu blândețe. Doar că... noi nu am știut. Adică, am presupus unele lucruri, dar nu mi-ai spus niciodată totul. Nici lui Whit nu i-ai spus.

– Este foarte dificil să spui că mama ta încearcă să te omoare fără să-ți faci griji că oamenii te vor crede o mincinoasă.

– Eu nu te-am considerat niciodată o mincinoasă. Făceai aluzii. Erau detalii îngrijorătoare care mă derutau, dar la vremea respectivă eram prea mică pentru a-ți fi de vreun ajutor. În plus, nu știam dacă... mințeai sau nu.

– Bănuiesc că mi-am meritat neîncrederea ta. N-am fost cea mai loială și, da, uneori exageram lucrurile. Nu sunt mândră de comportamentul meu de atunci.

Ridic bărbia, încercând să-mi păstrez calmul.

– Nu te acuz de nimic, nu caut să primesc scuze. Am discutat deja despre asta și am iertat tot ce s-a întâmplat între noi. Doar să știi că nici eu nu sunt mândră de comportamentul meu. Am făcut și eu prostii în viața mea. La fel și tu. Pe vremea aia, eram amândouă tinere și tu erai foarte influențată de mama ta, îmi spune Summer.

Tot ceea ce spune este corect. Știu asta. Dar tot îmi este greu să accept cum am tratat-o când eram singura ei prietenă – și ea a mea. Cum am exclus-o pentru că eram geloasă. Când am adus-o acasă în vacanța de Ziua Recunoștinței, m-am simțit folosită. Nu a venit pentru mine. A petrecut timp cu fratele meu și asta m-a durut.

Chiar dacă ea mi-a fost alături de fiecare dată când am avut nevoie de ea. Până la urmă, la fel a fost și Spencer. Și pe el l-am invitat în acea săptămână, iar eu am abandonat-o cum ea m-a abandonat pe mine. Lui Spencer nu i-am spus nimic despre problemele mele, iar pe Summer și Whit i-am pârât mamei până la urmă.

În final, nu voiam decât aprobarea mamei și făceam orice ca să o obțin.

Inclusiv să îmi trădez una dintre singurele prietene adevărate.

Brusc încep să lăcrimez și închid ochii pentru o clipă, inspirând adânc. Dar nu-i de folos.

Plâng.

– Sylvie…

Vocea ei este blândă și pare gata să sară din scaun, dar ridic mâna, oprind-o.

– Îmi pare rău pentru tot ce am făcut pe vremea aia. Știu că a fost cu mult timp în urmă și mi-ai spus că m-ai iertat, dar încă mă apasă. Ca un nor negru de care nu pot să scap niciodată. Te-am trădat în cel mai rău mod posibil și am ales o parte. Pe cea greșită.

Acum plâng în hohote și Summer se ridică din scaun, luând o cutie cu șervețele de pe o măsuță din apropiere. Vine legănându-se spre mine, întinzându-mi cutia, și iau câteva șervețele de la ea.

Fir-ar să fie! Iau toată cutia de la ea.

Rămâne tăcută, lăsându-mă să plâng. Lăsându-mă să scot totul. Se întoarce pe scaun, așezându-se greoaie. În sfârșit, vorbește când îmi șterg ochii și-mi suflu nasul.

– Trebuie să renunți.

Mă tamponez în colțul ochilor, fiind confuză.

– La ce anume?

– La vinovăție. S-a întâmplat cu ani în urmă. Ți-am mai spus că te-am iertat și vorbesc serios. Și Whit te-a iertat.

– Nu mi-am dat seama că era furios pe mine, zic tărăgănat, suflându-mi din nou nasul.

– O vreme nu te-a plăcut. După ce ai terminat liceul, trebuie să recunoști că lucrurile pe care le făceai erau destul de dezagreabile. Ai alungat pe toată lumea importantă din viața ta.

Summer are dreptate. Trebuie să renunț la tot ce s-a întâmplat. Ce a fost a fost. Nu pot să schimb trecutul.

Dar pot să mă schimb pentru viitor.

– Îmi asum responsabilitatea pentru acțiunile mele, dar și mama a fost implicată în asta.

Mereu a avut atâta grijă să mă izoleze când simțea că influențele externe se insinuau prea mult. Îi era greu să mă lase să merg la școală. Probabil o speria să vadă cum îmi făceam prieteni, să vadă cum se purtau și trăiau alți oameni. Voia să avem propria noastră lume.

Doar eu și ea.

Acum văd că, atunci când a apărut Spencer, doar a înrăutățit lucrurile. Influența lui a fost cea mai pu-

ternică. Îl doream. Mă gândeam doar la el. Și ea ura asta.

Așa de mult.

A făcut lucruri disperate pentru că pierdea controlul asupra mea. Lucruri periculoase. Sunt norocoasă că sunt în viață.

Îmi dau seama de asta acum. Mai mult ca niciodată.

– Știu. Știm amândouă. S-a întors în oraș, deși bănuiesc că am spus deja asta, nu? Whit a văzut-o. Zice că arată cu zece ani mai tânără. Este oarecum înspăimântător.

Summer zâmbește, încercând să ascundă zâmbetul cu degetele.

Nici eu nu-mi pot reține zâmbetul. Mereu este amuzant când Whit se ia de mama noastră.

– Este rău?

Pot să-mi imaginez un lifting facial nereușit. Sau poate pielea prea întinsă, buzele prea umflate.

– Nu, e bine. Prea bine. Arată așa de tânără! Rămâne tăcută un moment și văd o luptă internă acolo. De parcă vrea să-mi spună ceva, dar nu este sigură dacă ar trebui. De fapt, arată exact ca… tine.

CAPITOLUL 30

Spencer

– Am emoții.

Mă uit la Sylvie și văd că și ea are emoții vizibile. Își mută picioarele dintr-o parte în alta, scuturându-și mâinile la fiecare câteva secunde, de parcă are palmele transpirate.

Bănuiesc că le are.

Îi iau una din mâini, observând palma lipicioasă, și o strâng.

– Este doar mama mea.

În acest moment suntem în lift, urcând spre penthouse-ul ei.

– Tu îți dai seama că eu nu am cunoscut-o niciodată? Nici măcar o dată? Whit da. A zis că este un dragon.

Îngrijorarea din privirea iubitei mele este aproape comică. Iar descrierea mamei mele făcută de Whit este și mai comică.

– Te-a mințit. Îi duc mâna la buze, sărutându-i-o. Nu este un dragon. Este drăguță. Tata este cel cu care trebuie să ai grijă.

– Acum mă simt mult mai bine. Abia zâmbește și se sperie când liftul saltă și se oprește, iar ușile se deschid. Oh, Doamne!

O strâng de mână și o conduc din lift, oprindu-mă în fața singurei uși din holul scurt. Înainte să apuc să ciocănesc, ușa se deschide și mama stă acolo, cu un zâmbet primitor pe față.

– Spencer! Se uită curioasă la Sylvie. Analizând-o vag. Și tu cred că ești Sylvie.

– Da. Lui Sylvie îi tremură vocea și-mi dă drumul la mână. De pe buze îi scapă un „oh!“ delicat când mama o îmbrățișează puternic. Mă bucur să vă cunosc!

– Ce păpușică frumoasă ești! Mama o ține pe Sylvie la un braț distanță, studiind-o. Oh, Spencer, este minunată!

– Mamă, este în fața ta. Nu vorbi despre ea ca și cum nu este aici.

– Scuze, scuze! Intrați!

Mama îi dă drumul lui Sylvie și o urmăm în casă. Închid ușa în urma noastră, încuind-o. Valerie Donato ține mult la siguranță. Lacăte și alarme de siguranță și camere de luat vederi. Clădirea ei este una

dintre cele mai sigure din tot Manhattanul și de asta a ales-o. O înspăimântă mânia dușmanilor fostului ei soț și nu o învinovățesc.

Deși nu mai sunt interesați de ea, pentru că nici tata nu mai este interesat de ea. Cum mi-a spus, femeile sunt un risc. Problema este că eu nu pot să trăiesc fără cea care se află lângă mine, așa că sunt dispus să-mi asum riscul.

– Vreți ceva de băut, copii? strigă mama în timp ce se îndreaptă spre bucătărie.

Sylvie se uită la mine, buzele ei formând un zâmbet slab.

– Ai bere? o întreb.

– Spencer, nu-ți dau bere. Este ora prânzului. Bea niște ceai cu gheață, mă mustră în timp ce deschide frigiderul.

Eu și Sylvie stăm lângă blatul din bucătărie și îmi dau ochii peste cap, făcând-o pe Syl să chicotească.

– Nu mai suntem copii. Am vârsta potrivită să beau. La fel și Sylvie.

– Eu beau ceai cu gheață, zice Sylvie, dornică să-i fie pe plac.

Mama ia un pahar și îl umple cu gheață înainte de a turna ceaiul în el. Gheața trosnește la primul contact.

– Poftim, draga mea!

Apoi îmi toarnă și mie unul.

– Am făcut lasagna. Mama nu are rădăcini italienești, dar cum a trăit cu tata atâția ani, și-a perfecționat abilitatea de a găti mâncare italienească. O să fie gata în treizeci de minute.

– Știam eu că am mirosit mâncare când am intrat. Sylvie ia o înghițitură din ceai. Abia aștept. Mor de foame.

– Și eu.

Mama gătește bine. Cam astea au fost abilitățile ei de părinte.

N-ar trebui să fiu așa de dur cu ea. Probabil i-a fost greu să locuiască și să aibă de-a face cu tata. Este solicitant, volatil și și-a vărsat multe dintre frustrările legate de muncă asupra mamei. Mi-a fost greu să fiu martor când eram copil. După o vreme, am fost recunoscător că m-au trimis la școală. Era mai ușor așa. Erau așa de prinși în a se face nefericiți unul pe celălalt și de multe ori și eu eram nefericit.

Acum sunt mult mai fericiți unul fără celălalt și relația mea cu amândoi este mai bună. La relația cu mama încă lucrez. Nu o văd de luni până vineri, cum îl văd pe tata.

În clipa în care am sunat-o și i-am spus că vreau să o cunoască pe iubita mea – tot nu-mi place apelativul ăsta pentru Sylvie, mi se pare ieftin –, știu că mama i-a zis tatei. Asta a fost planul meu de la bun început. El a zis că nu sunt serios până când nu o duc pe Sylvie la mama, așa că poftim, tată! Îți dovedesc că sunt foarte serios.

Poate că așa va înceta să mai spună prostii despre viitoarea mea soție. Dacă deschide din nou gura și articulează ceva vulgar despre ea, nu știu ce i-aș putea face.

– Stați jos, stați! Am aperitive. Mama aduce o farfurie cu aperitive și iau câteva felii de salam, pregătindu-mă pentru asaltul de întrebări ce se vor revărsa asupra lui Sylvie.

– Spencer mi-a spus că vă cunoașteți de foarte mult timp.

– Așa este, recunoaște Sylvie, luând de pe farfurie o măslină verde și băgând-o în gură.

– Din liceu?

– L-am cunoscut când eram în clasa a opta, iar el era în primul an de liceu la Lancaster, zice Sylvie

după ce înghite măslina. Este cel mai bun prieten al fratelui meu.

– Corect, Whit Lancaster. Mama clatină din cap, buzele ei formând un zâmbet abia prezent. Am impresia că băieții făceau numai prostii pe vremea aia.

Zâmbetul de pe fața lui Sylvie se pierde și eu înjur în gând ce a zis mama.

– Acum este bărbat însurat, mami. Nu i-am mai zis mami de ani întregi – ura să-i spun așa și iritarea din ochii ei îmi spune că în continuare simte la fel. E și tată.

– Ești apropiată de fratele tău? o întreabă mama pe Sylvie.

– Da. Am și o soră mai mică, îi spune Sylvie.

– Asta este bine. Și părinții tăi? Ești apropiată de ei? De mama ta? Eu mereu mi-am dorit o fiică. O fetiță drăguță pe care să o îmbrac frumos, o prietenă la cumpărături, știi? În schimb, l-am primit pe acest individ.

Mama întinde mâna și îmi ciufulește părul, iar eu mă feresc după câteva secunde.

– Părinții mei... Lui Sylvie i se stinge vocea și clatină din cap. Nu sunt așa de apropiată de ei cum eram.

Destul de aproape de adevăr.

– Ah, ce păcat!

Mama este amuzantă. Mereu vorbește despre familie și spune cât de importantă este. Cum influențează modul în care o persoană este crescută și cum se poartă. Cu toate astea, n-a fost cea mai atentă mamă pe timpul copilăriei mele și o știe. Teoriile ei nu prea au sens, dar nu mă deranjez să o iau la întrebări.

– Nu-i nimic. Am învățat să trăiesc cu asta. Eu și tata încercăm să ne reparăm relația.

Privirea lui Sylvie o întâlnește pe a mea și îi zâmbesc liniștitor. Se descurcă foarte bine la prima întâl-

nire cu mama, nu că mi-aș fi făcut griji. Nu ca ea.

– Și cu mama ta?

– Nu știu dacă acea relație poate fi reparată vreodată, recunoaște Sylvie cu o voce delicată.

După privirea mamei, îmi dau seama că își dorește să nu fi deschis niciodată gura ca să întrebe asta.

Da. Și eu simt la fel.

– Păi, spune-mi mai multe despre tine și Spencer! zice mama cu voce veselă, fără să-și dea seama că pune paie pe foc. Sunteți un cuplu așa de reușit!

– Suntem mai mult de atât, hotărăsc eu să fiu direct. Sunt îndrăgostit de ea, mami.

Clipește spre mine. Eu n-am mai adus acasă o fată și clar n-am mai zis vreodată că sunt îndrăgostit de una.

– Deci bănuiesc că nu pierdeți timpul?

– Deja am pierdut suficient timp. Îmi petrec un braț peste umerii lui Sylvie, trăgând-o aproape de mine. Locuim împreună.

– Oh! Mama continuă să clipească. Păi, asta clar este treaba voastră, deși știi ce părere am despre genul ăsta de lucruri.

Încerc să nu-mi dau ochii peste cap. Serios? Nu este chiar așa de modă veche.

– Nu îți face griji! Până la urmă o să fac lucrurile cum trebuie.

– Și tu ești îndrăgostită de Spencer? o întreabă mama pe Sylvie.

Să își mărturisească sentimentele este încă un subiect sensibil pentru ea. Înțeleg. Este obișnuită să trăiască într-o casă în care oamenii nu spun „te iubesc“ în mod constant.

La fel a fost și la mine, dar când vine vorba de femeia asta, mă tem că vreau să-i declar iubirea mea poate prea mult.

– Mamă…

– Pot să răspund pentru mine, mă întrerupe Sylvie, zâmbindu-mi senină și întorcându-se apoi spre mama. Sunt îndrăgostită *nebunește* de el, doamnă Donato. Sunt îndrăgostită de el de ani întregi, deși, ca să fiu sinceră până la capăt, acum vreo doi ani m-am căsătorit cu altcineva.

Ca să vezi! Numai Sylvie putea să verse tot sacul, ca să zic așa.

– Deja ai fost căsătorită? zice mama pe o voce ascuțită.

Sylvie încuviințează din cap.

– Da. Dar a fost o greșeală majoră. Eram tânără și am fost oarecum forțată să fac asta. În plus, el era mult mai în vârstă decât mine și, din păcate, a murit la un an și ceva după ce ne-am căsătorit. Dar Slavă Domnului că eu și Spencer ne-am reconectat. Sentimentele mele pentru el nu s-au stins niciodată.

– Oh! Păi, este drăguț, zice vag mama. După expresia ei buimacă, îmi dau seama că mintea ei încearcă să proceseze ceea ce tocmai i-a spus Sylvie. Dacă Spencer te-a adus aici ca să mă cunoști, înseamnă că este foarte serios în ce te privește. Și mă bucur pentru voi doi...

Se aude ceasul de la cuptor, iar mama trece în modul acțiune.

– S-a făcut lasagna, îi spun.

– Și eu tot n-am terminat de pregătit salata. Mama se grăbește spre cuptor, oprind ceasul și deschizând ușa ca să se uite în cuptor. Oricum ar trebui să o las câteva minute să se așeze. O să fie fierbinte. Mama se agită prin bucătărie, refuzând ajutorul nostru, și mă ofer să-i arăt lui Sylvie dormitorul meu, care este o replică a celui pe care îl am în vechiul nostru apartament. Mama a mutat totul și a păstrat camera aproape cum am lăsat-o eu când m-am mutat acum câțiva ani. Parcă este un muzeu sau ceva de genul ăsta.

– Mi-ar plăcea să o văd, zice Sylvie, ușurarea scânteind în ochii ei. În clipa în care o luăm pe hol spre dormitorul meu, Sylvie mă trage de mână, îndemnându-mă să mă opresc.

– Ești bine? o întreb.

– Crezi că mă place? Sylvie își roade buza inferioară. Probabil nu ar fi trebuit să îi povestesc despre Earl.

– Eu cred că a fost o mișcare corectă. Oricum ar fi aflat. O trag aproape, sărutând-o pe frunte. Te place.

– Abia am vorbit. Am niște emoții așa de mari! Se lipește de perete, de parcă are nevoie să o susțină. N-am mai cunoscut niciodată o mamă.

– Știu.

– Este cumplit. Pare de treabă, dar eu vreau doar aprobarea ei. Vreau să fie fericită cu alegerea fiului ei. Ești singurul ei fiu. Este ceva destul de important.

– Nu este ca și cum ne *căsătorim,* Syl. O să fie bine.

Rânjesc, așteptându-i ieșirea, care vine în câteva secunde.

– Ce naiba, Spence, vorbești serios? Ai zis…

O întrerup cu buzele, sărutând-o până când se agață de partea din față a cămășii mele, scoțând un scâncet jos din adâncul gâtului.

– Doar te tachinez, murmur pe gura ei, ciugulindu-i buza de sus. Într-o zi, o să te iau de nevastă. Doar așteaptă! O să se întâmple.

Mă lovește ușor peste piept, iar ochii îi strălucesc. Acum câteva săptămâni, n-aș fi putut să o tachinez așa. A progresat mult Syl a mea.

Dar și eu.

– Spencer! Sylvie! Prânzul este gata! strigă mama din bucătărie.

Privirile noastre se întâlnesc din nou, iar buzele ei se curbează într-un zâmbet vag.

– Niciodată nu m-a chemat o mamă la prânz.

– Lasagna ei făcută în casă este ceva deosebit. Tata încă vorbește despre ea, îi spun, aplecându-mă ca să-i mai fur un sărut.

Râzând, mă împinge în umeri.

– Haide! Se desprinde de mine, luându-mă de mână și conducându-mă înapoi la bucătărie. Mor de foame.

– N-ai apucat să-mi vezi camera, protestez în timp ce mă târăște pe hol.

– Putem să o facem după prânz, spune Sylvie, privindu-mă peste umăr. Poate chiar te las să mă săruți în camera ta.

– N-am eu atâta noroc, o tachinez, adorând versiunea luminoasă și aeriană a lui Sylvie.

Chiar trebuie să mă însor cu ea.

Cât de curând.

CAPITOLUL 31

Sylvie

– Vreau să merg la casa familiei din Newport, îi spun lui Spencer mai târziu în acea noapte, când suntem în pat și în apartament este întuneric și liniște.

Prea liniște.

Sunt exaltată după vizita făcută lui Summer și apoi după prânzul la mama lui Spencer. Parcă sunt o... maniacă. Nu m-am mai simțit așa de când a murit Earl. Plină de energie nervoasă amestecată cu o doză sănătoasă de nesiguranță. Mereu nesigură de ceea ce ar putea să mi se întâmple. Nu mai există

amenințări vizibile. Spencer este cu mine și a jurat că mă va proteja orice ar fi.

Chiar și de mama.

Atunci de unde neliniștea? De ce în stomac simt cum mi se învârte o groază constantă, împiedicându-mă să mănânc? Să gândesc? Să dorm?

Toată viața am avut sentimentul ăsta și îl detest.

Vreau să dispară.

Singurul mod în care cred că se va întâmpla asta este să iasă mama definitiv din viața mea. Poate că eu am izgonit-o cât am putut de mult, dar energia ei este în continuare afară, umplând orașul. De parcă știu că s-a întors. Îi simt presiunea spirituală sau cum vreți să o numiți. Am fost complet liberă când a plecat din țară.

Dar nu mai sunt liberă și este cea mai groaznică senzație din lume.

– Vrei o pisică. Vrei să mergi la casa din Newport. Apoi o să vrei să te întorci în California.

Amuzamentul din vocea lui Spencer este evident.

– Da. Probabil voi dori să fac asta săptămâna viitoare, îl tachinez, ridicându-mă în pat ca să-l privesc de sus.

Stă întins pe spate, cu brațele sub ceafă și bicepșii încordați. Abia îl văd, dar luminile orașului pătrund prin crăpătura draperiei, luminându-l într-o licărire portocalie.

Este stupid de frumos. Vreau să-mi iau perna și să-i dau cu ea în cap.

Apoi mă gândesc la mama și cum strângea acea pernă, dornică să mi-o pună peste față în speranța că-mi va pune capăt vieții, și uit de asta.

– De ce vrei să te duci la Newport? Casa aia este enormă.

– Și din fericire privată.

– Cu o mie de servitori să-ți satisfacă toate capriciile.

– Nu o mie, îl tachinez. Deși sunt destui. Mă simt în siguranță pentru că știu că ei sunt acolo. Mama nu va încerca nimic cu o grămadă de servitori prezenți.

M-am gândit la asta. Nu am unde să evadez în apropiere, în afară de acea casă. Oamenii mă vor veghea constant. Ea nu se mai duce acolo. Nu chiar. Nu de când am devenit cu toții adulți și am trecut mai departe.

– Mă rog! Dacă vrei să te duci acolo, ar trebui să te duci.

– Vreau să vii cu mine. Am putea să petrecem weekendul acolo. O să fie distractiv. Vremea este mai frumoasă. Mâncarea este delicioasă. Am putea să stăm la piscină și să ne prăjim la soare. Îmi vine altă idee, mai bună decât prima. Poate că ar trebui să mergem într-o vacanță. Știu că în Europa este foarte cald acum, dar coasta italiană m-a atras în ultima vreme. Doamne, este așa de frumos acolo!

– N-am fost niciodată, îmi spune, închizând lent ochii.

– Poftim? Nu ai fost niciodată în Italia? Rămân cu gura căscată din cauza șocului. Ești *italian,* Spence!

– N-am spus că n-am fost niciodată în Italia. Am fost de multe ori. Deschide iarăși ochii, buzele lui formând un zâmbet sexy. Doar că n-am ajuns niciodată pe coastă.

– Oh! Păi, este păcat! Trebuie să mergi. Trebuie să planificăm o excursie. Putem să mergem la sfârșitul verii. Poate chiar în septembrie, când încă este cald, dar nu foarte tare. Pot să organizez eu totul – am un agent de călătorii uimitor. Are contacte interne la toate hotelurile de lux de pe Coasta Amalfi. Am putea să plecăm vreo două săptămâni. Doar noi doi.

Mă arunc practic peste el, aterizând pe pieptul lui și făcându-l să geamă. Își scoate brațele de sub cap

și mă cuprinde automat cu ele, iar eu mă cuibăresc strâns, aproape torcând de mulțumire.

Am obținut ce am vrut. Să fiu luată în brațe de bărbatul meu.

– Nu pot să plec decât toamna târziu. Se întâmplă prea multe la muncă acum.

Când vorbește, gura lui îmi atinge tâmpla, făcându-mă să mă cutremur.

– Tu mereu ai de lucru, mă bosumflu.

– Ai dreptate. Am.

Mă gândesc la ce vreau să îi spun și mă întreb dacă i se va părea nepoliticos.

Nu contează – o spun. Știu cum sunt și încă nu l-am speriat.

– Am mulți bani. Ridic capul și descopăr că deja se uită la mine. Aș putea să am grijă de amândoi pentru restul vieților noastre și tot mi-ar mai rămâne bani.

– Syl, nu îți vreau banii.

Are o expresie serioasă, la fel îi este tonul.

– Asta este o chestie din aia de macho, în care nu vrei să îmi accepți banii și vrei să fii pe propriile picioare? Îmi dau ochii peste cap când el abia începe să înțeleagă din cap. Este incredibil de arhaic. Fondul meu fiduciar este așa de mare încât ar fi nevoie de generații ca să fie cheltuit în întregime.

– Atunci lasă-l pentru copiii tăi, îmi spune.

Mi se oprește inima în piept.

– Copiii mei? Sau copiii *noștri?*

– Copiii noștri. Se oprește. Deși acum îmi amintesc că ai spus că nu vrei copii.

– Încă, subliniez eu.

Cu cât petrec mai mult timp cu Spencer, cu atât mai mult vreau să am copiii lui. Acum pot să văd. Toți vor fi bruneți și vor avea ochii căprui. Și am rupe blestemul Lancaster cu părul blond și ochii albaștri.

Copiii mei nici nu ar fi Lancasteri. Ar fi Donato și îmi place ideea asta.

Mult.

– Bine atunci, da. Copiii *noștri.* În cele din urmă, adaugă el ca să mă facă fericită.

Sângele îmi pompează fierbinte și repede la auzul cuvintelor lui. Când îi văd strălucirea delicată din ochi când se uită la mine. Întinde mâna, trecându-și degetele prin părul meu și corpul mi se lichefiază.

– Insinuezi că o să mă ceri de soție?

Inima mea tresaltă la acel gând și, pentru o clipă îngrozitoare, îmi este teamă că a vorbit gura fără mine.

Lucrurile se înrăutățesc când Spencer mă lasă ușor pe saltea, apoi se dă jos din pat. Îl privesc cum se îndepărtează, ridicându-mă din nou și strângând cearșaful la piept. Sunt goală, vulnerabilă și speriată că-mi va spune că ne mișcăm prea repede. Că trebuie să încetinesc.

Nu face nimic din toate astea. Îl privesc cum se duce la comodă, deschide un sertar și ia ceva mic din el, apoi îl închide. Complet gol și sută la sută nepăsător, revine la pat, aplecându-se pentru a aprinde lampa, apoi îmi ia mâna.

Și se lasă într-un genunchi.

– Ce faci? țip.

– Ascultă-mă! Îmi strânge mâna, iar eu rămân complet nemișcată, complet tăcută. Te iubesc, Sylvie. Așa de mult! Abia îmi amintesc de vremea când nu te-am iubit. Probabil grăbesc lucrurile, dar la naiba! Ți-am cumpărat un inel.

Mi-l arată cu cealaltă mână și exclam uimită.

Este un rubin uriaș, roșu aprins, flancat de diamante. Este îndrăzneț și ostentativ, exact ce mi-am dorit mereu.

– Vrei să te căsătorești cu mine? mă întreabă în timp ce mă holbez la inel, prea copleșită să vorbesc.

Ridic privirea spre a lui, observând emoțiile pe care le văd acolo.

Mă arunc din nou spre el, făcându-l să cadă pe podea, inelul căzând și el. Îl sărut pe toată fața, murmurând „te iubesc“ în mod repetat, până când râde și încearcă să scape de mine.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, reușește, în sfârșit, să spună când mă opresc din a-l săruta peste tot.

– Da. Îl încalec, simțindu-i penisul tare între picioare. Mișc șoldurile înainte, cu respirația șuierată când îl simt cum se împunge în mine. Da, accept.

Privește în jur, cu sprâncenele încruntate.

– Unde este inelul?

Caut și eu în jur, până ce îl zăresc în dreapta mea, pe covor. Mă aplec peste el, cu sânii în fața lui, ca să iau inelul și mă străbate un fior când îmi ia un sfârc în gură, sugându-l adânc.

– Spencer, îl mustru, deși vocea îmi este slabă.

Nu vorbesc serios. Se simte prea plăcut când buzele lui sunt pe pielea mea. Trăgând și smucind cu limba dezlănțuită. Strâng inelul în pumn, închizând ochii când trece la celălalt sfârc, și îmi dau capul pe spate, privindu-l.

Până la urmă, îmi eliberează sfârcul cu o pocnitură zgomotoasă, rămânând cu privirea fierbinte în a mea.

– Unde este?

Îl țin între degete, în fața lui. Mi-l ia.

– Dă-mi mâna!

Fac ce-mi cere, ținându-mi respirația când îmi pune lent inelul pe deget.

Se potrivește perfect.

– L-am văzut și am știut imediat că e al tău, recunoaște.

Mă uit la mâna mea, la rubinul de un roșu aprins care este așa de mare încât îmi acoperă practic toată articulația.

– Îl ador.

– Te iubesc.

Simt amenințarea lacrimilor când aud profunzimea emoției din vocea lui. În schimb îl sărut, cuprinzându-i chipul iubit în palme, plonjând adânc cu limba în căutarea gurii lui. Ne sărutăm, frecându-ne unul de celălalt, pielea ne este fierbinte, corpurile sunt pregătite.

Până la urmă, mă aranjez și alunec în jos pe penisul lui gros până ce mă umple complet. Rămânem așa, corpul lui pulsând în al meu, privindu-ne în ochi. Mă sărută înainte de a se ridica în șezut, cu mine în poala lui, picioarele mele în jurul taliei lui și tăria lui încă în mine.

– Îmi aparții, îmi șoptește la ureche, ghidându-mi șoldurile cu mâinile. Aș face orice pentru tine, Syl. Orice. Ești totul pentru mine.

Îmi petrec mâinile în jurul gâtului lui și gura mea o găsește pe a lui, devorând-o. Ador cât de protector este cu mine! Cât de în siguranță mă simt când suntem împreună. Nu-mi doresc pe nimeni altcineva.

Doar pe el.

– Te iubesc, șoptesc pe buzele lui. Abia aștept să fiu soția ta. Dar am nevoie de ceva de la tine.

– Orice.

Mă trage în jos, penisul lui intrând cât se poate de adânc și făcându-mă să gem.

Făcându-mă să uit pentru un scurt moment ce vreau de la el.

Dar nu pot să uit. Am nevoie de acest ultim lucru.

– Fii sincer cu mine! Încearcă să mă sărute, dar mă feresc de buzele lui solicitante. Spune-mi ce faci!

Pentru tatăl tău. Pentru afacerea de familie. Merit să știu adevărul, Spence. Încremenim amândoi, iar eu nu-mi iau deloc ochii din ai lui. Vreau să știe că nu îmi este teamă. Poate să îmi spună orice și nu voi fugi. Orice ar fi, nu plec. Nu te voi pierde. Nu îmi este teamă. Nu de tine, zic când el încă tace. Te rog, Spence!

– Syl...

– Nu mă lua cu scuze. Spune-mi, Spencer! Trebuie să știu. Merit să știu.

Apropiindu-se, își lipește fruntea de a mea, oftând adânc.

– E mult.

– De-a lungul anilor, am fost martoră la așa de multe, mi s-au întâmplat așa de multe, încât mă descurc. Înghit cu greu în sec. Spune-mi!

– Chiar acum? Nu avem lucruri mai bune de făcut? Pompează în sus, strângându-mă de șolduri și ținându-mă pe loc în timp ce mi-o trage încet. Putem să vorbim mai târziu despre asta.

– Mereu spui asta și nu se întâmplă niciodată mai târziu. Urăsc că nu vrei să vorbești cu mine despre asta. Este ca și cum îmi ascunzi asta intenționat.

– Așa este, zice fără ezitare. Sunt unele lucruri care mai bine rămân nespuse.

Mă cuprinde iritarea.

– Dacă nu îmi spui, nu știu dacă vreau să mă căsătoresc cu tine...

Îmi pune mâna la gură, reducându-mă la tăcere. Are obrajii roșii, iar în ochi îi scapără furia abia reținută.

– Nu. Nu mai joci jocul ăsta! Te iubesc, mă iubești. Ne căsătorim!

Mă uit la el, șocată de ferocitatea lui. Nu mai zic nimic pentru încă am mâna lui peste gură.

– Și apoi, este prea târziu. Nu mai poți să dai înapoi. Coboară lent mâna de pe fața mea, gura lui

atingând-o pe a mea. Ești a mea. Pentru totdeauna.

Mă sărută, mișcându-și corpul în al meu, încercând să mă facă să uit, dar în minte mi se repetă cuvintele lui.

„Ești a mea. Pentru totdeauna."

Mă fac să mă simt în siguranță, dar mă și sperie un pic.

CAPITOLUL 32

Spencer

Intru în biroul tatălui meu și mă așez tăcut pe scaunul din fața biroului, cât vorbește la telefon. Îmi scot telefonul din buzunar ca să văd dacă am mesaje, dar n-am nimic.

Nerăbdător, bag telefonul la loc, fierbând în timp ce-l ascult pe tata cum ademenește un fraier să îi dea bani. Șantajând alt mic afacerist să facă trafic de droguri – viață de mafiot.

Suntem la periferie, conectați cu una dintre cele mai puternice familii mafiote din țară, dacă nu din lume. Suntem protejați de ei, dacă nu ne punem cu ei în vreun fel.

Dacă se întâmplă vreodată asta, suntem morți. Primul tata, apoi eu.

Obișnuiam să fiu cel rău. Cel care se întâlnea cu cei care ne datorau bani, care ne furau drogurile dintr-un transport și le vindeau pe cont propriu. Cu cei șireți, alunecoși. Bărbații care făceau pe ei când apăream noi, amenințându-le viețile lor și ale familiilor lor.

Uram asta. Am făcut-o un pic mai mult de un an, după care m-am dus la tata și i-am cerut să fac altceva. Nu mai suportam. Sunt inteligent, mă pricep la numere, așa că m-am apucat să aranjez registrele contabile. Avem o echipă de contabili și chiar un director financiar, dar am un întreg set de registre contabile și nenumărate tabele în care e cu totul altă situație. Deturnând bani pe ici, pe colo ca să nu trebuiască să plătim taxe, ca să ne putem băga banii în buzunare și în buzunarele angajaților noștri.

Ceea ce facem noi este ilegal. Mă expun unui risc în fiecare zi în care mă duc la birou, dar ce pot să fac? Asta este lumea mea și mereu a fost.

Dar acest stil de viață are niște avantaje și profit de ele oricând pot.

Cum ar fi acum.

În clipa în care tata încheie apelul, vorbesc:

– Ai găsit informațiile pe care ți le-am cerut?

Ridic sprâncenele, așteptându-i răspunsul.

Tata se apleacă înainte, sprijinindu-și antebrațele pe marginea biroului.

– Acum îți place să umbli după doamne în vârstă bogate sau ce?

Iritarea îmi zboară prin sânge și îmi spun în gând să mă calmez. Știam că va spune ceva de genul ăsta. Este felul lui de a fi.

– Am grijă de logodnica mea.

Sprâncenele îi ajung practic în păr.

– Logodnica ta acum, deci? Nu te-ai deranjat să-mi spui și mie asta. Deși am auzit că ai dus-o să o cunoască pe mama ta. Bănuiesc că ești serios.

– Nu credeam că îți pasă cu cine mă însor, îi răspund. Și apoi, tu știai că eram cu o Lancaster. Ți-ai exprimat până și aprobarea.

– Nu sunt sigur că sunt complet de acord. Numele Lancaster aduce un alt fel de expunere.

Asta nu pot să o neg, dar trebuie să clarific ceva înainte de a continua conversația.

– Gata cu insultele la adresa ei! Nici nu poți să spui că este un risc. Mă înțelegi?

Ridic sprâncenele, așteptând să mă provoace. Chicotește ușor.

– Uită-te la tine! Ce te-ai maturizat! Aș vrea să o văd.

Nu-i mai răspund. Poate că are dreptate. M-am târât, doar trăind. Acum, când am ceva – pe cineva – pe care să-l protejez, mă maturizez, cum zice el.

– Ai grijă cu familia aia! Nu oferi nimănui prea multe detalii despre ceea ce faci, nici măcar iubitei tale. Familia aia ne-ar putea expune și ar putea să atragă atenția asupra afacerii noastre.

– Nu sunt speriat. Noi mereu am fost în umbră. Și oricum mă gândesc să ies.

Pufnește în râs.

– Nu este așa de ușor, băiete. Chiar crezi că o să te las să pleci și ca noua ta soție bogată să aibă grijă de tine? Nu cred.

Mă gândesc la Sylvie, care a spus că are bani să aibă grijă de noi pe viață și îmi dau seama că protestele mele nu au fost în van. Tata nu m-ar lăsa sub nici o formă să ies din afacere. Indiferent cât de mult aș încerca eu.

– Spune-mi ce ai aflat despre Sylvia Lancaster, zic, schimbând subiectul.

I-am cerut tatei ca detectivul lui cel mai bun să facă niște săpături despre trecutul Sylviei Lancaster, să vadă dacă găsește ceva despre care nu se știe. Având orice informație pe care să o pot folosi împotriva ei, m-aș duce direct la ea și aș șantaja-o ca să iasă definitiv din viața lui Sylvie.

Tata oftează, lăsându-se în spate pe scaun.

– Nu prea. Mare parte din ceea ce face se știe public. Mai puțin cel mai recent lifting facial. A fost fotografiată la aeroport, sosind în Ibiza, dar n-a fost niciodată surprinsă plecând din acel loc. I-au făcut operația în secret, ca să nu îi vadă nimeni bandajele.

– Știam deja asta. Îmi mișc piciorul, nerăbdător să aflu ceva picant. Altceva?

Ia un plic galben de la baza unei grămezi de hârtii de pe biroul lui și-l pune deasupra, deschizându-l. Scanează informația și mă uimește că este așa de modă veche încât nu i s-a putut trimite informația pe e-mail.

– Hârtie. Serios? îl întreb.

– Scapi mai ușor de ea decât de un fișier electronic care lasă urme.

– Și hârtia nu lasă?

Ridică privirea la mine.

– A fost scris la mașina de scris. Omul meu nu își asumă nici un risc.

Îmi vine să râd, dar tac când îi văd expresia.

– Se pare că în urmă cu vreo șase ani a fost chestionată de o echipă de doctori, zice tata în treacăt în timp ce continuă să citească.

Când aud asta, mă așez mai drept.

– Serios? Despre ce?

Păstrez un ton nepăsător, dar clar mi-a trezit interesul. Ar putea să fie exact ceea ce caut.

– Ceva despre niște rețete false de medicamente luate din diferite farmacii. Sprâncenele tatei se unesc în timp ce continuă să citească raportul. Da, a fost acuzată că a păcălit farmaciile și că a folosit rețete false pentru a obține medicamente pentru copilul ei.

Pentru Sylvie.

– Numele copilului nu apare pentru că era minor. Ridică privirea spre mine. Logodnica ta?

Încuviințez din cap, încleștând maxilarul.

– Da.

– Pfui! Păi, sunt sigur că totul a fost păstrat sub tăcere pentru că este cine este. Nu s-a prezentat niciodată în fața vreunei unei comisii medicale, nici măcar la poliție. Medicii la care a dus copilul s-au adunat, și-au comparat dosarele și până la urmă au chestionat-o. Se pare că a fost indignată și a pretins că a fost un fel de greșeală. Probabil i-a plătit și s-a încheiat. A scăpat și acuzațiile au dispărut.

Ce rahat! Banii clar înseamnă putere. Cu bani cumperi orice vrei. Chiar și când ești prinsă încercând să îți otrăvești copilul, poți să plătești o echipă de doctori – oameni care ar trebui să protejeze bolnavii și răniți. Bagă totul sub covor, fără să mai menționeze ceva vreodată.

Tatăl meu continuă să se uite prin documente și-l las. Sunt prea furios ca să încerc să citesc acum. Mi-am strâns mâinile în pumni și lovesc în marginea scaunului în mod repetat. Mai tare și mai tare. Până când începe să mă doară.

Femeia ar trebui să plătească pentru ce i-a făcut fetei sale. Sylvie este un dezastru din cauza mamei ei. Știu că până la urmă se va face bine. Că totul va fi bine pentru că voi avea grijă de ea.

Dar niciodată nu voi avea odihnă știind că femeia aia doar există. Că trăiește în același oraș cu noi. Nu este de mirare că Sylvie a vrut să plece.

Poate că ar trebui să plecăm amândoi. Să mergem la casa ei din California și să ne ascundem în pădure. Aș putea să fac să funcționeze asta. Tata n-ar vrea să plec, dar aș putea găsi ceva.

Până la urmă.

– Ăsta a fost cam cel mai scandalos lucru pe care l-am putut găsi, spune tata în timp ce frunzărește hârtiile. Divorțul pare bizar. A plătit-o cu mulți bani.

Pensie alimentară pentru ea și pentru copii, ceea ce este hilar pentru că nici unul dintre copii n-a locuit cu ea. Erau cu toții la școală. Până la urmă, pensia alimentară pentru copii a încetat, dar ea tot își primește pensia alimentară. Și un cec mare. Clar nu duce lipsa banilor.

– Și ea provine dintr-o familie înstărită. Femeia nu va rămâne niciodată fără bani, zic absent, cu privirea fixată pe geamul din dreapta, privind spre oraș. Sylvia este pe acolo, pe undeva, făcând Dumnezeu știe ce. Vreau să fie urmărită.

– Vorbești serios? De ce?

Revin cu atenția la tatăl meu.

– Nu am încredere în ea. Vrea să-mi ucidă viitoarea soție și refuz să-i ofer vreo ocazie să facă asta. Nu cât sunt eu de veghe.

– Asta te va costa.

– Nu îmi pasă.

Nu este ca și cum îmi cheltuiesc banii pe prea multe.

– Cât vrei să fie urmărită?

Până moare.

– Nu știu. Până când simt că nu mai este o amenințare. Mă ridic în picioare. Dacă nu o faci tu, o fac eu.

– Calmează-te! Te ajut. la legătura cu detectivul! Știu că are o echipă întreagă care se ocupă de supraveghere. Tata închide dosarul și mi-l dă. Le cer să înceapă imediat.

– Perfect. Iau dosarul de la el. Mulțumesc.

– Depui multe eforturi pentru fata asta, observă tata.

– Este femeia cu care mă voi căsători. Într-o zi, va fi mama copiilor mei. Simt cum îmi crește tensiunea și inspir adânc, refuzând să mă las enervat de tata. Aș distruge orașul cu mâinile goale dacă asta înseamnă că ea este în siguranță.

Mă privește o clipă, apoi clatină încet din cap.

– Un risc, îți spun.

– Nu îmi pasă ce crezi. Trântesc dosarul la piept. Pentru mine ea nu este un risc.

Tata mă informează că s-a început supravegherea, dar nu mi se pare suficient.

Așa că mă duc la blocul unde locuiește Sylvia, parcând în față și așteptând. Am coborât geamul și nu ascult muzică. Îmi ține companie doar zgomotul străzii. Sirenele ocazionale. Vocile trecătorilor care vorbesc. Abia mă uit la telefon, sunt prea concentrat asupra ușilor duble de la intrare, așteptând ca Sylvia Lancaster să își facă apariția.

La norocul meu, nu o s-o văd niciodată.

Ar trebui să muncesc. Sau să îmi petrec timpul cu Sylvie. În schimb, stau într-una dintre mașinile tatei, privind acel du-te-vino al elitelor care intră și ies din clădire. La intrare sunt doi portari, ambii în vârstă. M-aș putea ocupa de ei dacă aș vrea. Nu că aș avea de gând.

Dar observ că în fața clădirii nu există paznici reali. Deși nimeni așa sus-pus nu ar umbla fără gărzi de corp. În clădirea asta sunt mult prea mulți bani ca să rămână neprotejați.

Nu că aș fi interesat de banii cuiva. Eu mai degrabă vreau acces la Sylvia. Doar câteva minute. Vreau să îi spun ce cred și să stea departe de Sylvie definitiv. Vorbesc serios și ea trebuie să vadă asta.

– Ce naiba faci?

Se aude o lovitură, mașina mi se balansează și aproape că sar de pe locul meu.

Whit stă acolo, proptit de cadrul geamului mașinii, rânjind ca un maniac.

– Doamne! Îmi trec mâna peste cravată. Era să fac infarct.

– Spionezi, Donato? Serios? Se îndepărtează de mașina mea și o ocolește, deschizând portiera din dreapta și urcând. Închide fereastra. Este groaznic de cald.

– Nesimțitule, bombăn în șoaptă în timp ce pornesc mașina și apăs butonul ca să închid geamul.

Urăsc că automat fac ce-mi cere, dar este ca și cum nevoia de a face pe plac unui Lancaster este dezvoltată în mine. O fac de ani întregi.

Obiceiurile vechi mor greu.

– Ce faci aici? îl întreb în timp ce tastează pe telefon. Și cui îi trimiți mesaj?

Dacă îmi spune că mamei lui, o să-mi pierd calmul și îl iau la bătaie. Nu îmi pasă că este cel mai bun prieten al meu.

– Îi trimit un mesaj vărului meu Grant. Mai tastează câteva secunde pe ecran, apoi aud sunetul specific al mesajului trimis. Adevărata întrebare este ce naiba faci tu aici? Pândind clădirea mamei mele?

Nu vreau să răspund. Ar părea că mi-am pierdut mințile, mai ales când deja am detectivi care o spionează.

– Haide, Spence! Fii sincer cu mine! O aștepți pe mama să apară în mod magic? Continui să stau supărat, fără să zic un cuvânt și până la urmă Whit se încruntă. Bine. Nu îmi răspunde. Știu deja ce faci și înțeleg. Serios. În mama nu poți avea deloc încredere. Dar să stai în fața locului unde trăiește în speranța că, nu știu, vei sta de vorbă cu ea, nu este cea mai bună mișcare.

– Vreau să stea departe de Sylvie, recunosc.

Simt privirea lui Whit asupra mea în timp ce privesc drept înainte, urmărind cum se deschide ușa și iese un domn în vârstă cu o tânără la braț.

– Nu crezi că metoda cea mai bună de a o ține departe de Sylvie este să fii mereu cu Sylvie?

Are dreptate. Știu că are. Dar nu vreau să fiu de acord. Sunt supărat. Enervat.

– Nu pot să fiu tot timpul cu ea.

– Ai putea să fii cu ea acum, îmi sugerează, părând așa de frustrant de logic încât îmi vine să-i dau un pumn în fața aia arogantă.

Dar, în schimb, îmi trec mâna peste față.

– Ce faci aici?

– Mă întâlnesc cu ea. Mi-a cerut să vin. Știu că are legătură cu bebelușul. Oftează exagerat. Este supărată că nu o lăsăm să petreacă timp cu Augie și acum, când mai vine un copil, o să se plângă și o să încerce să revină în viețile noastre.

– O vei lăsa?

– Nu. Summer refuză. Mai ales că avem o fetiță. Se uită la mine. Acum, când s-a confirmat ce i-a făcut mama lui Sylvie, Summer este foarte hotărâtă ca draga bunicuță să nu se apropie de copiii noștri.

– Nu o învinovățesc. Dar de ce asculți rugămintea mamei tale când deja te-ai hotărât?

– Vreau să aud ce are de zis. Ce fel de minciuni o să-mi spună ca să fiu de acord. Este o maestră a manipulării, dar m-am prins de jocul ei de când aveam 13 ani. Văd prin ceea ce face, spre deosebire de alți oameni. Și anume, sora mea.

– Am cerut-o de soție, recunosc cu vocea joasă.

Expresia de surprindere de pe fața lui Whit este aproape comică.

– Pe bune? Ce ți-a răspuns?

– A acceptat.

– Măi să fie! Zâmbește larg. Bine ai venit în familie! Ești nebun dacă vrei să faci parte din asta.

– Sunt îndrăgostit de ea.

Doamne, zici că sunt în suferință și poate că așa este! O iubesc așa de mult pe Sylvie încât doare. De asta stau în fața clădirii înalte a mamei ei, sperând

ca un nebun să o zăresc. Ce aș face dacă aș vedea-o?

Rahat, nu știu. Aș înfrunta-o? Aș trimite-o la naiba? I-aș spune că o termin dacă o prind în apropierea lui Sylvie?

Amenințările nu sunt inteligente. Știu asta. Dar numai asta vreau să fac când mă gândesc la Sylvia apropiindu-se de Sylvie.

– Știu, zice Whit, întinzând mâna spre portieră. O să-i spun și despre Sylvie. Că trebuie să o lase în pace.

– Nu te va asculta, îi spun, știind că zic adevărul. O să facă tot ce poate ca să o readucă în viața ei.

– O să menționez posibilitatea unui ordin de restricție. Dar nu o să-i spun că viitorul ei ginere o pândește. Asta ar face să explodeze totul. Coboară din mașină și se întoarce spre mine. Nu face tâmpenii!

Închide portiera înainte să apuc să-i răspund, ceea ce este bine.

Nu vreau să fac promisiuni pe care să nu le pot respecta.

CAPITOLUL 33

Sylvie

Ajung vineri dimineață târziu la casa din Newport și mă cuprinde entuziasmul când intru în casă. Foaierul este scăldat în lumina caldă a soarelui, totul e curat, sclipitor și frumos. Când intru pe ușă, servitorii sunt aliniați și așteaptă să mă întâmpine de parcă suntem în Downton Abbey.

Am așa de multe amintiri în casa asta! Majoritatea bune. Doar câteva negative. Atâtea sărbători în fa-

milie petrecute aici. Și atâtea veri, până când mama a cumpărat casa din Hamptons și am ajuns să mergem doar acolo.

De ani întregi n-am mai fost în Hamptons. Văd casa aia ca fiind teritoriul ei. A primit casa la divorț și este a ei. N-am nici o dorință de a merge în Hamptons.

Deloc.

Îi salut pe toți servitorii pe care îi cunosc cu îmbrățișări călduroase, iar pe cei mai noi cu strângeri de mână. Câțiva dintre ei chiar fac plecăciuni, ceea ce mă stânjenește. N-am nevoie de toată pompa și circumstanțele cum au părinții mei. Tata se așteaptă la asta și mama o cere.

După întâmpinarea formală, evadez în dormitorul meu, iar după ce închid ușa, mă prăbușesc în patul imens. Mă uit la tavanul captivant – pictura din cercul central datează de la începutul secolului douăzeci și îmi dau seama că niciodată nu am stat singură în casa asta.

Este oarecum drăguț.

Nu că sunt singură. Sunt așa de mulți servitori, încât mama n-ar îndrăzni să-mi facă ceva. Nu că ar ști că sunt aici, dar…

Ar putea. Are spioni peste tot.

Spencer mi se alătură în această după-amiază. De fapt, sper să fie aici cam într-o oră pentru că a plecat mai devreme de la muncă. Când am plecat eu de la apartamentul lui, traficul nu era așa de aglomerat ca de obicei, așa că am ajuns devreme, lucru pe care el nu l-ar fi vrut. Știu că își face griji că ar putea să își facă apariția mama, dar ea nu știe că sunt aici. Și apoi, sunt destui oameni aici.

Voi fi bine.

Ne vom petrece weekendul împreună și duminică noaptea târziu sau luni dimineața devreme ne vom întoarce. Mi-a spus că trebuie să vorbim despre ce

face el pentru afacerea tatălui său. A jurat că îmi va spune totul, fără să omită vreun detaliu.

– Îți povestesc totul în weekendul ăsta, mi-a zis aseară la cină. Când suntem singuri și fără întreruperi.

Aproape că nu vreau să știu. Face așa mare caz de asta, încât aproape că îmi este teamă să aflu detaliile. Dar apoi, s-ar putea să nu fie o chestie așa de importantă. Cam ca atunci când ceva este supraestimat. Toată lumea este încântată de un anumit film pe care vrei să-l vezi, iar când în sfârșit ajungi la cinema, îți dai seama că nu este mare lucru și ești dezamăgit.

Mă tem că asta se va întâmpla cu explicația lui. Probabil nu este așa de rău cum zice el.

Îmi sună telefonul când vreau să cobor după prânz și văd că pe ecran îmi apare numele lui Roland.

– Roland! Ce mai faci? îl salut.

– Epuizat după ce am alergat pisica aia pe toată proprietatea, mormăie, părând complet epuizat, starea lui obișnuită.

– Ai prins-o?

– Da, dar m-a zgâriat bine.

Pe fundal aud un mieunat neîncetat și mă bușește râsul.

– Aud cum se plânge la tine.

– Mai degrabă se plânge de mine. Nu este deloc fericită cu mine. Și probabil nu va fi fericită nici cu dumneavoastră când va ajunge la oraș. Ezită. Sunteți sigură că vreți să o luați acolo? Este cam sălbatică.

– O voi îmblânzi, spun cu încredere.

– Nu este așa de ușor. Și este a naibii. Se aud alte miorlăituri și jur că zguduie cușca. Îmi fac griji, nu știu cum va ajunge la dumneavoastră, domnișoară Lancaster.

– Am făcut deja aranjamentele pentru tine. Atât timp cât ești încă dispus să conduci, îi spun.

Am închiriat o mașină pentru Roland ca să traverseze țara cu Veverița, pentru că probabil vechea lui camionetă nu ar rezista. După ce va ajunge cu pisica, îi voi cumpăra un bilet de avion – clasa business – și îl voi trimite acasă. Îi va lua ceva timp, dar m-a informat că vara are un program destul de liber.

– Pleci mâine-dimineață la prima oră? îl întreb.

– Da, doamnă. Și sper să ajung până vineri. O să fie un drum lung, dar am lesă pentru pisică. Și o cușcă de transport frumoasă și confortabilă. O să fie pe mâini bune.

– Nu mă îndoiesc. Abia aștept să o văd. Și pe tine.

– Dumneavoastră vreți doar pisica.

– Adevărat, spun râzând.

Spencer avea dreptate. Vreau asta, vreau ailaltă, vreau totul.

Inclusiv pe el.

Ținând cont de felul cum am fost crescută, am fost răsfățată toată viața mea. Banii nu sunt o problemă și sunt conștientă că pot fi destul de solicitantă.

Dar când poți să plătești un pensionar, care are o viață liniștită, să îți transporte prin toată țara pisica sălbatică pe care o vrei, de ce să nu o faci?

Abia aștept ca Veverița să fie aici cu mine. Am nevoie de ceva moale și drăgălaș de iubit. Deși ea nu pare deosebit de moale sau drăgălașă.

Mă rog! O voi iubi cu forța. La asta mă pricep.

Uită-te la Spencer! Aproape că l-am forțat să mă iubească până când n-a mai avut de ales și m-a iubit.

După prânzul ușor, am tras un pui de somn de douăzeci de minute, iar când m-am trezit, am văzut că Spencer tot nu este aici. Îmi verific telefonul să văd

dacă mi-a trimis vreun mesaj că traficul este îngrozitor și că va ajunge în curând.

Ar face bine să ajungă cât de curând. Deja m-am plictisit fără el.

Hoinăresc pe holuri, uitându-mă la portretele vechilor Lancasteri aflate pe pereți. Bătrânul Augustus are cel mai bun loc în capătul scărilor, unde îl poate vedea toată lumea, și mă cutremur de fiecare dată când îl privesc în ochi. Sunt straniu de asemănători cu ai mei. De un albastru-deschis și scăpărători de luminoși. Îmi petrec brațele în jurul taliei în vreme ce trec pe lângă fiecare portret, examinându-i până ce ajung în fața pozei cu familia mea. Una dintre ultimele făcute înainte ca părinții mei să divorțeze.

Mama stă pe un scaun în centru, tata stă în dreapta, cu mâna pe umărul ei. Whit se află în spatele ei, înalt și slab, cu o expresie foarte serioasă. Carolina stă în fața tatei, cu părul prins la spate într-un coc de balerină, cu buzele trandafirii formând un zâmbet abia vizibil.

Și apoi sunt eu, stând în stânga mamei, o fată cu fața ursuză care pare că ar vrea să fie oriunde numai acolo nu. Sunt slabă, palidă și port un pulover, deși îmi amintesc că am făcut poza vara, în biblioteca din această casă. Purtam mai multe straturi de haine ca să nu par așa de fragilă, dar era inutil.

Sunt numai piele și oase, aproape transparentă. Mama a întins mâna în ultimul moment, chiar când aparatul foto s-a declanșat, prinzându-mi mâna și strângând-o așa de puternic încât i se văd unghiile în pielea mea.

Este o poză groaznică, o reprezentare a familiei noastre destrămându-se, dar cu toate astea, mama se agață de mine, ca de obicei. S-a asigurat că a fost atârnată pe perete. Un spin în ochi ca să-i amintească soțului ei de distrugerea adusă de el în acea

vară. Până la finalul verii, ea a descoperit că o înșela de mai bine de un an cu mama lui Summer.

În următoarea vară, părinții mei au bravat, dar până la finalul verii s-au despărțit. După aceea n-au mai fost portrete oficiale de familie. Am fost irevocabil destrămați.

Iar eu am rămas singură să adun cioburile, ceva ce un copil de 13 ani nu ar trebui să facă niciodată, dar asta a fost. Animalul de companie al mamei mele.

– Aia este una dintre pozele mele preferate cu noi, se aude o voce cunoscută.

Mă întorc șocată și o descopăr pe mama în celălalt capăt al holului, cu un zâmbet vag pe fața ei modificată. Clipesc spre ea, ținând ochii închiși câteva momente pentru că sigur am halucinații. Când sunt în casa asta, amintirile mișună mereu în mine, aduse la viață.

Dar când deschid ochii, ea este în continuare acolo. Chiar mai aproape acum. Are mâinile la spate și poartă o rochie de vară elegantă, vaporoasă. Este fără mâneci și lungă, cu un imprimeu floral luminos, care iese în evidență pe pielea ei un pic bronzată. Părul blond este dat după urechile la care atârnă perle gigantice, iar la gât are un colier cu perle imense asortat cu cerceii. Pare că tocmai a coborât de pe un iaht și s-a hotărât să facă o vizită-surpriză.

– Ce faci aici? întreb cu vocea slabă.

Are un zâmbet amabil – o minciună totală.

– Am aflat că ai venit și m-am gândit să trec pe aici.

Să treacă pe aici. De parcă este o vizită amuzantă pe care o aștept cu nerăbdare.

– De unde ai știut că sunt aici?

Zâmbetul se transformă într-un vag rânjet și ridică din umerii osoși. Doamne, n-am mai văzut-o așa de slabă!

– Am metodele mele. Oameni care mă informează.

Mă uit spre balustradă și privirea îmi cade pe foaierul gol de dedesubt. Casa este suspect de tăcută și-mi dau seama.

Unul dintre servitori i-a spus despre venirea mea. Sunt sigură că l-a plătit pentru informație.

Doamne, nu pot să am încredere în nimeni!

– Le-am dat liber tuturor pentru weekend. O să fim doar noi două și putem să recuperăm. Nu este drăguț?

Mama zâmbește, dar nu și cu ochii.

Sună oribil! Precum cel mai groaznic coșmar al meu devenit realitate.

Mama mai face un pas spre mine, lent și nepăsător. De parcă nu este o amenințare.

– Mi-a fost dor de tine, draga mea. A trecut așa de mult timp de când am petrecut timp singure. Ești mereu înconjurată de oameni.

– Intenționat, îi amintesc, făcând un pas în spate ca să pun distanță, dar continuă să se apropie. Mamă, nu mai putem petrece timp împreună. Între noi lucrurile mereu se termină prost.

Pentru mine.

Se încruntă, sprâncenele ei delicate unindu-se, singura mișcare de pe fața ei proaspăt conservată. Arată incredibil de tânără. Trăsăturile ei, mai puțin culoarea ochilor, îmi amintesc de mine însămi, așa cum mi-a zis Summer.

– Ba nu. Eu mereu am vrut doar să te protejez.

– Ai făcut o treabă foarte proastă. Bag mâna în buzunarul pantalonilor scurți de blugi, atingând telefonul cu degetele. Mă simt ușurată când îl scot. Stai departe de mine! Sau sun la poliție.

Mama izbucnește în râs, înaintând lent spre mine.

– Oh, draga mea, ce prostuță ești! Nu poți să suni la poliție. Sunt mama ta. Nu vreau decât să stăm de

vorbă. Nimic altceva. Întinde mâinile, cu palmele spre tavan. Inocentă și inofensivă – o altă minciună. Promit!

Mai fac un pas în spate, lovindu-mă cu fundul de perete și cu capul de un portret al uneia dintre rudele mele moarte, strâmbându-l.

– Problema cu promisiunile tale este că nu le respecți niciodată.

– Ai o părere foarte proastă despre mine, nu-i așa? Plescăie, clătinând din cap. Păcat, cât de rău s-a deteriorat relația noastră!

– Păi, știi a cui este vina pentru asta.

Proptesc cealaltă mână pe perete, ținând telefonul în dreapta, pregătită să apelez dacă este nevoie.

– Este vina ta, zice pe o voce serioasă. Ani întregi m-ai îndepărtat, când tot ce vreau este ca noi să avem acea legătură specială pe care o aveam. Nu o am cu nimeni altcineva, să știi. Nici cu fratele tău și clar nici cu Carolina. Ea mă tratează cu un asemenea dispreț, de parcă o dezgustă să fie în prezența mea. Iar Whit mă crede o imbecilă. Nu respectă femeile, exact ca tatăl tău.

Nu mă deranjez să o corectez în privința lui Whit, pentru că se înșală. Deși are dreptate în privința Carolinei. Mama noastră o înspăimântă, iar Carolina păstrează distanța. A văzut cum mă controla pe mine și n-a vrut așa ceva.

Și nu o pot învinui. A fost norocoasă că a scăpat.

– Vrei să spui că este vina mea? o întreb neîncrezătoare.

– Normal. Dacă m-ai fi ascultat, viața ta ar fi fost perfectă. Nu așa de... încurcată.

Își încrețește nasul, deși nu se vede prea multă mișcare acolo.

Câte operații și-a făcut?

– Încurcată în ce fel?

Dacă o țin de vorbă, îi distrag atenția. Și poate că reușesc să ajung în dormitorul meu, unde pot să mă încui.

– Relația asta cu Spencer Donato nu este ce mi-am imaginat pentru tine. Faptul că trăiești cu el și nici măcar nu sunteți căsătoriți este scandalos.

Vreau să îmi dau ochii peste cap, dar mă abțin. Asta este aceeași femeie care a tolerat nenumăratele aventuri ale soțului ei pe durata căsniciei lor, făcându-se mereu că nu vede până când nu a mai putut.

– Nu la fel de scandalos cu a mă căsători cu un bărbat suficient de bătrân să-mi fie tată și pe care abia îl cunoșteam, subliniez. Un bărbat care era un homosexual neasumat și care a fost implicat în relații dubioase pe durata căsniciei noastre. Sunt sigură că îmi vei spune că nu știai despre preferințele lui Earl.

– Nu am știut. A venit la mine cu o solicitare foarte precisă – a vrut să se căsătorească cu tine.

– Și tu m-ai folosit.

– Erai tânără, frumoasă și foarte bogată. Ce bărbat nu te-ar fi vrut?

– Nu mi-ai dat niciodată de ales.

– Nu ai vrut, subliniază. Ție nu îți place să iei decizii, Sylvie. Mereu ai zis asta. Vrei pe cineva care să-ți controleze mereu viața.

– Asta este ce ai vrut pentru mine. Nu mi-ai oferit niciodată șansa să decid singură. Mi-ai ghidat fiecare mișcare, practic toată viața.

Strâng mai tare telefonul în mână, privindu-l când vibrează. Îmi dau seama că este un mesaj, dar nu văd de la cine.

– Pentru că nu puteai să iei o decizie singură. Când erai lăsată de capul tău, făceai greșeli peste greșeli.

– Da, sigur, așa că este mai bine să te las pe tine să iei toate deciziile mele vitale.

Zâmbetul îi încremenește pe buze.

– Da. Exact.

– Ca să poți decide tu dacă trăiesc sau mor.

Acel zâmbet pălește și ochii i se măresc.

– Despre ce naiba vorbești?

– Știi despre ce vorbesc. Doar refuzi să vezi. Să admiți. Mă uit în dreapta – ușa dormitorului meu este așa de aproape. De ani întregi încerci să mă omori. Aproape că ai reușit. De asta nu mai pot să stau lângă tine, mamă. Nu vezi?

– Dar tu nu vezi cât de mult te iubesc și te ador?

Se grăbește să vină spre mine, până ce ajunge direct în fața mea. Când mă uit la fața ei, este ca și cum m-aș uita într-o oglindă, trăsăturile ei fiind așa de asemănătoare cu ale mele. Doar culoarea ochilor este diferită. Forma feței, pomeții, bărbia. Buzele, puntea nasului.

Sunt ca ale mele. Știu că îi semăn, dar nu m-am gândit niciodată că semănăm așa de mult.

– Uimitor, nu-i așa? Cât de mult semănăm? Ochii îi scânteiază și are un zâmbet larg. Încă este așa de atentă la mine încât devine înspăimântător. Am luat poze cu tine la consultație. I-am spus că așa vreau să arăt.

Mi se încețoșează privirea și începe să mi se învârtă capul. Este așa de ciudat ce spune! Tulburător.

Nu este normal.

Cred că o să leșin.

– Poftim? întreb cu vocea slabă.

Pășesc într-o parte, fără să mă mai deranjez să ascund că încerc să scap de ea, dar se mișcă odată cu mine. De parcă nu o să mă lase niciodată să scap.

– M-ai auzit. Voiam să arăt ca tine. Vreau ca oamenii să ne vadă și să creadă că suntem surori. Știi că avem o legătură. Suntem conectate. Știu ce gândești, ce simți, ce vrei să faci. Ești o mini-eu. Fata mea specială. După mine ți-am dat numele. Ești a mea. Și uite! Acum semănăm și mai mult. Am putea trece drept surori.

– Nu ești sora mea. Ești mama mea.

– Oh, știu. Doar că... este mai ușor să spunem că suntem surori acum, nu crezi? Când erai mai mică, erai așa de neajutorată. Este posibil să fi făcut unele lucruri ca să taci. Ce mare scofală? Multe mame o fac.

Clipesc spre ea, șocată de mărturisirea ei.

– Draga mea, am făcut unele lucruri de care nu sunt mândră, dar sunt în trecut. Ce să fac dacă am avut parte de așa de multă atenție când îmi făceam griji pentru tine? Tatăl tău era prea ocupat să și-o tragă cu alte femei ca să mă mai observe. Trebuia să fac ceva.

Numai ea putea să dea vina pe tata pentru asta. Încă nu este în stare să-și asume responsabilitatea.

– Ceea ce ai făcut a fost greșit și o știi.

Când ajung la ușa dormitorului meu, strecor mâna în spate, întinzând-o spre clanță, dar ea plonjează spre mine, punându-și mâna peste a mea.

– Unde crezi că te duci?

Nu zic nimic, iar când mă strânge mai tare de mână, respir tremurând. Este așa de aproape de mine, corpul ei îl atinge pe al meu și îmi vine să mă dau înapoi de teamă. Dau capul spre spate până ce se lovește de ușă, fiind disperată să scap.

– Nu poți să scapi de mine, Sylvie. Indiferent cât de tare încerci, mereu te voi găsi. Mereu voi fi acolo pentru tine. Orice ar fi. Întinde cealaltă mână, atingându-mi delicat obrazul și tresar. Mâna îi cade și se

încruntă. Eu doar vreau să am grijă de tine. Avem nevoie una de cealaltă. Nu vezi?

Respirația îmi devine mai rapidă, până ce simt că încep să mă hiperventilez și închid ochii, spunându-mi în gând să mă calmez.

– Te rog, retrage-te, îi spun când deschid ochii. Nu pot să respir.

– Oh, draga mea. Ai un atac de astm? Vino cu mine! Mă ia de mână, îndepărtându-mă de ușa dormitorului și spre hol. Și dă-mi telefonul tău!

– Nu. Bag telefonul în buzunarul pantalonilor înainte să mi-l ia. Dă-mi drumul!

Încerc să-mi eliberez mâna, dar are o strânsoare ca de lacăt, bine strânsă în jurul încheieturii mele.

– Fac asta ca să te ajut. Am un inhalator în camera mea. Unul dintre cele vechi ale tale. Continuă să meargă, fără să se uite în urmă în timp ce mă trage după ea. O să am grijă de tine, draga mea. Inspiră adânc și cu calm dacă poți.

Din cauza cuvintelor ei respir și mai rapid, mi se strânge gâtul, la fel pieptul. Clipesc greu, vederea mi se încețoșează și știu, fără urmă de dubiu, că am un atac de panică.

– Oprește-te, îi spun pe o voce slabă.

Nu mă aude sau alege să mă ignore, nu sunt sigură.

Trecem de scări și ne îndreptăm spre celălalt hol, unde este dormitorul ei. Stă în aceeași cameră în care a stat mereu, cea pe care obișnuia să o împartă cu tata.

Este foarte generos din partea lui că îi permite să stea. Este o reședință Lancaster, iar în ochii lui ea nu mai este o Lancaster. Chiar dacă nu și-a schimbat niciodată numele. Mă îndoiesc că o va face vreodată, chiar dacă se mărită cu altcineva. Numele Lancaster are prea mult prestigiu pentru ca ea să-l cedeze de bunăvoie.

– Ce faci? o întreb, oprindu-mă când aud sunetul ușii deschise.

Mama se oprește, întorcând capul într-o parte și privind spre foaierul de jos. Apare Spencer, închizând ușa în urma lui în timp ce ridică lent privirea.

– Sylvie! strigă. Unde ești?

Încerc să vorbesc, dar cuvintele mi se opresc în gât. Dar, de parcă mă simte, înalță capul, privirea căzându-i pe mine, iar când și-o mută, se încruntă.

Privirea i se oprește la mama mea.

CAPITOLUL 34

Sylvie

– Spune-i să plece, îmi spune mama în șoaptă cu o expresie ca o mască bolnavă. Furioasă și imperativă. Acum!

Ea tot mai crede că mă controlează total. Este năucitor cât de nebună este. Cât de ciudat este că a încercat să arate ca mine! De parcă vrea să devină eu. Nu înțeleg.

Nu o înțeleg *pe ea*.

– Nu, clatin din cap.

– Fă-o!

I se împleticește limba și mă întreb dacă a băut. Ceva nu este în regulă cu ea. Pare la limită.

– Spencer, bâigui, întorcându-mă cu spatele la ea.

Detest cât de slabă par. Cât de slabă mă simt. Reușesc cumva să mă desprind din strânsoarea mamei în același timp în care Spencer țâșnește în sus pe scări, urcând câte două trepte o dată până ce ajunge sus. După ce mă eliberez, alerg spre el, ignorând urletele mamei mele.

Îmi cuprinde talia când mă arunc spre el, întregul meu corp tremură în timp ce-mi petrec brațele în jurul gâtului lui. Mă agăț de el cu îndârjire, închizând ochii și inspirându-i deliciosul miros masculin.

„Sunt în siguranță", mă gândesc, aproape izbucnind în lacrimi când simt ușurarea care mă inundă.

Își pune mâna pe mijlocul spatelui meu, liniștindu-mă, deși îmi dau seama că este tensionat. Este concentrat să o țină pe mama la distanță de mine.

– Dă-te naibii înapoi! zice cu vocea foarte profundă și tăioasă. Vorbesc serios, Sylvia! Stai departe de ea! De noi.

– Este fata mea! Cuvintele explodează din ea, făcându-mă să-mi îndrept din nou atenția spre ea. Ia-ți labele jegoase de pe ea!

– Stai în spatele meu, murmură Spencer, așezându-mă să stau chiar în spatele lui. Îl folosesc ca pe un scut, speriată, tremurând așa de tare încât îmi clănțăne dinții în gură. Am sunat la poliție. Sunt pe drum.

Mama începe să râdă.

– Nu pe mine o să mă dea afară din casa mea, idiotule. Locul meu este aici, în timp ce tu ești doar un invitat. Un intrus. Pe tine o să te scoată poliția de aici, nu pe mine.

– Nu mai face nici un pas!

Avertismentul din tonul lui Spencer este negru. De rău augur. Nu îndrăznesc să mă uit la ea, îmi este teamă de ceea ce aș putea să văd.

– Nu poți să mă ții departe de fata mea. Nimeni nu poate. Mereu o găsesc. Mereu voi fi în viața ei, indiferent dacă îi place sau nu.

– De ce îi impui prezența ta când ea nu vrea să aibă de-a face cu tine?

– Sunt mama ei.

– O mamă care a încercat să o omoare de nenumărate ori, o acuză Spencer.

Se lasă tăcerea în încăpere și aștept în spatele lui, cu mintea învârtindu-se. La ce se gândește? Cum arată?

Mă uit încet pe după spatele lui Spencer, observând felul în care mama se încruntă la el, cu mâna la gât, jucându-se cu perlele gigantice de acolo.

– Ai tupeu să mă acuzi de lucruri așa de oribile, zice într-un final cu o voce tremurată.

– Eu doar repet ce mi-a spus Sylvie.

Vocea lui Spencer este calmă, ceea ce sunt convinsă că o frustrează pe mama.

– Este o mincinoasă. Veninul din vorbele ei este surprinzător. Mereu a mințit. A exagerat poveștile ca eu să pic prost. Tu chiar crezi că vreau să o omor? O iubesc.

– Ai o manieră foarte ciudată de a-ți arăta iubirea. Mereu ai avut-o.

– Nu mă cunoști. Sau pe Sylvie. Despre ce vorbești?

– Mă voi căsători cu ea, spune Spencer. Și după ce va fi a mea oficial, voi face tot ce este nevoie ca tu să stai departe de ea tot restul vieții tale.

– Nu se va căsători cu tine.

– Are inelul meu pe deget. Se întâmplă.

– Sylvie. Sylvie, te rog, ascultă-mă! Nu te mărita cu omul ăsta! O să te târască în lumea lui sordidă și reputația ta va fi pătată pentru totdeauna. Asta vrei să ți se întâmple? Pe măsură ce vei îmbătrâni, nu-ți va mai rămâne decât societatea. Soțul te va părăsi, copiii tăi te vor abandona și vei fi singură. Ești exact ca mine, draga mea. Ca mine. De aia avem nevoie una de alta.

– Nu semăn deloc cu tine, îi spune pe o voce mai puternică.

Mă agăț de brațul de Spencer, știind că el mă apără. Mă protejează de ea și ăsta este singurul lucru

care mă face să mă simt suficient de curajoasă ca să-i răspund:

– Nu o să fiu niciodată ca tine. Ești o persoană care rănește oamenii ca să capete atenție.

Expresia i se schimbă, mijind ochii. Buzele îi formează o linie subțire. Obrajii i se înroșesc, îmbujorarea îi coboară spre gât. Spre piept.

Este furioasă.

– Ești o idioată, se răstește. O răsfățată nerecunoscătoare, egoistă. Mereu încerci să fii în centrul atenției, când nimic n-a avut de-a face cu tine. Nimic!

Fără avertisment, înaintează în grabă, călcând strâmb spre dreapta în ultima secundă, venind direct spre mine. Spencer mă împinge înapoi și mă împiedic în propriile picioare, aproape căzând. Cu cealaltă mână o oprește pe mama, proptindu-și mâna în umărul ei.

– Dă-mi drumul! urlă, luptându-se cu strânsoarea lui Spencer. Reușește cumva să scape și ridică mâinile, cu degetele îndoite ca niște gheare când plonjează spre mine. Vino încoace!

– Nu! țip.

Spencer este între noi într-o clipă, cu brațele și palmele întinse când ating pieptul mamei. Împinge cu toată forța, făcând-o să cadă pe spate. Ea întinde brațele în lateral de parcă vrea să se prindă, are gura deschisă și ochii mari și șocați în timp ce se învârte în aer, picioarele alunecându-i de sub ea.

Chiar înainte să cadă pe scara de marmură.

Țip. De parcă nu mă pot opri. Mama se rostogolește în jos pe scări, aterizând într-un unghi ciudat, cu picioarele într-o direcție și trunchiul în alta. Ochii îi sunt încă mari și gura deschisă în timp ce sub cap se ivește o baltă roșie.

– La naiba! mormăie Spencer, coborând în fugă scările și îngenunchind lângă ea. Îi atinge gâtul cu

două degete, apoi le retrage, ridicând privirea la mine. Nu are puls.

Încremenesc pentru o clipă. Speriată. Nu pot să respir.

Și apoi ușurarea se prelinge prin mine, curgându-mi prin sânge, în mintea mea repetându-se aceleași două cuvinte.

„Sunt liberă."

– Este vreun angajat pe aici?

Mă uit la poziția corpului ei, cum i s-au îndoit genunchii sub ea. Este așa de mult sânge. Continuă să se adune sub ea, întinzându-se pe ultima treaptă și pe podea.

– Sylvie! zice Spencer, când eu încă nu i-am răspuns, speriindu-mă. Este vreun angajat pe aici?

– Nu. Clatin din cap. I-a trimis pe toți acasă.

– Trebuie să sunăm la poliție.

– Bine.

Încuviințez din cap, petrecându-mi brațele în jurul meu.

– Mai întâi trebuie să avem aceeași poveste.

Mă încrunt.

– Cum adică?

– A fost un accident. Nu am împins-o. Se oprește un moment. Corect?

Tac cât îi analizez cuvintele. Dacă spun că a împins-o, ar putea fi acuzat. Chiar dacă a fost un accident. Și a fost, normal. Nu a vrut să o rănească.

Nu a vrut să-mi omoare mama.

– Corect. Nu ai împins-o, repet.

– Dacă spui că am împins-o, m-ar putea aresta, Sylvie. Tu înțelegi implicațiile? Nu vreau să merg la închisoare.

Mă cuprinde panica la gândul arestării lui Spencer pentru moartea mamei mele.

– Nici eu nu vreau să mergi la închisoare.

– Nu o să merg atât timp cât cădem de acord că a fost un accident, ceea ce a fost. Nu am vrut să o împing. Nu am vrut să își piardă echilibrul.

Lacrimile îmi curg pe față, dar nu mă deranjez să le șterg.

– Știu că nu ai vrut, Spence. Încercai doar să mă protejezi.

Se ridică în picioare, scoțând telefonul din buzunar.

– Uite ce le vom spune când vor sosi: V-ați certat. Eu am intrat în casă când voi două vă certați la etajul al doilea. Am urcat în fugă pe scări și v-am întrerupt cearta, încercând să te țin departe de ea când mama ta a alunecat și a căzut pe scări.

– Fix asta s-a întâmplat, zic încuviințând din cap.

– Asta o să le spui?

– Da.

Încep să cobor scările când Spencer îmi spune răstit:

– Nu!

Mă face să mă opresc. Mă face să plâng mai tare.

– Nu te apropia, Syl! Nu vrei să vezi asta. Inspirând adânc, mă uit cum tastează 112 pe telefon, după care-l duce la ureche. Da, avem nevoie de o ambulanță. A avut loc un accident...

Primii apar polițiștii, având expresii sumbre când discută cu Spencer. Cobor pe scara de serviciu care dă în bucătărie, evitând complet locul unde zace mama, ca să pot vorbi și eu cu poliția.

Mă conduc într-un mic salon, în dreapta foaierului, ca să discute singuri cu mine. Nu mă pot opri din plâns. Sunt un dezastru și îmi doresc să-l am pe Spencer lângă mine, dar știu că această conversație trebuie să aibă loc înainte de a mă lăsa să mă duc la el.

– Spune-ne exact ce s-a întâmplat, îmi zice unul dintre polițiști cu vocea și expresia blânde.

Deschizând gura, las cuvintele să curgă, explicându-le întreaga situație. Le povestesc detaliile cronologice, cum a apărut de nicăieri și că nu o așteptam. Cum în ultimii ani, mai ales în ultima vreme, relația noastră a devenit tensionată. Nu le spun că a mai încercat să mă omoare. Și că eu cred că are probleme mentale. Detaliile astea nu mai contează acum, când a murit.

– De ce vă certați? mă întreabă polițistul când le menționez cearta noastră.

– Cum v-am spus, nu prea mai petreceam timp împreună și nu mi-a plăcut cum a apărut așa din senin. Nu mă așteptam să fie aici și nu voiam o confruntare cu ea.

– În mod normal mama ta era conflictuală?

Încuviințez din cap.

– Ne certam mult. Ea se ceartă cu toți copiii ei.

Polițistul notează ceva în caiet, apoi ridică privirea spre mine.

– Ceea ce ne spui coincide cu declarația domnului Donato. Pare că a fost un accident teribil. Ne pare rău pentru pierderea ta, domnișoară Lancaster.

Încuviințez din cap, înghițind cu greu. Plec capul ca să-mi pot studia mâinile adunate în poală.

– Mulțumesc. Este groaznic ce s-a întâmplat.

Cuvintele „O să-mi fie dor de ea“ mi se blochează în gât și le înghit. Nu vreau să mint. Nu-mi va fi dor de ea.

Deloc.

Ieșim împreună din cameră. Spencer mă așteaptă în foaier și, în clipa în care mă vede, vine în fugă spre mine, cuprinzându-mă în brațe și ținându-mă aproape.

– Te iubesc, îmi șoptește la ureche în timp ce mă îmbrățișează puternic. Totul în regulă?

– Da. Cât se poate să fie, recunosc, închizând ochii.

Trebuie să le spun fraților mei. Și tatei. Nu știu cum o voi spune, dar trebuie să afle imediat că nu mai este.

Sylvia Lancaster a murit.

– Nu vreau să stau aici, șoptesc când ridic privirea și mă uit în ochii lui Spencer. Vreau să merg acasă. Înapoi la apartament.

– O să plecăm în curând. S-ar putea să mai fie nevoie să stea de vorbă cu noi. Ridică privirea, concentrându-se asupra scărilor. Tocmai a venit medicul legist.

– Chiar s-a dus, nu-i așa?

Nota de speranță din vocea mea este evidentă și mă face să mă simt oribil.

Spencer încuviințează lent din cap, dându-mi laoparte părul de pe față. Privirea lui îngrijorată este plină de iubire. Toată pentru mine.

– Nu te va mai răni niciodată.

Slavă Domnului!

CAPITOLUL 35

Spencer

Ne-am întors în oraș vineri seară târziu. Amândoi ne-am prăbușit pe pat în clipa în care am intrat în apartament. Am avut un somn agitat, foindu-mă și răsucindu-mă. Visând.

Așa de multe vise. Vise îngrozitoare cu Sylvia Lancaster și o scară.

De fiecare dată când m-am trezit, mi-am dat seama că n-a fost deloc un vis. S-a întâmplat. Totul a

fost al naibii de real.

Și nu pot să fac nimic ca să schimb asta.

Înainte să plecăm, Sylvie i-a sunat pe Whit, apoi pe Carolina și, într-un final, pe tatăl ei. Whit a preluat imediat aranjamentele necesare, asigurând-o pe Sylvie că nu trebuia să facă nimic. Carolina a avut reacția ei obișnuită lipsită de emoții. Augustus s-a afișat curajos, dar i-am auzit tremurul din voce. L-a zguduit vestea despre moartea Sylviei.

Să știu că eu am fost cel care a provocat moartea Sylviei? M-a zguduit și pe mine.

Nu am vrut să se întâmple asta. Nu mă gândeam decât să o protejez pe Sylvie. Am făcut ce trebuia să fac pentru ca ea să fie în siguranță. Niciodată n-am crezut că asta va duce la moartea Sylviei.

Mă simt îngrozitor. Am făcut-o pe Sylvie să mintă și am mințit și eu.

„Voi putea vreodată să mă iert?“

Sylvie mă trezește pe la opt în dimineața următoare, scuturându-mi delicat umărul.

– A venit Whit. Vrea să vorbească cu tine.

Mă ridic, trecându-mi mâna prin păr, și privirea îmi cade pe ea. S-a îmbrăcat și s-a aranjat de parcă este trează de ore întregi, ceea ce este șocant. Sylvie nu este genul care să se trezească devreme.

– Spune-i că vin imediat!

Mă privește cu compasiune, dar nu-mi spune nimic înainte de a ieși din cameră.

Mă dau jos din pat, mă duc la baie și mă ușurez. Mă spăl pe dinți. Iau un tricou și niște pantaloni scurți pe mine, apoi mă îndrept spre camera de zi, unde-l găsesc pe cel mai bun prieten al meu, stând pe marginea canapelei, îmbrăcat într-un costum din trei piese, cu o expresie serioasă.

Trist.

– Whit.

Întoarce capul când îmi aude vocea, ridicându-se în picioare pentru a mă îmbrățișa. Ne îmbrățișăm, lovindu-ne reciproc cu palmele peste spate cum fac bărbații, apoi ne retragem.

- Îmi pare rău pentru pierderea ta!

– Mulțumesc. Whit încuviințează din cap cu o față stoică. Doar ochii îl trădează. În ei scapără o emoție necunoscută și sunt destul de sigur că este tristețe. Am vorbit cu polițiștii care v-au interogat ieri pe amândoi. Mi-au zis că a fost un accident.

– A fost, spune Sylvie, venind lângă mine, formând un front unit.

Whit o studiază un moment, îndreptându-și atenția spre mine.

– Chiar a fost.

Sunt gata să-i spun adevărul. Deschid gura, pregătit să vărs secretul, când Sylvie vorbește:

– Da, normal. Ne certam. Știi cum este, mereu încearcă să-mi spună ce să fac. Spencer a venit sus și a încercat să ne despartă, iar mama a alunecat pe podea și a căzut pe spate. După spusele polițistului, talpa sandalelor era foarte alunecoasă, îi explică. Sunt sigură că erau noi.

– Și mie mi-a spus asta polițistul, zice Whit, privindu-și sora cu intensitate. Și ești sigură că doar asta s-a întâmplat?

– Eram acolo, Whit. Asta s-a întâmplat, zice cu fermitate.

Whit oftează și se prăbușește pe scaun.

– Nu-mi vine să cred că s-a dus.

– Nici mie, recunoaște Sylvie.

Nu zic nimic. Rămân alături de logodnica mea, rugându-mă la Dumnezeu ca Whit să nu-și dea seama că mințim.

– Am început deja aranjamentele pentru înmormântare. Va avea loc miercuri după-amiază, zice el.

– Nu vor face o autopsie? întreabă Sylvie.

Whit se încruntă.

– De ce ar face asta? A fost un accident, nu?

– Da, răspundem amândoi în același timp.

Privirea suspicioasă pe care ne-o aruncă amândurora ar determina o persoană mai slabă să spună tot, dar nu pe noi. Avem de-a face cu el de mult timp și știm ce să facem. Stăm cu fețele la fel de inexpresive, părând că suntem în stare de șoc.

Și bănuiesc că suntem. Ceea ce am trăit ieri a fost traumatizant.

– Corpul deja a fost trimis la casa funerară și au început pregătirile. O să fie incinerată, cum și-a dorit, zice Whit, părând că vorbește despre treburile zilnice, nu despre dorința mamei după moarte. După înmormântare ne vom aduna la tata acasă. Vrea să găzduiască el adunarea.

– Normal că vrea, murmură Sylvie.

Rămân din nou tăcut. N-am ce să adaug la conversație.

– Cum se simte Summer? întreabă Sylvie.

Întreaga atitudine a lui Whit se îmblânzește.

– Este bine. Se simte inconfortabil. Este însărcinată într-un stadiu avansat. Nu vreau să participe la înmormântare, dar ea insistă că vrea să fie acolo pentru mine. Pentru noi.

– Las-o să vină! O să fie bine, zice Sylvie, iar eu sunt de acord în tăcere.

Summer este una dintre cele mai puternice femei pe care le cunosc.

Urmează mai multe discuții despre înmormântare. Ce muzică o să fie, cine ar trebui să vorbească. Pastorul lor va ține slujba, iar Whit le-a chemat pe câteva dintre prietenele Sylviei, care ar putea să vrea să spună ceva în onoarea ei.

Slavă Domnului că Sylvie nu se oferă să vorbească! Mi-am făcut griji că s-ar putea simți obligată, dar

nu s-a pus în poziția asta. Oricum mă îndoiesc că Whit ar lăsa-o. Știe ce relație au avut ele două.

Cât de groaznică a fost!

– Putem să stăm de vorbă un moment? mă întreabă Whit înainte să plece.

Sylvie s-a scuzat deja ca să o sune pe Carolina, lăsându-ne singuri.

Mă cuprinde neliniștea, dar încuviințez din cap în semn de acord, conducându-l în biroul meu de acasă și închizând ușa, ca să putem avea intimitate.

– Nu trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat realmente, începe Whit, clătinând din cap când încerc să spun ceva. N-am nevoie de scuze sau de minciuni. Am senzația că povestea asta este mai mult decât îmi spuneți.

Închid gura, fără a spune ceva.

– Poate că este mai bine. Poate că nu vreau să știu adevărul, dar să știi ceva. Face un pas mai aproape și se uită în ochii mei cu o privire intensă. Spencer, ești ca un frate pentru mine. Și dacă nu spui ca să mă protejezi și să o protejezi pe Sylvie, atunci este bine. Ai permisiunea mea. Îmi iubesc sora și, deși mi-am iubit și mama, urăsc ce i-a făcut lui Sylvie. Ce ne-a făcut tuturor. Nu era bine.

– Îmi pare rău că s-a întâmplat asta, îi spun cu sinceritate, pentru că îmi pare rău că lucrurile au ieșit așa. Dar nici nu mă ofer să dau mai multe detalii despre ziua de ieri. Nu știu cum o va afecta asta pe Sylvie.

– Pare să fie bine.

– Cred că încă este în stare de șoc. Cred că și eu sunt.

Whit încuviințează din cap, frecându-și bărbia.

– Acum este liberă, știi?

– Mama ta?

– Nu. Sora mea. Mama noastră nu-și mai exercită controlul asupra ei. Știu că Sylvie începea să stea

pe propriile picioare, dar nu știu dacă ar fi putut vreodată să fie în stare să o facă în totalitate. Nu cu mama noastră mereu în preajmă. Nu putea să nu se bage în viața lui Sylvie, nu că s-ar fi abținut vreodată. Uite cum și-a făcut ieri apariția în casa din Newport!

Whit clatină din cap.

Obsesia ei față de logodnica mea s-a dovedit a fi în defavoarea ei.

– A complotat cu servitorii. L-a plătit pe unul dintre ei ca să-i spună când va ajunge Sylvie, îi explic.

– Vorbești serios? Cu care? Îi concediez. Îi concediez pe toți, zice cu vehemență Whit.

– Nu știu. Nici Sylvie nu știe. Și nu este nevoie să-i concediezi. Sylvia nu mai este ca să-i plătească pentru informații.

– Dar tot înseamnă că nu putem avea încredere în ei, iar eu nu am. Trebuie să știu cine a făcut asta. Își încleștează maxilarul, părând furios. Îi concediez pe toți dacă trebuie.

– Relaxează-te! Nu vrei să intri și să faci acuzații nebunești. Mama ta știa să fie foarte fermecătoare când voia. Probabil i-a convins că făceau un bine ajutând-o. Și poate că le-a făcut o ofertă pe care nu au putut-o refuza.

Whit ridică din umeri, frecându-și ceafa.

– Trebuie să rupem blestemul Lancaster.

– Și care este blestemul Lancaster?

– Tacticile de manipulare pe care le folosim ca să obținem ce vrem. Nu sunt un om bun, Spence. Nici unul dintre Lancasteri nu este, dar încercăm să ne schimbăm. Vreau să fiu o persoană mai bună pentru copiii mei, zice Whit, părând că suferă.

– Te-ai schimbat de-a lungul ultimilor ani, îi spun, întinzând mâna ca să-i scutur umărul. Datorită lui Summer și băiatului vostru.

– Da. Încuviințează din cap, coborând privirea. Ăsta este planul. Vreau să fiu o persoană mai bună pentru soția și copiii mei. Am făcut niște chestii urâte deoarece credeam că lumea îmi era datoare. Tata este la fel. Așa era și mama.

– Și Sylvie s-a schimbat, îi spun. Este mult mai sinceră decât era.

Whit chicotește.

– Spunea niște prostii uneori!

– Din păcate, multe dintre ele cred că erau, de fapt, adevărate.

Whit devine imediat serios.

– La naiba, urăsc asta! Se îndreaptă de spate. Orice s-a întâmplat ieri cu mama, vreau să știi că ai făcut lucrul corect.

– Nici măcar nu știi ce am făcut, zic cu vocea coborâtă.

– Și nu trebuie să știu. O protejai pe femeia pe care o iubești. Pe sora mea. Și îți mulțumesc pentru asta.

Mă îmbrățișează iarăși rapid, iar de data asta nu mă mai bate pe spate și nu ne mai retragem imediat.

Nu, chiar ne îmbrățișăm, agățându-ne pentru un moment unul de celălalt. Îl iubesc pe omul ăsta ca pe un frate. Și, destul de curând, va fi cumnatul meu prin căsătorie.

Și tocmai m-a iertat pentru că i-am omorât mama din greșeală.

– Ținem legătura, zice Whit când se retrage.

Îl conduc la ușa de la intrare.

– Să-mi spui dacă ai nevoie de ceva!

– Da.

În clipa în care pleacă, Sylvie apare din dormitor.

– Fratele meu tocmai a plecat?

Încuviințez din cap.

– Da.

Ea aleargă spre mine, petrecându-și mâinile în jurul taliei mele și eu o trag cât pot de aproape.

– Ți-a zis ceva?

– Nu, o mint, păstrând secretul față de ea.

Este mai bine. Nu trebuie să-și facă griji legate de ceea ce știe sau crede fratele ei. Voi duce eu povara pentru ea.

Cu bucurie.

CAPITOLUL 36

Sylvie

Înmormântarea este frumoasă. Elegantă.

Cu toții suntem îmbrăcați în negru, eu port rochia Valentino, lucru pe care știu că mama l-ar aprecia. Rubinul roșu ca sângele primit de la Spencer, aflat pe degetul meu, sclipește și strălucește în lumina soarelui care intră prin vitraliile masive ale bisericii, orbindu-mă la fiecare câteva minute când mă mișc și mă foiesc agitată.

Mereu agitată.

Summer stă lângă mine într-o rochie neagră vaporoasă, cu burta imensă. Se agață de brațul lui Whit, cu privirea fermă asupra lui – sunt așa de recunoscătoare că se au unul pe celălalt. De când și-a luat angajamentul față de Summer, a devenit o persoană diferită. O persoană mai bună.

Sunt mândră de el.

Pastorul continuă, spunând cuvinte drăguțe despre o femeie nu așa de drăguță, iar eu mă uit la aranjamentele florale elaborate. Nu există un sicriu – rămășițele i-au fost deja incinerate –, dar peste tot

sunt flori albe. Buchete de trandafiri și ranunculus. Aranjamente frumoase cu orhidee albe, fragile și frunze delicate. Întreaga biserică miroase ca o florărie, amețitor și dulce. Mă agăț de brațul lui Spencer, copleșită de parfum. De moment.

De tot.

Mama s-a dus și, deși în inima mea este un gol pentru locul ocupat cândva de ea, în adâncul meu există și acea senzație de ușurare care crește și crește cu fiecare zi care trece. Chiar s-a dus.

Chiar sunt liberă.

Whit a angajat o harpistă, care începe să cânte o melodie tulburătoare, frumoasă. La început, nu o recunosc până la refren și apoi îmi dau seama că este *Candle in the Wind* de Elton John. Melodia cântată la înmormântarea prințesei Diana.

Doamne, mamei i-ar fi plăcut asta! Așa un detaliu perfect! Mereu a admirat-o pe prințesa Diana.

Câteva minute mai târziu, ieșim cu toții din biserică. Sunt flancată de Spencer și Whit, Summer este de partea cealaltă a soțului ei, iar Carolina merge în urma noastră cu tata ținându-se de braț. Urmează alți membri ai familiei – toți Lancasterii au venit pentru acest moment. Poate că era divorțată și nu era una dintre preferatele familiei, dar, Doamne, Lancasterii mereu știu să își facă apariția și să-și prezinte respectele!

În acest moment sunt mândră că fac parte din familia asta. Mai mândră decât am fost de mult timp.

– Ești bine? murmură Spencer la urechea mea, mâna lui ținând-o pe a mea.

Încuviințez din cap, zâmbindu-i vag.

– Sunt bine.

– Bun.

Îmi strânge mâna și eu i-o strâng pe a lui, fiind așa de recunoscătoare pentru acest bărbat încât simt că

aș putea să explodez.

Coborâm scările, Summer balansându-se în timp ce coboară cu grijă fiecare treaptă, făcând o grimasă când ajunge la ultima. Își pune mâinile pe abdomen.

– Oh, Doamne! respiră.

Whit se apropie, acoperindu-i mâna cu a lui.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic. Zâmbește fals. Doar o crampă.

– Veniți direct la apartament, ne spune tata, cu Carolina încă lângă el.

Jur pe Dumnezeu că nu plânge deloc. N-am văzut-o să verse vreo lacrimă de când a murit mama și îmi doresc să fi fost și eu la fel de calmă ca ea.

- Le-am zis deja tuturor. Avem mâncare, băutură și personal să ne servească. Am angajat un pianist și toate cele.

– Mamei i-ar plăcea genul ăsta de reuniune, zic.

– Da, este de acord Whit.

– Măcar cineva cântă la pianul din apartamentul tatei, zice Carolina, ridicând vag din umeri.

O studiez, observându-i rochia neagră croită drept, părul blond prins într-un coc sofisticat. Poartă niște ochelari de soare Chanel și la fiecare ureche îi scânteiază câte un cercel cu diamante uriașe. Este întruchiparea mondenei din Upper East Side. Balerina suplă care nu merge, ci alunecă.

O invidiez pentru felul în care își reprimă emoțiile. Este o cunoscută trăsătură de familie, dar ea este și mai bună la asta. Mi-aș dori ca uneori să fiu așa de reținută.

– Carolina, zic.

Privește spre mine.

– Da?

– Te iubesc, îi spun, întrebându-mă când a fost ultima dată când i-am spus cuvintele astea.

O îmbrățișez, ținând-o lipită, iar ea se agață de mine, lipindu-și buzele de obrazul meu într-un pupic

moale, dulce.

– Și eu te iubesc.

Ne urcăm în limuzinele negre, elegante. Eu și Spencer împărțim una cu Whit și Summer. În clipa în care suntem în mașină, Summer se apleacă, cu mâna pe abdomen și ochii închiși cât inspiră adânc.

– Summer, zice Spencer cu vocea alarmată, tu ești în travaliu?

– Normal că nu. Își dă capul pe spate, părul ei brunet și lung căzându-i peste umeri. Ochii îi sunt încă închiși. Este înmormântarea soacrei mele. Nu pot să nasc.

– Doamne, Summer! Dacă naști? Whit îi dă laoparte cu blândețe mâna de pe abdomen, apăsându-i burta în părți. O ține acolo, cu capul înclinat de parcă se concentrează la ceea ce se petrece. De parcă ar fi doctor. Îți simt contracțiile.

Mă cuprinde panica.

– Ar trebui să o ducem la spital.

– Whit nu poate merge la spital. Trebuie să mergem la întrunire. Summer pufnește, iar obrajii îi sunt roșii. Oh, Doamne, ce doare!

– Mergem la spital, zice cu fermitate Whit.

Întinde mâna ca să apese un buton pentru a coborî geamul care ne separă de șofer. Îl instruiește să ne ducă la cel mai apropiat spital, iar șoferul mărește viteza, manevrând limuzina pe străzile aglomerate cu o agilitate surprinzătoare.

Și cu o viteză amețitoare.

Îl strâng pe Spencer de braț, inima galopându-mi cu un amestec de entuziasm și teamă. Whit este imaginea calmului – vorbește cu Summer pe un ton liniștitor, stăpân pe sine, spunându-i doar lucrurile potrivite și îmi dau seama că este expert la asta. A mai avut un copil, a mai fost acolo să o susțină cât ea a fost în travaliu cu micul și dulcele Augie.

Acum mai adaugă un membru familiei lor, iar inima mea se umple de iubire.

Câteva minute mai târziu, ajungem la intrarea de la Urgențe, iar Spencer și Whit coboară primii din mașină ca să o ajute pe Summer să iasă. O îmbrățișez, apoi eu și Spencer rămânem lângă limuzină privindu-i cum intră în spital. În clipa în care dispar din vedere, mă întorc spre Spencer cu ochii plini de lacrimi.

– Iubito! Întinde mâna spre fața mea, atingându-mi obrazul cu degetul mare și prinzând o lacrimă. De ce plângi?

– Viața este un cerc complet, știi? Încerc să râd, dar îmi iese un hohot în schimb. Am pierdut-o pe mama și astăzi vom căpăta o fetiță.

– Ai dreptate, zice cu blândețe, cu ochii strălucind în timp ce mă studiază. S-a închis cercul.

– Mamei i-ar fi plăcut să o cunoască. Râd cu lacrimi și-mi acopăr gura cu mâna, închizând strâns ochii pentru un moment. Îmi doresc să nu fi fost cine a fost.

– N-ai putut să o schimbi, indiferent cât de tare ai încercat. Îmi cuprinde fața cu ambele mâini, ridicând-o, iar când deschid ochii, el se uită la mine cu o iubire de netăgăduit. Dar acum ai o nepoțică drăguță care vine și trebuie să ne asigurăm că știe că este iubită de familia ei.

– Abia aștept. Mă încrunt. Nu mi-au spus niciodată ce nume vor să-i pună.

– Nu sunt sigur că ei știu. Spencer se apropie, atingându-mi gura cu a lui. Sunt mândru de tine!

– De ce? șoptesc.

– Ai fost așa de puternică! Știu că nu ți-a fost ușor.

– Este greșit să recunosc că sunt un pic... ușurată?

Abia șoptesc ultimul cuvânt.

– Nu. Clatină din cap. Mie poți să-mi spui toate adevărurile tale.

– Pe toate?

Încuviințează din cap.

– Cum ar fi că te iubesc mai mult decât pe oricine de pe planeta asta?

Buzele i se curbează într-un zâmbet vag.

– Și eu simt la fel.

– Da?

– Da. Știi că da. Mă sărută din nou, mai apăsat de data asta. Te iubesc, Sylvie Lancaster.

– Și eu te iubesc, Spencer Donato.

– Mergem la apartamentul tatălui tău.

Oftez.

– Bănuiesc că trebuie să ne facem apariția.

Lasă jos mâna de pe fața mea, petrecându-și brațul prin al meu și conducându-mă spre spatele limuzinei.

– O să fie bine, Syl. Nu te mai poate răni.

Acele cuvinte îmi rămân în minte tot drumul. În timp ce stăm la tata, discutând cu familia, cunoscându-le pe unele dintre vechile prietene ale mamei. Au fost persoanele cu care mi-a plăcut cel mai mult să vorbesc. O știau pe Sylvia înainte ca ea să se schimbe în rău. Când trăsătura ei negativă era să ia ce-și dorea fără să-i pese de consecințe. Îmi spun poveste după poveste și râd până ce mă doare burta, recunoscătoare pentru distragerea atenției.

Când întâlnirea este pe sfârșite, spre sfârșitul după-amiezii primim cu toții un mesaj. Whit ni l-a trimis mie, lui Spencer, tatei și Carolinei.

Whit: *3 kilograme, 200 de grame. 50,8 centimetri. Plămâni puternici ca ai maică-sii.*

În mesaj este poza unui bebeluș cu fața roșie, plângând.

Zâmbim cu toții. Tata explodează de mândrie. Carolina pare mulțumită. Spencer își petrece brațul în jurul umerilor mei.

Eu: *Cum o cheamă???*
Carolina: *Da! Abia așteptăm să aflăm!*

Lui Whit îi ia câteva minute ca să răspundă. Ajung să tropăi cu pantofii mei Louboutin negri pe marmura din bucătăria tatei, frustrarea făcând valuri prin mine.

Când vine în sfârșit mesajul, mă grăbesc să-l deschid.

Whit: *Numele ei este Iris.*

– Aveți o stră-străbunică cu numele de Iris, zice tata, ochii lui fiind suspect de luminoși după ce citește mesajul.

– Îl ador, zic cu un oftat.

Inima îmi este plină.

CAPITOLUL 37

Spencer

După întrunire, ne întoarcem la apartamentul meu. Capul lui Sylvie se odihnește greu pe umărul meu. Este așa de obosită! Ultimele zile au fost grele și, deși știu că încearcă să ascundă față de restul lumii ușurarea pe care o simte după moartea mamei ei, știe că în fața mea poate să fie mereu sinceră.

Așa cum eu trebuie să fiu sincer cu ea.

– Ești trează?

Vocea mea se aude blândă în interiorul mașinii, peretele dintre noi și șofer fiind ridicat.

Avem intimitate totală. Mai devreme am verificat mașina ca să nu aibă microfoane. Fac asta de prea mult timp ca să fac o asemenea greșeală de începător.

Ridică lent capul, căutându-mi privirea.

– Da. Este totul în ordine?

– Nu chiar. Îmi scapă un oftat neregulat. Trebuie să-ți spun ceva.

– În sfârșit, îmi mărturisești adevărurile tale? Cele pe care le ascunzi de mine?

Are o voce plină de speranță. Nimeni altcineva n-ar vrea să știe rahaturi de tipul ăsta.

Doar Sylvie.

Îmi plec capul, lăsând rușinea să treacă peste mine. După toate câte s-au întâmplat cu mama ei, nu am putut să-i povestesc despre tatăl meu și ce fac pentru el. Sunt deja așa de multe secrete care ne leagă unul de celălalt.

Ce mai contează unul în plus?

Inspirând adânc, ridic capul, întâlnindu-i privirea. În ochii ei nu există judecată și simt o ușurare care varsă cuvintele din mine.

– Suntem în mafie. Mă rog, suntem mai degrabă la periferie. Lucrăm pentru o familie, una bine conectată.

Expresia nu i se schimbă.

– Mi-ai zis deja asta. Bine, nu partea cu periferia.

– Da, corect. Îmi trec mâna prin păr și observ că îmi tremură. Fir-ar să fie, sunt agitat. Nu mi-e ușor. Când eram mai tânăr, obișnuiam să merg cu băieții și treceam pe la cei care ne datorau bani. Bieții oameni plângeau și ne rugau. Ne implorau să nu le facem rău lor sau familiilor lor.

Mă doare pieptul când fac mărturisirea, dar ea rămâne tăcută, ascultând. De asta am nevoie.

– Uneori, lucrurile deveneau violente. Mă opresc și cuvintele mi se învârt în cap. Am rănit oameni și nu îmi place asta.

– Oh, Spence!

Vocea ei este o șoaptă slabă, frângându-mi inima.

– Dar n-am omorât niciodată pe nimeni. N-am avut curajul. Tata mereu îmi spunea că este nevoie de timp. El a omorât prima dată când avea 26 de ani. Eu mai aveam câțiva ani.

Râd, dar fără amuzament în râset.

– Tatăl tău…

– Este decent când vrea, dar da. Are sânge pe mâini. Și eu la fel.

Îmi atinge mâinile, ridicând una la gură ca să o sărute, iar gestul aproape că mă frânge.

– Nu mai fac asta. Acum sunt contabil pentru afacere.

Îmi lasă mâna și izbucnește în râs, de parcă am zis o glumă.

– Glumești!

– Nu.

Clatin din cap.

– Contabil?

Râsul îi piere.

– Da. Avem un rând de documente oficiale și mai avem o contabilitate. Privesc în jur, de parcă sunt îngrijorat că se află o cameră de filmat în locul ăsta. Dar am verificat deja. Îmi vine să verific din nou mașina din cauza impulsului paranoic. Știi la ce mă refer.

– Cred că da, zice încet.

– Transportăm droguri, Syl. De toate felurile. Bani falși. Arme. Când se încruntă, îi explic. Arme de foc. Muniție. Orice are nevoie familia, noi facem rost. Și este groaznic.

– Atunci de ce o faci?

– Nu am de ales.

– Mereu avem de ales. Îmi atinge delicat obrazul și mă las în mâna ei, închizând ochii pentru un scurt moment. Mulțumesc că mi-ai spus.

– Mulțumesc că nu fugi de mine.

– De parcă aș fugi.

Zâmbește.

Și eu zâmbesc. Doamne, femeia asta!

Ce am făcut ca să o merit?

CAPITOLUL 38

Sylvie

Un an mai târziu

Astăzi mă căsătoresc pe proprietatea familiei noastre din Long Island și este nunta visurilor mele datorită bărbatului visurilor mele.

Spencer.

Rochia pe care o port este de un roșu aprins, exact precum cea pe care am văzut-o în poză în urmă cu mulți ani. Spencer a făcut niște cercetări și l-a căutat pe designerul care a creat rochia de mireasă purtată de Paula Yates când s-a căsătorit cu Bob Geldof. Nunta a avut loc pe la mijlocul anilor '80, dar rochia este foarte atemporală.

Jasper Conran a creat rochia ca să semene cu cea purtată de Paula în ziua nunții ei, care a decedat între timp. Era blondă și sălbatică și, din păcate, dependentă de droguri. Semănăm din foarte multe puncte de vedere și sunt recunoscătoare că mi-am dat seama că nu pot să o iau pe aceeași cale distructivă. Am reușit asta cu ajutorul terapeutului meu,

pe care îl văd și în prezent. Și Spencer m-a ajutat, la fel restul familiei mele.

Sunt norocoasă că îi am pe toți. M-au salvat, deși Spencer îmi amintește mereu că și eu m-am salvat. Sunt mai puternică decât cred.

În sfârșit, îl cred. El îmi spune că nu mi-am acordat suficient credit și are dreptate.

Așa că iată-mă, acordându-mi un pic de credit.

A trecut suficient timp de la accidentul mamei și mi-am dat seama de un lucru. M-am simțit pierdută fără ea pentru că mi-a controlat fiecare aspect al vieții atât de mult timp. A fost așa de implicată în viața mea încât a fost înspăimântător să nu mai fie prin preajmă. Când a murit, am crezut cu fermitate că îi voi simți teribil de mult lipsa. Știam că eram liberă, dar eram și speriată să trăiesc într-o lume fără ea.

Clișeul „nici cu ea, nici fără ea“ n-a fost niciodată mai adevărat.

Acum am încredere că pot să stau pe picioarele mele. Că nu îmi este dor de ea. Relația noastră a fost încărcată de tensiune, teamă și abuz. Este de neiertat ceea ce mi-a făcut. Nevoia de ea era un comportament codependent încurajat de ea.

A fost un monstru și mă bucur că nu mai este.

La ușă se aude un ciocănit – Carolina intră în cameră înainte să apuc să răspund. Este superbă într-o rochie crem cu mărgele. Se oprește când mă vede stând la măsuța de toaletă, ducând mâna la gură pentru un moment când mă vede.

– Ești uluitoare, zice într-un final când coboară mâna.

Mă întorc cu fața spre ea cu un zâmbet senin pe față, încă stând pe bancheta tapițată cu catifea. Simt pacea care curge prin corpul meu. Sunt mulțumită. Mi se pare așa de potrivit să mă căsătoresc cu

Spencer! De parcă toată viața mea am planificat momentul ăsta.

– Mulțumesc, îi spun, bucuroasă că am ținut ca surpriză rochia până în acest moment.

N-am vrut să o mai vadă altcineva. După ce Spencer a găsit designerul, m-a lăsat să preiau complet conducerea și, când i-am cerut părerea, mi-a spus că vrea să fie surprins în ziua nunții noastre.

Acest proiect a fost complet al meu, ceva la care am lucrat aproape un an, făcând inclusiv două zboruri la Londra pentru probe, luându-i pe Monty și Cliff cu mine a doua oară. Sunt singurii care au văzut rochia, dar nu produsul final.

– Tu ne-ai pune să purtăm rochii de mireasă pe bune, iar tu ai purta așa ceva.

Flutură mâna la mine, pe buzele ei de un roșu aprins formându-se un zâmbet afectuos.

Mă tachinează și este plăcut. În ultimul an, relația noastră s-a schimbat și sunt așa de recunoscătoare că este mai prezentă în viața mea. Mama i-a alungat pe toți din jurul meu, inclusiv familia, pentru că mă voia doar pentru ea.

Asta doare mai mult decât vreau să recunosc.

– Îmi place să fac lucrurile un pic diferit, o tachinez. Știi asta.

– Foarte adevărat.

Rochia pe care o poartă ea are un corsaj cu foarte multe mărgele și o fustă fluidă din tul. Are dreptate când îi spune rochie de nuntă, pentru că exact asta este. Summer poartă una la fel, iar Monty și Cliff sunt în costume complete, la fel ca restul bărbaților de la nuntă. Cu toții poartă fracuri negre, pantaloni cu dungi negre cu gri, veste gri-argintii și cravate asortate. Monty și Cliff chiar au ales să poarte pălării.

Spencer, Whit și prietenii lui au hotărât să nu poarte pălării.

– Mă simt ridicol cu ea, mi-a zis Spencer la cina de repetiție. Și nu vreau ca peste ani, când o să mă uit la pozele de la nunta noastră, să-mi amintesc cât de ridicol m-am simțit.

L-am sărutat pentru că mi-a plăcut ideea cu noi doi uitându-ne peste ani la pozele noastre de nuntă. Poate împreună cu copiii noștri.

– M-au trimis să te aduc, zice Carolina, întrerupându-mi gândurile visătoare cu vocea ei. Ceremonia va începe în treizeci de minute. Ești pregătită?

– Da.

Mă ridic lent, aranjându-mi partea de jos a rochiei.

Designerul și ucenicul său au plecat în urmă cu câteva minute ca să mănânce ceva, iar de atunci nu m-am mișcat de la măsuța de toaletă.

– Ai nevoie de ajutor. Carolina vine în grabă spre mine, îngenunchind pentru a-mi aranja fusta grea și trena. Rochia este... superbă. Strălucește.

– Știu.

Par îngâmfată – și sunt, așa că nu mă deranjez să o ascund. Rochia este de-a dreptul magică și o știu.

Va fi o zi magică, dar nici că meritățm mai puțin eu și Spencer. Am trecut prin așa de multe și am trecut peste toate.

Împreună.

Stau lângă tata, ținându-l de braț și strângând buchetul în mâna dreaptă. Este din trandafiri de un roșu aprins și iederă cățărătoare, potrivindu-se cu foișorul unde ne vom căsători, care este împodobit cu trandafiri roșii și iederă împletită peste tot. Vremea este răcoroasă și soarele strălucește deasupra. O zi perfectă de toamnă.

O zi perfectă să mă căsătoresc cu bărbatul pe care îl iubesc.

– Sunt așa de fericit pentru tine astăzi, îmi spune tata, punându-și mâna peste mâna mea de pe brațul

lui. Ești superbă în rochia asta.

– Mulțumesc.

Îi zâmbesc.

– Mama ta nu ar fi de acord. Nu se poate abține și râde, iar mie nu îmi șovăie zâmbetul. Probabil nu ar trebui să spun asta.

– Nu-i nimic. Și ai dreptate, nu ar fi de acord. Ar detesta asta.

Zâmbetul mi se lărgește.

– Atunci de asta ai ales-o?

Ridică din sprâncene.

– Ea n-a avut nici o legătură. Cu ani în urmă, am văzut o poză și m-a inspirat, îi explic.

Dar poate că a fost cumva implicată. O ultimă mică rebeliune din partea mea.

Poate că mereu voi fi rebelă. Ar putea să fie partea Lancaster din mine sau doar așa să fiu... eu.

Copilul mijlociu. Cel sălbatic. Cel care mereu are nevoie de atenție.

– Bine, toată lumea la locurile sale!

Miranda, organizatoarea de nunți, este ca un dictator – bate din palme spre noi și îi aliniază pe toți nuntașii. Spencer stă deja la locul lui cu cavalerul de onoare – Whit – și ceilalți cavaleri.

– Ceremonia stă să înceapă!

Fiind cel mai în vârstă văr Lancaster, Grant participă la ceremonie, însoțind-o pe mama lui Spencer la locul ei. Cliff pornește primul spre altar, urmat îndeaproape de Monty. Apoi Summer, frumoasă și voluptuoasă, cu forme pronunțate de când a născut-o pe Iris.

Urmează Carolina, alunecând spre altar de parcă picioarele ei nu ating pământul. Se mișcă fără efort, așa de grațios! Probabil este dansatoarea din ea.

Copiii sunt ultimii din alai, mergând înaintea miresei. Augie o ține de mână pe sora lui în timp ce ea se îndreaptă șovăielnic spre altar, îmbrăcată într-o

rochie roșie asemănătoare cu a mea, iar pe cap are o coroniță de trandafiri roșii. În jurul feței are șuvițe blonde de păr ondulat, iar când își vede bunica în mulțime, își pierde complet concentrarea.

Summer îi dă buchetul ei Carolinei, apoi o ia la fugă înainte, ridicând-o pe Iris și dând-o mamei ei, apoi îl ia pe Augie de mână și-l conduce spre altar. El se așază în fața tatălui său, adorabil în costumul asortat, deși nici el nu poartă pălărie.

Tipic pentru un copil Lancaster, face ce vrea.

Muzica se schimbă, în sfârșit, iar tata și eu înaintăm la unison. Se aude „At last" de Etta James, iar după ce se termină introul și începe să cânte Etta, începem să mergem spre altar.

Voalul roșu plutește în urma mea, aproape la fel de lung ca trena rochiei, iar trandafirii și iedera de pe cap sunt împletite laborios. Le zâmbesc tuturor în vreme ce înaintăm spre altar, privind spre grupul de invitați. Nunta noastră este mică. Nu la fel de mare ca a lui Whit și Summer, lucru care îmi place. Am vrut să sărbătorim această zi doar cu cei mai apropiați prieteni și cu familia.

Fiecare pas înainte mă duce spre viitorul meu soț. Când melodia ajunge la versul „Un vis pe care îl pot numi al meu", mă uit în sfârșit la el, privirile ni se întâlnesc și îmi dau lacrimile pentru că este adevărat.

El este visul meu. Băiatul de care m-am îndrăgostit. Băiatul cu care mi-am imaginat că voi fi, pe care l-am tachinat, l-am provocat și l-am torturat. Bărbatul pe care l-am iubit mereu, fără nici o reținere și din toată inima.

Melodia se stinge când ne oprim în fața lui Spencer, iar când îmi zâmbește, toate emoțiile, îngrijorările și anxietatea mea de mai devreme dispar. De parcă n-au existat niciodată.

– Cine o dă pe această femeie ca soție acestui bărbat? întreabă pastorul.

– Eu, spune tata, strângându-mă de braț înainte de a-mi da drumul...

Și Spencer îmi ia mâna.

O ceremonie de nuntă simbolizează așa de multe lucruri pe care nu le-am mai observat. Trecerea mea de la tata la soțul meu. Cei pe care îi iubim și care stau în picioare pentru noi, nepoata și nepotul meu având și ei un rol. Cuvintele rostite de pastor legându-ne pentru eternitate și felul în care Spencer mă privește, de parcă sunt cea mai frumoasă femeie din întreaga lume.

Las lacrimile să curgă, deși nu sunt multe. Și toate sunt lacrimi de fericire, pentru că din ce alt motiv aș plânge când mă căsătoresc cu acest bărbat? Este iubirea mea. Viitorul meu. Întreaga mea lume.

– ... vă declar soț și soție. Poți săruta mireasa, spune în sfârșit pastorul, după ce ne-am rostit jurămintele unul către celălalt.

Spencer își pune mâinile pe talia mea, trăgându-mă cu blândețe spre el și lipindu-și gura de a mea. Sărutul este delicat și dulce, cu o atingere slabă a limbii și, când se retrage, toată lumea aplaudă.

– Îi prezentăm pe domnul și doamna Spencer și Sylvie Donato!

Zâmbim către toată lumea în timp ce aplauzele cresc, apoi o luăm înapoi pe culoar, urmați de restul nuntașilor. Spencer mă ține de mână, cu degetele noastre întrepătrunse, iar eu râd. Este cea mai frumoasă zi.

Și petrecerea abia începe.

– Hai să te aranjăm pentru poze! cere organizatoarea de nunți, dar Spencer o ignoră.

– Lasă-mă câteva minute cu soția mea, zice, însoțindu-mă spre parterul casei.

Mă duce într-o cameră mică, închizând ușa în urma noastră, și îmi vine să râd când văd cât de mult loc ocupă rochia mea. Peste tot este mătase roșie, îngrămădită în jurul meu, acoperită de tul roșu, și când Spencer îmi cuprinde talia și mă trage mai aproape, mă duc spre el de bunăvoie.

– Ești superbă, murmură înainte de a mă săruta.

Câteva secunde mai târziu, întrerup sărutul, deja fără aer.

– Și tu la fel.

– Te iubesc.

Mă sărută din nou, mai apăsat de data asta, și când geme, clar mă desprind prima.

– Avem de făcut poze, îi amintesc.

Expiră, atingându-mi obrazul cu al lui.

– Trebuie?

– Da. Îl apăs pe umăr, oprindu-l. Poți să mă pipăi mai târziu.

– Așa am de gând. Îmi cuprinde obrazul, înclinându-mi fața spre a lui. Voiam doar un moment singur cu tine.

– Îmi plac momentele noastre furate și singuri. Mereu mi-au plăcut.

Zâmbesc înainte ca el să mă sărute din nou, savurând senzația gurii lui senzuale peste a mea.

– Și mie îmi plac, recunoaște când se retrage. Vom mai avea multe, doamnă Donato. Măcar o dată neîntrerupte.

– Sper. Atât timp cât Veverița nu este prin preajmă.

Râde. Roland și pisica au ajuns la câteva zile după înmormântarea mamei, iar misiunea mea a fost să îmblânzesc pisica și să o fac a mea. Cu multă răbdare – și tolerând multe zgârieturi și miorlăituri de protest –, Veverița a devenit pisica mea.

Mă urmează peste tot, zgâriindu-mi gleznele și picioarele. Stând în poala mea. Doarme între noi în

pat noaptea. Este cea mai dulce creatură.

– Agresivă, dar iubibilă, mi-a spus Spencer într-o noapte, când pisica era cuibărită în spatele picioarelor lui și tocea zgomotos. Ca tine.

Poate de aceea eu și Veverița suntem suflete-pereche.

La ușă se aude un ciocănit puternic, urmat de o voce cunoscută.

– Organizatoarea de nunți o să facă infarct dacă nu ieșiți acum! strigă Whit.

Oftez și mă îndrept, privindu-l pe Spencer.

– Ești pregătit?

Zâmbește.

– Cum voi fi mereu. Să mergem, doamnă Donato!

Ei bine, sigur m-aș putea obișnui cu asta.

Îmi place cum sună noul meu nume de familie.

CAPITOLUL 39

Spencer

Am decis să mergem în luna de miere în Italia, pe coastă.

Stăm la un hotel din Capri, cu interiorul alb și curat și priveliște din fiecare cameră. Bineînțeles că Sylvie a rezervat cel mai mare apartament pe care îl aveau, cu cele mai bune priveliști spre mare. Încă este cald – și acum este pe balconul apartamentului, bronzată de soare și în bikini albi.

Topless.

Eu sunt înăuntru, privind-o prin ușa de sticlă și gândindu-mă ce să fac. Avusesem de gând să cobor la piscina imensă și să mă relaxez o oră sau două

pe un șezlong înainte să explorăm și să găsim un loc unde să mâncăm.

Mi-am schimbat planurile când am văzut sânii soției mele etalați nonșalant.

Cedând impulsurilor, deschid ușa glisantă din sticlă și ies. Stă pe un șezlong, cu genunchii îndoiți și cu o pălărie imensă din paie pe cap, acoperindu-i fața. Întredeschide ochii când aude ușa, cu un zâmbet vag pe față.

– Vrei să mi te alături?

– Voiam să cobor la piscină.

– Poate că ar trebui să cobori pe mine în schimb. Râde când nu zic nimic. Cred că sunt excitată de la aerul italian.

– Îmi place mai mult ideea ta.

Mă așez pe marginea șezlongului, punându-mi mâna pe genunchiul ei. Pielea îi strălucește de la crema cu care s-a dat pe ea și, la naiba, sunt tentat!

– La piscină nu pot să stau fără sutien, zice ea și are dreptate. De asta o fac aici.

Închide ochii – e imaginea completă a femeii mondene și bogate, așa cum și este de fapt. Cu lanțuri subțiri din aur și brățări de aur la încheieturi. Inelul de la mine pe deget, însoțit de un inel subțire cu diamante.

– Te-ai dat cu cremă de protecție solară?

– Da, îmi spune, curbându-și buzele. Dar cu SPF scăzut.

– Syl.

Oftez.

– Spence.

Oftează și ea drept răspuns.

Îmi trec mâna peste piciorul ei, alunecând degetele peste coapsă.

– Te distrezi?

Deschide ochii.

– A fost cea mai bună vacanță din viața mea.

– Sunt de acord.

Am avut parte doar de soare, apă, sex și mâncare. Nu putem să ne ținem mâinile pe lângă noi. Sunt de acord că este ceva în aerul italian.

Mereu o doresc. Așa cum am dorit-o mereu.

După luna noastră de miere, mergem la casa din California și petrecem câteva săptămâni acolo. Renovarea este aproape gata. Sylvie a fost acolo cel puțin o dată pe lună ca să verifice progresul, luându-și și pisica blestemată cu ea. Veveriței îi place, de fapt, lesa în care o ține Sylvie – sau așa spune stăpâna ei.

Uneori, văd expresia din ochii Veveriței. Cred că abia le tolerează pe Sylvie și lesa, ceea ce este oarecum amuzant.

Eu mă retrag lent din afacerea tatălui meu și el mi-o permite. N-am discutat despre asta, dar știu că mă va lăsa să plec. Vorbele lui Sylvie, când a spus că toți avem de ales, mi-au oferit forță, pentru că are dreptate.

Și ea este alegerea mea. Vreau să mă concentrez la soția mea și la noua noastră viață. Nimic altceva nu contează.

Doar ea.

Apropiindu-mă de Sylvie, mă joc cu legătura de la șoldurile ei, desfăcând încet una dintre ele. Materialul se desface și ea e expusă după o singură atingere a degetelor mele, slipul atârnând de un singur șold.

– Ce faci?

Vocea ei este un murmur șoptit și ochii îi sunt din nou închiși. Trec la partea cealaltă, desfăcând legătura de acolo, după care îi trag slipul, expunând-o complet.

– Ce ți se pare că fac?

Își ridică șoldurile și trag slipul de sub ea, lăsându-l să cadă pe gresia de teracotă.

– Probabil ne pot vedea oamenii.

Privesc în jos la piscină, la mulțimea de oameni care stau în jurul piscinei sau înoată în ea.

– Nu este nimeni atent la noi.

– Păcat! Sunt sigură că am putea face un adevărat spectacol.

Senzuală, frumoasă și complet goală pe șezlong. Soția mea este incredibil de sexy de când a devenit confortabilă în propria piele.

Nu că n-ar fi fost sexy înainte. Mai degrabă a devenit și mai sexy. Și aproape că este în detrimentul meu.

Nu vreau să stau niciodată departe de ea. Este mereu prezentă în mintea mea, cu atât mai mult acum. Sunt un bărbat obsedat.

Și ei îi place fiecare minut.

Își desface picioarele, arătându-mi tot ceea ce are, și o ating acolo, fără ezitare, mângâind-o delicat cu degetele.

– Udă, murmur.

– Mm, hm. Închide din nou ochii, își lasă capul pe spate și fața îi strălucește în soare. Fă-mă să termin așa, Spence!

Continui să o sondez, alunecând un deget în ea. Apoi altul, sunetele ude ale degetelor mele ce alunecă în ea devenind tot mai zgomotoase. Mă aplec și iau în gură un sfârc perfect, tare și roz, sugând, lingând și mușcând. Făcând-o să șuiere. Făcând-o să geamă încet din gât.

O fac să termine doar cu gura pe sânii ei și degetele în corpul ei ud, primitor. Singura indicație că termină este acel „oh!“ moale înainte să-i fie consumat corpul de un tremur. Când orgasmul trece, scot degetele din corpul ei și mă ridic, dându-mi jos tricoul. Scap de șort și rămân la fel de gol ca ea și cu o erecție disperată după ea.

– Ridică-te, îi cer și ea face asta fără a protesta, știind că va profita și ea de asta.

Mă așez pe șezlong și o încurajez să se așeze peste mine, ceea ce o face dornică. În câteva minute, ne aranjăm, penisul meu în corpul ei, sânii ei peste fața mea, brațele în jurul gâtului meu.

– Îmi place asta, murmură cu un zâmbet vag, apoi mă sărută cu limba.

O sărut și eu, mișcându-mi șoldurile, pompând în ea. Mă călărește, agățându-se de mine, cu gura lipită de a mea, păsărica încleștată puternic în jurul penisului până când simt că aș putea să explodez. Aerul cald ne atinge pieile goale, mi se face pielea de găină și mă cutremur când ea coboară cu unghiile pe șira spinării mele.

– Te iubesc, șoptește pe buzele mele chiar când o cutremură alt orgasm.

Pereții ei interiori mă strâng și mă chinuiesc, aducându-mă și pe mine la orgasm.

Termin cu un strigăt surprins, fără să-mi pese dacă am deranjat pe cineva sau dacă am atras atenția vreunui străin. Orgasmul a venit așa de repede, dar sunt prea departe ca să-mi pese.

– Ce rapid a fost, zice după ce ni s-au calmat respirațiile și ritmul inimilor s-a liniștit.

O strâng aproape, sărutând-o pe sfârcuri.

– A fost bine.

– Mereu este bine cu tine, îmi spune cu toată sinceritatea.

Îi zâmbesc, dându-i laoparte de pe față o șuviță blondă.

– Te iubesc.

– Și eu te iubesc. Mă sărută, mișcându-și șoldurile cu penisul încă în ea. Dacă o să continue să se miște așa, o s-o posed din nou. Nu trebuie să coborâm la piscină. Nu încă.

Ridic sprâncenele.

– Atunci ce vrei să faci?

– Vreau să continuăm să facem sex. Așa. Se ridică, păsărica ei fierbinte apăsând pe partea inferioară a abdomenului meu, și imediat am iarăși erecție. Lent. Ca și cum avem tot timpul din lume.

– Avem. Pompez înainte, intrând mai adânc. Ține minte că avem tot restul vieții noastre.

– Promiți?

Zâmbește vag. Râsetul ei este dulce.

– Da. O sărut, murmurând pe buzele ei: Promit!

Avem tot restul vieții noastre. Împreună.

Sună bine.

PLAYLIST

Dress – Taylor Swift
505 – Arctic Monkeys
Heroin Song – Jadu Heart
Out to Sea – Caramel
I Wanna C U – Blood Orange
With Every Moment – The Shakes
Lonely Boogie – Kevin Krauter
Witches – Sasha and the Valentines
You and Me – Butter Bath
As I'm Fading Into You – Blevins

Găsiți restul melodiilor din playlistul pentru *Promisiuni ce trebuiau ținute* pe Spotify: https://spoti-.fi/3TvLvE9.

MULȚUMIRI